

Giới thiệu Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua

Một câu chuyện vừa được tác giả Hôi Sênh cho ra mắt gần đây mang tên Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua thuộc thể loại: hiện đại, xuyên không, giả tưởng, 1 vs 1, HE, ngôn tình.

Sau thời gian thất nghiệp 3 tháng, cuối cùng cũng tìm được một công việc vô cùng đặc biệt.

Trên phải lắng nghe lời bày tỏ của Hán Vũ Đế.

Dưới thì nghe lời nói móc nói xia của nam sủng Võ Tắc Thiên.

Một mình đấu với tám khối cơ bụng Đại Minh Cẩm Y Vệ.

Cuối cùng thì rơi vào cuộc tranh đấu của chín Mãn Thanh ca ca.

Công việc này không những có hộ khẩu ở Bắc Kinh lại được bao ăn bao ở, lương tháng một trăm ngàn, cuối năm có hoa hồng chia cho.

Thời Niên: Đời này không còn truyện gì đáng tiếc, chỉ tiếc vẫn chưa tìm được bạn trai.

Đồng đội: Ta khinh, chẳng phải cậu triệu đại nào cũng có bạn trai sao!? Mời bạn tiếp tục theo dõi câu chuyện ngôn tình hiện đại này.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Triển Lãm

Edit: Huyết Hoa Khuynh Thành

Thời Niên đứng trước cửa bảo tàng, chần chờ không bước vào.

Chu Tiểu Hôi mua xong vé quay trở lại, ôm lấy cổ cô, “Thế nào, cậu sẽ không lâm trận bỏ chạy chứ? Không dám theo tớ à.”

Thời Niên hít sâu một hơi, nở nụ cười, “Yên tâm, coi như là vì có tiệc lớn, tớ sẽ không trốn đâu.”

Tuy hôm nay là ngày đi làm, bên trong bảo tàng cũng rất náo nhiệt. Ở đây hiện tại đang tổ chức một triển lãm hiện vật khảo cổ cực lớn, hấp dẫn du khách khắp nước đổ về, trong đó có cả Chu Tiểu Hôi chủ động và Thời Niên bị cô lừa là có tiệc lớn tới.

Tiến vào phòng triển lãm mới phát hiện bên trong càng nhiều người hơn, Chu Tiểu Hôi giải thích: “Triển lãm lần này chủ yếu là về một loạt các vật mộ táng thời kỳ Tùy Đường, được khai quật mấy năm trước, do công việc làm sạch phục hồi rất tốn thời gian, nên đây là lần đầu tiên trưng bày. Trong đó có rất nhiều món đồ được cho là xuất xứ từ hoàng thất, tương đối trân quý, cho nên người tới xem khá nhiều.”

Thời Niên nhìn xung quanh. Bình sứ ngọc xanh, gương đồng thau, còn có tư trang nữ tử, trâm cài tóc, đông tây mỗi thứ một dạng nhưng đều phủ chung một tấm màn dày vẻ huyền bí. Chúng đến từ Đại Đường xa xôi, xuyên qua khói mù mệnh mông của lịch sử, xuất hiện ở trước mặt cô.

Thời Niên bỗng nhiên có chút khẩn trương, còn kèm theo chút bất an. Loại bất an cực kỳ quen thuộc. Cô hít sâu, đem loại cảm giác này mạnh mẽ đè xuống.

Phía bên phải sảnh triển lãm có một cái chận giấy hình vuông bằng bạch ngọc, nghe nói nguồn gốc từ một vị Trạng Nguyên thời Đường, Chu Tiểu Hôi vội chấp tay trước ngực, thành kính nói: “Bảo bối a bảo bối, cầu xin người ban cho ta linh cảm, giúp ta thêm nhiều ý tưởng, truyện mới nổi tiếng nổi tiếng thật nổi tiếng!”

Thời Niên nói: “Cậu còn chưa bỏ cuộc à.”

“Đương nhiên là chưa! Từ bỏ nhanh như vậy, sao mà xứng với việc mình tự từ chức chứ?”

Thời Niên và Chu Tiểu Hôi tốt nghiệp đại học xong chưa đến một năm, trước mắt đều thất nghiệp ở nhà. Chu Tiểu Hôi đã thẳng thắn thừa nhận với Thời Niên là do cãi vã bất đồng, hơn nữa còn khẳng khái nói mình chủ động từ chức, biểu hiện cụ thể là mấy tháng gần đây mặc Thời Niên lao như bay nộp lý lịch sơ lược khắp nơi, cô lại lù lù bất động, chuyên tâm viết tiếp tiểu thuyết trên Tấn Giang. Nghe nói, đây là mơ ước từ nhỏ của Chu Tiểu Hôi, cô tin chắc rằng với sự chăm chỉ và tài hoa của chính mình, nhất định có thể trở thành một đại thần vang danh!

Chỉ tiếc, con đường thành thần của bạn học Chu Tiểu Hôi hết sức lận đận, dốc lòng viết một quyển tiểu thuyết, đã qua tháng thứ 3, lời lãi tổng lại chưa đến 50 đồng. Thời Niên vô cùng tò mò, với tình cảnh bản thân trĩu nặng chưa tìm được việc làm, cô và Chu Tiểu Hôi rốt cuộc ai sẽ chết đối trước.

Thật là một vấn đề bi thương mà.

Chu Tiểu Hồi lần này tới đây, cũng là vì tìm tài liệu cho truyện mới, hít một hơi nâng cao tinh thần, rồi bước lên phía trước. Thời Niên đi sau vài bước, cũng không vội mà đuổi theo, ngược lại có vẻ không quan tâm lắm.

Trên đại sảnh triển lãm người đến người đi, tất cả bọn họ đều đang chuyên tâm tham quan, nhẹ giọng cùng nói chuyện với nhau.

Chắc là cô lo lắng quá rồi.

Đến bây giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì. Có lẽ cô thực đã suy nghĩ nhiều.

Trước mắt bỗng nhiên có ánh sáng vụt lên, thì ra là do thủy tinh phản xạ ánh đèn. Thời Niên theo hướng nhìn lại, thấy được cái tủ nằm giữa sảnh triển lãm.

Tủ kính được trưng bày đơn độc ở đó, thủy tinh trong suốt sáng long lanh, bên trong để một đàn tỳ bà. Bởi vì niên đại đã lâu, màu sắc tỳ bà có chút loang lổ, nhưng mà hình dáng coi như còn giữ được hoàn chỉnh. Cổ đàn thon dài, thân bán nguyệt, lại còn có thể nhìn thấy miệng rãnh căng dây. Đây là chắc hẳn là tỳ bà ngũ huyền(1).

Thời Niên tiến lên, nhìn bảng giới thiệu trước tủ trưng bày, đây là tỳ bà thời Trung Đường được khai quật, theo chuyên gia phỏng đoán có lẽ xuất xứ là từ cung đình.

Tỳ bà Hoàng cung Đại Đường, cũng không biết nó thuộc về ai. Trung kỳ ư, không biết có phải là của Dương Quý Phi không?

“Có thể biết được chủ nhân tỳ bà này chưa?” Gần như đồng thời, phía sau truyền đến một thanh âm.

Thời Niên quay đầu lại nhìn, không biết từ khi nào mà có hai nam nhân đứng phía sau mình.

Hai người bộ dạng trông rất trẻ, tầm khoảng hai bảy, hai tám tuổi, người bên trái chính là người nước ngoài, tóc vàng mắt xanh, ngũ quan thâm thúy, mặc áo sơ mi trắng phối cùng quần tây đen, trên sống mũi còn có một cái mắt kính gọng vàng. Trang phục vô cùng ôn nhu hòa nhã, nhưng bên môi treo nụ cười khê nhếch, cùng trông mắt lam dưới mắt kính phảng phất lộ vẻ đa tình bảm sinh.

Bên cạnh anh ta là một người Trung Quốc. Tuy rằng soái ca tóc vàng người da trắng luôn chiếm ưu thế hơn, thân hình lại còn cao lớn, nhưng hán bên cạnh cũng không có nửa điểm thấp kém. Hán thân cao khoảng 1m87, cũng mặc áo sơ mi trắng, phối cùng quần jean tối màu, vừa gầy vừa cao, chỉ là một đầu tóc đen có vẻ hơi hỗn độn, biểu tình có chút lười nhác. Nếu nói nam nhân tóc vàng kia là đa tình, thì hán chính là vô tình, trông mắt đen sâu thẳm, lộ vẻ lạnh lùng mệt mỏi, phảng phất bất kể chuyện gì hán đều không cảm thấy hứng thú. Tay đút trong túi quần, bộ dạng thờ ơ, ngay cả vấn đề này cũng giống như là thuận miệng hỏi tới.

Soái ca tóc vàng cười, “Cậu hỏi mình?” Hán nói tiếng Trung, phát âm không quá tiêu chuẩn, nhưng lại có luồng sức quyến rũ mê người.

“Thế nào, không phải Trúc Lâm Thất Hiền(2), Tam Hiệp Ngũ Nghĩa(3) cậu đều biết, cái này còn có thể làm khó cậu ư?”

Thời Niên thu ánh mắt về, nhưng lại không ngăn được tim đập thình thịch trong lòng.

Má ơi, dáng dấp này cũng quá phạm quy đi nha! Cô đi chết đây!

Cô quả thực cảm lòng không được!

Tha thứ cho sự phản kích như vậy của cô, dù sao tốt nghiệp hơn nửa năm nay, Thời Niên chưa thấy qua nam nhân có chút đáng đáp. Không, kể cả mấy năm trong trường đại học cô cũng chưa thấy qua người con trai nào đẹp như vậy! Hôm nay đúng thật là gặp được đại vận aaa!

Hai soái ca chính hiệu này cùng nhau dạo quanh bảo tàng, lại còn mặc trang phục tình nhân(?), nếu để cho Chu Tiểu Hồi nhìn thấy, đầu óc nhất định sẽ bay cao bay xa. A, quên nhắc đến, bạn học Chu Tiểu Hồi ở Tân Giang, chủ yếu viết toàn đam mei.

Thời Niên có thể chú ý tới soái ca, người khác đương nhiên cũng có thể, các cô gái trong đại sảnh đều như có như không nhìn về hướng này, người xung quanh cái tủ trưng bày bỗng nhiên tăng nhanh. Thời Niên thấy râm rộ vậy nhìn không được mà nghĩ, trong hoàn cảnh này, thật thích hợp cho người ta giả bị đụng nha, nói không chừng có vị thiếu nữ nào xem nhiều phim thần tượng, đến trước soái ca ngã một cái, sau đó hán đã bị vẻ đơn thuần không kiêu kỳ của cô làm cho hấp dẫn.

Tục ngữ nói phải, nữ hài tử mà té ngã xuống, vận khí đều không quá kém.

Ý nghĩ trong đầu còn chưa xong, bên người bỗng nhiên có một lực đẩy mạnh truyền đến, Thời Niên mất thăng bằng liền ngã sang bên phải, may mắn có một bàn tay ôm lấy cô!

Hương vị nước hoa Cologne quanh quần chớp mũi, cô ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt màu xanh lam.

Là vị soái ca tóc vàng kia. Thời Niên dựa vào lồng ngực hán, mà một tay hán đỡ lấy vai cô, tay kia đặt nhẹ lên thắt lưng, bảo đảm cô sẽ không bị ngã.

Thấy Thời Niên nhìn qua, hần nhẹ nhàng cười, “Ồi, tiểu thư, cẩn thận một chút.”

Người xung quanh nhìn cô chăm chăm, cả khuôn mặt Thời Niên đỏ lên, luống cuống tay chân mà đứng dậy ngay ngắn. Trời ạ, sao cô lại xui xẻo đến vậy, làm thế nào mà vừa nghĩ đã ngã ngay rồi chứ! Vừa rồi đùa chos nào đấy mình!

Cô lúng ta lúng túng muốn cảm ơn, soái ca tóc đen chợt cười nhạo một tiếng. Hần quét một vòng quanh Thời Niên, nhướn mày sáng tỏ, tựa như hiểu thấu cái gì.

Đại não Thời Niên chết máy một giây, sau đó giật mình tỉnh ngộ: Hần cho rằng cô cố ý!

Công bằng mà nói, hành vi của cô vừa rồi, quả thật có chút giống như đang giả vờ bị ngã. Đặc biệt ở một giây trước đó, cô còn đang suy nghĩ về việc này.....

Nhưng mà Thời Niên vẫn bị thái độ của hần đâm thọt cho kích động, ngay cả khuôn mặt đẹp đẽ ban nãy cũng trở nên không vừa mắt. Cô mạnh mẽ kiềm chế, “Thực xin lỗi, vừa rồi là tôi thất thần, không chú ý lại có người tới đây.....”

Soái ca tóc vàng nói: “Không sao, người ở đây rất đông, cô phải chú ý hơn.”

“Ồ, thất thần.” Nam nhân tóc đen nhàn nhạt nói.

Người này, đồ tự cho mình là đúng!

Thời Niên nghiêm mặt, cứng rắn nói: “Đúng, là tôi thất thần, xin hỏi có vấn đề gì không?”

Nghe cô đáp trả lại như vậy, nam nhân tóc đen tựa hồ có điểm kinh ngạc, hần liếc mắt nhìn cô chăm chăm, ngay lúc Thời Niên cho rằng hần muốn châm chọc tiếp, ai ngờ nam nhân kia đã thu hồi ánh mắt, không lên tiếng nữa. Đáng về bình tĩnh, nhưng không hề có ý nhượng bộ, nhìn cái là biết do hần lười không thêm phản ứng. Thời Niên nổi đóa.

Cái quái gì đây. Vừa rồi Thời Niên còn cho rằng mình may mắn gặp đại vận, có thể một lần bắt gặp hai đại soái ca, cô thừa biết là loại chuyện tốt này không tới phiên mình hưởng!

Bầu không khí có chút lúng túng, soái ca tóc vàng trầm mặc trong phút chốc, tự nhiên xen vào: “Mình nhớ, hiện vật khảo cổ này hình như là do Dương giáo sư chủ trì phục hồi, nếu cậu thật sự muốn biết, ngày khác có thể gọi điện thoại hỏi một chút. Ông ấy hẳn là biết về cây tỳ bà này.”

Nam nhân tóc đen lại nhàn nhạt nói: “Nếu ngay cả cậu còn không biết, ông ta chắc chắn cũng sẽ không biết.”

Lời này có vẻ kỳ quái, làm Thời Niên suy tư.

Ánh mắt một lần nữa lại rơi trên tỳ bà, nó an tĩnh nằm trong ngăn tủ, lồng thủy tinh trong suốt phản xạ ánh sáng nhu hòa. Trân quý, mỹ lệ nhưng cũng đầy sinh khí. Cô nhìn không được nghĩ thầm, không biết năm đó nó có bộ dạng ra sao.

Thật trùng hợp, đó cũng là điều hần muốn biết.

Chủ nhân của cây đàn tỳ bà này.....

“Tĩnh...”

Dường như có một giọt nước rơi vào mặt hồ, làm nổi lên từng gợn sóng tròn rung động.

Biểu tình Thời Niên đột nhiên biến đổi.

Trước mắt vẫn là sảnh triển lãm vừa rồi, nhưng lại có cái gì đó không giống.

Đám người đang đi lại toàn bộ chợt lặng yên bất động, không hề có thanh âm nói chuyện bàn bạc với nhau, chung quanh là một mảnh yên tĩnh. Mọi người đều giữ nguyên về mặt và tư thế trước kia, cứ như là pho tượng vậy.

Thời gian như bị dừng lại ở khoảnh khắc này.

Thời Niên hoảng loạn quay đầu một vòng, lại có cảm giác trôi nổi lênh bênh, cô tưởng mình đang bay lên, cúi đầu nhìn xuống thì thấy cơ thể vẫn còn đứng ở chỗ cũ.

Linh hồn của cô đang lơ lửng giữa không trung.

Bốn phía xung quanh chìm vào bóng tối, cô mở to hai mắt, phát hiện phía trước chỉ còn lại đàn tỳ bà. Lồng kính thủy tinh của triển lãm cũng biến mất không tung tích, đàn và cô đều giống nhau, bồng bềnh ở trong bóng tối hư ảo.

Hoa văn cổ xưa, màu sắc loang lổ, mỗi một chỗ đều mang theo dấu vết năm tháng ngàn đời. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, gió thổi qua cuốn theo cát vàng, tựa như mang đi dấu vết thời gian, màu sắc trên thân đàn một lần nữa trở nên rực rỡ. Hoa văn đỏ tươi, thân sơn đen tuyền, dây đàn trắng mịn.

Sống động như vậy, thật giống tiên cảnh.

Gỗ tử đàn quý giá, phần vàng lóng lánh, tỳ bà này thuộc về cấm tú Đại Đường(4), rốt cuộc cũng hiện rõ dáng vẻ trước đây.

Nó được một nữ tử ôm vào ngực, nàng mặc một thân váy hồng thạch lựu, tóc chải sau đầu, trâm cài lay động, ngồi bên trong cung điện nơi vườn hoa lê nở rộ.

Nữ tử cúi đầu, thấy không rõ dung nhan, chỉ có thể nhìn thấy những ngón tay tinh tế của nàng, nhẹ nhàng khuấy động dây đàn. Một chút, lại một chút.

Bên tai an tĩnh như vậy, an tĩnh đến mức làm người nhớ đến thời hồng hoang vũ trụ vừa mới ra đời, thiên địa vạn vật đều không tồn tại. Nhưng Thời Niên lại cảm thấy, mình nghe được tiếng đàn tỳ bà của nàng.

Cách thời gian ngàn năm đằng đẵng, cô nghe được tiếng tỳ bà của nàng.

Một sức hút to lớn kéo tới, cô như bị người ta túm lấy linh hồn hung hăng kéo xuống, một lần nữa trở lại thể xác!

Thân thể mất đi cân bằng, Thời Niên ngã thật mạnh ngồi trên mặt đất.

Kính ngạc ngẩng đầu, quanh mình tiếng người rộn ràng nhốn nháo, mọi người đều đầu vào đây mà tham quan, thỉnh thoảng nhìn về phía bọn họ, nét mặt lộ vẻ tò mò.

Hết thấy mọi thứ đều rất bình thường, những hình ảnh vừa rồi, dường như chỉ là ảo giác của mình cô.

Lúc này Thời Niên mới phát hiện đầu mình đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt chắc hẳn cũng đã trắng bệch một mảnh. Có người ở bên cạnh ngồi xổm xuống, là nam nhân tóc đen kia, “Sao vậy, lại thất thần?”

Thời Niên nhìn hắn, “Thôi Lục Hoa.”

“Cái gì?”

“Chủ nhân đàn tỳ bà này, tên là Thôi Lục Hoa.....”

Biểu tình nam nhân đột nhiên biến đổi.

Đúng vậy, là Thôi Lục Hoa.

Không phải Dương Quý Phi, cũng không phải nữ nhân nào đó mà được lịch sử ghi chép lưu lại, chủ nhân đàn tỳ bà này tên là Thôi Lục Hoa. Cô chưa từng nghe qua tên này, cả bảo tàng này chắc chắn sẽ không có người nào từng nghe qua cái tên này.

Nhưng Thời Niên lại tinh tường biết cuộc đời nàng.

Nhân sĩ Trường An thời Đại Đường, Thiên Bảo năm thứ sáu vào cung, làm nữ ti nhạc của giáo phường tư. Bởi vì đàn tỳ bà rất giỏi nên được tặng danh hiệu là “Thôi tỳ bà”, từng một lần biểu diễn khiến Dương Quý Phi khen ngợi, ban cho nàng một cây tỳ bà ngũ huyền do Tây Vực tiến cống.

Sau đó, khi quý phi sáng tác《Nghe Thường Vũ Y khúc》, nàng tham gia là một thành viên trong đội tỳ bà.

Thiên Bảo năm mười bốn, An Sử chi loạn(5) bùng nổ, Trường An rơi vào tay giặc. Cung nhân rối rít trốn đi, Thôi Lục Hoa cũng lẫn trong đám người, chạy ra Đại Minh Cung sau gần mười năm sinh sống.

Mà đàn tỳ bà này, bị quên ở trong phòng giáo phường tư, sau lại chôn chung xuống mồ cùng với những nhạc cụ khác.

Vương triều thay đổi, cát bụi ăn mòn, thời gian ngàn năm trôi qua trong chớp mắt.

Lần thứ hai nhìn thấy ánh mặt trời, lại ở bên trong tòa nhà bảo tàng này.

Thời Niên bỗng nhiên thanh tỉnh, đẩy hẳn ra muốn chạy, động tác nam nhân so với cô còn nhanh hơn, một phen nắm lấy cổ tay cô, đem người cứng rắn kéo trở về, “Cô chờ một chút!”

Chú thích:

(1) Tỳ bà ngũ huyền: Tỳ bà năm dây.

(2) Trúc Lâm Thất Hiền: Là thành ngữ dùng để chỉ bảy người hiền sinh sống vào khoảng cuối đời nhà Ngụy, đầu nhà Tấn ở bên Trung Quốc ngày xưa, vào thời gian giữa những năm 200 – 300 sau Tây Lịch. Họ là những nhà văn nhà thơ, vừa đi đạo, vừa bàn luận trong một khu rừng trúc nhỏ, dừng lại để uống rượu, rồi lại tiếp tục đi đạo, rồi lại bàn luận, làm thơ, cho đến lúc say mềm

(3) Tam Hiệp Ngũ Nghĩa: Còn có tên là Thất hiệp ngũ nghĩa, là một tiểu thuyết của Trung Quốc viết theo kiểu chương hồi vào thế kỷ 19. Tiểu thuyết lấy bối cảnh đời nhà Tống vào thế kỷ 11, xoay quanh cuộc đời của vị quan nổi tiếng Bao Chửng, cùng các du hiệp đã giúp đỡ ông phá nhiều vụ kỳ án.

(4) Cẩm tú Đại Đường: Như “cẩm tú giang sơn”, nghĩa là non sông gấm vóc. Ở đây nghĩa là Đại Đường tươi đẹp.

(5) An Sử chi loạn: Là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường vào thời Đường Huyền Tông Lý Long Cơ trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến năm 763, do An Lộc Sơn và Sử Tư Minh cầm đầu. Do xảy ra vào niên hiệu Thiên Bảo của Đường Huyền Tông, cuộc phản loạn này còn được gọi là Thiên Bảo chi loạn

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bí Mật

Edit: Mặc Mặc Vô Ngôn

Lực đạo của hắn quá mạnh, khiến cổ tay Thời Niên đau nhói, cô không nhìn được mà giãy dụa, nhưng lại đụng phải ánh mắt của nam nhân.

Không còn thờ ơ như vừa nãy, hắn nhìn cô, đôi mắt đen sâu hun hút, tựa hồ đang nhìn kỹ cái gì, chợt lóe lên một tia sắc bén.

Giây tiếp theo, bàn tay của hắn phủ lên trán cô.

Thời Niên run lên.

Lòng bàn tay hắn hơi lạnh, che lấp mi tâm của cô. Cô cảm giác được ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn, như có như không mà chạm vào lông mi của mình.

Cô không biết hắn đang làm gì, nhưng theo bản năng lại thấy bất an, cứ như bí mật của mình bị người ta dò xét.

“Anh...”

“Thời Niên? Cậu ở chỗ này sao, mình tìm cậu cả buổi!”

Chu Tiểu Hồi chen qua đám người tiến lên, đến khi nhìn thấy sắc mặt của Thời Niên vẻ mặt lại biến đổi, “Cậu sao thế? Tại sao lại ngồi ở đây?”

Cô nàng ngồi xồm xuống, cũng chú ý tới người đàn ông bên cạnh, “...Anh là? Xin lỗi, đây là bạn tôi, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Chu Tiểu Hồi giọng điệu khách khí, trên mặt vài phần cảnh giác. Người đàn ông tóc đen vẫn không lên tiếng.

Tóc vàng đẹp trai cũng theo tới, hai người nhìn nhau, tóc đen nhẹ nhàng gạt đầu với hắn.

Tóc vàng đẹp trai khiêu mi, ánh mắt rơi xuống người Thời Niên, có chút kinh ngạc.

Tóc đen thu tay về, tùy ý đứng lên, “Không có chuyện gì, vị tiểu thư này vừa rồi bỗng nhiên ngã xuống, tôi nghĩ có ấy có lẽ bị bệnh, nhất thời sốt ruột, giúp cô ấy kiểm tra một chút.”

Bộ dạng của Thời Niên, quả thật rất giống người bệnh, Chu Tiểu Hồi hỏi: “Vậy kết quả ra sao?”

“À, lúc tôi kiểm tra mới nhớ, bạn tôi là bác sĩ, còn tôi thì không phải. Nên thật đáng tiếc, không tra ra được gì cả.”

Chu Tiểu Hồi nhăn mày, không thể tin được lại nghe được kiểu trả lời như vậy.

Hắn ta không có vẻ gì là phát hiện lời nói của mình không ổn, may mắn tóc vàng ca tiếp lời: “Xin lỗi, bạn tôi chỉ đùa chút thôi. Nhưng tôi là bác sĩ, nếu cần, có thể kiểm tra giúp tiểu thư một chút.”

Chu Tiểu Hồi vẫn chưa trả lời, tay đã bị kéo nhẹ, Thời Niên nhỏ giọng: “Tiểu Hồi, mình không sao. Chúng ta trở về đi.”

Cô gái sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lại đầy kiên định, Chu Tiểu Hồi ý niệm vừa chuyển, lập tức ra quyết định, “Được, chúng ta đi. Gần đây có bệnh viện, mình dẫn cậu đi kiểm tra, đừng lo.”

Thời Niên chỉ muốn mau mau rời khỏi, không thêm phân bác, nhờ Chu Tiểu Hồi đỡ dậy. Ánh mắt liếc về phía hai người kia, cô suy nghĩ một chút, gạt đầu với tóc vàng đẹp trai, “Lúc nãy cảm ơn anh. Hẹn gặp lại.”

Người được cảm ơn còn chưa lên tiếng, người bên cạnh đã tiếp lời, “Không khách khí, hẹn gặp lại.”

Giọng điệu lười biếng, âm cuối kéo dài, tựa hồ có thâm ý khác.

Chuyến tham quan viện bảo tàng trong mơ, cứ thế mà kết thúc giữa chừng. Thòi Niền có chút áy náy, Chu Tiểu Hồi nói: “Không sao không sao, là mình không nên miễn cưỡng cậu, ai lại ngờ lão nhân gia cậu không hợp bát tự với viện bảo tàng chứ? Uí uí nhìn gương mặt trắng bệch đáng thương này nè, mình nhìn mà xót cả ruột lòng rồi.”

Cô nàng bày ra bộ dáng lưu manh chọc ghẹo gái, sờ sờ cầm Thòi Niền.

Thòi Niền sau đó không có đi bệnh viện, cô chỉ bảo rằng mình thấy tốt hơn rồi, không cần đi kiểm tra. Chu Tiểu Hồi hơi do dự, Thòi Niền tiếp tục quăng thêm một quả bom, “Hai ta tiền gửi ngân hàng sắp không đủ mà ăn cơm, bệnh viện cái gì? Mua ít thuốc uống là ổn.”

Đành phải đồng ý thôi.

Hai người ngồi tàu điện ngầm về, đùa gì chứ, bắt taxi ít nhất cũng hơn một trăm đồng, đủ để ăn no một bữa rồi. Về đến nhà Chu Tiểu Hồi xông xáo xung phong làm bữa tối, bảo phải nấu thật ngon bởi thường Thòi Niền, chờ cô nàng soạn cơm tối ra, lại thấy Thòi Niền nằm trên ghế sa lon, nhìn trần nhà đến xuất thần.

Chu Tiểu Hồi quơ quơ tay trước mặt Thòi Niền, Thòi Niền không động, tiếp tục quơ quơ tay, vẫn không động, nhưng Thòi Niền mở miệng hỏi: “Tiểu Hồi, cậu có biết... cái gì là giáo phường tư không?”

Chu Tiểu Hồi thời phào, “May mắn may mắn, không trùng tà... Giáo phường tư, ý cậu là giáo phường tư cổ đại á?”

Thòi Niền gật đầu.

Chu Tiểu Hồi: “Biết biết, chính là nơi phụ trách âm nhạc trong cung đình thời xưa í, hình như Đường triều mới xây, đào tạo nhân tài biểu diễn âm nhạc ca vũ cho hoàng thân quý tộc, ngẫu nhiên cũng bồi ngủ luôn... Khoan khoan không đúng, cậu là một đứa dốt đặc lịch sử mà, còn biết cái này?”

Nếu là ngày trước, cô xác thực không biết.

Thòi Niền ngồi dậy, nhìn bầu trời đêm u ám bên ngoài.

Rất nhiều chuyện, cô không tâm sự cùng ai, nhưng trên người cô, có một bí mật. Một bí mật rất lớn.

Cô có thể biết những chuyện mà mình không nên biết.

Lần đầu tiên phát hiện cái này, là khi 8 tuổi, được cha mẹ đưa đi Tây An chơi. Lúc tham quan lăng mộ, hướng dẫn viên du lịch vì muốn làm bầu không khí thêm sôi nổi, cố ý hỏi bạn nhỏ duy nhất trong đoàn, chính là Thòi Niền, “Con có biết bên trong là ai không?”

Thòi Niền khi đó vừa lên tiểu học, là một cô bé nhỏ xinh trắng trẻo, nghe hướng dẫn viên du lịch hỏi mình mờ mịt mờ mịt to hai mắt, thậm chí còn quay đầu nhìn một cái, tựa hồ đang suy tư. Những người lớn bị chọc cười, đương lúc hướng dẫn viên công bố đáp án chính xác, lại nghe được cô bé nhẹ nhàng nói: “Hán Vũ Đế, Lưu Triệt.”

Toàn bộ đoàn du lịch đều sửng sốt, cô bé còn ngại chưa đủ giờ bàn tay nhỏ mập mạp, chỉ mấy đỉnh núi xung quanh, cứ như giới thiệu mấy người bạn của mình, “Kia là Hán Vũ Lý Hoàng Hậu, Liệt hầu Vệ Thanh, Cảnh Hoàn hầu Hoắc Khứ Bệnh, Tuyên Thành hầu Hoắc Quang, còn kia, Kính hầu Kim Nhật Đề...”

Nói xong, cô bé nhìn hướng dẫn viên du lịch, nghiêm túc hỏi: “Cô ơi, cô còn muốn biết gì nữa?”

Hướng dẫn viên du lịch: “...”

Mọi người: “...”

Sau đó suốt cả chuyến du lịch, hướng dẫn viên thán phục với chuyện này không thôi, khen cha mẹ Thòi Niền biết dạy con, càng khen Thòi Niền thiên tư thông minh. Cô ấy không hiểu Thòi Niền làm sao mà nhớ được nhiều tên như vậy, thậm chí còn nhớ được cả thụy hào ít người biết đến của bọn họ, chính cô cũng phải cảm thán, “Ngay cả mình cũng chưa chắc nhớ hoàn toàn!”

Mà cha mẹ Thòi Niền lại càng không hiểu, bởi vì họ chưa hề nói cho Thòi Niền những thứ này, hơn nữa bé gái 8 tuổi rõ ràng sẽ không biết những thứ này, nếu nói là đọc sách tự hiểu thì hơi bị khó tin.

Không ai biết, những cái tên đó, là khi cô bé đứng trước lăng tẩm hùng vĩ, nó tự hiện lên trong đầu.

Lần thứ hai, là hồi sơ trung.

Thòi Niền đại diện toàn trường tham gia học sinh giỏi lịch sử, áp lực vô cùng lớn, ôn tập chuẩn bị rất lâu, nhưng đến khi cầm bài thi thì phát hiện hơn quá nửa là kiến thức mình không biết. Sau ba mươi giây đau khổ vì tù đề, cô quyết định phó thác tất cả cho vận số, dùng trực giác để làm! Chuyện quỷ dị xảy ra ngay lúc đó. Đọc xong một đề, tay đã chọn A, trong đầu xuất hiện âm thanh nói chọn B mới đúng. Cô bị âm thanh này thao túng, như người mộng du làm xong nguyên tờ bài thi. Cuối cùng bài trắc nghiệm đúng hết, bài vấn đáp cũng ngoài ý muốn được chấm điểm cao.

Cô cứ thể đoạt giải nhất.

Chuyện này đã hoàn toàn làm Thời Niên chấn động.

Tây An lần đó đầu sao còn nhỏ, ấn tượng không mấy sâu sắc, còn chuyện này phát sinh lúc cô 14 tuổi, đang học sơ nhị, sau chuyện này Thời Niên miên man suy nghĩ, chẳng lẽ mình là người được chọn trong truyền thuyết?

Vậy mình thuộc tổ chức nào? Thủy thủ mặt trăng hay Sakura Thủ lĩnh thẻ bài? Biệt đội X-Men hay The Avengers?

Học viện Hogwarts sao còn chưa gửi giấy báo trúng tuyển cho mình!

Thời Niên ôm một lòng mong đợi, đợi, đợi mãi, nhưng từ đầu đến cuối không có tổ chức hay đồng đội gì đó tìm tới. Cô bắt đầu ý thức được, có lẽ năng lực của mình không có gì to lớn lắm, cô chỉ có một khả năng bình thường đến không thể bình thường hơn, một siêu năng lực gia cực kì bình thường...

Trong lúc đó, chuyện tương tự phát sinh mấy lần, tỷ như khi thăm di tích lịch sử, trong đầu bỗng nhiên thoáng qua những chuyện phát sinh mấy trăm năm trước, tỷ như khi tivi nhắc đến một nhân vật lịch sử, cô lulu loát nói ra cuộc đời hắn.

Nhưng Thời Niên bắt đầu cảm thấy bất an.

Khác với người thường không hiểu được nguyên nhân, cô cảm giác mình đứng trong sương mù, hoàn toàn mất đi phương hướng. Lúc những thứ đó tràn vào đầu, nháy mắt ấy, cô thậm chí cảm thấy mất đi khả năng khống chế bản thân. Dần dần, Thời Niên không thích đi viện bảo tàng nữa, cũng theo bản năng né tránh đồ vật liên quan đến lịch sử. Có lẽ làm vậy đã có tác dụng, sau khi vào đại học thì những chuyện như thế không tiếp tục xảy ra, hết thấy gió êm sóng lặng.

Lần này Chu Tiểu Hồi rủ cô đi viện bảo tàng, Thời Niên một phần do không thể cự tuyệt, một phần cũng muốn kiểm tra xem, có phải hết thấy đều yên ổn rồi hay không. Thậm chí cô còn chuẩn bị tâm lí trước, nhưng vạn vạn không ngờ tới, mọi chuyện xảy ra vượt ra khỏi dự tính của mình.

Nhớ lại một màn ở viện bảo tàng, Thời Niên sụp đổ ôm đầu.

Quả nhiên kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác, trước kia chỉ có chữ viết, bây giờ cư nhiên biến thành hình ảnh.

Bọn mày còn có thể thắng cấp?!

Chu Tiểu Hồi thấy mặt cô đầy thống khổ, có phần lo lắng, “Thời Niên, cậu thật sự không sao chứ?”

Thời Niên quay đầu, thành khẩn nói: “Không sao, mình chỉ đang suy nghĩ, chủ nghĩa thế giới quan duy vật của mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa đây.”

Cảm giác nguy cơ ngập tràn, haiz!

Thời Niên lấy lại tinh thần mới cảm thấy đói, Chu Tiểu Hồi bảo đãi cô một bữa thịnh soạn, thật ra cũng không có gì nhiều, mỗi người một tô mì kèm theo thịt băm và trứng gà mà thôi. Cô nâng vô cùng hào phóng mà gấp hết trứng của mình cho Thời Niên, nói cho cô bồi bổ thân thể.

Thời Niên nghĩ hai người nghèo như vậy còn đi thăm viện bảo tàng, thật làm người cảm động chảy nước mắt.

Chu Tiểu Hồi thấy Thời Niên mãi mà không nói từ nào, an ủi: “Cậu đừng ủ rũ nữa, mình nói hôm nay đầu sao cũng có thu hoạch á, được gặp hai anh đẹp trai luôn.”

Thời Niên nhìn qua, Chu Tiểu Hồi ném lại mị nhãn, “Chính là hai anh trai ở viện bảo tàng í, lúc ấy mình chỉ lo lắng cho cậu nên không để ý lắm, bây giờ nhớ lại, quả thật là đẹp cmn trai...”

Trước mắt Thời Niên hiện lên hình ảnh hai người kia, là hai người kỳ quái, nhất là người tóc đen, rõ ràng lúc đầu nhìn cô đầy khinh thường, sau đó quay ngoắt 180 độ sống chết không để cô đi.

Hắn thậm chí còn sờ trán cô...

Thời Niên nhớ lại cảm giác khi bàn tay hắn lướt trên mi tâm, có chút lạnh băng, lại mơ hồ nóng rực. Rùng mình một cái, nhanh chóng ném cảm giác kỳ lạ này ra sau đầu.

“Mình hiện tại cũng không hứng thú với nam sắc, thứ mình quan tâm hơn là bao giờ mới tìm được việc làm đây.”

Nói đến đây có chút đau răng, cô đi nộp sơ yếu lý lịch ở khắp nơi, vậy mà tuần này một tin nhắn phỏng vấn cũng không nhận được, người ta chờ đợi sắp mốc đến nơi rồi.

Đang nói, cửa truyền đến tiếng vang, Cốc Vũ Vi trở về.

Mấy người Thời Niên ở trong một căn hộ có hai phòng ngủ một phòng khách, tổng cộng ba cô gái, Chu Tiểu Hồi ngủ phòng khách, Thời Niên dùng phòng ngủ nhỏ, phòng ngủ lớn có nhà vệ sinh thì Cốc Vũ Vi dùng.

Khác Thời Niên và Chu Tiểu Hối, Cốc Vũ Vi Tốt nghiệp đại danh鼎鼎 đại học Bắc Kinh, hiện tại được làm trong một công ty nước ngoài nổi tiếng, vì vẫn trong thời kì đầu sự nghiệp, không thuê nổi tiền nhà đất đắt đỏ, nên mới có thể thuê chung với tụi Thời Niên. Nhưng trong lòng ai cũng rõ ràng, tương lai Cốc Vũ Vi khẳng định sáng láng hơn hai người nhiều, có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ chuyển đi.

Đại khái vì nguyên nhân này, Cốc Vũ Vi bình thường không thêm giao thiệp với hai người, cho dù nói chuyện thì lời nói cũng cực kì chối tai.

Giống như bây giờ.

“Về rồi sao? Đi viện bảo tàng có vui không, hôm nay nay tôi mệt chết đi được, thật hâm mộ mấy người có thời gian rảnh để đi chơi nha.”

Chu Tiểu Hối và Thời Niên hai mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Cốc Vũ Vi không được đáp lại, mở chai nước suối uống một hớp, tựa như thuận miệng hỏi: “Đúng rồi Thời Niên, đã tìm được việc chưa?”

Thời Niên duy trì trầm mặc, im lặng không nói.

Cốc Vũ Vi khẽ nhếch môi cười một tiếng, nhìn Chu Tiểu Hối, “Còn cậu, tiểu thuyết viết thế nào?”

Chu Tiểu Hối nghe thấy, ngoài cười nhưng trong không cười, “Rất tốt, đa tạ quan tâm.”

Thời Niên đoán, Cốc Vũ Vi khẳng định là ở công ty bị ức hiếp, mà mỗi lúc như thế, cô ta sẽ trở nên rất cay nghiệt, sẽ về nhà tìm cảm giác ưu việt trên người hai người bọn họ.

Quả nhiên, Cốc Vũ Vi quét mắt qua chén mì của hai người, có phần chế giễu chậm rãi nói: “Các cậu cứ tiếp tục mãi thế này không ổn, sớm muộn rồi sẽ không chống đỡ nổi. Tôi đã nói rồi, Bắc Kinh không phải nơi ai cũng có thể sống, hai người không hợp với nơi này đâu. Bây giờ vẫn chưa muộn mau mau về quê tìm việc làm đi, đừng để đến khi biến thành bà cô già rồi ngồi đó mà than phận.”

Nói xong những lời này, cô ta xách túi nghênh ngang vào phòng. Chu Tiểu Hối tròn mắt nhìn cửa đóng lại, đột nhiên nhảy dựng lên, bị Thời Niên ôm lấy. Chu Tiểu Hối gằn cổ lên, “Cậu đừng can thiệp, mình phải đánh cô ta! Tối nay mình nhất định phải đánh cô ta!”

Thời Niên: ”Ừ ừ cô ta nói mà bắn hết lên mặt rồi! Bình tĩnh bình tĩnh mình lau cho cậu! Mặt mình cũng dính đây này!”

Chu Tiểu Hối giận quá chùng, không ăn nổi cơm nữa liền đi ngủ. Thời Niên sau khi thu dọn xong, nằm lên giường, nghĩ về những việc xảy ra hôm nay, tâm tình phức tạp.

Bị Cốc Vũ Vi sỉ nhục như vậy cô cũng giận lắm chứ, nhưng mình làm được gì, người ta nói đều là sự thật. Nhớ lại một năm chạt vật sau khi tốt nghiệp, cô thờ ơ.

Hồi sơ trung thành tích của cô không tệ, chỉ vì không muốn học lịch sử nên lên cao trung miễn cưỡng chọn ban tự nhiên, thành tích từ đó mà rơi xuống vực sâu vạn trượng, sau đó thi đậu đại học hạng hai, học khoa hạng ba trong trường, lẫn lộn mãi trở thành bộ dạng như bây giờ.

Đại học không phải trường yêu thích, công việc không phải công việc yêu thích, hiện tại càng tồi, ngay cả công việc cũng bị mất.

Cô thậm chí còn không bằng Chu Tiểu Hối, ít ra người ta còn ôm mộng trở thành đại thần, tràn đầy hy vọng vào tương lai. Mà cô, cô căn bản không biết mình muốn làm cái gì, có thể làm tốt cái gì...

Nhớ lại hôm qua mẹ gọi điện hỏi thăm, cẩn thận hỏi cô thiếu tiền không, đừng việc gì cũng tự gánh một mình, Thời Niên cảm thấy chán nản hơn bao giờ hết.

Có lẽ, cô căn bản không phải là người được chọn, cái gọi là năng lực đó chưa hề mang lại cho cô ích lợi nào, nếu có chẳng qua là liên lụy. Hay là, cô nên thay đổi suy nghĩ, cân nhắc làm việc trong ngành liên quan đến văn vật, hoặc đi chợ đen giám định đồ cổ.

Chỉ là không biết họ có muốn một giám định sư lúc linh lúc không hay không...

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu, đột nhiên bị một âm thanh thanh thúy đánh thức.

Là chuông điện thoại di động, vang lên trong phòng lúc hai giờ đêm, vô cùng rõ ràng.

Thời Niên ngậy người mấy giây, mới ấn nút nghe, đồng thời chú ý bạn cùng phòng có bị đánh thức hay không. “A lô?”

Âm thanh của cô có chút tức giận, ai vậy, không có chút tự giác nửa đêm đánh thức người ta dậy!

Bên kia truyền đến một giọng nữ ôn nhu, “Thời Niên tiểu thư phải không ạ?”

“Cô là...”

“Xin lỗi vì đã quấy rầy, nhưng tôi thật cao hứng thông báo với tiểu thư, cô đã đạt yêu cầu tuyển mộ của công ty. Không biết cô có rảnh không, chúng tôi

muốn mau chóng làm bài kiểm tra cuối cùng với cô.”

Công ty? Kiểm tra?

Thời Niên nháy mắt hưng phấn, lập tức nhảy lên, “Có thật không? Tốt quá! Rảnh chứ rảnh chứ, tôi lúc nào cũng rảnh!”

“Được, vậy bây giờ tiểu thư đi ra cửa, xe của chúng tôi đang chờ ở dưới lầu.”

Thân thể Thời Niên lập tức cứng đờ. Cô bỗng nhiên kịp phản ứng, hiện tại là hai giờ sáng, nào có công ty sẽ gọi thông báo kiểm tra vào giờ này? Hơn nữa còn phải xe chờ dưới lầu?

Tại sao bọn họ lại biết địa chỉ của cô?

Thời Niên nhìn cái bóng của mình đổ dài trên tường. Trong phòng rất an tĩnh, ánh trăng xuyên qua song cửa sổ hắt vào. Rèm cửa theo gió nhẹ nhàng lay động.

Hết thấy đều rất bình thường, nhưng lại phảng phất điểm không bình thường.

Cô cảm thấy trong lòng có chút căng thẳng, cứ như có sự tình gì đó chờ đợi đã lâu sắp xảy ra.

“Xin hỏi một chút, quý công ty tên là...” Bên kia tạm ngừng một giây, vẫn là giọng nữ ôn nhu đó, nói: “Quản lý thời không 7 châu, mong tiểu thư đại giá quang lâm.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kiểm Tra

Hai giờ sáng, Thời Niên lần mò ra ngoài.

Cô thậm chí còn không thay quần áo, mặc luôn bộ đồ ngủ, chân đi dép lê. Tiểu khu yên lặng đến đáng sợ, không có tiếng gì ngoài tiếng bước chân của cô cùng với tiếng thở dốc ngày càng dồn dập.

Cuối cùng cũng xuống được dưới lầu, bên ngoài bóng đen dày đặc, trước lầu có một hàng cây, tán cây theo gió đêm đu đưa. Cô đưa mắt tìm quanh, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe suv màu đen, im lặng đậu trước bồn hoa.

Thời Niên ngơ ngác nhìn mấy giây, nhắm mắt, “Đờ mờ, là thật sao!”

Cô lui về phía sau hai bước, toan trở về, đột nhiên trong bóng tối có người đi ra.

Là một cô gái, khoảng hai mươi tuổi, mặc áo len màu vàng hở vai, phối với chân váy lam nhạt, da thịt trắng nõn, mi dài cong vút cùng đôi mắt rất đẹp, tóc dài rủ ở sau lưng, quanh thân tỏa ra khí chất thanh nhã tĩnh lặng của người trí thức.

Cô ấy đi thẳng tới trước mặt Thời Niên, mỉm cười nói: “Chào.”

Thời Niên: “Cô là...”

“Tôi tên Tô Canh, vừa rồi chúng ta mới nói chuyện.”

Thời Niên cứng đờ, nhìn cô gái không nháy mắt. Tô Canh giống như đã sớm dự liệu cô sẽ phản ứng như vậy, vẫn khẽ mỉm cười, lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau, Thời Niên cắn răng nghiêng lợi, “Cô rốt cuộc là ai?!”

Vô luận là trong điện thoại, hay là mới vừa rồi, Tô Canh đều đã tự giới thiệu, mà Thời Niên hỏi như vậy, hai người đều hiểu ý cô là gì.

Trầm mặc vài giây, Tô Canh cười nói: “Hai giờ sáng, Thời tiểu thư cũng dám xuống, hẳn là trong lòng cũng đoán ra vài phần rồi chứ?”

Trước lầu có một ngọn đèn đường phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, bốn bề xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, cả tiểu khu đều đang ngủ say. Đêm khuya như vậy, bởi vì một cuộc điện thoại xa lạ mà một mình đến hẹn, thật sự quá mức nguy hiểm. Nhưng cô không thể không đi.

Lời nói của cô gái qua điện thoại mấy phút trước còn vang vọng bên tai, “Đàn tỷ bà của Thôi Lục Hoa, còn có những sự tình quá nhiều cô trước đây, Thời tiểu thư không muốn biết câu trả lời sao? Chúng tôi có thể cho tiểu thư câu trả lời.”

Một giây kia, cô thiếu chút nữa đã từ trên giường nhảy dựng lên.

Thời Niên hít sâu một hơi, cố gắng để giọng điệu của mình thật bình tĩnh, “Cô nói công ty các cô kêu là... Quản lý thời không 7 châu? Đó là cái gì?”

“Không cần suy nghĩ quá thần bí, cô có thể coi bọn tôi như một cơ quan, hoặc là một công ty, chỉ là làm những chuyện đặc biệt.

Thời Niên im lặng không nói, chờ cô ấy nói rõ “Đặc biệt” như thế nào.

“Chúng tôi phụ trách cân bằng thời không, đảm bảo thời không trật tự không hỗn loạn. Đương nhiên, cô biết đấy, loại công việc này người bình thường không làm được, cho nên cần những người có năng lực đặc biệt hoàn thành.”

Dừng một chút, nói tiếp: “Đồng nghiệp của tôi hôm nay gặp cô, thật bất ngờ phát hiện, cô cũng là thành viên của bọn tôi.”

Thời Niên nghe những điều ảo như tiểu thuyết huyền huyền này, trầm mặc một giây, “Cô nói người có năng lực đặc biệt, là chỉ tôi sao...”

Tô Canh nhìn thẳng cô, “Có thể nhìn thấy lịch sử đã qua, biết những điều không có trong trí nhớ của mình, những thứ này đều là năng lực đặc biệt của cô. Cô hẳn là rõ ràng hơn bọn tôi nhiều, không phải sao?”

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, Thời Niên vẫn bị những lời của cô ấy làm tròn tròn hai mắt.

Cô ấy biết, cô ấy quả nhiên biết!

Trong đầu như có cuồng phong cuốn qua, bí mật lớn nhất của cô, không hề nói cho ai biết, nhưng cô ấy vậy mà có thể tùy ý nói ra!

Cô ngây ngốc đối mặt với Tô Canh, hồi lâu, “Cho nên, cô thật sự... chúng ta thật sự...”

Những suy đoán đó, làm cho cô bé mười mấy tuổi âm thầm mong chờ, lại không phải suy nghĩ hão huyền?

Thật sự có những người giống như cô, mà hiện tại, bọn họ đã tìm được cô...

Cô bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Tô Canh, vội vàng hỏi: “Chúng ta là hệ thống gì vậy, liên minh người báo thù à? Công việc cụ thể là gì? Trụ sở chính ở đâu?!”

Tô Canh im lặng một giây, phì cười. Cô ấy quay đầu đi, nhìn về phía vị trí xe suv đằng kia, “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, lên xe trước đi.”

Thời Niên tâm tình kích động, không suy nghĩ đi theo. Sau khi mở cửa xe, Thời Niên kinh ngạc phát hiện, vị trí gần cửa sổ đã có người ngồi.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo sơ mi màu xám tro nhạt và quần âu đen, cà vạt nỉ lông, vai rộng eo thon chân dài, cho dù ngồi thế nào cũng nhìn ra được vóc người anh ta rất đẹp. Trong xe có ngọn đèn nhỏ, ánh sáng cam vàng hắt lên mặt hắn, người đàn ông cúi đầu nhìn văn kiện, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật trang giấy.

“Là anh?” Thời Niên cả kinh thốt lên. Nam nhân trước mắt, ai ngờ lại là soái ca tóc đen ở viện bảo tàng!

Tô Canh nói: “Đây là Nhiếp Thành, đội trưởng của chúng ta, hôm nay anh ấy đã phát hiện cô.”

Thời Niên sững sốt, đội trưởng? Nam nhân đáng ghét này là đội trưởng?

Cô chợt nhớ lại lúc tạm biệt, câu nói đầy thâm ý “Gặp lại” của hắn. Thì ra là ý này, thì ra khi đó hắn đã dự tính sẽ liên lạc lại với cô...

Nhiếp Thành mắt không chuyển khỏi văn kiện, nhàn nhạt nói: “Thời Niên tiểu thư, chào, kẻ hèn Nhiếp Thành.”

Tô Canh nói: “Nhiếp Thành không chỉ là đội trưởng, anh ấy còn phụ trách làm giám khảo của cô, sẽ quyết định cô có thể gia nhập với bọn tôi, trở thành một thành viên của 7 châu hay không”

Kiểm tra? Đúng rồi, cô ấy từng nói qua trong điện thoại, hóa ra là thật à? Cô tưởng đó chỉ là mồi nhử!

Nghĩ thế, cô theo bản năng nhìn Nhiếp Thành, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn mình. Người đàn ông vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, nhìn thẳng vào giữa mi tâm của cô. Thời Niên giật mình, cảm giác như là hắn không giống như quan sát bình thường, giống như... tay súng bắn tỉa ngắm kỹ mục tiêu hơn.

Nhưng cảm giác này chỉ lướt qua trong nháy mắt, giây kế tiếp, hắn đã cúi đầu xuống, tiếp tục đọc văn kiện.

Thời Niên tâm cuồng loạn, sau khi tỉnh lại có chút tức giận. Hừ, ban ngày coi cô là đồ hoa si giả vờ đụng hắn, thái độ ngạo mạn coi thường, đến khi biết cô có quan hệ với mình thì biến thành bộ dáng này, muốn dùng ánh mắt giết người sao?

Thời Niên nhỏ giọng bĩu môi, “Phải không? Vậy tôi cũng phải suy nghĩ một chút, có nên để lại chút mũi mũi cho anh ta không...”

Cô không biết hai người có nghe được không, dù sao Tô Canh vẫn giữ nụ cười như trước, “Lên xe đi, chúng ta phải nắm chặt thời gian.”

Thời Niên tỉnh táo lại, hỏi: “Các người muốn dẫn tôi đi đâu?”

Xuống lầu là một chuyện, lên xe lại là một chuyện khác, Thời Niên trong lòng bắt đầu cảnh giác. Mặc dù trực giác bảo rằng những người này không phải là lừa đảo, những chuyện kì lạ của cô nếu có thể tùy tiện vài câu mà nói trúng, vậy thì nhóm lừa gạt này trình độ cũng quá cao rồi. Nhưng cho dù như vậy cũng không có nghĩa là không nguy hiểm.

Cô đưa tay vào trong túi áo, mò tới một vật nhỏ tròn tròn, bỗng tràn đầy tự tin —— dưới tình huống như vậy, cô không có quên mang theo kích điện phòng lang, quả thật bội phục mình.

Nhiếp Thành đầu không ngẩng, tùy ý lật một trang giấy, “Không phải cô muốn biết trụ sở chính ở đâu sao, bây giờ, đưa cô đến trụ sở chính.”

Ba giờ rưỡi sáng, xe hơi lái vòng hai vòng trong một ngõ nhỏ, sau khi rẽ, dừng lại trước cửa một tú hạp viện.

Tô Canh từ ghế tài xế đi xuống, “Đến.”

Thời Niên cũng xuống xe, ngửa đầu nhìn cánh cửa đỏ thẫm, có chút không xác định, “Đây sao?”

“Đúng vậy, thế nào?”

Thế nào? Cô nói xem thế nào!

Thời Niên có ấn tượng sâu đậm với nơi này, hai năm trước nó là chủ đề hot trên mạng, tú hạp viện giữa lòng Bắc Kinh treo biển đề bán, sỡ dĩ khiến người chú ý, là bởi vì nơi đó từng là phủ đệ của một vị hoàng thất Thanh triều, trước đây là địa điểm bán vé tham quan. Trên mạng dân tình hóng hớt rất nhiều, giá cả cuối cùng cũng không phụ lòng quần chúng, cao đến chín con số!

Lúc ấy Thời Niên đã nghĩ, nơi này không còn mở nữa, vậy mình chắc cả đời cũng không thể vào được.

Mà bây giờ, nơi bọn họ mang cô tới, chính là tú hạp viện đại danh鼎鼎鼎鼎 đó.

Đây chính là trụ sở chính của bọn họ?!

Lúc Thời Niên còn đang sững sờ, Nhiếp Thành và Tô Canh đã vào nhà, cô vội vàng tỉnh hồn đuổi theo. Một đường chỉ thấy lầu cao liền vườn rộng, đình đài lầu các, quả nhiên không hổ danh là đình viên hoàng gia Thanh triều. Không rõ đi bao lâu, rốt cuộc dừng lại trước một khu vườn. Cái vườn này rất lớn, bốn phía xung quanh không có nhà, có có một ngọn núi giả sừng sững nằm ở trung tâm, ngược lại nhìn giống như cảnh vật xung quanh đặc biệt vì nó mà xây.

Phía trước hòn giả sơn có một nam sinh đang đứng, nghe thấy động tĩnh quay người lại, hưng phấn vung tay lên, “Đội trưởng, tiểu Canh tỷ, mọi người về rồi!” Gương mặt hắn nhìn con nít, nhưng tuấn mỹ xinh đẹp vô cùng. Thời Niên nhất thời đoán không ra tuổi của hắn. Đối phương cũng nhìn thấy cô, thu nụ cười lại, dùng ánh mắt đánh giá cô, “Chị là người mới mà đội trưởng và Khắc Lý Tư nói sao?”

Thời Niên: “Tôi là... là.”

Nam sinh bĩu môi, tựa như vô cùng thất vọng, “Ảnh trên hồ sơ đã chẳng ra gì, không ngờ bên ngoài so với trong hình còn...”

Còn cái gì, cậu nói cho rõ ràng!

Lông mày Thời Niên dựng đứng, nhất quyết muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Nhiếp Thành lại cắt đứt cô, “Bên cậu thế nào rồi?”

“Lão gia từ buổi tối có gọi điện thoại, em nói anh đi căn cứ huấn luyện Mật Vân rồi, không đề cập đến chuyện người mới.”

Nhiếp Thành gật đầu một cái, “Làm tốt lắm.”

Nam sinh được khen ngợi, khoe miệng giương lên, lại cố nhịn không cười, ra vẻ không thèm quan tâm. Hắn ho khan, nói: “A, còn có chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Khi hai người đi, huyền lại động.”

Lời này vừa ra, sắc mặt Thời Niên biến đổi, Nhiếp Thành ngược lại rất bình tĩnh, “Phạm vi.”

“Trước mắt xác định vị trí, là vào khoảng năm 140 đến 130 TCN.”

Tô Canh tính toán, “Là Hán triều, thời Hán Vũ Đế.”

“Không sai.”

Tô Canh cau mày, “Hán triều, chúng ta chưa từng đi qua...”

Nhiếp Thành hỏi: “Những người khác đâu?”

“Khắc Lý Tư mới đi Thượng Hải, nói là có khách hàng quan trọng cần gặp, Khắc ca và Hạ Hạ tỷ đang làm nhiệm vụ khác, ngày mốt mới trở về.”

“Vậy chỉ còn lại chúng ta.”

Nghe bọn họ trò chuyện, Thời Niên như rơi vào sương mù. Thật ra trên đường đi Thời Niên có rất nhiều nghi vấn, nhưng khổ nỗi Tô Canh chỉ chuyên tâm lái xe, không có ý muốn giải thích, mà cô càng không muốn nói chuyện với Nhiếp Thành, nên nhìn mãi đến bây giờ.

Nhưng giờ phút này, nghe được ẩn ý trong lời nói của bọn họ, cô rốt cuộc không nhịn nổi nữa, “Cái đó...”

Ba người kia đồng loạt nhìn cô, Thời Niên thăm giạt mình, vẫn hỏi tiếp: “Tô Canh nói, công việc của chúng ta là cân bằng trật tự thời không, cụ thể... làm thế nào để cân bằng vậy?”

Nhiếp Thành nãy giờ trầm lặng, lúc này chợt cười, nhìn thẳng cô, có vẻ hứng thú nói: “Cô không đoán ra sao?”

Đây là một đêm xuân dịu dàng, thêm ngọc tường khắc, núi giả trúc xanh cũng chìm trong bóng đêm bí ẩn, tòa cổ trạch hai trăm năm này đang yên tĩnh ngủ say.

Thời Niên lui về sau nửa bước, trong lòng nổi lên bất an.

Sự bất an hết sức quen thuộc.

“Tôi chợt nhớ, hình như tôi không cảm theo sơ yếu lý lịch, vậy thì không thể kiểm tra được mất! Giờ tôi về nhà chuẩn bị, ngày khác chúng ta gặp lại...”

Cô xoay người muốn chạy, lại bị người bắt lại. Thời Niên không chút nghĩ ngợi, cầm đồ vật trong áo ra đâm, hấn ta nhanh chóng tránh sang phải, làm vật kia sượt qua bên hông.

Luồng điện xẹt qua, đây là kích điện phòng lang của cô!

Nhiếp Thành một tay chế trụ tay cô, nói: “Thật kém, có lòng cảnh giác là tốt, nhưng chỉ ít dừng để bị người ta phát hiện chứ.”

Một kích của Thời Niên thất bại, hô to xong đòi, dùng sức giãy dụa, “Buông ra.”

Lúc hai người còn đang dây dưa, lại nghe được âm thanh khẩn trương của Tô Canh, “Nhiếp Thành!”

Giữa bầu trời đêm, mây đen bỗng nhiên tán ra, lộ ra phía sau một vầng trăng sáng, ánh trăng như trụ, lơ lửng nằm trên ngọn núi giả. Giống như một cái công tắc bị mở, trong vườn bỗng nổi lên cuồng phong, thổi cây cối nghiêng ngả, tiếng gió ào ào vang dội, mọi người tóc bay tán loạn, cơ hồ không đứng vững được.

Thời Niên không kịp phòng bị, suýt chút nữa bị thổi bay, may mắn có một bàn tay đưa ra giữ lấy cô.

Nhiếp Thành đem Thời Niên đứng trước ngực mình, thay cô ngăn cản hết cuồng phong, đồng thời nghiêng đầu hỏi: “Tình huống gì?!”

Nam sinh con nít gương mặt sụp đổ, “Em không biết! Theo lý thuyết, huyền trận không có ai khởi động sẽ không như vậy... Có ai động vào nó sao?!”

Nếu không hiểu thì bây giờ cũng không tiện suy đoán, Nhiếp Thành cúi đầu nhìn người trong ngực, cô gái bị gió thổi khiến mắt cũng không thể mở ra được. Hấn suy nghĩ một lát, cúi đầu xuống nói: “Nhìn trước mặt.”

Thời Niên nghe lời, dùng hết sức mở mắt ra. Chỉ thấy trước mắt là từng trận cuồng phong, núi giả phát ra ánh sáng lục trong suốt, xung quanh ngọn núi phát ra từng vòng lại từng vòng như gợn nước ánh sáng, giống như dây đàn cuộn xoắn, cố định nó, giúp nó đứng vững ở giữa hồ.

Bách, bách biến tiểu anh ma pháp trận?!

Nàng núu chặt áo Nhiếp Thành, “Làm sao đây, phải đọc thần chú hả? Anh mau, mau biến thân đi!”

Đúng là thiếu nữ đọc quá nhiều manga, Nhiếp Thành nói: “Không cần phiền phức như vậy.”

Thời Niên khẩn trương nhìn hấn, Nhiếp Thành tách tay cô ra, “Vốn không muốn nhanh như thế, nhưng mà nếu cô cũng không đi được, như vậy, cứ như vậy đi.”

Thời Niên lấp bắp la lên, “Như, như vậy cái gì? Anh muốn làm gì?!”

Nam sinh hô to: “Đội trưởng, anh muốn...”

Nhiếp Thành chợt nở nụ cười, hô to giữa không trung, âm thanh của hấn bị thổi tan, giống như đến từ địa phương xa xôi, “Tôi nói, bài kiểm tra của cô, bây giờ bắt đầu!”

Nói xong, hấn đè bả vai cô đẩy về phía trước. Sau lưng có luồng gió, Thời Niên cứ như một cọng cỏ, bay thẳng về phía núi giả.

Đến gần hơn, Thời Niên mới nhìn rõ trước hòn núi giả có một cái lỗ hình bầu dục, trông như cánh cửa. Mà cô, đang hướng về phía cánh cửa đó.

Trước mắt ánh sáng lục càng lúc càng chói, Thời Niên sợ hãi nhắm hai mắt lại.

Không có va chạm như trong dự liệu, thân thể trong nháy mắt mất trọng lượng, đập vào một vật. Cô ngã choáng váng cả đầu óc, khắp thân đau nhức, nằm im nơi đó một lúc lâu không thể động.

Gió như dừng lại, làm cô có chút thờ phào nhẹ nhõm. Nhiếp Thành tên khốn kia, khổ công ban đầu thấy hấn che chở mình còn có tí cảm động, lại dám đẩy cô đi như vậy!

Chờ cô lát nữa tính sổ với hấn!

Thời Niên một bên oán giận, một bên cố gắng đứng lên, nhưng một bước bị hất chân rơi xuống dưới. Cô vội vàng nắm lấy thứ gì đó gần nhất, thật vất vả ổn định thân hình, ngẩng đầu lên, nhất thời ngây ngẩn.

Đỉnh đầu cô vẫn treo một vầng trăng sáng, buổi đêm yên tĩnh không chút âm thanh. Thời Niên nhớ rõ, cô bị vút đến chỗ ngọn núi, mà hình ảnh bây giờ, không phải giả sơn thạch loạn, mà là bao la hư không.

Cô không rơi trên mặt đất, mà là rơi xuống nóc nhà. Mái nhà nghiêng hai bên, cô đang ngồi thẳng chỗ giao của nóc, mới vừa rồi là do đạp phải sườn nghiêng, nên mới suýt mất thăng bằng ngã xuống!

Thời Niên mặc áo ngủ, chân đi dép lê, sừng sững ngồi trên nóc nhà, kinh ngạc nhìn phía trước.

Đường lớn rộng rãi ngay ngắn, nhà cửa trật tự xếp thành một hàng lại một hàng, kéo dài đến cuối tầm mắt, tường thành màu đen trong bóng đêm cao lớn nguy nga. Dưới ánh trăng sáng, thành trì phồn hoa này tựa như một cự thú đang ẩn nấp, phụ cảnh xách đèn lồng, ánh lửa bập bùng xuyên qua bụng cự thú.

Cô không biết đây là nơi nào, cô chưa bao giờ tới đây, nhưng một giây tiếp theo, một cái tên tự động nổi lên trong đầu cô. Vô cùng rõ ràng, cứ như điều cô đã biết từ lâu.

Trường An.

Hai ngàn năm trước, thành trì vĩ đại nổi tiếng hậu thế phồn hoa rộng lớn.

Cô đi tới, hai ngàn năm trước thành Trường An.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp Nạn

Edit: Huyết Hoa Khuynh Thành

Thời Niên ngơ ngác nhìn hồi lâu, đột nhiên rùng mình ớn lạnh.

Tìm cô đập thình thịch trong lòng, dường như muốn từ cổ họng mà nhảy ra, một màn trước mắt quá mức chấn động, cô hầu như không thể lý giải được những chuyện vừa trôi qua.

Là..... Là cô đang tưởng tượng sao?

Tay chân Thời Niên như nhũn ra, dép lê một bên từ từ tuột xuống, va chạm trên mặt đất tạo một tiếng “Bang”. Cô bị dọa cho nhảy dựng, lúc này mới phát hiện chuyện quan trọng hơn —— cô rơi xuống và đang ở trên mái của một căn nhà có hai tầng, nóc nhà cách mặt đất gần mười mét. Thời Niên lấy bầy ngỗng trên mái nhà, tầm nhìn có phần thoáng đãng thật, nhưng chốc nữa làm sao mà đi xuống?

Những người khác đâu? Chắc không chỉ có một mình cô chứ? Phỏng vấn thì nói hay lắm cơ mà?!

Thời Niên thử dịch người xuống, lập tức một loạt cảm giác sắp ngã ập tới, làm cô sợ tới mức không dám động đậy. Nhìn độ cao rùng mình kia mà choáng váng, xem chút nữa thì cô tan tành. Đang suy nghĩ, bỗng nhiên Thời Niên nghe được thanh âm từ đường phố phía trước truyền đến.

Chẳng lẽ là bọn họ? Cô vui mừng, theo hướng nhìn sang bên kia.

Đường phố rộng lớn trống trải, vốn dĩ đến một bóng người cũng không thấy, lúc này từ cuối đường lại có bóng dáng lao tới. Đó là một chiếc xe ngựa, tuần mã bốn vó trắng như tuyết, dáng người mạnh mẽ, trước xe có một nam nhân đang ngồi, thân khoác áo choàng màu đen, trên đầu mũ lá đội rất thấp, không thấy rõ khuôn mặt.

Tay phải nam nhân vung roi “Ba” một tiếng, con ngựa lao đi nhanh hơn. Vội vàng như vậy, dường như là đang chạy trốn khỏi người đuổi bắt. Cái ý niệm này vừa vụt lên, Thôi Niên nghiêng người liền nhìn thấy từ trong ngõ phố, một hắc y nhân bật mặt phi thân mà ra, trường kiếm trong tay thẳng tắp hướng nam tử lái xe đâm tới!

Nói thì chậm mà chuyện thì nhanh, nam tử lái xe vung roi dài, vũ khí ở giữa không trung va chạm nhau, mạnh đến mức tay hai bên đều run lên. Hắc y nhân nhảy vút lui về phía sau, mũi chân điểm trên lưng ngựa một chút, lại xông lên lần nữa, nam tử kia cũng rút ra trường kiếm, nhưng không phải để so chiêu, mà là chém đứt dây thừng buộc ngựa!

Tuần mã và thân xe tách nhau, tạo xung lực thật lớn, thân xe nghiêng sang một bên đường lao đi, hắc nhân cơ hội cười ngựa chạy như bay. Thế nhưng hắc y nhân cũng không đuổi theo, mà nhảy lên xe ngựa phá toang cửa xe, lại thấy trong thùng xe trống rỗng, không hề có người hắc muốn tìm!

Hắn sững sờ một chút, lập tức tỉnh ngộ mình đã trúng kế.

Nhìn nam nhân đã chạy trốn lên phía trước, hắc lạnh lùng cười nhạt, gỡ cung tiễn trong xe xuống, giương cung nhắm ngay. Chỉ nghe thấy “Vút” một tiếng, tuần mã hí vang giờ móng trước lên, đem người trên lưng hất đi!

Nam nhân bị ném mạnh xuống mặt đất, vừa mới nhấc đầu, liền nhìn thấy hàn quang lóe lên trước mắt, hắn không chút nghĩ ngợi, tháo mũ lá xuống lập tức ném đi!

“Roạt ——”

Mũ lá nứt thành hai nửa, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, lộ ra khuôn mặt phía sau.

Mây tựa lưỡi kiếm, mát như sao lạnh, khuôn mặt tuy cực kỳ trẻ tuổi, nhưng lại anh đĩnh tuấn lẫm, ở dưới ánh trăng rực rỡ như ngọc thạch. Cộng thêm vẻ bề ngoài thì hắn càng thêm chói mắt, bởi trên người hắn có một cỗ khí chất không ai bì nổi. Nam tử tự phụ vô lo, cho dù là hiểm cảnh như vậy, cũng là thờ ơ ngạo mạn.

Gió nhẹ thổi bay tà áo choàng đen, lộ ra cẩm bào màu trắng bạc phía trong, người này nghiễm nhiên là thiếu niên quý gia, là chính chủ mà hắc y nhân muốn bắt! Vừa rồi lại giả trang thành lái xe thân cận, còn làm hắc huyết nữa bị lừa!

Hắc y nam tử cắn răng, “Thực sự đã coi thường người.”

Thiếu niên cẩm bào thở dài, “Ta cũng xem nhẹ các hạ rồi.”

Tuy đã tranh thủ nhiều thời gian như vậy, nhưng vẫn bị hắc y nhân đuổi theo, xem ra công phu của thiếu niên quả nhiên còn kém xa.

Hắc y nam tử đến gần, mũi kiếm trong tay hướng về phía hắn. Thiếu niên cẩm bào nói: “Vậy là muốn động thủ? Giết ta cũng được, ít nhất cũng để ta làm quỷ mình bạch chứ.”

“Người muốn hỏi cái gì?”

“Ta muốn hỏi cái gì, người không đoán ra ư? Người phái người tới là ai, lại vì cái gì mà muốn giết ta, trước khi chết, các hạ có thể phân phát thiện tâm, vì ta giải thích nghi hoặc được chứ?”

Hắc y nhân không nói, một lát sau chỉ cười khe khẽ, “Thật đáng tiếc, người sẽ mất mạng.”

Tâm thiếu niên trầm xuống, chẳng lẽ, hôm nay thật sự phải chết tại chỗ này?!

Thôi Niên đến thở mạnh cũng không dám.

Cô làm sao mà nghĩ tới chuyện rằng mình vừa đến, liền đụng phải một màn như vậy. Vừa rồi con ngựa trúng tên đã ngã trên mặt đất, nhìn vũng máu tươi trào ra mà ghê người. Thôi Niên một lòng kinh sợ, mắt thấy hắc y nhân vừa giờ lên kiếm, trong đầu chỉ chứa đầy một ý nghĩ, hắn sẽ giết thiếu niên kia! Hắn sẽ giết thiếu niên giống như giết chết con ngựa kia!

Tay sờ trong túi một chút, lấy được đồ vật gì cũng mặc kệ, cô lập tức ném thẳng đi!

Lần này cô vốn là do máu nóng xông lên, ném đi rồi chớp mắt mới hối hận. Xong rồi, cái hành động này chỉ có thể làm bại lộ chính mình, thực sự nửa điểm hữu dụng cũng không có nha!

Nhưng ở giây tiếp theo, vật kia giữa không trung rơi theo đường cong hoàn mỹ, không sai không lệch, trúng ngay giữa đầu hắc y nhân.

Lưỡi kiếm chỉ còn cách khuôn mặt thiếu niên nửa tấc, bóng dáng hắc y nhân lại nhoáng lên, ngã quỵ trên mặt đất.

Thời Niên: “.....”

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, thấy được Thời Niên trên nóc nhà đối diện.

Từ góc độ của hắn, chỉ nhìn thấy dưới màn trời xanh đen, có một nữ tử đang ngồi trên nóc nhà. Quần áo nàng rất kỳ quái, thần thái cũng có chút hoảng loạn, lúc phát hiện hắn đang nhìn nàng, giật mình lập tức đứng lên, rồi lại run rẩy mà đứng không vững. Sau lưng nàng là một vòng trăng sáng, làm hắn sinh ra ảo giác, rằng nàng tựa như đang đứng trên ánh trăng. Gió lay động mái tóc dài mềm mại, lại làm nàng giống như tiên nhân không có thật, tựa hồ trong nháy mắt tiếp theo sẽ cười gió mà đi.

Cái ý niệm này vừa nảy ra, hắn liền nhìn thấy bóng dáng nữ tử nhoáng lên, ngã xuống thẳng tắp!

“A ——”

Tâm hắn hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi lập tức nhún người nhảy lên, cánh tay cuốn lấy vòng eo nàng, vững vàng đỡ được nàng!

Thời Niên bước hụt chân, cho rằng mình chết chắc rồi, không nghĩ là có thể rơi xuống mặt đất an toàn. Vài giây trôi qua, cô mới thử mở mắt thăm dò.

Đỉnh đầu là một vòng trăng tròn, thiếu niên cảm bào được Thời Niên cứu vừa rồi đem cô ôm ngang vào ngực, cúi đầu nhìn cô chăm chăm. Bởi vì ngược sáng, mặt hắn theo đó ẩn nửa trong bóng đêm, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự kinh sợ nguyên vẹn trong mắt hắn, cùng vẻ không thể tin được.

Thiếu niên bình tĩnh nhìn cô, môi mỏng khẽ mở, “Nàng.....”

Thời Niên nhanh chóng thanh tỉnh, vội đẩy hắn ra nhảy xuống mặt đất. Lòng bàn chân lạnh lẽo, chắc là dép lê đã rơi mất khi ngã. Hai chân cô để trần đứng lên trên mặt đất, nhưng hiện tại thì không rảnh mà lo việc đó.

Hắc y nhân tê liệt trên mặt đất, bên ngoài trán có tia máu tươi, xem ra bị đập không nhẹ. Thiếu niên nhìn nữ tử tiến lên sờ soạng mạch đập của hắc y nhân, khẩu khí thờ phào, “May quá may quá, chưa có chết.”

Hắn còn đắm chìm trong kinh sợ, vô ý thức hỏi: “Nàng sợ hắn chết? Vậy vừa rồi vì sao lại làm như vậy?”

Thời Niên quay đầu, kinh ngạc nói: “Tôi mà làm không như thế, anh sẽ phải chết.”

Ngữ khí nàng đương nhiên như vậy, thật giống như hắn đang nói gì đó ngu ngốc, điều này làm chân mày thiếu niên nhíu càng chặt. Đêm khuya như vậy, đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ, cứu hắn nhưng lại sợ người kia chết, nàng rốt cuộc..... là người phương nào?

Thời Niên nhận thấy thiếu niên vẫn một mực nhìn mình, trong lòng sinh ra cảnh giác. Đúng rồi, đây là địa phương xa lạ, người xa lạ trước mắt còn vừa bị đuổi giết, nghe bọn họ nói chuyện, hình như hắn có bộ dáng lai lịch đặc biệt

Đang ngạc nhiên nghĩ ngợi, bên tai lại truyền đến một thanh âm, “U.....”

Là hắc y nhân! Hắn liền có thể tỉnh lại nhanh như vậy!

Tâm Thời Niên hoảng hốt, ánh mắt bỗng hướng đến phía cách đầu hắn không xa, nhìn thấy món đồ quen thuộc — gậy kích điện phòng lang của cô!

Vừa rồi thứ cô thuận tay lấy được hóa ra là cái này! Trước tình huống hỗn loạn như vậy, cô lại còn có thể ném nó xuống, thật là tự bại phục chính mình!

Thời Niên tiến lên nhặt gậy kích điện, đúng lúc hắc y nhân tỉnh lại thì thấy cô chọc thẳng qua, đầu gậy bị hắc y nhân bắt được!

Thiếu niên: “Cẩn thận!”

Trên đầu hắc y nhân đau nhức, vừa mở mắt đã bị tập kích, càng thêm tức giận. Vốn tưởng rằng là ám khí gì ghê gớm, phát hiện hóa ra chỉ là một cây gậy tầm thường, không khỏi trào phúng cười.

Thời Niên cũng hơi hơi mỉm cười, ấn chốt mở điện áp.

“Zic zic —— zic zic ——”

Cả người hắc y nhân run rẩy dữ dội, trợn trắng mắt ngã quỵ trên mặt đất. Thời Niên còn lo không đủ, tiếp thêm một chút, nhìn hắn nằm trên mặt đất vụn vụn như mưa mây, cuối cùng lại nghiêng đầu hôn mê.

Lúc này Thời Niên mới yên tâm quay đầu, lại thấy thiếu niên cảm bào mở to hai mắt, dường như vô cùng kỳ lạ, “Nàng lấy cái gì chọc hắn vậy?!”

Người này, hai lần đều là do cô cứu, vậy mà lại phản ứng kiểu này!

Thời Niên bắt lấy tay hắn, “Trước tiên đừng để ý chuyện đó, nơi đây không nên ở lâu, chạy nhanh đi!”

Trên đường phố rộng lớn, có hai người cùng nhau lao đi điên cuồng. Bên tai là tiếng gió thổi vù vù, thiếu niên vừa chạy, vừa thỉnh thoảng nhìn về người bên cạnh. Tuy trong lòng có rất nhiều câu hỏi, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, hiện tại cũng không phải thời điểm để nói chuyện, hắn nghĩ,

chờ thêm chút đi, chắc chắn sẽ có cơ hội hồi nàng.

Mắt thấy phía trước chính là một giao lộ, người bên cạnh bỗng nhiên thả chậm cước bộ, hấn tưởng là nàng thấm mệt, lại nghe được nữ tử nói: “Tôi nghĩ rằng, hai chúng ta đi cùng nhau sẽ tạo thành mục tiêu lớn, rất dễ bị phát hiện. Thế này đi, anh chạy về phía đông, tôi chạy về phía tây. Chúng ta có duyên thì gặp lại nha!”

Nàng nói xong, liền xoay người chạy. Thiếu niên sừng sốt một chút, duỗi tay muốn bắt nàng, nhưng nàng vụt chạy còn nhanh hơn thỏ, tay hấn bắt giữa không trung, chỉ nắm được một đoạn không khí hư vô.

Thời Niên không ngừng chạy như điên, trong phổi dường như bị kim đâm, cô không biết người kia có đuổi theo không, chỉ mong là không có, cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không dám ở cùng với hấn, thật sự quá mức nguy hiểm. Lại thêm hắc y nhân kia, không biết hấn còn có đồng lõa hay không, tuy rằng bọn họ chắc chắn là chạy theo hướng người kia, nhưng hiện tại nếu cô chậm mặt, kết cục cuối cùng hấn cũng sẽ rất bi thảm.

Mãi miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Thời Niên đụng phải một người, cô vì thế mà ngã mạnh ngổ trên mặt đất. Lòng cô trầm xuống, xong rồi, chẳng lẽ miệng mình chính là quạ đen, nói đụng phải liền đụng phải?

Lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn lên, lại ngây ngẩn cả người.

Nhiếp Thành đứng ở phía trước, còn đang mặc quần áo lúc trước, trên cao nhìn xuống cô. Phía sau là Tô Canh và nam sinh mặt trẻ con kia, hai người đứng cách khá xa, nên cô không rõ thấy vẻ mặt của bọn họ.

Thời Niên nhìn ngơ ngẩn, giống như bị đâm cho hóa gỗ. Cuối cùng Nhiếp Thành bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh, “Cô không sao chứ?”

Thời Niên ngẩng đầu, rất rất chậm mà hướng hấn cười, “Vương bát đản, anh cuối cùng cũng.tới.”

Những lời này vừa dứt, cô cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, hôn mê bất tỉnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người đoán đi đoán đi, người thiếu niên này là ai! (nháy mắt)

Cá nhân ta thích chương này vô cùng a, từ trên trời giáng xuống tiểu tiên nữ và vân vân, nam tử liền cùng thiếu nữ nhất kiến chung tình! (ưỡn ngực tự hào)

Vô Ngôn: Hi hi, và tiểu tiên nữ theo anh trong những giấc mơ (๐´ω`๐).

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trường An

Edít: Huyết Hoa Khuynh Thành

Thời Niên ngủ một giấc thật lâu, khi tỉnh lại thì gần như không biết mình đang ở nơi nào. Cô nằm trong chăn, mơ mơ màng màng mà nghĩ, chuyện vừa qua thật giống một giấc mộng dài. Mấy người kỳ quái hơn nửa đêm rồi mà còn tìm cô, nói mình là cục quản lý thời không gì gì đó, muốn đưa cô đi chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Sau đó, cô thật sự bị đưa tới cái địa phương kỳ quái, thấy được thành Trường An hai ngàn năm trước, còn gặp cảnh truy sát...

Quá kịch tính, có thể cân nhắc để cho Chu Tiểu Hồi viết một chút, để mà kiếm được tiền hoa hồng(1).

Thời Niên dụi dụi mắt, bỗng nhiên phát hiện có chỗ là lạ. Trên đầu không phải trần nhà màu trắng quen thuộc, mà là màn che hé mở, chăn cũng không phải loại in hoa văn thỏ con cô tự chọn, mà là một màu xanh lá đơn điệu. Đây không phải phòng cô, hơn nữa nó lại rất giống khách điểm của cổ trấn du lịch.

Thời Niên chậm rãi nghiêng đầu qua chỗ khác, trước ki án cách đó không xa, có một cô gái quay lưng về phía cô, hình như đang viết cái gì. Nghe được phía sau có động tĩnh, liền quay đầu cười, “Cô đã tỉnh.”

“Tô. Canh?”

Tô Canh đi tới, ngồi xuống bên mép giường. “Là tôi. Cô cảm thấy thế nào, có khó chịu nơi nào không? Cô ngủ rất lâu, bên này lại không có bác sĩ, may còn Nhiếp Thành có chút kinh nghiệm, chăm sóc cô vài phần.”

Thời Niên cảm thấy đầu có chút đau, nguyên nhân là do thứ cô mới nhìn thấy, cũng là bởi lời nói của Tô Canh, “Nhiếp Thành, còn có.bên này? Bên này với bên kia?”

Cô bỗng nhiên ngừng lại, trong phút chốc đột nhiên tỉnh ngộ, “Cho nên, chuyện xảy ra tối hôm qua, đều là sự thật?!”

Không chờ Tô Canh trả lời, Thời Niên lại nghĩ gì đó, cô vùng xuống giường, chạy vội tới cửa sổ phía trước mà dùng sức đẩy.

Ánh mặt trời chói gắt làm cô theo phản xạ nhắm mắt lại, chờ lần nữa mở ra, liền thấy mặt trời mới mọc treo cao, rọi chiếu những tòa nhà nối tiếp nhau san sát, mái hiên vênh lên, cầu cong hình bán nguyệt, màu gạch màu ngói đều hiện vẻ phồn hoa cùng hưng thịnh. Trên đường lớn ngựa xe như nước, người lui tới đi lại phục trang khác lạ, nữ tử váy dài nhẹ nhàng, cười nói xinh đẹp, nam nhân ăn mặc có kiểu văn sĩ, hay y phục sẫm màu che kín mặt, cũng có kiểu trang phục bình dân, lại thêm vài quầy bán hàng rong ở hai bên dọc phố rao hàng. Tiếng người như thủy triều vọt tới, cơ hồ như muốn bao phủ lấy cô.

Vẫn là thành trì cô gặp đêm qua, chỉ là lúc này vào ban ngày thức tỉnh, lửa cháy hơi khói càng thêm vẻ chân thật.

Thời Niên lẩm bẩm: “Nơi này là.....”

Tô Canh ở bên cạnh nói: “Trường An. Nơi này là Trường An của Hán triều.”

Thời Niên che miệng, cuối cùng xác nhận một sự thật cô nên sớm hiểu rõ.

Cô thật sự, xuyên, qua!

“Tháng 3 ngày 21, rạng sáng lúc 4 giờ 53 phút, huyền trận bắt ngờ khởi động, Cục quản lý thời không 7 xứ gồm đội trưởng Nhiếp Thành, Tô Canh, Lộ Tri Dao bị buộc phải xuất phát, người đồng hành còn có tân nhân Thời Niên chưa thông qua phỏng vấn. Điểm đáp xuống là tháng 5 năm 138 Trước công nguyên.....”

Lộ Tri Dao viết đến đây, chưa từ bỏ ý định mà ngừng đầu, “Đội tọa(1), chúng ta vừa mới tới đây, có cần thiết phải viết báo cáo tổng kết sớm như vậy không?”

Nhiếp Thành đang đứng bên cửa sổ, dùng ống nhòm quan sát phía xa, “Tôi đây là vì muốn tốt cho cậu, viết trước, đỡ lắt nhừ cậu lại nói là đã quên, không nhớ rõ cái này cái kia.”

Kế hoạch lười biếng của Lộ Tri Dao bị nhìn thấu, cậu bất mãn nói thầm “Viết báo cáo rõ ràng là việc của anh, lúc nào cũng đều để lại cho em.....”

Thanh âm cậu rất nhỏ, nhưng Nhiếp Thành lại nghe được, “Thế nào, làm việc thay tôi không vui hả?”

Lộ Tri Dao rùng mình, “Vui, đương nhiên vui! Giúp đội tọa làm việc đúng là vinh hạnh của tiểu nhân! Chỉ là cái báo cáo này... thật sự, quay về mà nộp cho nhóm lão gia tử quan trọng phía trên, thì không thể viết khác chút ít đi được à!”

Tự ý khởi động, bị ép xuất phát. Viết xuống tám chữ này tay Lộ Tri Dao đều đang run rẩy, 7 xứ luôn sắp xếp kế hoạch chu đáo chặt chẽ, vạn vô nhất thất(2), kị nhất là ngoài ý muốn, càng chưa nói đến việc bọn họ còn mang tới một tân nhân cái gì cũng chưa biết!

Cậu cân nhắc, hay là trước cứ đem báo cáo viết qua loa đi, không nhìn cái kiểu ít nhất một vạn chữ này thì dù chạy thế nào cũng không thoát.....TAT

Nhiếp Thành nghe vậy im lặng, thuận tay ném ống nhòm ra sau. Lộ Tri Dao thiếu chút nữa thì hồn phi phách tán, nhảy dựng một phen may mắn tiếp được, “Đây là ống nhòm quân dụng đó! Em nhờ bằng hữu trong quân đội Mỹ tìm được, SEALs thường hay dùng nó đấy! Anh cẩn thận một chút!”

“Học SEALs cái khác đi, chẳng hạn xạ kích bắn trên vòng 10.”

Lộ Tri Dao bị chọc trúng chỗ đau, thẳng dậy gào khóc, “Đội tọa anh không thể như vậy!”

Nhiếp Thành không thêm để ý đến cậu, lại nói: “Cậu cảm thấy, huyền trận tối hôm qua, vì sao đột nhiên khởi động?”

Nghe Nhiếp Thành nhắc tới chuyện này, Lộ Tri Dao tay ôm ống nhòm, thành thành thật thật nói: “Không biết. Em cũng nghĩ rồi, khởi động được huyền trận, chỉ có thể là người sở hữu năng lực đặc biệt trong nội bộ chúng ta, ngay cả mấy lão gia tử đều không làm được. Nhưng tối hôm qua em và anh đều không có, em hỏi Tiểu Canh tý rồi, chị ấy cũng không có năng lực đó, còn lại mấy người khác đều không ở hiện trường. Em thật sự không nghĩ ra được.”

“Cậu quên một người.”

Lộ Tri Dao sùng sốt, “Anh nói cái tân nhân kia? Không có khả năng, cho dù là chúng ta, cũng phải qua học tập cùng nhiều lần khổ luyện, mới có khả năng khởi động huyền trận, cô ấy vừa mới tới, sao có thể làm được!”

Nhiếp Thành nhìn xa xăm, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, làm sao cô ấy có thể làm được.”

Lộ Tri Dao gãi gãi đầu, tò mò, “Nhắc mới nhớ, Tiểu Canh tý ở bên kia chăm sóc, cũng không biết tình hình thế nào.”

Nhiếp Thành quay đầu lại, “Thế nào, lo lắng cho cô ấy?”

Lộ Tri Dao lập tức lên tiếng phủ nhận, “Sao mà có thể! Em chỉ nghĩ cô ấy thoát nhìn trông có vẻ không tốt lắm, sẽ không chết đấy chứ?”

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị một cước đá văng ra, nữ tử vừa mới bị hấn đánh giả là “trông có vẻ không tốt lắm” hùng hổ vọt tới. Lộ Tri Dao ngẩn ngơ, “Cô làm gì thế?”

Thời Niên lạnh lùng: “Tính sổ!”

Cô xông lên nắm lấy cổ áo Nhiếp Thành. Bởi vì hấn quá cao, cô phải gượng tay mới có thể hoàn thành cái động tác này, nhưng điều đó không làm tổn hao khí thế của cô chút nào, “Vương bát dân! Anh có biết đêm qua thiếu chút nữa là tôi đã mất mạng không hả!”

Nhiếp Thành nhớ lại tối hôm qua lúc tìm thấy cô, nhớ lại bộ dạng chật vật khi đó, “Đoán được một chút.”

Còn đoán được một chút! Thời Niên càng nghe càng bức, sức lực trên tay thêm lớn hơn, làm Nhiếp Thành bị kéo nên hơi cúi đầu, “Chuyện anh ép buộc tôi đến đây, coi như là tôi không so đo với anh, nhưng anh sao lại có thể đưa mình tôi đến một địa phương nguy hiểm như vậy? Anh có biết tôi lúc đó có rất nhiều, rất nhiều lo sợ không.”

Đến cuối cùng, khí thế mạnh mẽ rốt cuộc cũng giảm xuống, thanh âm cô có tia run rẩy không dễ phát hiện.

Nhiếp Thành trầm mặc một chốc, nghiêm túc nói: “Chuyện này là do tôi thất trách. Tuy rằng không phải là tôi cố ý, nhưng cũng làm cho cô gặp phải nguy hiểm, tôi vô cùng xin lỗi.”

Hắn trịnh trọng như vậy, lại làm Thời Niên không biết đối đáp như thế nào. Cô trừng to mắt, một lúc lâu sau lại thả tay buông hắn ra, “Quên đi, quên đi, dù sao cuối cùng tôi cũng không có việc gì, nhưng tuyệt đối không có lần sau. Về phần xuyên qua, xem như là tôi tới du lịch.”

Nói đến việc này, nhắm mắt một chút liền từ Bắc Kinh đến Tây An, so với ngồi máy bay còn nhanh hơn nha! Thời Niên lung tung nghĩ.

Nhiếp Thành hơi hơi mỉm cười, vỗ trên đầu cô một cái, “Nếu tiểu thư đây đã khoan hồng độ lượng thì tốt lắm, lúc cô tỉnh lại chính là thời điểm chuẩn bị xuất phát.” Một câu cuối thực chất là nói với Tô Canh đang đứng ở cửa.

Thời Niên giật mình, “Xuất phát? Máy người lại muốn làm gì?!”

Cô xoay người muốn chạy, thế nhưng đỉnh đầu vẫn nằm dưới tay của Nhiếp Thành, làm cô trông như con quay xoay vòng tại chỗ, tránh không thoát được.

Thời Niên tuyệt vọng mà nhìn về phía đối diện, Tô Canh nghiêng đầu cười, nói: “Xuất phát. đi gặp Vệ Tử Phu.”

“Vệ Tử Phu?? Ý cô nói, là Vệ Tử Phu kia ư?? Vệ Tử Phu người thật??!” Trên xe ngựa, Thời Niên một ngụm nuốt trọn hai khối bánh mì nhỏ, nghẹn giọng hỏi.

Lộ Tri Dao không nhịn được nữa, “Tha tôi đi, có thể chú ý hơi chút tướng mạo của cô được không? Đói đến mức vậy à?”

Thời Niên sớm chịu không nổi cái người âm dương quái khí(3) này, liếc về khinh thường, “Tha cho tôi, nửa đêm ngày hôm qua tôi bị mấy người đưa đi, vừa xuyên qua lại nhảy lầu, vừa bị đuổi giết lại té xỉu, suốt 20 tiếng đồng hồ không có chút thức ăn nước uống, vậy tôi có được đói không?”

Lộ Tri Dao bị chặn họng nói không nên lời, Thời Niên hừ nhẹ một tiếng, quay đầu hỏi: “Mấy người thật sự không định giải thích cho tôi một chút? Hiện tại bán hàng đa cấp còn có một đội huấn luyện kỹ càng trước, hướng chỉ việc này của mấy người.”

Thời Niên tìm không ra được từ để hình dung. Cô cơ bản xác định, mình đã gia nhập một cái tổ đội chuyên xuyên không, muốn tiếp thu việc này cũng không quá khó khăn, dù sao thì từ nhỏ cũng trải qua đủ loại việc lạ, sớm có chuẩn bị tâm lý từ trước. Huống hồ, chưa ăn thịt heo còn xem heo chạy, là thiếu nữ tri thức đương đại, số lần cô đọc qua tiểu thuyết xuyên không thực cũng không ít.

Tuy nhiên, so với những tiểu thuyết trước đó mà chỉ một mình xuyên qua so với hiện tại chút bất đồng, dụng cụ nhóm người này chuẩn bị đầy đủ, nghe nói tối hôm qua bọn họ đã vội vàng xuất phát, còn mang theo hai cái ba lô lớn. Là Lộ Tri Dao lo lắng chuẩn bị tốt, bên trong túi chứa các loại đồ vật có khả năng sẽ dùng đến, tỷ như khối bánh mì cô đang ăn chính là từ trong đó lấy ra.

Còn là cây nhà lá vườn, cam chanh thơm mát!

Trong thùng xe truyền tới thanh âm, Nhiếp Thành nói: “Tô Canh, giải thích cho cô ấy một chút.”

Tô Canh gật đầu, “Còn nhớ rõ huyền tôi qua không?”

Thời Niên hồi tưởng, ý Tô Canh nói chính là lúc biến cố phát sinh, dưới đáy giả sơn có những đường sáng giống như giống như huyền cầm(4) đó sao?

“Chúng tôi trông nom thứ gọi là Thời Không Chi Huyền đó. Mỗi một nhánh huyền đều đại diện cho một đoạn thời gian, có thể là một trăm năm, cũng có thể là một ngàn năm, công việc của chúng ta, chính là giữ gìn những nhánh huyền này yên ổn. Thực ra đa số thời gian đều rất nhẹ nhàng, bởi vì huyền sẽ không tùy tiện thay đổi, không cần đến chúng ta. Chỉ là, lúc trước xảy ra chút ngoài ý muốn, huyền động.”

Thời Niên không khỏi giật mình, “Huyền động, sẽ như thế nào?”

“Huyền động, đoạn thời gian mà nó đại diện kia, cũng sẽ dao động. Nói cách khác, lịch sử đã hình thành sẽ lệch đi, thậm chí, xuất hiện thay đổi cực lớn.”

“A, tôi nhớ ra rồi! Máy người tới hôm qua có nói, một đoạn thời gian này huyền động! Lịch sử nơi này, sẽ thay đổi như thế nào?”

“Hiện tại là năm 138 Trước công nguyên, cũng chính là Đại Hán triều dựng mới ba năm, chúng ta biết rõ Hán Vũ Đế Lưu Triệt đã đăng cơ năm thứ tư. Dựa theo lịch sử, mùa xuân năm thứ hai hán nhìn trúng Hoàng Hậu Vệ Tử Phu, mang về trong cung, nhưng hiện tại đã qua đi một năm, Vệ Tử Phu vẫn không trở thành phi tử của hán.”

Thời Niên không chút nghĩ ngợi, “Như vậy không tốt sao, dù sao Hán Vũ Đế sau này cũng lắm lỗi, gả cho loại nam nhân cận bã này làm gì?”

Tô Canh: “.....”

Lộ Tri Dao: “.....”

Thời Niên thấy bọn họ như vậy, có chút chột dạ. Sau khi hơn mười tuổi cô liền không xem bất luận cái gì liên quan đến lịch sử, biết mấy người này vẫn là dựa vào các loại phim truyền hình và truyền thuyết dã sử, nên chẳng lẽ có chỗ nào không đúng?

Tô Canh nói: “Thời tiểu thư ngày thường có xem tiểu thuyết khoa học viễn tưởng không? Hoặc là phim ảnh?”

“Xem qua.....một ít?”

“Vậy một ít loại tiểu thuyết và phim ảnh kia có cho cô rằng, lịch sử là không thể thay đổi hay không? Vệ Tử Phu nếu không gả cho Hán Vũ Đế, ai sinh hạ cho hán Thái tử Lưu Cứ? Nếu không có Lưu Cứ, làm thế nào sau này lại có Tuyên Đế Lưu Tuân? Như vậy, toàn bộ lịch sử Hán triều đều sẽ viết lại.”

Thấy Thời Niên sững sốt, Tô Canh tiếp tục: “Tất cả chúng ta có mặt hôm nay, đều là được xây dựng từ quá khứ xảy ra lúc trước. Thử nghĩ mà xem, nếu lịch sử thay đổi, tất cả mọi thứ sau này sẽ vẫn còn hình thành như cũ sao? Cô, tôi và mọi người sẽ còn tồn tại sao? Đến lúc đó, e rằng tất cả chúng ta đều sẽ bị xóa bỏ.”

Thời Niên hít một ngụm khí lạnh, “Vậy nên.....”

Nhiếp Thành ngồi trong thùng xe, nhẹ nhàng nói: “Vậy nên, chúng ta phải tới những thời đại mà bị thay đổi, sửa chữa nó, làm lịch sử trở lại chuẩn xác. Chỉ bằng cách như vậy, huyền mới có thể khôi phục ổn định.”

Cái này lượng tin tức này so với tôi qua quả thực còn lớn hơn, Thời Niên bị dồn hóa ngốc một hồi lâu, rốt cuộc hiểu rằng, hoá ra lần này bọn họ tới đây là vì tác hợp cho Lưu Triệt và Vệ Tử Phu!

Cô cẩn thận hỏi: “Nếu Vệ Tử Phu không gả cho Hán Vũ Đế, vậy thì hiện tại nàng ta đang ở đâu vậy?”

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, Thời Niên phát hiện bọn họ đã đi tới một đường phố náo nhiệt.

Tô Canh nói: “Nơi này là chợ phía đông, chúng ta cần phải mua một ít quần áo.”

Bọn họ mang đồ vật nhưng không có quần áo, áo ngủ của Thời Niên chắc chắn không thể mặc, hiện tại trên người chính là áo váy mượn chỗ lão bản khách điểm. Đời nhà Hán kỹ thuật dệt còn có hạn, cái cô đang mặc ở thời đại này cũng không tính là thứ tốt gì, chất lượng hạng thường, màu sắc ảm đạm, vải liệu còn ma sát làm cô thực sự không thoải mái.

Bất kể đến niên đại nào, đi dạo phố vĩnh viễn là niềm yêu thích của nữ tử. Vừa nghe đến việc phải mua quần áo, Thời Niên tức khắc hưng phấn, đem nghĩ vẫn vừa rồi quảng sau đầu.

Vừa rồi Tô Canh đã nói cho cô, thành Trường An Hán triều thực hành quân chế nghiêm ngặt, “Ly” là khu cư trú, thương nghiệp và thủ công nghiệp phạm vi là ở “Thị”, trong đó chợ phía đông hình thành từ sớm, thương nghiệp cũng vì vậy mà càng phát đạt.

Thời Niên dọc đường nhìn chung quanh, chỉ thấy quán rượu sòng bạc, cửa hàng vũ phường xen kẽ san sát, người đi đường qua lại nhộn nhịp. Có nam tử mặc Hán phục, áo rộng tay dài, mũ cao nguy nga, ngồi bên đường gảy loại nhạc cụ Thời Niên không biết; cũng có nàng Hồ cơ(5) dựa cửa bán rượu, mình điểm khiêu gợi, gặp phải khách nhân trên chóc, nàng cười ném qua một ánh mị nhãn, quả nhiên là hương sắc thơm ngát.

Tam giáo cửu lưu(6), hội tụ một đường, gom thành khu chợ sầm uất này.

Thời Niên nhìn một lúc, bỗng nhiên dâng lên cảm giác kỳ diệu. Lúc trước đều là bàng quan, cho đến khi dung nhập vào trong đó, cô mới ý thức rõ ràng được, chính mình thật sự xuyên tới Đại Hán triều a.

Chung quanh đều là người sống dưới Hán triều, nơi đây chính là khu thương nghiệp của Hán triều!

Không thể không nói rằng, cô thật sự rất thích!

Quẹo qua hai khúc cua, bọn họ tới một phường phục sức, chủ tiệm ra chào đón, nhiệt tình nói: “Các vị khách quan muốn mua xiêm y sao?”

Thời Niên vừa định trả lời, lại phát hiện có vấn đề. Khẩu âm chủ tiệm này cô chưa từng nghe qua, giống như tiếng địa phương nào đó, kỳ lạ hơn là, cô có thể hiểu ý tứ hán, tựa như trong đầu có cái máy tự động phiên dịch.

Chuyện gì xảy ra vậy?

“Đây là Hán ngữ cổ.” Tô Canh thấp giọng nói, “Thay đổi một chút là thành thượng Hán ngữ cổ.”

“Vậy tại sao tôi có thể nghe hiểu.” Thôi Niên bưng tỉnh đại ngộ, cũng đề thấp thanh âm, “Năng lực đặc biệt?”

Tô Canh cười, xem như là ngầm thừa nhận.

Thời Niên cảm thấy vô cùng thần kỳ, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua, hắc y nhân và thiếu niên cầm bảo kiếm âm cũng là như thế này, chỉ là lúc ấy chính mình quá khẩn trương, nên không có phát hiện.

“Đúng, bọn ta muốn mua xiêm y.” Thôi Niên mới mở miệng liền hối hận, sợ khẩu âm mình sẽ bị sai sót, không nghĩ rằng lúc cô và chủ tiệm nói chuyện, giọng nói tự nhiên cũng thay đổi, cùng cổ nhân giống nhau như đúc.

..... Cái này năng lực đặc biệt này trâu bò quá đi!

Nhiếp Thành nói: “Hai tiểu muội của ta muốn mua mấy bộ xiêm y, người đem các loại vải liệu tốt nhất trong tiệm ra đi.”

Hào phóng như vậy ư? Thôi Niên bị vị tổng giám đốc bá đạo mới đưa mình đến Đại Hán triều trấn trụ.

Ánh mắt chủ tiệm cũng sáng lên, “Đúng lúc tiểu điểm vừa có hai bộ váy dài mới may xong, khó khăn lắm mới tìm được hai vị cô nương hợp khí chất, hai vị có muốn thử một lần?”

Nhiếp Thành gật đầu, Thôi Niên còn chưa kịp phản ứng, đã bị chủ tiệm và Tô Canh kéo vào bên trong. Lộ Tri Dao thấy người đi rồi, mới bĩu môi, “Chiều này thành sao? Tiểu Canh tỷ đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng bà cô Thôi Niên kia, em thấy dù trang điểm có thế nào cũng không được.”

Nhiếp Thành: “Phải không?”

“Không tin anh cứ chờ lát nữa mà xem, gà rừng chính là gà rừng, biến không thành phượng hoàng được đâu. Kinh phí chúng ta cũng có hạn, anh không nên cố gắng vô ích.”

Hai người đợi hồi lâu, cuối cùng bên trong cũng truyền ra thanh âm, trên mặt Lộ Tri Dao còn treo vẻ trào phúng, vừa quay đầu thấy lại sững sốt. Nữ tử đứng ở cạnh rèm cửa, kiện áo váy thô sơ lúc trước đã không còn, mà thay đổi thành một thân váy dài đồ sộ. Màu đỏ kia nhuộm thật công phu, tinh túy đến loá mắt, đai lưng thêu hoa bạch đề, tà váy chạm đất, vòng eo nhỏ nhắn, dáng người toát lên vẻ yếu điệu, mũi sen duyên dáng yêu kiều. Tóc dài uốn ra sau ót, dùng một nhánh trâm dài cố định, tôn lên mặt mày trong sáng, thông minh xinh đẹp.

Chỉ là Thôi Niên có chút lo lắng, không ngừng lôi kéo tay áo mình, “Nhìn lạ lắm sao? Quần áo nơi này quá phức tạp, tôi mặc rất lâu.”

Tô Canh cười nói: “Không lạ chút nào, lại còn rất xinh đẹp. Tôi biết cô rất hợp màu đỏ mà.”

Tô Canh cũng đã thay quần áo, mặc một thân bạch y tựa lưu y, môi hồng răng trắng, mi mày như họa, hoàn toàn là một mỹ nhân cổ trang.

Thời Niên nhìn vài giây, tự đáy lòng nói: “Tiểu thư thật quá là khách khí.” Bản thân mình mỹ miều như vậy còn khen người khác xinh đẹp, xin tha thứ vì cô nhận không nổi!

“Không tin ư? Vậy để cho nam sinh này nói, tôi chọn quần áo có phải rất hợp cô không nhé?”

Thời Niên cho rằng Lộ Tri Dao lại muốn giễu cợt, ai ngờ nam sinh kia hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, giống như là không lời nào để phản bác.

Đây là thừa nhận cô xinh đẹp?

Thời Niên thâm tâm nhảy dựng, vô thức nhìn về phía Nhiếp Thành. Nam nhân tỉ mỉ nhìn cô một lát, lộ ra thần sắc hài lòng, “Rất tốt.”

Thời Niên trong lòng xông lên cỗ vui mừng. Kỳ thật vừa rồi cô cũng nhìn một chút, công nhận bộ váy này rất có khí chất, Tô Canh còn cho búi tóc cho cô, giúp cô so ngày thường còn xinh đẹp hơn nhiều.

Biết thế lúc trước Chu Tiểu Hồi rủ mua hán phục thì cô không nên cự tuyệt ha!

Thời Niên nhất thời có chút say mê, hướng về gương đồng trong điểm thường thức bản thân, lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa hàng thấy có vài nam nhân đi qua, áo lông quần đen, thân hình cao lớn, dung mạo tục tũn, vừa nhìn liền biết không phải là người Trung Nguyên.

“Đó là người Hung Nô.”

Thời Niên quay đầu lại, Lộ Tri Dao nói: “Hai tháng trước, Đại Hán và Hung Nô trải qua thượng nghị, quyết định hòa thân lần nữa, nửa tháng sau, sứ thần Hung nô sẽ vào Trường An, tiếp nhận hòa thân công chúa.”

Hòa thân? Tại sao đột nhiên lại nói tới cái này?

Thời Niên cũng không biết gì về những chuyện đó, chỉ mơ hồ nhớ rằng, lịch sử Hán triều vẫn có hòa thân, nhưng mà hình như đều không phải gả công chúa thật sự đi, mà là chọn nữ nhi hoàng tộc, hoặc là sắc phong cung nữ trong cung, chẳng hạn như Vương Chiêu Quân đại danh ngời ngời.

“Tôi còn nhớ hình như thân phận hòa thân công chúa đều rất thảm, người bị lựa chọn lần này thật xui xẻo.....”

“Đương nhiên xui xẻo, vốn dĩ có thể thành Hoàng Hậu, hiện tại lại phải gả đi tha hương, ở cùng những kẻ phạm phu tặc tử.”

Thời Niên: “Úm..... há há?”

Lộ Tri Dao cười xấu xa, “Cho nên mới nói số mệnh đều có quy luật, Vệ Tử Phu không trở thành nữ nhân của hoàng đế, lại bị chọn thành hòa thân công chúa, phải gả đi Hung Nô làm Yên Thị.”

Thời Niên trợn mắt há mồm.

Cô nhìn Lộ Tri Dao một hồi lâu, đột nhiên lấy lại tinh thần, “Rốt cuộc là cái quái gì thế, các người mang tôi tới đây, chẳng phải nói là đi gặp Vệ Tử Phu sao? Vệ Tử Phu thành hòa thân công chúa rồi, vậy gặp nàng bằng cách nào?!”

“Nàng thành công chúa, hiện tại đang ở trong cung, đương nhiên phải tiến cung đi gặp.” Nhiếp Thành nói.

“Tiến cung, tiến như thế nào? Chúng ta là dân thường, chẳng lẽ muốn bí mật lên vào?”

“Không cần phiền toái như vậy, hiện đang có một biện pháp quang minh chính đại.”

“Là gì?”

“Đệ đệ của Vương Thái Hậu, Võ An Hầu Điện Phần từ lần trước bị bãi nhiệm, vẫn luôn muốn Đông Sơn tái khởi, gần đây đang muốn tiến cống cho Hoàng đế tức cháu ngoại hấn vài vị mỹ nhân. Bọn tôi đã thảo luận qua, nhất trí cho rằng đây là cơ hội ngàn năm có một.”

Nhiếp Thành khẽ cười, Thời Niên nhìn quần áo trên người, bỗng nhiên nảy lên cổ dự cảm xấu.

Nhiếp Thành nói: “Cô và Tô Canh xem như cũng có chút nhan sắc, thay y phục trang điểm vào, hẳn là có thể được tuyển làm mỹ nhân, trà trộn vào cung hành sự đi.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một chương này thật là rất rất rất dài!!! Tặng mọi người lễ vật 520!!!

Xem đến đây mọi người hẳn là đều hiểu, truyện này sẽ liên quan đến lịch sử rất nhiều thời kì, nhưng lại là lịch sử bị vắn vẹo, hơn nữa ta am hiểu ít về lịch sử, tuy cũng đã đi thăm dò tư liệu các nơi, nhưng mọi người hãy xem đây như là một tiểu thuyết tình cảm nương tay, ngàn vạn lần đừng dùng sách của ta làm sách sử ha ~ (thành kính cúi đầu)

Chú thích:

(1) Đội tọa: Giống như đội trưởng nhưng cách nói quý trọng hơn.

(2) Vạn vô nhất thất: Tuyệt đối không thể có sai sót nhầm lẫn

(3) Âm dương quái khí: Quái gở...

(4) Huyền cầm: Dây đàn

(5) Hồ cớ: Ca kỹ người Hồ, hoặc ý chỉ cô gái người Hồ xinh đẹp

(6) Tam giáo cửu lưu: Đủ các hạng người.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hiến Mỹ

Thời Niên nghiêm túc cự tuyệt lời đề nghị này.

“Công việc của mấy người thật đáng sợ, có còn là con người không vậy, muốn đưa tôi đi tuyển tú á? Cứ coi như tôi là nhân viên tạm thời đi, cũng không thể bắt tôi nhảy vào hồ lửa như thế!”

Lộ Tri Dao: “Cô xem phim truyền hình Thanh cung nhiều quá đấy, Hán triều làm gì có tuyển tú. Chỉ cần tiến cung là thành tiểu lão bà của hoàng đế, không có chuyện bị vứt bằng tên đâu.”

Thời Niên: ...Cảm ơn cái sự giải thích của cậu! (ノ'□')ノ 一————

Tô Canh an ủi cô, “Cô không phải đi một mình, tôi cũng sẽ đi, hơn nữa cô yên tâm, mọi chuyện cơ bản đều do tôi làm, cô chỉ cần đứng bên cạnh giúp tôi một tay, tiện thể làm quen với công việc luôn.”

Thời Niên còn không chịu, “Tại sao lại bắt hai đứa con gái như chúng ta đi? Hai tên đàn ông bọn họ không thể được sao?”

“Cô đã nói bọn họ là đàn ông rồi đấy, muốn vào hậu cung hoàng đế không phải quá khó khăn à...”

“Có gì khó, trong cung không có đàn ông sao?”

Tô Canh, Lộ Tri Dao: “...”

Thời Niên giờ mới phản ứng được, hậu cung hoàng đế quả thật có đàn ông, nhưng hình như đều là...

Cô nghiêm mặt nói: “Các người không cần nhắc chút nào sao? Tôi cảm thấy có thể, tất cả vì công việc!”

Lộ Tri Dao nói không sai, là do cô xem nhiều phim cung đấu, đến giờ vẫn để lại bóng ma trong lòng. Địa phương đáng sợ như hậu cung, câu tâm đầu giác(1), cô sợ mình chết thế nào cũng không biết!

Hơn nữa cô nghĩ, chuyện này từ khi bắt đầu đã là cường mua cường bán, cô không hề muốn xuyên không, nhưng chẳng hiểu sao lại đi đến bước này.

Dựa vào cái gì? Bọn họ muốn kiểm tra xem cô có đủ khả năng gia nhập tổ chức không, đáng lẽ phải là cô cân nhắc xem rốt cuộc có muốn vào hay không đây!

Bị an bài con đường làm hoạn quan Nhiếp Thành trung ra về mặt “Kiên trì bất khuất”, nhân nhật nói: “Theo quy định, sau khi tới đây, phải làm xong nhiệm vụ mới được trở về. Nếu quả thật để Vệ Từ Phu phải gả sang Hung Nô, coi như chúng ta không bị xóa bỏ, thì cũng phải vĩnh viễn ở lại Hán triều. Cô muốn cả đời lưu tại đây?”

Về mặt Thời Niên hơi cứng lại, hần tiếp tục bổ sung, “Hay hoặc là, tự bọn tôi hoàn thành nhiệm vụ, mặc kệ cô, cho cô một mình lưu lại đây.”

Thời Niên: “...”

Đòn uy hiếp trí mạng này, Thời Niên cực kì muốn cứng cổ nói một câu “Bà đây không sợ”, nhưng cuối cùng không dám mạo hiểm. Sau khi suy sụp ba mươi phút, mới rung rung khuất phục.

Mấy ngày tiếp theo, Thời Niên bị nhốt trong phòng, để học các kiến thức liên quan. Dẫu sao cũng là tiến cung, không thể như người đui mà mò mẫm được. Tô Canh trải hành lý ra, dụng cụ rất đầy đủ, cô ấy còn mang cả máy đọc sách kindle, bên trong là đầy ắp tư liệu của các nhân vật lịch sử thời kì này! Thời Niên có cảm giác như mình quay trở lại thời học sinh, lúc ôn thi đại học cũng là hàng đồng sách trước mặt mình như vậy.

Vốn tưởng rằng ít nhất có thể có nửa tháng thời gian chuẩn bị, ai ngờ ba ngày sau Nhiếp Thành đến nói, mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi, ngày mai sẽ đưa cô với Tô Canh đến quý phủ Điện Phần.

Thời Niên: “... Tôi còn chưa thuộc tư liệu của Điện Phần!”

Dù sao lịch sự có quá nhiều sự kiện, nếu không thường xuyên ôn tập sẽ quên. Thời Niên cảm thấy mình sắp xong đời, bắt lấy Nhiếp Thành đau khổ khẩn cầu, “Cho tôi thêm thời gian nữa đi, năm ngày! Không, ba ngày! Thầy ơi nếu ngày mai thi em sẽ bị ở lại mất!”

Nhiếp Thành: “... Buông ra! Đừng ôm chân tôi!”

Mặc cho cô khóc lóc cầu xin như thế nào, sáng hôm sau bọn họ vẫn lên đường. Thời Niên thay lại bộ giáng hồng khúc cư, ngồi trong xe ngựa giận dữ bất bình.

Tô Canh ngồi bên cạnh quan sát cô một lát, nói: “Thời Niên.”

Thời Niên ngẩng đầu, cô ấy cười nói: “Gọi Thời tiểu thư xa lạ quá, gọi cậu bằng tên có được không? Còn nữa cảm ơn nha, đồng ý bồi mình tiến cung.”

Thời Niên gãi đầu, “Không, không phải, tôi cũng không phải vì cậu, là Nhiếp Thành... Nếu không phải do hần ép, tôi mới không đi đâu...”

“Bất kể vì cái gì, cậu cũng đã giúp mình. A, suýt nữa thì quên, cái này trả lại cho cậu.”

Cô ấy đưa tới một vật, màu đen, tròn trịa ngắn ngủn, giống như một côn gỗ nhỏ, chính là kích điện phòng lang của cô. Đêm đó cô té xỉu, khi tỉnh lại không tìm thấy nó, cô còn tưởng là mình trong lúc hỗn loạn đã đem vứt nó đi mất.

Thời Niên nhìn nó, lại nhớ đến thiếu niên cầm bảo đảm đêm đó. Mà nói lại, hẳn là người đầu tiên cô gặp khi đến thời đại này, nhưng cô không hề biết hắn tốt cùng là ai, bây giờ thế nào.

“Nghe nói vật này cứu cậu một mạng, đội trưởng đặc biệt dặn dò mình, đem trả nó lại cho cậu. Trong cung tình huống phức tạp, cậu mang theo nó, đến thời khắc mấu chốt có thể phòng thân.”

Thời Niên có chút ngốc, “Là... Nhiếp Thành bảo cậu đưa cái này cho tôi?”

Tô Canh gật đầu, “Cho nên cậu đừng lo lắng, coi như chúng ta có vào cung, đội trưởng cũng sẽ nghĩ biện pháp để liên lạc với chúng ta, để ý tình huống của chúng ta.”

Cô theo bản năng xoay đầu, gió lay động rèm xe, lộ ra khe hở nho nhỏ, Nhiếp Thành đang giục ngựa đi theo bên xe. Hán triều sức sản xuất có hạn, ngựa chỉ có tầng lớp quý tộc mới dùng nổi, người bình thường chỉ có thể lái xe bò hoặc xe la, hẳn thế nhưng vừa mới xuyên qua liên tậu được một con bảo mã. Hẳn giờ phút này mặc một thân hắc y, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, có chút cao ngạo, cũng có chút lạnh nhạt.

Thời Niên nắm chặt kích điện, hồi lâu, lẩm bẩm: “Hắn mà tốt như vậy ư? Mình mới không tin đâu...”

Trạch đệ của quý tộc Trường An chủ yếu nằm rải rác phía bắc Vị Ương Cung, gọi là “Bắc cung giáp đệ(2)“, nổi tiếng là nơi quan lại sinh sống. Vũ An Hầu Điền Phần cũng không ngoại lệ, Thời Niên và Tô Canh tiến vào phủ đệ của hắn, bắt đầu tiếp nhận dạy dỗ trước khi nhập cung.

Sau khi tiến vào mới phát hiện, mỹ nhân muốn đưa tiến cung lần này không chỉ có hai người, mà còn có hai tỷ nữ do Vũ An Hầu phủ nuôi từ nhỏ, một người là Nguyệt Dung, một người là Liên Kiều, cả hai đều có dung mạo xuất chúng, giỏi ca hát nhảy múa, vừa nhìn liền biết không phải nha hoàn bình thường.

Tô Canh nói: “Đây mới là trình tự bình thường, ban đầu Vệ Tử Phu cũng là người hát trong phủ Tín Dương công chúa, được dày công dạy dỗ hy vọng một ngày sẽ được hoàng đế để ý.”

Rõ ràng người này vô cùng hiểu rõ, vậy mà vẫn nguyện ý đưa hai người bọn họ tiến cung, Thời Niên có chút kì quái. Tô Canh giải thích: “Điền Phần người này có tài, lại yêu quyền lực, sau khi miễn quan hắn ta hi vọng có thể chiêu mộ nhân tài, củng cố thế lực lớn mạnh cho bản thân. Cho nên, đội trưởng tặng trần bảo cho hắn, lại nghĩ biện pháp lấy được sự ngưỡng mộ của hắn, sau cùng dâng tặng chúng ta là hợp lẽ.”

Nghe thì đơn giản, nhưng có thể trong số nhiều triệu thần chọn trúng Điền Phần, lợi dụng tính cách và hoàn cảnh của hắn để đạt được mục đích của mình, ánh mắt này không phải là ánh mắt mà người bình thường có thể có.

Nhưng Thời Niên cũng không có tâm tình cảm thán sự lợi hại của Nhiếp Thành, đơn giản vì cô thật sự quá! bạn! rộn!

Tiến cung dù gì cũng là đại sự, Hầu phủ đã an bài người chuyên dạy dỗ quý quý. Hành lễ, đứng, ngồi, nằm, xưng hô với các quý nhân trong cung, còn có lễ nghi khi gặp vua, tất cả đều phải học. Thời Niên ban ngày bị hành hạ đến mức thống khổ không chịu nổi, ban đêm còn phải học thuộc các tư liệu lịch sử, ngày đến cả Tô Canh nhìn cô cũng không đành lòng, khuyên cô nghỉ ngơi đúng giờ. Nhưng Thời Niên không dám. Cô sợ chết.

Đại khái cũng vì lý do này, hai người ít nói chuyện với hai tỷ nữ kia. Chỉ là một ngày nào đó, khi mọi người đang học sở thích của đương kim bệ hạ, Liên Kiều buột miệng hỏi: “Các người nói xem, bệ hạ rốt cuộc là người như thế nào? Ngài nhìn thấy ta... nhìn thấy chúng ta, sẽ thích chúng ta sao?”

Về mặt năng lực ta mang theo ao ước, gò má có chút ửng đỏ. Từ thân phận tỷ nữ hèn mọn, đột nhiên được chọn, có cơ hội hầu hạ nam nhân tôn quý nhất thiên hạ. Hôm nay học những điều liên quan đến ngài, tiểu cô nương người còn chưa thấy, thì xuân tâm đã nhộn nhạo.

Thời Niên và Tô Canh hai mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

Thật ra theo cái nhìn của Tô Canh, các nàng căn bản không nhất định có thể thấy hoàng đế. Hoàng hậu hiện tại là đại danh đình đình Trần A Kiều, hay ghen tuông hống hách, có mẫu thân là Quán Đào Trường công chúa cùng Vương thái hậu đứng sau, ngay cả hoàng đế còn nhường bộ nàng. Nhưng mà như thế càng tốt, mục đích của hai người chẳng qua là vào cung tìm Vệ Tử Phu, chứ không phải thật sự đi làm tiểu lão bà của hoàng đế.

Có điều, nghĩ đến tư liệu về đoạn lịch sử này, Thời Niên có chút hiếu kỳ. Hán Vũ Đế Lưu Triệt, đây không thể nghi ngờ là hoàng đế nổi danh nhất lịch sử Hán triều, sách sử nói hắn văn võ vẹn toàn, hùng tài đại lược, một tay khai sáng thời kì hoàng kim tiền Hán, nhưng Thời Niên thấy hứng thú với chuyện phong lưu của hắn hơn. Trần A Kiều, Vệ Tử Phu, Lý phu nhân còn có Câu Dặc phu nhân, từ thiếu niên đến khi thành lão già, vị nhân huynh này mỗi một giai đoạn đều lưu lại một câu chuyện đặc sắc, không chút nào cam lòng chịu cô đơn!

Đang thất thần, bên tai vang lên âm thanh. Từ ngoài phủ ngoại truyền vào, chung quanh trở nên ồn ào, người người như lâm đại địch. Thời Niên thấy một cung nữ chạy tới, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tỷ nữ cúi chào, về mặt khăn trang, “Bệ hạ cải trang giá lâm, quân hầu đã đi ra tiếp giá! Mấy vị nữ lang cũng mau chuẩn bị đi, lát nữa có lẽ sẽ có người lệnh ra ngoài phục vụ!”

“Loảng xoảng.” Thời Niên quay đầu, nhìn thấy Liên Kiều bởi vì quá kích động mà làm rơi bình rượu xuống dưới đất.

Ngự giả thân lâm, trên dưới Vũ An Hầu phủ đều bị kinh động. Thân binh toàn bộ được điều động, cầm kích đeo kiếm bảo vệ xung quanh Hầu phủ, tôi tớ trong phủ cũng chuẩn bị sẵn sàng, đợi có lệnh liền phục vụ. Hết thấy đều phải âm thầm tiến hành, tránh cho làm quý nhân mất hứng.

Gió êm sóng lặng, cứ như không có chuyện gì xảy ra ở chính đường Hầu phủ, Điền Phần cung kính quỳ gối, đối với người đang đứng nói: “Bệ hạ tới tại sao không nói trước một tiếng? Thần quả thật là thụ sủng nhược kinh...”

Ánh mắt lướt quanh, hoàng đế cả người huyền y, tùy ý ngồi xuống. Hắn năm nay mới vừa mười chín tuổi, vẫn chưa tự mình chấp chính, bình thường cũng không có việc gì làm, giống như hôm nay, mang theo bảy tám người hầu bá kiêu du ngoạn, trên đường về thuận đường tới phủ đệ mình.

Bởi vì thả lỏng, âm thanh hoàng đế lộ ra chút lười biếng, “Trẫm đến thăm cữu cữu, cần gì phải chuẩn bị? Đương nhiên muốn tới thì tới thôi.”

Hắn thân thiết như vậy càng làm Điền Phần kích động hơn. Từ năm Kiến Nguyên thứ hai sau khi bị Đậu Thái hoàng thái hậu miễn chức thừa tướng, hắn vẫn chờ mong ngày đông sơn tái khởi, bây giờ không thể trông cậy vào a tỷ nữa, hắn biết chỗ dựa lớn nhất của mình lúc này chính là đứa cháu nhi làm hoàng đế này, việc muốn hiển mỹ nhân cũng là vì lý do đó.

Hai người tán gẫu đôi câu, chẳng qua đều là chuyện triều đình thế cục, Điền Phần nhìn thấy dáng vẻ mất tập trung của Luru Triệt, lựa lời hỏi: “Nghe nói, bệ hạ gặp được tiên nữ?”

Hoàng đế bưng vò rượu, nghe vậy sững sốt một chút, “Cữu cữu nghe được ở đâu?”

“Trong cung đều đang đồn, nói bệ hạ khi trên đường trở về từ Cam Tuyền hành cung, nửa đường gặp tiên tử, về sau liền thất hồn lạc phách...”

Giọng điệu hắn trêu chọc, tựa như trường bối đang giễu cợt vân bối. Con người Luru Triệt thoáng qua chút u ám, khóe môi lại nâng lên, “Cữu cữu chỉ nghe được cái này sao?”

Điền Phần có chút sùng sốt. Quả thật vẫn còn chuyện nữa, trong cung còn truyền, nói bệ hạ đêm đó thật ra là bị ám sát, nhưng a tỷ không nhắc đến chuyện này. Chẳng lẽ... là thật?

Lúc hắn đang do dự, Luru Triệt đã đổi đề tài, “Cữu cữu cảm thấy, trên đời này, thật sự có tiên tử không?”

Điền Phần nhìn hắn không giống như tức giận, thờ phào nhẹ nhõm, lá gan lớn hơn một chút, “Thần không biết trên đời có tiên tử hay không, nhưng thần muốn, nếu thật sự có, vậy nhất định chỉ có bậc thiên tử như bệ hạ, mới có thể gặp được.”

Luru Triệt im lặng, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xăm, tựa như muốn đám mây dưới ánh trăng lại xuất hiện như lúc hắn nhìn thấy nàng.

Điền Phần nói: “Trong phủ thần không có tiên tử, nhưng ngược lại có vài nữ nhi phạm tục, cũng may có vài phần linh tú xinh đẹp. Bệ hạ nếu cảm thấy hứng thú, không bằng triệu người ra?”

Luru Triệt nhìn hắn chăm chú, rồi cười.

Ngón tay hắn điểm điểm, lắc đầu nói: “Cữu cữu à cữu cữu... Được, nếu đã chuẩn bị, vậy thì gặp một chút đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên, thiếu niên lúc trước chính là Triệt của chúng ta! Mọi người đoán có đúng không?! (·ω<)☆

Chú Thích:

1. Câu tâm đầu đầu giác: dùng mưu trí tranh đấu gay gắt với nhau
2. Giáp đệ: biệt thự, nơi ở của quý tộc

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thiếu Sứ

Edit: Huyết Hoa Khuynh Thành

Thời Niên chắc điên mất.

Ngần tính vụn vặt, không ngờ rằng Luru Triệt tự mình đưa tới cửa tới. Chốc nữa mà Điền Phần thật dễ các cô đi hiến nghệ, nếu không vừa ý tất nhiên là hồngбет, nhưng nếu được hắn coi trọng.....thì cũng rất nguy nan nha!

Suy ngẫm lại một chút, vốn trong lịch sử, Vệ Tử Phu chính là được Luru Triệt nhìn trúng trong yến tiệc, thay y phục triệu lâm hạnh ngay tại chỗ thì phải?

..... Mẹ ơi, con sợ lắm!

Thời Niên níu lấy ống tay áo Tô Canh, mếu máo như sắp khóc, “Nghĩ lại chút đi, chúng ta không thể làm được đâu. Hay bây giờ đi trốn.”

“Không thể chạy, nếu chạy kế hoạch của chúng ta sẽ hỏng bét! Cậu cho rằng đội trưởng vì sao mà đưa chúng ta vào gấp như vậy? Chẳng bao lâu nữa, người Hung Nô sẽ đến Trường An, chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Thấy vẻ nghiêm túc hiếm có của Tô Canh, Thời Niên ngăn người, “Nhưng, nếu chúng ta đi lên, Lưu Triệt mà muốn.”

Tô Canh vẻ mặt bình tĩnh, “Trước đi lên, sau hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Thời Niên: “.....”

Cư nhiên lại chơi lớn như vậy, cô đúng là đồ ngốc!

Thời Niên ngồi thấp thòm trong phòng, vịn vịn ngón tay không muốn nói chuyện, đối diện là Liên Kiều và Nguyệt Dung cũng rất im lặng. Bất đồng chính là, Nguyệt Dung và thời Thời Niên biểu tình lo lắng giống nhau, nhưng trên mặt Liên Kiều lại tràn đầy hưng phấn, cơ hồ có chút gấp gáp không chờ nổi.

Chỉ chốc lát sau, có nam tử tiến vào, Thời Niên nhận ra đó là người bên cạnh Điền Phần. Hắn lướt qua ánh mắt chờ mong của Liên Kiều, lập tức đi đến trước mặt Thời Niên và Tô Canh, “Quân hầu có mệnh, thỉnh nhậm vị nữ lang đến chính đường hầu hạ.”

Thời Niên da đầu tê dại, Tô Canh lại điềm đạm cười, “Vâng.”

Cô đứng dậy đi ra ngoài, Thời Niên đi theo Tô Canh, trong đầu lại đang không ngừng tưởng tượng chuyện kế tiếp. Vừa lo lắng, dưới chân bị vướng thứ gì đó, Thời Niên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, còn chưa kịp phản ứng lại, Tô Canh vội ôm chặt lấy cô, “Cẩn thận!”

Hai người ngã mạnh xuống đất! Thời Niên thấy như nửa người phát đau, đang định nói chuyện lại nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tô Canh, trên trán chốc lát đã mướt mồ hôi!

Cô cả kinh hỏi: “Cậu làm sao vậy? Tô Canh?”

Tô Canh hút khí lạnh, ánh mắt nhìn xuống, “Chân mình. Giống như bị trẹo.”

Chỗ mất cá chân quả nhiên có phản ứng lên, Thời Niên thử chạm vào, lập tức Tô Canh đau đến run rẩy. Cô luống cuống, mờ mịt nói: “Hiện tại, phải làm sao bây giờ.”

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, nam tử truyền lời tới kia cũng trợn mắt há mồm, tức giận phản ứng lại: “Người nói làm sao bây giờ! Bệ hạ đang chờ ngay phía trước, các người lại có thể.”

Hắn tức giận đến run cả người. Thấy vết thương bản thân lại không trọng yếu, cục diện hiện tại lại cần giải quyết gấp, Tô Canh cắn răng: “Không sao, chúng ta có thể đi. Ta có thể lên.”

“Được rồi, người dám đi ta cũng không dám cho người đi! Tội danh vô lễ với hoàng thượng ai mà gánh nổi!” Nam tử xoay chuyển thân mình, ánh mắt rơi xuống trên thân Liên Kiều và Nguyệt Dung ở phía đối diện, trầm ngâm trong chớp mắt, “Hai người các người, cùng ta đi ra ngoài, chốc nữa chuyển tâm mà hầu hạ!”

Liên Kiều ngỡ ngàng phút chốc, lập tức vui vẻ đáp: “Vâng!”

Nam nhân lười nhìn lại hai người trên mặt đất, nhận được người rồi liền quay đi. Thời Niên ôm Tô Canh, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, đều do mình không tốt. Nếu không phải là mình không cẩn thận nhìn đường, cậu sẽ không bị.”

“Không liên quan đến cậu, là do Liên Kiều.”

Thời Niên sùng sốt, Tô Canh vỗ vỗ tay cô, “Mình ở phía đối diện thấy được, nàng ta đuổi chân cản cậu.”

Thời Niên bừng tỉnh đại ngộ. Cô cũng nghĩ bản thân không hấp tấp đến như vậy, hơn nữa vừa rồi lúc bọn họ vấp ngã, biểu tình Liên Kiều xác thật cũng rất hoảng loạn. Cô còn tưởng rằng nàng ta bị hù dọa, thì ra là có tật giật mình!

Thời Niên không hề nghĩ Liên Kiều sẽ như vậy, dẫu sao trước đây các cô cũng không có hiềm khích gì. Hơn nữa việc đuổi chân ngăn người, thủ đoạn đơn giản như vậy, trong cung đấu đều không thịnh hành, vậy mà cô lại bị trúng chiêu!

Thời Niên vừa tức vừa giận, Tô Canh nói: “Nàng ta hẳn là nhất thời xúc động, phòng chừng làm mà không kịp suy nghĩ, ai ngờ vận khí lại tốt như vậy, trực tiếp cướp đoạt cơ hội của hai chúng ta.”

Thời Niên vốn dĩ không muốn cơ hội này, nhưng nghe Tô Canh nói thế, trong lòng bỗng có chút sốt ruột, “Chúng ta đây sao còn có thể tiến cung được? Nhiệm vụ này có phải là thất bại rồi không.”

Tô Canh hít sâu một hơi, “Trước tiên khoan vội. Để xem tình hình thế nào rồi lại nói.”

Hai người cũng không cần chờ quá lâu, đại khái tầm một giờ sau, có người đến. Không phải ai khác chính là chủ nhân phủ đệ này, Võ An Hầu Điện Phần.

Thời Niên chỉ gặp qua hần vào ngày nhập phủ, lúc đó vị quân hầu thái độ ôn hòa, giờ phút này lại lạnh lùng: “Nhiếp Thành nói, hai người các ngươi đều là xuất chúng. Ta nể mặt mũi hần, người mình đều không chọn, mà đi thành toàn cho các ngươi. Không nghĩ rằng, ta thiếu chút nữa bị hai người các ngươi ám hại.”

Thời Niên cắn răng, không dám biện giải. Tô Canh nói, Liên Kiều làm vương chuyện của cô chỉ có Tô Canh nhìn thấy, không có bằng chứng, nói ra không chỉ vô dụng, làm không tốt có khi còn khiến Điện Phần cảm thấy bọn họ có ý vu hãm.

Tô Canh đáp: “Thỉnh quân hầu thứ tội, lần này là do bọn thiếp sơ suất, mong rằng quân hầu lượng thứ cấp thêm một cơ hội nữa, thiếp vô cùng cảm kích.”

Điện Phần nhàn nhạt nhìn cô ấy, một lát sau nói: “Ngươi thì không có cơ hội, nhưng bạn ngươi còn có thể. Bệ hạ đã đồng ý, tuyên ba người các nàng tiến cung, một lát sau sẽ xuất phát.”

Thời Niên kinh sợ, “Chỉ, chỉ có thiếp sao? Tô Canh không đi?”

“Trước kiến giá(1) bị thương, thật sự là diêm xấu. Như không phải là vì Nhiếp Thành, ta sẽ không nghĩ đến ngươi.”

Khiếp sợ việc chỉ được đi theo một người, Thời Niên không biết phản ứng như thế nào. Tô Canh thấy nàng như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Quân hầu, chuyện này có thể……”

Điện Phần nhướng mày, “Thế nào, ngươi sẽ không nói rằng, chỉ có một người, thì không đi?”

Ngữ khí hần nguy hiểm, giống như nếu Tô Canh thật dám nói vậy, cũng đừng hòng muốn sống.

Tô Canh mím môi. Sắc mặt cô tái nhợt, đầu đón chỗ chân chưa rút đi, rõ ràng bản thân thành ra như vậy mà vẫn kiên trì nhiệm vụ, nhưng khi sự tình bị đổ hết lên đầu Thời Niên, cô thật lòng muốn Thời Niên từ bỏ.

Thời Niên tâm tình phức tạp. Vừa rồi nếu không phải vì bảo hộ cô, Tô Canh sẽ không bị thương. Ánh mắt ngó đến phía sau Điện Phần, Liên Kiều không biết vào từ khi nào, trên khuôn mặt cô ả đã không còn vẻ hoảng loạn, mà là thỏa thuê đắc ý. Ắ đúng là nên hoan hỷ, bởi nghe nói ả lên đình hiến vũ được bệ hạ khen ngợi, được phép vào cung. Các tỷ nữ đều nói, ả ta chuyển này đi ắt hẳn phải lên làm phu nhân.

Thấy Thời Niên nhìn qua, Liên Kiều háat cảm một cái, vẻ mặt tràn đầy khiêu khích.

Thời Niên chỉ cảm thấy một cổ lửa giạn vọt lên, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Đương nhiên không phải.”

Tô Canh kinh ngạc nhìn sang. Thời Niên lại cảm thấy, theo những lời này nói ra, chính lòng mình yên ổn kỳ dị. Việc đã đến nước này, đối ý là không được, bọn họ còn có đại sự muốn hoàn thành. Hơn nữa nữ nhân đứng nơi kia, trước mặt cô làm trò khi dễ bằng hữu, sổ nợ này chẳng lẽ cứ tính như vậy sao?

Thời Niên nhìn Điện Phần, dứt khoát nói: “Đa tạ quân hầu thành toàn, thiếp nguyện ý vào cung, phục tòng bệ hạ!”

Thời Niên vẫn luôn biết, tính mình rất dễ xúc động. Bằng hữu từng nói cô như vậy sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhiều thua thiệt, trước giờ cô còn không tin, hiện tại, cuối cùng cô đã tin.

Thời Niên nằm tựa trên khung dệt, nhìn hoàng hôn phía xa từ từ rơi xuống, thở một hơi thật dài.

Ba ngày.

Từ lúc cô ở trong quý phủ Điện Phần buông lời hào kiệt, từ biệt Tô Canh, một mình đi vào trong Vị Ương Cung, đã qua ba ngày.

“Thời Niên, đừng xao nhãng nữa a, làm không xong lại khiến Thiếu phủ đại nhân tức giận.” Nguyệt Dung bên cạnh lo lắng nói.

Thời Niên quay đầu, hơi tươi cười với nàng ta, trong lòng lại rất sụp đổ. Lộ Tri Dao nói, cô là mỹ nhân được dâng lên, như vậy, tiến cung là tự động trở thành tiểu lão bà của hoàng đế, cô cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng cô không thể tưởng tượng được rằng, tiểu lão bà hóa ra là cái đãi ngộ này —— như vậy có khác lao động đâu chứ!

Thời Niên đi theo sau xa giá Lưu Triệt vào cung, hần không thêm nhìn cô, trực tiếp ném cho Dịch đình lệnh an bài công việc. Vì thế, ngày hôm sau Thời Niên bị gọi tới nơi đây dệt vải. Cô nhìn đến khung dệt sắp đầy cả phòng, cả người bối rối, người khác nói lại cho cô biết, việc dệt nữ tử trong cung đều phải làm, bao gồm các vị phu nhân đang ở địa vị cao.

Kịch bản không đúng, trong phim Thanh cung không phải ngay cả trả lời cũng có người phục vụ sao?!

Thời Niên căn bản không biết dùng khung dệt thời đại này, ngay cả máy may thời hiện đại cô còn chưa từng sờ qua! Vốn tưởng rằng mình xong đời rồi,

không ngờ Nguyệt Dung cùng tiến cung lại chủ động muốn dạy cho cô, bấy giờ Thời Niên mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra nữ tử ít nói ở quý phủ Điền Phần này là một người có lòng nhiệt tình.

Nghĩ tới đây, Thời Niên nắm lấy tay Nguyệt Dung, “Được rồi, ta dột không nổi nữa, chúng ta đi ăn cơm chiều trước đi.”

Nguyệt Dung có chút chần chừ, Thời Niên nói: “Yên tâm, ngày mai ta sẽ nắm vững kỹ thuật. Trễ nữa là phải ăn cơm không, ta thì chẳng sao, nhưng không thể làm liên lụy người.”

Trong dinh viện có vài nữ tử, tốp năm tốp ba đứng cạnh bên nhau, cùng xem mặt trời lặn và nói chuyện, vẻ mặt đều có chút nhàm chán, thậm chí là chết lặng. Đây là điện Tiêu Phòng phía bắc Dịch đình, tụ tập ở chốn này đều là cung nhân cấp thấp giống như Thời Niên, mặc dù mang danh là thiếp thân hoàng đế, nhưng lại chưa từng gặp qua mặt hân một lần. Loại mới vừa tiến vào như Thời Niên đây còn tốt, có loại tiến cung đã nhiều năm, thần kinh đã có chút không bình thường.

Nhưng mà, có một người ngoại lệ.

Thời Niên ở trong đám người nhìn thấy gương mặt quen thuộc, còn chưa kịp trốn, đối phương đã thấy cô, gương giọng nói: “Thời Thiếu sử.”

Thời Niên hít sâu một cái, nở nụ cười, “Xin chào Liên Bát tử.”

Người trước mắt, đúng là Liên Kiều.

Bọn họ cùng nhau tiến cung, cũng cùng nhau thụ phong(2), thân phận hiện tại của Thời Niên là Thiếu sử, trong Hán cung là cấp bậc thấp nhất, chỉ so với dân thường phía dưới là cao hơn một chút, Liên Kiều lại được phong là Bát tử, so với cô cao hơn ba cấp. Nhưng mà cái này không phải là trọng điểm, chuyện đáng nói lúc này chính là, hôm nay Liên Kiều được bệ hạ truyền triệu.

Toàn bộ Dịch đình nghị luận một ngày, hâm mộ ghen ghét tất tật đều có, Thời Niên vừa nghe đến lòng lại liên trầm xuống.

Quả nhiên, lên tiếp kiến xong, Liên Kiều tựa như rửa biển dạt vàng trở về, thần thái so với lúc trước lại cao ngạo hơn vài phần, “Thời Thiếu sử nhanh như vậy mà dột vài xong rồi ư? Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành sao?”

Chuyện Thời Niên không dột được vài tất cả mọi người đều biết, ở đời nhà Hán tất cả nữ tử đều biết dột, cái này quả thực là không bình thường, làm Thời Niên lúc trước đã chịu không ít cười nhạo.

Địch nhân đang được thời đắc ý, Thời Niên sáng suốt không muốn chống lại, “Đa tạ Bát tử phu nhân quan tâm, còn dư lại một chút, ngày mai tiếp sẽ tiếp tục.”

Liên Kiều lại bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, “Cái gì mà ngày mai tiếp tục? Nếu ngươi không hoàn thành, Thiếu phủ đại nhân trách tội xuống dưới, chỉ thấy Dịch đình chúng ta hành sự chưa tận lực! Đêm nay ngươi không cần ăn cơm, khi nào làm xong, khi đó lại đi ngủ!”

Thời Niên trợn mắt há mồm.

Liên Kiều này, rõ ràng lúc trước là làm nha hoàn, nay tâm tính thay đổi cũng nhanh quá đi! Chuyển từ nông nô thành ca xướng?!

Không ai giúp Thời Niên lên tiếng, có thể nói toàn bộ Dịch đình hiện tại, không ai dám động vào Liên Kiều. Ngay cả Nguyệt Dung cũng chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô, sau đó liền cúi đầu im lặng.

Thời Niên không nói một lời, xoay người trở về gian dột, ngồi xuống trước khung dột.

Bên ngoài tiếng cười Liên Kiều vẫn chói tai như vậy, xen lẫn là các lời nhỉnh hót của nữ nhân, còn có người hỏi thăm bệ hạ nói gì với nàng, không biết Liên Kiều trả lời như thế nào, bên ngoài tức khắc tràn đầy một mảnh tiếng cười.....

Thời Niên nghe một hồi, chợt dẫm thật mạnh lên bàn đạp!

Nếu không phải còn có nhiệm vụ, ngươi xem ta có thêm nhịn mà lấy lòng ngươi hay không!

Tô Canh nói, cho dù vào cung, Nhiếp Thành cũng sẽ nghĩ cách liên lạc với cô. Chắc chắn hiện tại hắn đã nhận được tin tức, biết cô đơn độc xông vào hang hổ, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh, chẳng lẽ là bị chuyện gì trì hoãn? Hay là người bên ngoài quả nhiên không thể lên vào cung?

Thời Niên cũng không lo lắng chuyện bọn họ bỏ rơi cô, dấu sao Vệ Tử Phu vẫn còn ở đây, Nhiếp Thành cũng vì Vệ Tử Phu mà phải tới đây một chuyến. Nghĩ đến Vệ Tử Phu, biểu tình cô chợt biến đổi. Lúc trước thảo luận kế hoạch cũng đã nói, sau khi tiến cung nhiệm vụ thiết yếu là lấy được tín nhiệm của Vệ Tử Phu, hiện giờ chỉ một mình cô vào được, nhiệm vụ này cũng rơi trên vai một mình cô.

Lúc Thời Niên ra bên ngoài, bầu trời đã đen kịt, tất cả mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi. Cô bèn chạy về phòng, từ ngăn tủ cuối cùng lấy ra gậy kích điện phòng lang, cẩn thận núp kỹ, rồi chuẩn ra ngoài.

Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng Thời Niên mang theo quyết tâm tiến vào. Nếu không chịu làm gì, ngồi chờ bọn họ tới cứu, chẳng phải là so với việc không tới thì không khác gì nhau?

Cô rất rất muốn nhanh chóng hoàn thành chuyện này, để trước khi đi được chính đồn Liên Kiều một trận nên thân!

Tối nay có trăng, chiếu sáng cả cung điện. Lúc trước Thôi Niên nghe ngóng chuyện, biết hòa thân công chúa được chọn hiện tại đang ở Phi Hương điện phía bắc Hoàng cung, đường đi từ Dịch đình đến cũng đã làm quen vào ban ngày.

Dọc đường đi được thuận lợi, xa xa nhìn thấy một dòng sông biếc xuyên qua, Thôi Niên biết đó là dòng chảy của Thương trì(3), Phi Hương điện ở ngay phía đối diện dòng chảy.

Thắng lợi trong tầm mắt, Thôi Niên nhảy cẫng lên, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng quát lớn, “Người nào ở đây!”

Là thủ vệ tuần tra. Thôi Niên hoảng hốt, theo bản năng xoay người bỏ chạy, ai ngờ động tác của cô ngược lại làm thủ vệ khả nghi, lập tức liền có người đuổi theo!

Thôi Niên: “.....”

Xong đòi rồi xong đòi rồi xong đòi rồi! Hiện tại dừng lại có vô dụng không? Cô giải thích mình chỉ là cơm nước xong tản bộ ra tới đây sẽ có người tin sao?!

Bên dòng chảy của Thương trì, Lư Triệt đứng khoanh tay, bên cạnh là Đại Hoạn quan Dương Đắc Ý, “Đêm đã khuya, Thái Hậu ban ngày mới giao phó, bệ hạ có bằng lòng đến Tiêu Phòng điện nghỉ tạm?”

Lư Triệt nhìn bầu trời đêm, không quay đầu lại đáp, “Không đi.”

Dương Đắc Ý không ngạc nhiên chút nào, trôi chảy nói: “VẬY, chọn vị phu nhân khác nơi đó vậy? Lúc trước Võ An Hân tiến hiến ba vị mỹ nhân, bệ hạ đã thấy Liên Bát tử và Nguyệt Thiếu sử, còn một vị Thôi Thiếu sử thì vẫn chưa triệu qua.”

“Trẫm mạng các nàng trở về đã là cho cữu cữu chút mặt mũi, chẳng lẽ mỗi một người đều phải thấy qua sao?”

Dương Đắc Ý đề cử xong, tự giác kết thúc trách nhiệm, cũng không lăm miệng nữa. Nhưng Lư Triệt trầm mặc một lát rồi đột nhiên hỏi: “Chuyện kia, chưa có tin tức sao?”

Hắn nói mập mờ, Dương Đắc Ý trong lòng lại biết rõ, thấp giọng nói: “Do thám đều phái đi, ngày đêm không ngủ không ngừng ở thành Trường An và thôn huyện chung quanh tìm kiếm, chỉ là, vẫn chưa phát hiện nữ lang tương xứng với lời người miêu tả.....”

“Thời gian cũng đã lâu, chỉ là một nữ tử mà tìm không thấy, đám người do thám đó làm cái gì không biết!”

Dương Đắc Ý khó xử nói: “Cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ. Không danh không họ, ngay cả một bức họa cũng không có, muốn tìm ra quả thật có chút khó khăn.....”

Lư Triệt: “Trẫm không phải đã cho một bức họa sao?”

Dương Đắc Ý nghẹn họng, không dám trả lời, trong lòng lại nói thầm, người họa cái quái gì kia, ai mà nhận ra được.....

Lư Triệt đoán ra hắn oán thầm, nhất thời im lặng. Thật muốn đập một cước ra sau, nhưng cuối cùng vẫn là tức giận mà xua xua tay, “Thôi thôi cắt đi, trẫm muốn ở một mình.”

Ban đêm Vị Ương Cung luôn an tĩnh, Thương trì nước chảy róc rách, hoa rơi nổi lơ lửng. Lư Triệt nhìn vành ngọc phía chân trời, lại nghĩ tới buổi tối kia, nhớ tới nữ tử phảng phất đứng trong ánh trăng kia.

Từ đêm đó cách biệt, hắn luôn muốn tìm đến nàng, nhưng nàng biến mất cùng xuất hiện đều không có dấu hiệu, mặc cho hắn nghĩ mọi cách, cũng tìm không thấy nửa điểm manh mối.

Những lúc không biết làm sao, hắn thậm chí hoài nghi, ý nghĩ của mình có phải thật hay không, chẳng lẽ nàng thật chính là tiên tử trong truyền thuyết mờ hồ.....

Phía trước bỗng nhiên truyền đến động tĩnh, hình như là thủ vệ đang truy đuổi người nào, Lư Triệt mày nhăn, đi đến phương hướng âm thanh truyền tới. Quả nhiên, phía xa có bóng người, yếu điệu tinh tế, giống như là nữ tử, nàng hướng phía trước chạy vội, theo sau là mấy nam nhân. Hình ảnh này thật sự có chút quý dị, Lư Triệt trong lòng cười lạnh, thủ vệ trong cung càng ngày càng kém, sớm muộn cũng phải xử trí bọn họ.

Bọn họ càng ngày càng gần nhau, rốt cuộc, nàng kia bị nam nhân chạy trước nhất bắt được. Lư Triệt cho rằng sự tình giải quyết xong, nào ngờ bỗng nhiên nàng lại lấy ra thứ gì đó ấn lên trên người nam nhân kia. Chỉ nghe được âm thanh “zic zic” lộn xộn một hồi, nam nhân ngã xuống mềm mại, lộ ra nữ tử phía đối diện.

Nàng không nghĩ tới phía trước còn có người, cùng hắn đứng đối diện nhau.

Sáng trong dưới ánh trăng, nữ tử về mặt tràn đầy hoảng sợ, tròn vện rơi vào trong mắt hắn.

Lời tác giả muốn nói:

Chúng ta mỗi chương có một thân phận mới, lần này là thiếu sử phu nhân ~~, nhưng đoạn truyện này không có nhiều cung đấu, haha, nhưng cười ít thôi, nhiệm vụ vẫn còn tiếp tục ~~

Lúc trước có cô em đoán được Niên Niên đơn độc chiến đấu, thông minh, tặng cho các nàng một đóa hoa.

Chú thích:

Kiến giá: Gặp hoàng tộc, thường là vua.

Thụ phong: Nhận sắc phong.

Trì: Ao, hồ,...

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhảy Sông

Edit: Vô Ngôn song kiểm cùng Khuynh Thành

“Là nàng...” Hần khẽ kêu, khó giấu được kinh ngạc.

Thời Niên bị người ta chặn lại, ruột lòng cuộn xoắn tùm lùm, bỗng nghe được âm thanh này. Cô ngạc nhiên ngước lên, thì nhìn thấy một nam nhân có chút quen mắt, đây là thiếu niên đêm đó, thiếu niên mà cô vô tình cứu!

Không kịp suy nghĩ tại sao hần lại ở đây, cô bắt lấy tay hần, “Chạy mau, nếu bị bắt sẽ chết đó!”

Lưu Triệt chưa kịp phản ứng, đã bị cô kéo chạy về phía trước, phía sau rất nhanh lại phát ra âm thanh, là tiếng kêu của hai tên canh phòng còn lại. Gió rít vù vù, hần nhìn nơi bàn tay hai người giao nhau, chợt nhớ đến đêm ấy, đêm Trường An, khi đó nàng cũng nắm tay hần chạy thực mạng như vậy.

Hần bỗng nhiên trở tay cầm lấy bàn tay cô, Thời Niên cả kinh, hần nói: “Bên này.”

Phía bên phải có một hòn núi giả, bên trong có khoảng trống, trước hết hần đưa cô trốn vào, sau đó mới tự mình vào sau. Thời Niên nghe thấy tiếng bước chân đến gần, khẩn trương đến độ mồ hôi là chảy rơi, liệu bọn họ có tìm thấy không? Những người đó có phát hiện đây chỉ là núi giả không?

Cô rất muốn hỏi, định ngẩng đầu lên nhưng bị đúng trúng cằm người kẻ bên. Sơn động nhỏ hẹp, hai người đứng như vậy, thân thể gần như dính sát vào nhau. Nhiệt độ xung quanh như tăng lên, từng hơi thở phả ra, có thể nghe thấy rõ ràng. Hần đứng yên nhìn cô, trông mắt đen nhánh ẩn lấp tia lửa, chốc lát nuốt xuống, hầu kết khẽ phập phồng.

“Anh...”

Hần gơ tay lên, dè dặt cô lại, hạ giọng, “Đừng lên tiếng.”

Cô sợ không dám nói tiếp. Nhưng tay hần không rời đi, động tác mềm mại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như là... quyến luyến không thôi.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, khiến cô phải kinh ngạc là, khi bọn họ chỉ cách nhau một vách đá thì tiếng bước chân dừng lại. Bên ngoài nháy mắt yên lặng, lần nữa cô nghe thấy âm thanh là khi bọn họ đã đi xa.

Nam nhân bên cạnh nói: “Tốt lắm.”

Thời Niên cẩn thận nhìn quanh, “Không, không có thể là bấy chứ... Chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới?”

Lưu Triệt dẫn đầu bước ra trước, gió đêm mát lạnh, khiến người ta trở nên sáng khoái, chắc chắn không có ai bên ngoài, “Yên tâm đi, bọn họ mà thông minh được như vậy đã tốt.”

Hần không muốn có người đi theo, Dương Đắc Ý cũng không thật sự dám không lưu người bảo vệ hần, hai tên lính gác kia hơn phân nửa là bị ám vệ của hần dụ đi chỗ khác.

Thời Niên sau khi chắc chắn người đã đi, có phần không tin nổi, cái cảm giác sống sót sau tai nạn thật cmn yomost. Đến lúc này cô mới chú ý đến người vừa cứu mình, “Cảm ơn nhiều lắm. Chúng ta, lại gặp nhau...”

Mặc dù phương thức chào hỏi rất kì quái, nhưng hắn không kinh ngạc, như nàng trong lòng hắn phải như vậy. Cổ quái, cơ trí, không theo lẽ thường. Hắn tìm nàng lâu như thế, nhưng tìm không ra, lát trước mới đang nhớ đến nàng, lát sau một chớp mắt, nàng liền xuất hiện trước mặt hắn.

Bất ngờ, giống đêm đó nàng từ trên trời hạ xuống.

Hắn cười nhẹ, “Đúng vậy, lại gặp nhau.”

Lời này nói ra như hai người bạn cũ, Thời Niên đang định cười, lại nghe hắn hỏi tiếp: “Tại sao bọn họ đuổi nàng? Nàng đang làm gì?”

Nàng đang làm gì? Cô vốn đã kịp làm đâu, chỉ là xúc động bỏ chạy, sau đó sợ quá nên chó cùng rứt giậu, lỡ tay giật điện hôn mê mấy anh lính canh...

Chuyện này có bị coi là tập kích không?

Thời Niên run lên, nghiêm mặt nói: “Không liên quan đến tôi, là do thị vệ trong cung quá nhạy cảm. Tôi trong sạch mà!”

Hắn nhận ra cô có điều giấu giếm, không tiếp tục truy hỏi. Hắn nghiêng đầu, dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá cô, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Thời Niên mất tự nhiên khẽ động đậy, đột nhiên cảm giác tình hình bây giờ không khác màn bị thị vệ đuổi bao nhiêu.

Đang suy tính làm sao thoát thân, ánh mắt vừa chuyển, cô bị một bóng người đằng xa thu hút.

Bọn họ đang đứng cạnh dòng nước xanh biếc, từ góc độ của cô, có thể nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi chẳng biết từ lúc nào đi đến bờ bên kia. Một thân bạch y, đầu tóc rối tung, dưới ánh trăng, dung nhan thuần khiết trong sáng như tuyết. Khác hẳn phong thái tiểu thư mang hơi thở thi từ điềm tĩnh văn nhã của Tô Canh, nữ tử này cứ đứng nơi đó, yêu kiều mà cũng mong manh yếu đuối vô cùng, khiến người ta không nhìn được muốn thương tiếc, muốn bảo vệ.

Thời Niên ngây người, muốn hỏi xem đây là người nào, một cái tên bỗng nổi lên trong đầu, giống như đêm đó thấy thành Trường An như đúc.

Vệ Từ Phu.

Cô sợ run hai giây, chợt lấy lại tinh thần.

Vệ Từ Phu!

Đây là người mà cô tìm bao lâu nay Vệ Từ Phu?!

Lưu Triệt phát hiện ánh mắt cô, nhìn theo sang, vẻ mặt nhất thời biến đổi.

Thời Niên trong đầu rối bời, năng lực của cô là từ cổ vật nhìn thấy được thông tin của quá khứ, từ khi đến Hán triều, cái năng lực này chỉ phát huy một lần, chính là đêm đầu tiên mới tới đó, có một âm thanh nói rằng nơi này là thành Trường An. Thời Niên vốn tưởng rằng, là do cô đến cổ đại, những thứ này không được coi là cổ vật nữa. Nhưng mới vừa rồi, năng lực của cô lần thứ hai lên tiếng.

Thế nào bây giờ người còn có thể nhắc luôn tên người?!

Nhưng vô luận là thế nào, chắc chắn một điều là, cô nhất định phải qua đó. Cơ hội không thể mất, thật vất vả mới gặp được Vệ Từ Phu, không thể để nàng chạy mất.

Cô cất bước muốn rời đi, Lưu Triệt liền hỏi: “Đi đâu?”

Tới lúc này cô mới nhớ tới bên người còn có chướng ngại, “Tôi... tôi mới nhớ ra, tôi còn có việc bận. Anh thì sao, mệt chưa? Nếu mệt thì về nghỉ ngơi trước đi...”

Lưu Triệt nhìn cô chăm chú, “Tạm thời chưa mệt. Nàng có chuyện gì cần làm?”

“Tôi...”

Lưu Triệt bỗng nhiên nhướng mày, “Không phải là nàng định đi gặp nàng ta chứ? Hai người quen biết?”

Thời Niên cả kinh, bỗng nghe thấy một tiếng vang lớn từ bên kia. Vệ Từ Phu ngã người xuống, rơi xuống sông.

Thời Niên: “.....”

Lưu Triệt thấy nữ tử rơi xuống nước, cũng cả kinh. Nhưng nàng ta lại nhanh hơn hắn, thân thể như gió cuốn đến mé nước, chớp mắt chỉ thấy nước chảy ào ào, tổ y nữ tử giã giữa bên trong, đã bị cuốn đến hạ du. Thời Niên: “Không được!”

Cô không biết tại sao Vệ Từ Phu lại nhảy sông, nhưng nếu nàng ta chết, chẳng phải cô cũng xong đời sao?!

Lưu Triệt nghe cô nói vừa dứt câu này, động tác tiếp theo là cởi quần áo. Cô cởi thâm y bên ngoài ra, chỉ mặc mỗi trường khôi bó sát, “Ừm” một tiếng

nhảy vào dòng nước.

Lưu Triệt: “Nàng làm cái gì vậy?!”

Nàng không chìm xuống đáy sông như hân tướng, nữ hài động tác hai tay cùng hai chân, nửa người lơ lửng trên mặt nước, hướng rõ ràng bơi về phía trước. Hân chưa bao giờ thấy ai bơi như vậy, khéo léo linh hoạt, giống như một con cá.

Thời Niên rất nhanh tiếp cận được Vệ Tử Phu, khí lực của nàng ấy đã không còn được bao nhiêu, mắt nhắm nghiền chìm ở đó. Cô kịp thời ôm lấy nàng, hai người cùng nhau bơi đến bên bờ, Thời Niên lại dùng sức đẩy Vệ Tử Phu lên mặt đất, bản thân sau đó cũng nhanh chóng bò lên.

Khi Lưu Triệt vượt qua cầu vòm trên sông chạy tới, lúc vừa đến thì nhìn thấy Thời Niên đang dùng sức lay lay nữ tử hôn mê bất tỉnh, “Này, người tỉnh lại đi! Vệ Tử Phu? Người tỉnh lại mau!”

Hân nhìn thoáng qua, thấy người trên mặt đất hai mắt đã nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, hơn phân nửa là không xong. Định khuyên nàng, lại thấy Thời Niên nắm lấy mũi nữ tử, thở sâu, hôn lên môi.

Lưu Triệt: “.....”

Thời Niên thổi mấy hơi, bắt đầu ấn ngực nàng, “Vệ Tử Phu! Người không được chết! Người mà chết thì ta làm sao bây giờ? Người có thể gánh chút trách nhiệm được không, đừng làm liên lụy người khác như vậy!”

Cô khóc lóc kêu lên: “Người tỉnh lại cho ta!”

“Khụ.....” Nữ tử nôn ra một ngụm nước, chậm rãi mở to mắt.

Nước mắt Thời Niên còn đọng trên mặt, cô ngơ ngẩn nhìn nàng, Vệ Tử Phu ánh mắt mờ mịt, “Ta..... Còn sống?”

Thời Niên nín khóc mỉm cười, “Người còn sống, dĩ nhiên người còn sống. Người không thể chết được như vậy đâu!”

Vệ Tử Phu tập trung ánh mắt, phía trước rơi xuống trên mặt Thời Niên, phía sau thấy được Lưu Triệt đứng bên. Biểu tình nàng chợt biến đổi, còn chưa kịp mở miệng, Lưu Triệt đã hỏi trước: “Người không sao chứ?”

Vệ Tử Phu: “Ta không có việc gì.....”

Nàng lao đảo đứng dậy, làm Thời Niên lo lắng mà muốn đỡ nàng, lại bị tránh đi.

Vệ Tử Phu nhìn bọn họ, tựa hồ muốn ổn định cảm xúc, lát sau lại uyển chuyển cúi lễ. Cả người nàng ướt đầm nhếch nhác vạn phần, nhưng động tác này lại được làm vô cùng ưu nhã, lại có phong thái nữ tử quý tộc đoan chính trong sáng. “Thiếp trượt chân rơi xuống nước, nhờ có hai vị cứu giúp, mới bảo toàn được cái tính mạng này. Ân cứu giúp suốt đời khó quên, ngày nào đó nếu có cơ hội, nhất định kết cỏ ngậm vành(1)!”

Thời Niên: “Không, không cần khách khí.....”

“Hôm nay đã muộn, thứ cho thiếp không thể ở lâu, đành phải cáo từ.”

“Người phải đi? Nhưng người hiện tại.....hay để chúng ta đưa người trở về, người còn phải đi gặp đại phu nữa”

Vệ Tử Phu giống như bị cái gì làm cho hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, kiên quyết lắc đầu, “Không cần. Thiếp còn muốn cầu hai vị giúp một chuyện, việc tối nay, thỉnh ngàn vạn lần đừng nói cho người khác!”

Nhìn vẻ khẩn thiết đầy trong mắt nàng, Thời Niên chần chờ gật đầu. Vệ Tử Phu lại hướng bọn họ hành lễ một cái, xoay người nhanh chóng chạy đi.

Thời Niên nhìn bóng dáng nàng, lẩm bẩm nói: “Nàng nói là nàng trượt chân rơi xuống, nhưng rõ ràng ta nhìn thấy, chính nàng tự nhảy vào nước.....”

Lưu Triệt cũng nhìn Vệ Tử Phu, không nói gì.

Một trận gió thổi tới, Thời Niên bỗng nhiên hắt hơi một cái. Cả người cô ướt đầm, áo trong dán vào thân thể, đường cong lộ ra. Lưu Triệt nhìn hai lần cũng không dám nhìn nữa, nghĩ nghĩ, lại cũng bắt đầu cởi áo.

Thời Niên cả kinh, “Người làm gì vậy?!”

Lưu Triệt ném áo ngoài tới, quay lưng đi sang một bên, “Mặc vào đi, đừng để bị phong hàn.”

Thời Niên vuốt quần áo, cong môi cười. Thật không nghĩ nam nhân cổ đại này rất đúng đắn.

Nam nhân cổ đại, bỗng nhiên cô lấy lại tinh thần, đúng vậy, cô hiện tại đang ở cổ đại, đêm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, nếu như người này truy cứu nguồn gốc lai lịch của cô thì làm sao bây giờ?

Cô hình như lộ rất nhiều điểm sơ hở.....

Lưu Triệt đợi thật lâu, trước sau tuy không nghe thấy nàng nói được rồi, hắn cũng không dám tùy tiện quay đầu lại, mãi đến khi thời gian quá dài không thích hợp, hắn rốt cuộc xoay người.

Lại thấy phía sau trống không, ánh trăng vẫn đang chiếu trên mặt đất, nhưng người kia lại không thấy.

Lưu Triệt nhìn chằm chằm vào chỗ đất trống hồi lâu, nhàn nhạt nói: “Ra đi.”

Dường như trong chớp mắt, từ chỗ tối lập tức xuất hiện một bóng dáng, cung kính quỳ gối bên chân hắn, trong tay còn dâng một món đồ. Là thâm y nàng để quên.

Lưu Triệt cầm lấy một bên ống tay áo thâm y, vuốt ve hoa văn cổ tay áo, vẻ mặt bình tĩnh, khó mà nắm bắt, “Đuổi theo, tra ra nàng là ai.”

Chuyện Thời Niên chuẩn êm ra Dịch đình cũng không bị ai phát giác, tuy nhiên ngày hôm sau Liên Kiều đến thấy cô dệt vải chưa xong, nhìn cô cư nhiên dám cãi lời mình nên cảm thấy tức giận, không chỉ tăng thêm gấp hai lần nhiệm vụ, còn phân phó trước khi làm xong, không được cho cô ăn cơm.

Liên Bát tử ngạo nghễ nói: “Người có thể tiếp tục bằng mặt không bằng lòng, chỉ cần người không sợ sẽ bị đói chết.”

Đã đói bụng một đêm Thời Niên không sức lực đấu tranh cùng nàng ta, thuận theo mà đi đến nhà dệt. Thủ đoạn của Liên Kiều thật sự độc ác, cư nhiên còn an bài người giám thị cô, làm cho Nguyệt Dung muốn đưa chén nước cũng không được.

Thời Niên chiến đấu hăng hái từ sáng sớm đến sau giờ Ngọ, trong lòng chỉ có một ý tưởng, đó chính là làm xong nhanh một chút để ăn cơm nóng. Cô cảm thấy mình thật quá đáng thương, mới xuyên qua một chút mà mong muốn sinh tồn đã hạ thấp đến mức này.....

Cuối cùng cô thật sự không làm được, tay chân và khung dệt vận hành hài hòa, nhưng đầu óc lại bắt đầu thất thần.

Một chuyển tối hôm qua, thật ra cũng coi như là có thu hoạch, cô gặp được Vệ Tử Phu, còn cứu mệnh nàng. Đáng giận là Nhiếp Thành bọn họ còn chưa lộ mặt, muốn thôi phòng hành động vĩ đại việc mình dũng cảm cứu mỹ nhân một chút cũng không có đối tượng.

Chỉ là, Vệ Tử Phu vì sao muốn nhảy sông tự vẫn? Còn có nam nhân kia, hắn rốt cuộc là người nào? Đêm khuya xuất hiện trong cung đình, quần áo lại đẹp để quý giá, chẳng lẽ là hoàng đế? Nhưng mà không đúng a, nếu là hoàng đế, vì sao nhìn thấy thủ vệ lại muốn trốn? Vệ Tử Phu cũng không thể không nhận biết hoàng đế a!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán ra, Thời Niên nắm tóc, thông khổ nói: “Người rốt cuộc là ai vậy!”

“Người đoán xem?”

“A!” Thời Niên sợ tới mức run bắn lên, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào bên cửa sổ xuất hiện bóng người.

Vào lúc giữa trưa, bóng cây lay động, một thiếu niên huyền y ngọc quan tùy ý ngồi trên cửa sổ. Một chân gác lên trên thành, chân còn lại lơ lửng giữa không trung, trong tay còn cầm quả đào, thảnh thơi tung lên một chút.

Thấy nàng nhìn qua, Lưu Triệt nhướng mày cười, “Ăn không?”

Chú thích:

(1) Kết cỏ ngâm vịnh: Đề ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoá không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hôn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được.

Tác giả có lời muốn nói: Được, nguyên lai nộ hôn đầu tiên trong truyện, đến từ nữ chính cùng —— Vệ Tử Phu! Cùng chúc phúc cho cặp đôi mới nào! Vỗ tay to lên nào!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thân Phận

Edit: Tam Trùng

“Là huynh? Huynh vào bằng cách nào?” Thời Niên cả kinh nói.

Cô quay đầu lại, phát hiện mấy người giám thị mình không thấy đâu nữa. Không những vậy, đình viện trống không giống như mọi người đều đi ra ngoài hết.

Lưu Triệt: “Ta thấy bên trong không có người, trực tiếp đi vào.”

Hắn nói, từ trên cửa sổ nhảy xuống. Thời Niên hỏi: “Huynh tới làm gì? Không đúng, sao huynh biết ta ở chỗ này?”

Làm sao mà biết được? Nếu không phải chính tai nghe thấy, hắn chỉ sợ không bao giờ có thể tưởng tượng được, hắn tìm nàng lâu như vậy, nàng vậy lại là mỹ nhân hán tự mình mang tiền cung. Lưu Triệt còn nhớ rõ tâm tình của mình khi nghe ảnh vệ hồi báo. Dương Đắc Ý nói, hắn từng gặp Liên bát tử và Nguyệt thiếu sử, duy còn vị Thời thiếu sử là chưa triệu kiến.

Thì ra, nàng chính là cái vị Thời thiếu sử kia.

“Ta có biện pháp của ta. Nhưng mà, thật là không ngờ, nàng lại là bệ hạ..... Thiếu sử phu nhân.”

Đến khi nói bốn chữ cuối cùng, giọng hắn hạ thấp, phảng phất chút ôn nhu.

Thời Niên trong lòng nhảy dựng. Hắn biết cô là ai, hiện tại lại chạy tới tìm cô để làm gì? Muốn kiểm chuyện sao?

Cô lui về sau nửa bước, trên mặt hiện lên phòng bị. Tất cả đều rơi vào mắt hắn, “Yên tâm nàng đã cứu ta một lần, ta lại cứu nàng một lần, chúng ta cũng coi như sinh tử chi giao. Nàng không muốn nói, ta sẽ không hỏi, cũng sẽ không nói cho người khác.”

Thời Niên vẫn hoài nghi, “Thật sự?”

Lưu Triệt thở dài, “Vậy muốn ta làm gì, nàng mới có thể tin tưởng?”

Thời Niên nghĩ nghĩ, nói: “Huynh biết ta là ai, ta lại chưa biết huynh là ai, không công bằng. Nếu đã là sinh tử chi giao, mà còn dấu giếm thân phận thì còn gì nữa?”

Cư nhiên phản kích hắn.

Nữ hài một đôi mắt hạnh hắc bạch phân minh, có đề phòng, có tò mò, duy nhất không có kính sợ cùng lấy lòng. Hắn thực thích ánh mắt này, muốn nàng tiếp tục nhìn mình như vậy mãi.

Hắn cười nói: “Ta sao, là đệ đệ của đương kim bệ hạ, Quảng xuyên vương.”

Quảng xuyên vương, Thời Niên có ấn tượng với danh hào này, từng nghe cung nhân nói qua, hình như là nhi tử của muội muội Thái Hậu Vương phu nhân. Tỷ muội hai người đều làm phi tử Cảnh Đế, Vương phu nhân qua đời trước khi Vũ Đế đăng cơ, mấy nhi tử đều do Vương Thái Hậu nuôi nấng. Quảng xuyên vương và Vũ Đế cảm tình rất tốt, gần đây quả thực có ở trong cung.

Cho nên, thật là hắn?

Thời Niên nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn đến quần áo hắn. Huyền bào thêu chỉ vàng, thoát nhìn trang trọng mà quý khí. Trước mắt bỗng nhiên hiện lên một chuỗi hình ảnh.

Là một gian tẩm điện hoa lệ. Gấm trải rực rỡ, rường cột chạm trổ, trước mắt là một nam nhân mặc bộ huyền bào, đứng ở trước gương đồng, bộ dáng đoan trang.

“Ngươi nói, trầm ăn mặc như vậy, nàng có nhận ra không?”

Bên cạnh là hoạn quan bộ dáng người cúi đầu cười nói: “Thời thiếu sử vào cung thời gian ngắn ngủi, chưa từng thấy bệ hạ, càng chưa thấy Quảng xuyên vương, hẳn là nhận không ra.”

Nam nhân nhướng mày, giống nói giỡn, lại phảng phất nghiêm túc, “Là ngươi nói đấy. Nếu nàng nhận ra, trầm liền giết ngươi.”

.....

Thời Niên đột nhiên thanh tỉnh, như mới rút đầu ra khỏi một chậu nước lạnh, cả người lạnh thấu.

Hai chân nhũn ra, cô lui về phía sau nửa bước ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt nhìn vào Lưu Triệt, biểu tình hoảng hốt.

Lưu Triệt vội vàng tiến lên, ngồi xuống bên cạnh, “Sao vậy?”

Cô hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Chuyện này cô hết sức quen thuộc. Cái hình ảnh kia sẽ không lừa cô, cho nên nam nhân trước mắt không phải Quảng xuyên vương, mà là một trong những mục tiêu của cô, vị vua được lưu danh sử sách vì tài trí và mưu lược.....

Di động ở nơi nào? Cô muốn chụp ảnh đăng Weibo! Cho tất cả bạn bè cô biết, cô nhìn thấy Hán Vũ Đế Lưu Triệt!!!

Lưu Triệt trong mắt toát ra nghi hoặc, Thời Niên giật mình, ý thức được tình huống hiện tại.

Hắn rõ ràng là hoàng đế, thế nhưng lại lừa cô là Quảng Xuyên vương, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng cô bản năng cảm thấy mình không nên vạch ra.

Thời Niên thở sâu, không cần làm bộ, trên mặt liền lộ ra vẻ mặt kinh sợ, “Thì ra là Quảng Xuyên vương. Thiếp gặp qua đại vương, trước đây đã thất lễ nhiều, mong rằng đại vương không lấy làm phiền lòng!”

Lưu Triệt thấy nàng tin, thờ phào nhẹ nhõm. Không uống công hắn đặc biệt thay đổi quần áo, còn sưu tầm mười một phong cách lưu truyền phổ biến.

Hắn xua xua tay, “Được rồi, đừng đa lễ.”

Thời Niên đứng lên, đầu vẫn cúi thấp, tựa hồ cực kỳ khấn trương. Lưu Triệt thầm đánh giá nàng, nghiêng đầu cười nói: “Thế nào, biết thân phận ta liền sợ hãi? Nàng thật không giống người nhất gan như vậy.”

Thời Niên miễn cưỡng cười. Vô nghĩa, người nếu thật sự chỉ là Quảng Xuyên vương, ta đương nhiên không sợ, nhưng người là. là Lưu Triệt! Cho dù có là đứa không biết về lịch sử như cô, cũng đã từng nghe về Lưu Triệt tính khí thất thường, hiếu chiến thích giết chóc, vạn nhất không cẩn thận chọc hắn, hắn giết cô thì làm sao bây giờ.

Lưu Triệt trông mắt vừa chuyển, “Ai, nàng không ăn sao? Đây là đào Lĩnh Nam tiến cống, ta cố ý mang cho nàng đây.”

Thời Niên ngẩn người, bỗng nhiên phản ứng lại đây, cái gì cái gì, hắn mang đồ ăn cho cô?!

Lưu Triệt bỗng cảm thấy thấy hoa mắt, chớp mắt là một nữ hài như hổ đói vồ mồi, đoạt lấy quả đào, nhét đầy vào miệng, sau đó khao khát liếc mắt hỏi: “Còn nữa không?!”

Lưu Triệt: “..... Tạm thời không có.”

Hắn dở khóc dở cười, “Đói đến vậy à, nàng chưa ăn sao?”

Thời Niên nuốt xuống miếng đào cuối cùng, nói: “Ừ, ta phạm lỗi, phải ở chỗ này dẹt vài, không dẹt xong thì không được ăn.”

Lưu Triệt nhíu mày, giọng nói ẩn chứa nguy hiểm, “Phải không? Ai phạt nàng?”

Thời Niên rất muốn gọi hồn ra, nhưng lại do dự. Liên Kiều dù sao cũng là nữ nhân của hắn, hình như còn rất hợp khẩu vị của hắn, mình tùy tiện chạy tới nói xấu nàng ta, nếu hắn nổi cơn giận, trừng phạt cô để làm vui lòng mỹ nhân của hắn thì sao. Cô không có mù!

Cô nghiêm túc nói: “Lãnh đạo. Lãnh đạo trừng phạt ta, ta tâm phục khẩu phục.”

Lưu Triệt nghe không hiểu, nhưng cũng không tiếp tục hỏi mà thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, “Ta mang nàng đi ăn, thế nào? Nàng muốn ăn cái gì?”

Ăn gì đây, đây là đề tài Thời Niên thích nhất bây giờ, cô chột khựng lại. Đại khái là đã chịu khiếp sợ quá nhiều, cô cảm thấy đầu mình phá lệ thanh tỉnh, chưa từng phản ứng nhanh như vậy. Nhíp Thành nói, mục đích cuối cùng của bọn họ là khiến Vệ Tử Phu thuận theo lịch sử cùng Lưu Triệt ở bên nhau. Cô vốn dĩ tưởng trước tiên phải lấy được tín nhiệm của Vệ Tử Phu, nhưng sau khi lấy được tín nhiệm phải làm thế nào, kỳ thật trong lòng cô vẫn còn mơ hồ.

Nhưng nếu như cô để Lưu Triệt nhìn thấy Vệ Tử Phu, làm Lưu Triệt thích Vệ Tử Phu, không gả nàng đi Hung nô, chuyện này có phải hay không liền giải quyết?

Khắc chế kích động trong lòng, cô giả bộ vô tình nói: “So với ăn gì, ta nhớ tới một chuyện khác, nữ hài chúng ta cứu tối hôm qua á, huynh biết nàng là ai không? Ta thực lo lắng cho nàng.”

Lưu Triệt vẻ mặt không chút biến đổi, một lát sau, nhàn nhạt nói: “Nàng ấy, ta biết.”

“Thật à? Huynh biết nàng? Vậy huynh có thể mang ta đi gặp nàng không?”

Câu này hơi vội vàng, lời vừa ra khỏi miệng mới kịp phản ứng lại. Thời Niên thấp thòm quan sát Lưu Triệt, cảm thấy sự tình khả năng bị phá hỏng, hắn hẳn là sẽ không tùy tiện dẫn người đi gặp hòa thân công chúa?

Nam nhân dương môi cười, giọng điệu tùy ý, phảng phất như chỉ là đáp ứng một việc nhỏ không đáng kể, “Đương nhiên có thể.”

Thời Niên: Thuận lợi đơn giản vậy???

Nhíp Thành đâu? Tô Canh đâu? Đồng đội của ta đâu, team của ta đâu? Ta không chỉ có nhìn thấy Vệ Tử Phu, ngay cả Lưu Triệt cũng nghe theo cô, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, các người sao còn chưa xuất hiện a!

“Qua nhiều lần thí nghiệm, có thể xác định, thời đại này trừ bỏ Vệ Tử Phu, không có sự kiện nào sai lệch quá lớn. Cho nên, chỉ cần giải quyết vấn đề Vệ Tử Phu, huyền hắn sẽ bình tĩnh trở lại.”

Nhiếp Thành nghe Tô Canh hội báo, thần sắc trầm tĩnh. Tuy rằng có thể có hiệu ứng con bướm, chỉ một chút biến động nhỏ cũng dẫn đến lịch sử thay đổi, nhưng về phương diện khác, lịch sử tự có quán tính của nó, đại đa số thời điểm, chỉ cần không phải chênh lệch quá mức, lịch sử nhất thời bị biến đổi, vẫn sẽ trở về như cũ, sẽ không dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Mà chuyện bọn họ cần xử lý, đúng là loại sai lệch lớn này.

Hắn tùy ý lật vài tờ văn kiện, bỗng nhiên đá một cước vào chân người bên cạnh, “Viết xong chưa?”

Lộ Tri Dao đầu không ngẩng lên, “Vâng vâng! Còn một bước nữa, a vừa nói liền nghĩ ra cách giải!”

Lộ Tri Dao năm nay 17 tuổi, còn mấy tháng nữa là phải thi đại học, cho nên dù có nhiệm vụ cũng mang theo tài liệu ôn tập, tỷ như hiện tại, ôm theo bản《Tuyển tập đề ôn tập tổng hợp ôn thi đại học》múa bút thành văn.

Các đồng đội lần đầu tiên nhìn thấy, sôi nổi nhiệt liệt vỗ tay, xuyên qua còn không quên học tập, không hổ thanh niên tốt tiêu biểu thế kỉ 21. Chỉ là qua một thời gian, đại gia người không còn chút kiên nhẫn, người nói người ở đại hán triều, làm cái gì mà hàm số lượng giác a!

Lộ Tri Dao cực nhọc làm xong tờ đề cuối cùng, thờ phào buông bút, nghiêm túc nói: “So với cái này, em càng tò mò trong cung cái kia tình huống thế nào, còn sống không?”

Tô Canh: “..... Theo tin tức thu được, còn sống, không chết.”

Nhiếp Thành gạt đầu hai cái, “Không tôi không tôi, vượt qua mong đợi.”

“Đừng đùa nữa, nếu cô ấy thật xảy ra chuyện gì hai người hồi hận cũng không kịp đâu.” Tô Canh dờ khóc dờ cười, “Võ An Hạo bên kia nói, Thôi Niên được phong làm thiếu sử, ở tại dịch đình. Không biết cậu ấy tiến triển thế nào, đã gặp được Vệ Từ Phu chưa.”

“Tô canh tỷ chị quá xem trọng cô ta, nhìn thấy Vệ Từ Phu, em cảm thấy cô ấy có thể bảo vệ tốt chính mình, chống cự được đến lúc chúng ta đi cứu cô ấy, chính là cực hạn.”

Tô Canh muốn phản bác, nhưng hồi ức bộ dáng Thôi Niên cái gì cũng không hiểu hiện lên, vẫn là kẻ thờ dài, “Nếu không phải lúc ấy không còn biện pháp nào khác, em sẽ không để cậu ấy phải một mình tiến cung.....”

Nhiếp Thành nhìn bọn họ. Tuy rằng suy nghĩ khác nhau, nhưng hai người cơ bản đều cảm thấy Thôi Niên là đồ vô dụng. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, Tô Canh cùng Lộ Tri Dao sững sốt, “Đội trưởng, anh đi đâu vậy?”

Nhiếp Thành: “Không phải hai người lo lắng cho cô ấy sao. Anh đi truyền đạt tình cảm thay hai đứa.”

Thôi Niên không ngờ mình lại trải qua một chuyện đầy kích thích như vậy, đi theo Lư Triệt lên gặp Vệ Từ Phu. Cô một đường trong lòng đều run sợ, lại có chút tò mò hưng phấn, cho đến khi Lư Triệt dẫn cô đến trước bức tường cao vút, cô cảm thấy cạn cả đáy lời.

Thôi Niên ngửa đầu, nhìn thấy tường viện trắng xóa, không xác định hỏi: “Trèo tường?”

Lư Triệt gạt đầu, khẳng định, “Trèo tường.”

Thôi Niên nuốt ngát, “Huynh không phải Quảng xuyên vương sao? Tại sao không thể quang minh chính đại đi vào?”

“Đây là hòa thân công chúa, bình thường không được phép gặp người khác, quang minh chính đại đi vào thế nào? Nàng sợ ngã? Ta đưa nàng trở về.”

Đã đi tới bước này, sao có thể sợ ngã. Cũng may tường viện không cao, Thôi Niên phịch vài cái liền bò lên trên, sau đó Lư Triệt cũng lên đây. Hai người ngồi trên tường viện, Thôi Niên cảm thấy tình huống bây giờ có vẻ buồn cười, nói: “Nhưng mà, thì ra huynh biết nàng là hòa thân công chúa à?”

Lư Triệt: “Ừm, trước đây từng gặp qua vài lần.”

“Vậy huynh có cảm thấy hay không, nàng cực kỳ xinh đẹp?”

Lư Triệt nhướng mày, hắn nghe được nữ hài dùng một loại khẩu khí áp ụ đã lâu nói: “Ta nghe nói công chúa còn biết hát, hơn nữa hát xướng rất khá, huynh có muốn nghe thử không? Có lẽ nghe xong sẽ kinh hi nha.....” Có khi, người nghe người ta xướng một bài hát, liền muốn đêm nay ngủ ở phòng nàng cũng nên.

“Ý nàng là gì?”

Thôi Niên chớp chớp mắt, “Ta cảm thấy, nữ nhân tốt như vậy, không nên gả đi Hung nô, hẳn là nên ở lại Hán triều. Người Hung Nô không biết lễ giáo, không biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ có nam nhân tôn quý nhất đại Hán, mới xứng với nàng!”

Lư Triệt nghe đến đó, bỗng nhiên cúi sát gần mặt cô, hơi thở của hắn lướt qua hai gò má cô, “Nam nhân tôn quý nhất đại Hán, là đang nói đến phu quân của nàng sao? Thiếu sử phu nhân.”

Vô Ngôn: Tada ~ Xin giới thiệu, đây là chương edit đầu tiên của thành viên mới ~ Tam Trùng (*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hòa Thân

Thời Niên sùng sốt. Đúng nha, hiện tại cô chính là tiểu lão bà của Hán Vũ Đế. Không ngờ bản thân mình siêu như vậy, bạn trai thì chưa có, đã có lão công.

Nhìn trộm nam nhân trước mặt, bỗng nhiên cô có chút không được tự nhiên, bởi ý nghĩ hắc chính là người cô gọi là trượng phu.

Lưu Triệt chỉ nhìn thấy ánh mắt nữ hài bỗng nhiên né tránh, là tránh hắc, thế nhưng như lại có điểm.thẹn thùng?

Ý cười nơi khóe môi càng sâu, hắc đang định nói, bỗng thấy từ Phi Hương điện truyền đến âm thanh. Hai người đồng thời cả kinh, nháy mắt tiếp theo, Lưu Triệt ôm lấy nàng, tung người chạy trốn.

Phía sau tấm điện không có người, bọn họ lắng nghe thanh âm truyền tới từ ngoài điện, xuyên qua khe hở trên hiên cửa sổ, phát hiện bên trong cư nhiên có không ít người. Đầu là các nữ tử ăn mặc thanh nhã, mà trước mặt các nàng là Vệ Tử Phu một thân tố y quỳ gối ở giữa,

Vệ Tử Phu ngồi ngay ngắn trước mặt một lão nhân hoa phục cầm y, đầu tóc bạc trắng, dù chỉ là ngồi yên một chỗ, nhưng lại phảng phất nét uy nghiêm vô hạn. Lão nhân như vậy vốn nên có đôi mắt sắc ung, nhưng hai mắt lại tỏ vẻ âm đạm vô thần, như là nhìn không thấy.

Khí phách như vậy, nếu mắt không mù, Thời Niên liền đoán được, đây là tổ mẫu của Hán Vũ Đế, Đậu Thái Hoàng Thái hậu nắm giữ một đoạn triều chính!

Quả nhiên, Vệ Tử Phu cung kính nói: “Thái Hoàng Thái hậu triệu đến, không biết là có chuyện gì phân phó thiếp chăng?”

Thái Hoàng Thái hậu vuốt tóc, nói: “Người ở Phi Hương điện này sống như thế nào?”

“Nhờ hồng phúc của Thái Hoàng Thái hậu, thiếp mọi thứ đều rất tốt.”

“Thật không? Nhưng ta lại nghe nói, đêm qua người rơi xuống nước?”

“Dạ, thiếp nhất thời vô ý, trượt chân rơi xuống nước.”

“May là trượt chân. Ta lại đang cho rằng, người vốn cố ý.” Thái Hoàng Thái hậu nhàn nhạt nói.

Thân mình Vệ Tử Phu run lên, miễn cưỡng đáp: “Thái Hoàng Thái hậu nói đùa, thiếp sao dám.”

“Người dám hay không dám, ta cũng không để ý. Nhưng sứ thần Hung Nô ít ngày nữa sẽ đến Trường An, hòa thân công chúa nếu vào lúc này xảy ra chuyện gì, người bỏ mạng là chuyện nhỏ, tổn hại hòa bình hai nước mới là chuyện lớn. Đến lúc đó, dù là ai cũng không thể gánh nổi cái trách nhiệm này.”

Thái Hoàng Thái hậu nói đến đây thì dừng một chút, “Ta còn nhớ, trong nhà người còn có tỷ muội và ấu đệ.”

Sắc mặt Vệ Tử Phu trắng bệch, giống như bị người ta nắm lấy trung mệnh môn. Nàng nhìn chằm chằm Thái Hoàng Thái hậu hồi lâu, cuối cùng nhắm mắt lại, trên mặt thoáng vẻ cam chịu.

Nữ tử dập đầu cúi lạy, “Thiếp đã hiểu. Xin Thái Hoàng Thái hậu yên tâm, thiếp nhất định sẽ bảo trọng thân thể, việc đêm qua sẽ không tiếp diễn.”

Lúc này Thái Hoàng Thái hậu mới vừa lòng gật đầu.

Ngoài cửa sổ, Thời Niên bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra, Thái Hoàng Thái hậu hoài nghi Vệ Tử Phu không muốn hòa thân, cố ý nhảy sông tự sát, mà từ phản ứng của Vệ Tử Phu, thì đúng như suy đoán của lão nhân. Cô cũng thấy tối hôm qua nhìn kiểu gì cũng là nàng ta tự mình nhảy xuống!

Vệ Tử Phu vẫn đang dập đầu trên mặt đất, bờ vai run nhẹ. Thời Niên bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu, vốn hết thảy những chuyện này nàng ấy không cần phải chịu đựng, vốn nàng chính là Hoàng hậu của quốc gia này, hiện giờ lại phải xa gả dị quốc, muốn chết cũng không được.

Liếc mắt nhìn chút, thấy mặt Lưu Triệt vô cảm, chỉ trầm lặng nhìn trong điện. Thời Niên cho rằng hắc đang nhìn Vệ Tử Phu, nhưng cẩn thận nhìn lại, phát hiện trông mắt đen của hắc như kết băng, đậm thẳng tắp về Thái Hoàng Thái hậu cao tuổi kia.

Môi mông của nam nhân mím chặt, trong mắt có chút dồn nén, có chút không cam, làm cô liên tưởng đến hình ảnh chim bị trói cánh, không cách nào vật lộn được trên trời cao với điều hòa.

Buổi tối hôm đó, rất khuya Thòi Niên mới nghỉ ngơi được.

Cô loay hoay mãi không ngủ được, vất vả lắm mới hơi có chút mơ màng, bỗng nhiên phát hiện bên người có động tĩnh. Thòi Niên đột nhiên bừng tỉnh, lập tức nhìn thấy một bóng người đứng ở trước giường, đang mượn ánh trăng cúi đầu nhìn cô.

“Luru..... Quảng xuyên vương? Sao lại là huynh?”

Luru Triệt thấy Thòi Niên tỉnh, nháy mắt trên mặt có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh nói: “Ngủ không được, cho nên đến nhìn nàng.”

Trong vòng một ngày tới tìm cô đến hai lần, thế nhưng Thòi Niên lại không có tỏ vẻ dị nghị, khoắc kiện y phục ngồi dậy. Cánh cửa sổ hé nửa, có thể nhìn đến cây hải đường già trong đình, thời gian này đúng kỳ ra hoa, giữa ánh trăng mờ mờ có cánh hoa tung bay, thật giả bất phân, như mộng như ảo.

Thòi Niên và Luru Triệt tùy ý ngồi dưới đất, cô nói: “Còn chưa cảm tạ Đại vương.”

Thấy Luru Triệt nhìn về phía cô, Thòi Niên mỉm cười, “Những cuộn vải kia, là huynh giúp ta dệt xong phải không?”

Buổi chiều ở Phi Hương điện sau khi gặp được Thái Hoàng Thái hậu, hai người lặng lẽ rời đi rất nhanh, Luru Triệt thậm chí không nói lời nào với cô. Nhưng khi trở lại Dịch đình mới phát hiện, vải của cô trong lúc cô rời đi đã được ai đó dệt xong, nghĩ đến bộ dáng như thấy quý của Liên Kiều khi đến kiểm tra, cô còn có chút buồn cười.

Luru Triệt: “Nàng đã ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Nếu đã như vậy, tại sao mặt nàng nhìn không có chút vui vẻ?”

Thòi Niên sờ mặt, cô rõ ràng đang cười, không ngờ hần lại nói như vậy. Cô thở dài, “Ta chỉ đang nghĩ đến chuyện hồi xé chiều, vui vẻ không nổi.”

“Chuyện hồi xé chiều?”

Thòi Niên gật đầu, “Ta cảm thấy, Vệ Tử Phu rất đáng thương.”

Tuy ngoài miệng nói rất tự nhiên, nhưng tâm cô lại âm thầm căng thẳng. Trong đầu lại hiện lên cảnh buổi chiều ở ngoài cửa sổ Phi Hương điện, nam nhân ân nhân mà biểu tình không cam. Như có ánh sáng cách mạng soi rọi, trong chớp mắt kia cô đột nhiên bừng tỉnh, cảm giác mình đã bắt được điều gì bị bỏ quên.

Tây Hán sơ kỳ vẫn luôn có tục lệ hòa thân. Hán triều đối đầu với Hung nô đánh trận nào thua trận đó, không thể không dâng công chúa và tài vật, cái hành động này chỉ đối lấy được hoà bình ngắn ngủi, cũng làm cho uy nghiêm Hán triều bị tiêu tan, đối với Hung nô cuối cùng cũng không dám ngáng đầu. Mà thay đổi hết thảy mọi thứ này, chính là Hán Vũ Đế. Hần ủy nhiệm Vệ Thanh cùng Hoắc Khứ Bệnh người trước người sau, Hung nô đại bại, xoay chuyển hoàn toàn cục diện mạnh yếu của hai tộc Hán Hung.

Cho nên, dù lịch sử bị thay đổi, Luru Triệt chắc cũng không muốn hòa thân mới đúng chứ.....

Thòi Niên cảm thấy mình tìm được điểm đột phá. Nếu có thể lợi dụng chút việc này, Hoàng Hậu Vệ Tử Phu sẽ không cần phải đi hòa thân; nếu trong lòng Luru Triệt cũng không tán thành việc này, cô cũng có thể mượn chuyện này khơi gợi tình cảm của Luru Triệt đối với Vệ Tử Phu

Luru Triệt: “Nàng ta đáng thương chỗ nào?”

Thòi Niên ăn không nói có, “Một tiểu cô nương mới hơn mười mấy, lớn lên xinh đẹp như vậy, lại còn đa tài đa nghệ, nhân sinh vốn dĩ tỏa sáng, đột nhiên phải gả tới vùng trời xa đất lạ, còn không đáng thương? Hơn nữa là từ Trường An gả đi Hung nô, việc này giống như đang ở Bắc Kinh mà phải chạy tới chi viện Châu Phi ấy.....”

Luru Triệt nhíu mày, rõ ràng nghe không hiểu câu cuối, Thòi Niên nói: “Ý ta là, Trung Nguyên phồn hoa, từ nơi này đi đến cái nơi thiếu văn minh như vậy, chênh lệch quá lớn, dù là ta cũng chịu không nổi. Hơn nữa, chuyện này đi chắc chắn không về được, có lẽ chờ vài thập niên sau, nàng chết ở nơi đó, đến thân nhân cũng không biết cốt táng nàng ở nơi nào.....”

Thòi Niên nói mà chính mình cũng có chút xúc động. Hòa thân nơi xa, trước chỉ xem qua trong sách, còn lần này vẫn là lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng được tận cùng chuyện gì đang xảy ra. Nữ tử đẹp như ngọc tạc, mai kia bị chọn trúng, cả đời chỉ có thể ở đó mà chôn vùi trong cát vàng mờ mờ.

Biểu tình tuyệt vọng lúc chiều của Vệ Tử Phu lại nổi lên trong đầu cô, còn có tối hôm qua, nếu không phải vừa lúc cô ở gần đó, thì có lẽ nàng ta thật sự sẽ chết ở đó.....

Thòi Niên càng nghĩ càng oán giận, thế nhưng sắc mặt Luru Triệt vẫn bình tĩnh như cũ, “Vệ Tử Phu chỉ là một nô tỳ hèn mọn, có gì mà để tiền đồ xán lạn? Huống hồ, cho dù trong lòng nàng ta không muốn, nhưng hòa thân đã là truyền thống hai nước Hán Hung, lại có thể tạm ngừng chiến tranh, càng giúp nhiều bá tánh có thể an cư lạc nghiệp. Bản thân nàng ta sinh từ vinh nhục thế nào cũng không quan trọng.”

Máu nóng xông lên, Thòi Niên lớn giọng đáp trả: “Đề thiếp một thân an xã tắc, không biết nơi nào dụng tướng quân”. Dựa vào hy sinh của một nữ tử để đổi lấy hoà bình, ổn định giang sơn, nam nhi Đại Hán không cảm thấy mất mặt sao?!”

Lưu Triệt đột nhiên quay đầu lại, bất ngờ nhìn cô, như là hoàn toàn không dự đoán được cô sẽ đáp như vậy. Hay nói là, trong cung này vẫn còn có người dám đáp trả như vậy.

Trong lòng Thôi Niên đang mạnh mẽ chột nhảy dựng, bỗng nhiên ý thức được mình đã nói gì!

Không ôn không ôn không ôn! Chơi ngu rồi!

Cô hoảng sợ nhìn về phía Lưu Triệt. Nam nhân trên mặt ngoại trừ vẻ tức giận, trông mắt xinh đẹp tới sẫm, còn có vẻ như..... bị đâm trúng nỗi đau mà chột vật.

Đừng nói là Hoàng đế, dù là người thường, bị châm chọc ngay trước mặt như vậy, chắc cũng sẽ không chịu nổi.

Má ơi, hần sẽ không giết cô chứ.....

Tâm Thôi Niên hoảng hốt, lời nói ra lập tức hoàn toàn rối loạn, “Ta ta ta.....ta không giải thích với huynh! Bệ hạ đâu? Nếu bệ hạ ở chỗ này, chắc chắn sẽ tán thành cách ta nói!”

Lưu Triệt vừa muốn phát hỏa, không ngờ cô lại nói như vậy, nhất thời sững sờ, “Bệ hạ?”

“Đúng vậy, huynh không biết sao? Ta ở ngoài cung đều nghe mọi người nói, đương kim thiên tử oai hùng thánh minh, yêu dân như con, nếu là người, chắc chắn sẽ không muốn hy sinh một nữ tử yếu đuối vô tội. Người là trượng phu thật sự, trượng phu thật sự là phải bảo vệ nữ nhân bên người!”

Biểu tình Lưu Triệt hiện tại vô cùng lý thú, xáo trộn giữa nỗi giận và cam chịu, cứ thế ghen hờn lâu nên một câu cũng chưa nói ra.

Là nam nhân quả nhiên không chịu nổi ca tụng!

Thôi Niên vui vẻ, vội vàng để thêm chút lửa, “Hon nữa, bệ hạ lợi hại như vậy, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tốt để giải quyết người Hung Nô. Ta tin tưởng, nếu không phải Thái Hoàng Thái hậu và triều thần ép buộc, bệ hạ tuyệt sẽ không đồng ý hòa thân. Nhưng sao bệ hạ không nghĩ rằng, những đại thần đó đều ngu ngốc, lá gan lại nhỏ, cứ cho là nghe bọn họ thì ổn thỏa.....”

Thôi Niên thổi phồng đến đây, phát hiện chung quanh thật im lặng, lập tức có chút sốt ruột. Thôi khắc máu chột, làm sao có thể làm đứt đoạn dây chuyền, ngoại trừ làm quý nịnh nọt vua, cô cũng không nghĩ ra làm gì khác!

Đang vò đầu bứt tai, lại nghe thấy Lưu Triệt xì một tiếng, mỉm cười.

Thôi Niên ngờ ngác, nhìn Lưu Triệt nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mình. Trong điện ánh trắng như nước, khuôn mặt cô cũng giấu trong những làn sáng di động, rơi vào trong mắt hần biến thành vẻ đẹp động lòng không nói nên lời. Nam nhân nhẹ nhàng nói: “Nàng tin tưởng bệ hạ như vậy sao?”

Thôi Niên nhìn thẳng hần, chậm rãi gật đầu, “Đúng, ta tin tưởng bệ hạ.” Người đó có thể ngăn cơn sóng dữ, Hán Vũ Đế bộ dạng oai hùng chống lại Hung Nô, cô tin tưởng.

Lưu Triệt nghe ra giọng nói chân thành của Thôi Niên, tâm tình càng thêm phức tạp.

Cả triều văn võ, trong cung ngoài cung, không có người tin tưởng hần, không có người tán đồng ý tưởng đối kháng Hung Nô của hần. Dần dần, chính hần cũng không vững vàng được, lần này Vệ Tử Phu hòa thân, hần cũng không ngăn cản, chỉ là ghen khắt bức tới cực điểm. Chỉ là hiện tại, từ đầu xuất hiện một nữ tử, nàng nói tin tưởng hần. Nàng kính mến hần như vậy, đối với hần lại ôm hi vọng lớn như vậy, còn bậc bạch hoàn toàn tâm tư của hần.

Nàng sao lại hiểu hần rõ như vậy?

Hần bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, trong mắt lóe lên, chăm chú nhìn nàng tựa như nhìn một phần trần bảo trời cao ban cho.

Vừa định mở miệng, trước người lại truyền đến một lực mạnh đẩy ngã. Thôi Niên một tay đẩy hần vào chỗ tối, xoay người nhìn lại, cửa phòng đã bị mở ra, Liên Kiều mang theo bảy tám người đứng ở cửa, có mỹ nhân thân phận thấp, cũng có cung nhân hầu hạ.

Thôi Niên: “Liên, Liên Bát tử, tại sao là người....Muộn như vậy rồi sao vẫn chưa nghĩ?”

Liên Kiều nụ cười yêu kiều, “Nếu ta nghĩ ngợi, thì sao mà thấy được trò hay Thôi Thiếu sử bày ra.”

Liên Kiều nhìn biểu tình hoảng loạn của Thôi Niên, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Buổi chiều khi thấy những cuộn vải kia, nàng cảm thấy không đúng. Phần lượng nhiều như vậy, nàng nội một ngày chắc chắn không thể hoàn thành, chưa nói đến việc nàng ta mới vừa học được dệt. Nhất định có người ở chỗ tối giúp Thôi Niên. Nàng lưu tâm, ban đêm quả nhiên nghe được hồi báo, trong phòng Thôi Thiếu sử có thanh âm nam nhân.

Nàng không nghĩ tới, lá gan nàng ta lại lớn như vậy, lén gặp nam nhân ở trong cung?!

Ánh mắt liếc đến một góc tầm điện, thấy bóng dáng cao lớn của nam nhân, Liên Kiều trào phúng nói: “Xuất hiện đi, còn phải để ta cho người qua mời sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Sứ Thần

Nàng ta cho rằng đã đến nước này Thời Niên hẳn phải khóc lóc cầu xin nàng tha thứ, nhưng không, Thời Niên liếc về phía nơi đó, không biết nghĩ gì, bỗng trở nên trấn định một cách vi diệu.

Âm thanh của Thời Niên hạ thấp, nếu không thấy mặt, chỉ nghe tiếng, sợ là nàng cũng tưởng rằng Thời Niên bây giờ rất sợ hãi, "Liên Bát Tử à, không ngờ, người chú ý ta như vậy... Thật ra ta cũng rất tò mò, ta đã từng chọc người chưa? Chẳng lẽ là do lúc trước ở Vũ An Hầu phủ, người đoạt vị trí của ta để hiển vũ trước mặt bệ hạ? Vậy thì người nên xin lỗi phải là người mới phải."

Liên Kiều biến sắc, "Người nói vậy, đó vốn là cơ hội của ta, nếu không phải do người bỗng nhiên xuất hiện cản trở, quân hầu sao có thể..."

Nàng ta còn dám nhắc đến chuyện này! Ban đầu suýt chút nữa bị nàng ta cướp mất cơ hội, Liên Kiều trong lòng ghen tị cùng oán hận, sau khi dùng thủ đoạn để hại nàng ta xong, Liên Kiều càng không muốn nhìn thấy nàng ta nữa, cho nên mới khắp nơi nhằm vào, hận không thể mau chóng xử lý nàng ta biến cho khuất mắt!

Nàng đã hết nhẫn nại, lạnh lùng nói: "Mấy người các người, bắt người lại cho ta! Tối nay ta sẽ cho mọi người nhìn rõ ràng, nữ nhân không biết liêm sỉ này, cùng với trên gian phu của nàng ta là cái thể loại gì!"

Những nữ nhân còn lại nghe thấy, có người khinh thường, có người cười trên nỗi đau của người khác, mọi ánh mắt đều hướng về một phía. Liên Kiều nhìn lại, trong lòng rơi cái bộp. Biểu hiện của Thời Niên quá kì quái, hơn nữa bóng lưng kia, hình như... hình như... có chút quen thuộc...

"Ừ, người muốn nhìn cái gì của trẫm?"

Một ý niệm chợt lóe lên trong chớp mắt, nam nhân đứng trong góc tối xoay người, dưới ánh trăng sáng, huyền bào mũ ngọc, gương mặt anh tuấn, khẽ mỉm cười với nàng.

Liên Kiều ngậy người.

Nàng tròn mắt, không thể tin được nhìn người kia, hồi lâu, bỗng hai chân mềm nhũn sụp xuống, "Bệ, bệ hạ... Thiếp tham kiến bệ hạ..."

Trong điện xôn xao.

Những người ở đây chưa bao giờ nhìn thấy hoàng đế, càng chưa bao giờ nghĩ tới người sẽ xuất hiện ở nơi này, lúc mới nghe Lưu Triệt nói còn thăm nghi ngờ, nghĩ là nghe lầm, nhưng đến khi Liên Kiều hành động như vậy, mọi người tin chắc không thể nghi ngờ.

Nam tử trước mắt, chính là xuân khê si vọng của các nàng, cũng đồng thời là chí cao tại thượng đế vương!

"Ừm."

"Ừm."

Trong điện nhất thời đều quỳ xuống, người người thỉnh an, Lưu Triệt quét mắt một vòng qua tất cả biểu tình sợ sệt của đám người, trong số đó, chỉ còn duy nhất một người còn đứng.

Thời Niên ngốc nghếch nhìn hắn, giống như hoàn toàn không thể tin được. Hắn bỗng nổi hứng trêu ghẹo, nhếch môi cười nói: "Sao thế, Thời Thiếu Sư không phải muốn gặp bệ hạ sao? Bây giờ gặp được rồi, có điều gì muốn nói không?"

Người này!

Thời Niên sợ mình không giả bộ được, dứt khoát cúi đầu, quỳ xuống. Lưu Triệt nhìn nàng quy củ như gà con, nhớ đến cô nương vừa lúc này còn hùng hồn nói chuyện, nơi nào đó trong lòng bỗng mềm nhũn, cuối cùng chủ động giải thích, "Ta không có ý lừa gạt nàng."

Liên Kiều nghe được sự dịu dàng trong giọng hắn, kinh hãi. Bệ hạ từ lúc nào nói những lời này cho người khác? Hơn nữa, ngài sao có thể biết Thời Niên, tối nay tới dịch đình, cũng bởi vì nàng ta ư?

Bọn họ đã sớm quen biết, vậy trước đây mình nhiều lần gây khó dễ Thời Niên, cùng với sự tình tối nay, với tính cách của bệ hạ, kết quả của nàng sẽ như thế nào...

Nàng tuyệt vọng ngẩng đầu, ngay ngắn nhìn thẳng vào mắt Lưu Triệt. Đôi mắt từng tàn thương nàng, giờ phút này chỉ còn lại sự lạnh lùng và chán ghét, "Trẫm không biết là, Liên Bát Tử có bản lĩnh như vậy đấy. Xem ra dịch đình này, cần phải sửa sang lại một phen rồi."

Ngày hôm sau, toàn bộ hậu cung đều biết, nữ nhân được sủng ái gần đây Bát tử Liên thị phạm tội trước mặt vua, bị bệ hạ hạ lệnh đánh tống vào bạo thất. Nếu là trước đây, mọi người có thể sẽ bàn tán sôi nổi, dù sao bệ hạ đã từ lâu chưa từng tự mình trừng phạt phi tần, nhưng lần này, không ai có tâm tư đi quán sòng chết của Liên Bát Tử nữa, vì tất cả bọn họ còn bận quan tâm một chuyện khác.

Nghe nói, bệ hạ nhìn trúng một vị Thiếu sử nhỏ, không có đứng đắn tuyền triệu, mà nổi hứng đêm khuya chơi trò hẹn hò. Vì vậy, người trong dịch đình đều hiểu lầm là người xấu, việc này cũng có quan hệ với chuyện Liên Bát Tử bị trừng phạt.

Nhất thời, hăm mộ người cũng có, ghen tị cũng có, nhưng nhiều hơn là những người tò mò. Mọi người nóng lòng muốn nhìn xem, vị Thiếu sử này là bậc nào tuyệt sắc, mới khiến đế vương cư xử hoang đường như thế!

Trong dịch đình, "Nhân gian tuyệt sắc" Thôi Thiếu sử đóng kín cửa, ngăn lại những ánh mắt tò mò bên ngoài, tựa lưng nằm trên giường thờ dài.

Mấy ngày nay, cuộc sống của cô phải nói vô cùng náo nhiệt. Tình cảnh đêm đó, rung động lòng người vô cùng, tối đó mọi người đều nhìn thấy đường kim thiên tử bước ra từ phong cô, cho dù là thời điểm Liên Kiều phong quang tỏa sáng nhất cũng không mơ đến đài ngọ này. Không ai hoài nghi, cô sẽ rất nhanh nữa thôi rời khỏi nơi này, hóa thành phượng hoàng. Vậy nên trước đó, lấy lòng cô là việc làm cấp bách nhất.

Thời Niên trong nháy mắt biến thành cây đại thụ ở cái dịch đình này, ai cũng háo hức cầu ôm chân cầu quan hệ, mỗi ngày đều phải đối phó với những người đó, Thời Niên cảm thấy mệt chết mẹ đi được. Nhưng nghĩ khác, nghĩ đến kết quả của Liên Kiều, tâm tình có thể vui sướng thỏa mãn hơn tí. Cô cảm thấy mình trong thời điểm đó có thể nói ra thủ đoạn cướp vị trí của nàng ta, thật sự là vô cùng anh minh thần trí!

Đáng đời, ai bảo đã khi dễ Tô Canh còn muốn hại chết chuy!

Nàng đi vào trong điện, tùy ý ngồi xuống. Nhớ đến Tô Canh, bỗng dưng buồn phiền, bọn họ đang làm cái gì vậy, sao còn chưa liên lạc cô?

Ngón tay đột nhiên đụng vào một thứ, cô sững sốt, phát hiện là một tờ giấy. Thời đại này mới chỉ thể tre với giấy lụa, căn bản không có vật này, Thời Niên lập tức hiểu chuyện gì đang diễn ra!

"Yo, ánh sáng cách mạng đã về với bản làng, nhân dân sắp được giải phóng rồi!"

Thời Niên hào hứng mở ra đọc, nhất thời trước mắt tối sầm. Chỉ thấy trên tờ giấy trắng tinh thân thuộc ấy, những nét bút mực mạnh mẽ có lực ấy, mỗi một chữ đều mạnh mẽ trầm bổng, những chữ ấy hợp thể thành một trang dài ngoằng tiếng anh!

Cmn đừng có hack độ khó game lên nữa chứ, tiếng anh của cô chỉ qua cấp bốn thôi! ('□') ' ———

Chẳng trách bọn họ dám ngang nhiên để bức thư này trên bàn, không sợ có ai nhìn thấy. Thời Niên hít sâu vài lần, vừa đọc vừa đoán, ước chừng nửa giờ sau mới đọc xong cái thứ yêu nghiệt gọi là bức thư đó. Làm xong chuyện, cô như cá trôi sông ngồi trên đất, cảm giác như mình vừa mới đi thi đại học xong, cả người mệt mỏi rồi, nhìn trời lấm lấm: "Giai đoạn thực tập cũng phát lương đúng không? Sau khi trở về mình phải yêu cầu tăng lương. Đây quả là bóc lột cmn sức lao động."

Mặc dù ở đêm đó làm cho dịch đình gà bay chó sủa, sau đó Lưu Triệt không lại tới tìm cô, lúc đang tò mò hắn đang làm gì, thì rất nhanh sau đó cô đã biết được đáp án.

Tiền triều báo tin, Hung Nô sứ thần sau hơn một tháng lặn lội đường xa, rốt cuộc đã đến Trường An.

Người Hung Nô vào thành cùng ngày, Thừa tướng Hứa Xương dẫn người ra ngoài thành nghênh đón. Đêm đó, Hoàng đế cử hành tiệc đêm ở Vị Ương Cung, vì chúng sứ thần đón gió tẩy trần, không chỉ bá quan trong triều, ngay cả Hoàng Thái hậu Đậu thị, Hoàng hậu Trần thị cùng với hậu cung phi tần đều tham gia.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trên cao sáng rọi, ánh sáng lung linh chiếu sáng cung điện nguy nga. Vị Ương cung mở tiệc linh đình, ca múa thái bình, người Hán và người Nô phân theo cấp bậc, ngồi trên cùng là Hoàng đế và Thái hoàng Thái hậu, sau đó là các phi tần hậu cung.

Thời Niên ngồi sau bức rèm che, nhàn nhạt uống rượu.

Vốn cô đang tính làm sao để nói cho Lưu Triệt biết mình cũng muốn tới dạ yến này, không ngờ hắn đã chủ động phái người mời cô. Có điều đại khái là quá bận rộn, hắn vẫn không cho triệu cô đến trò chuyện, Thời Niên thấy vậy cũng không chủ động tìm đến.

Nghĩ tới đây, Thời Niên ngẩng nhìn phía trước. Bởi vì là trường hợp chính thức, Lưu Triệt tối nay mặc trang phục trịnh trọng nhất, huyền y cùng váy đỏ, đai lưng bản lớn màu trắng, miêng che đầu gối màu vàng, đầu vai là hoa văn rồng vờn nhật nguyệt, phần lưng là sơn hà tinh tú, miện đội rủ xuống mười hai hạt ngọc, châu ngọc lăm lăm, ả ả che đi dung nhan đế vương.

Thời Niên chưa từng nhìn hắn như vậy, có cảm giác Lưu Triệt này vô cùng xa vời, vô cùng xa lạ, khiến cô khó mà liên hệ hắn với nam nhân từng cùng cô leo tường.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Lưu Triệt bỗng nhiên nghiêng đầu, cùng cô ánh mắt đối nhau. gương mặt hắn vốn không biểu tình, nhưng

nhìn thấy cô, hơi hơi dương môi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lòng Thôi Niên bỗng giật, ánh mắt né tránh, thì nhìn thấy nữ tử mặc hoa phục ngồi nghiêm trang bên cạnh Lưu Triệt. Khác hẳn ôn nhu như nước Vệ Tử Phu, nữ tử này da thịt trắng nõn, môi đỏ rất sắc, nhìn nhìn người khác bằng một đôi mắt phượng dương cao, lộ ra vẻ kiêu ngạo, đích thị là một người rực rỡ hết phần người khác.

Đương triều Hoàng hậu, Trần A Kiều.

Đây chính là kim ốc tàng kiều nhân vật chính đó, hóa ra là một mỹ nhân như vậy...

Lưu Triệt vẫn còn cười với cô, Thôi Niên tự nhiên thấy tức giận á. Một Trần A Kiều, thêm một Vệ Tử Phu, tên Lưu Triệt này cứ như vậy gieo họa cho hai tiên nữ tỷ tỷ, đúng là không bằng cảm thù!

Nhìn nữ hài biểu cảm đồ võ, Lưu Triệt có chút khó hiểu. Không đợi hắn tìm hiểu, màn ca múa trong điện đã dừng lại, một nam tử cao lớn thô kệch bước ra, tay cầm hũ rượu đồng, hướng hắn quỳ gối

"Đại Hán Hoàng đế bệ hạ, Kha Thuật Đồ kính ngài một ly, chúc ngài giống như hùng ưng thảo nguyên, kang kiện trường thọ."

Đây là lĩnh đầu của Hung Nô sứ thần lần này, Lưu Triệt cũng nâng hũ rượu lên, khách khí nói: "Đa tạ sứ thần."

Kha Thuật Đồ uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Lần này Hung Nô ta cùng Hán triều kết thân, kí xuống ngàn năm giao hảo, quả là một đoạn giai thoại. Tin rằng ngàn năm sau, sách sử vẫn còn ca tụng tán dương."

"Mong vậy."

Kha Thuật Đồ nhìn về phía các phi tần, "Không biết là vị công chúa nào, sao không ra gặp mặt?"

Lưu Triệt nhếch mày, nhàn nhạt nói: "Đây đều là phi tử của trẫm, không có công chúa."

"Nói như vậy, công chúa tối nay không ở đây?"

"Đúng thế."

Kha Thuật Đồ nhăn mày, cực kì bất mãn. Thái hoàng Thái hậu thấy vậy cười nói: "Sứ thần có chỗ không biết, đại Hán ta phong tục bất đồng với Hung Nô, công chúa hiện tại là tân phụ đội gả, theo như quy củ, không thể tùy tiện gặp người khác."

"Vậy chúng ta chừng nào mới được thấy công chúa?"

"Theo lý, hẳn là ngày lên đường..."

Kha Thuật Đồ thẳng thừng bác bỏ, "Không được, tuyệt đối không được! Trước không nhìn rõ ràng, làm sao biết công chúa có phù hợp với yêu cầu bọn ta hay không? Vạn nhất các người tùy tiện nhét một người thì làm thế nào?!"

Giữa hoa yến, văn võ bá quan, hai vị chí tôn đều đang ngồi ở đây, hắn lại càn rỡ như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác Thái hoàng Thái hậu không tỏ ra tức giận, "Sứ thần nói đùa, công chúa là người ta tinh tế tuyển chọn, mỹ mạo như hoa, thân phận tôn quý, sao có thể là một người tùy tiện đem đến?"

Kha Thuật Đồ nói: "Chuyện này cũng khó nói, dù sao chuyện Trường Lăng công chúa còn sờ sờ ở đây thôi!"

Thôi Niên nhảy bén phát hiện, những lời này vừa ra, không khí trong điện nhất thời biến đổi, không khỏi thấp giọng hỏi: "Trường Lăng công chúa là ai?"

Bên cạnh cô là một vị họ Triệu Lương nhân, đối phương nhận ra đây là vị Thôi Thiệu sử đang nổi tiếng gần đây, mặc dù cảm thấy câu hỏi hơi đường đột, nhưng cũng thấp giọng trả lời, "Là công chúa lúc trước tiên đế gả đến Hung Nô, chưa đầy hai tháng đã qua đời. Tin báo về là do ngã bệnh qua đời, nhưng mọi người đều truyền tai nhau, Thiên Vu Hung Nô thấy nàng không đủ mỹ mạo, dưới cơn nóng giận xử tử..."

Thôi Niên hít một ngụm khí lạnh.

Lúc Lưu Triệt nghe được bốn chữ Trường Lăng công chúa, sắc mặt trở nên âm trầm, Kha Thuật Đồ làm như không thấy, ngẩng đầu nói: "Lần này trước khi lên đường, Thiên Vu dặn dò xuống, nhất định phải nhìn cẩn thận. Cái gọi là anh hùng phối mỹ nhân, Thiên Vu bọn ta chính là anh hùng giữa thảo nguyên, đón dâu cũng tất phải là Hán gia mỹ nhân. Chuyện của Trường Lăng công chúa, không nên phát sinh thêm lần nữa."

Thôi Niên cảm giác tức đến bẽ phổi. Đờ mờ có còn là con người nữa không vậy, đầu gì cũng mang danh công chúa Hán triều, đại biểu mặt mũi của một nước, mà bọn họ chỉ vì công chúa không đủ đẹp liền xử tử nàng, sau đó vẫn dám đi tới yêu cầu người nữa, lại còn dám công khai nói trước mặt đại Hán triều như thế!

Đây khẳng định là muốn giẫm mặt Hán triều ở dưới chân!

"Bệ hạ đừng trách Kha Thuật Đồ xúc phạm, dù sao chúng ta đều biết, công chúa trong miệng ngài cũng không phải công chúa thật. Nếu đã không có huyết mạch quý giá, phương diện khác đương nhiên phải hạ khắc hơn chút. Nếu như ngài không nữ giới nhân tuyệt sắc, vậy thì, tuyển từ tỷ muội ngài một

người cũng được, nếu Thiên Vu biết chắc sẽ vui vẻ đáp ứng thôi." Kha Thuật Đồ suy tư, "Tiểu thần nhớ, ngài có ba vị thân tỳ muội, Dương Tín công chúa, Nam Cung công chúa, cùng với Long Lự công chúa..."

"Âm"

Lưu Triệt bỗng ném bễ hũ rượu, đập bàn. Nam nhân như một con hùng sư chực chờ phát tiết, trên người trong mắt đều ánh lửa, nộ ý tỏa ra như lời đình vận quân.

Ngăn cách giữa mười hai sợi ngọc, lạnh lùng nhìn hắn.

Kha Thuật Đồ đang ba hoa, đột nhiên bị trừng mắt, theo bản năng rút người. Chờ hắn ta kịp phản ứng, nhất thời giận dữ, hắn là thảo nguyên hán tử cười ngửa đập ung, mà thẳng cha tiểu hoàng đế nhà Hán này, dám đùa bỡn oai phong với hắn sao!

Kha Thuật Đồ thẳng lưng, lạnh lùng đáp trả: "Bệ hạ đối với yêu cầu của Thiên Vu, có gì bất mãn sao?"

Không khí trong điện khẩn trương đến cực điểm, chúng quần thần cảm như hén. Mắt thấy phong yển kế sắp bị phá hủy đến nơi, Thái hoàng Thái hậu ngừng uống rượu, nhàn nhạt nói: "Hoàng đế, ngồi xuống."

Lưu Triệt không động, Thái hoàng Thái hậu nói lần nữa: "Ta bảo ngươi ngồi xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tỷ Vỡ

Bà dứt lời, không quần hoàng đế có phản ứng hay không, quay đầu đối với Kha Thuật Đồ nói: "Sứ thần nói trẻ, Dương Tín, Nam Cung, Long Lự đều đã đính ước, thật là vô duyên vô phận với Đại Thiên Vu. Nhưng vị công chúa này thì khác, ta đã sai người xem bát tự, nàng chính là đất trời tạo một đôi với Đại Thiên Vu, hai người kết hôn, đối với tương lai hai nước Hán Hung chúng ta chính là điều lành. "

"Phải không?"

"Đương nhiên. Nếu như ngươi còn muốn thấy nàng sớm hơn, không phải là không được, qua hai ngày ta liền an bài."

Kha Thuật Đồ lúc này mới hài lòng cười, "Vậy tiểu thần xin đa tạ Thái hoàng Thái hậu."

Bọn họ đã trao đổi xong, mà Lưu Triệt vẫn bất động tư thế như đồ ngọc, Trần A Kiều lặng lẽ kéo ống tay áo của hắn, "Bệ hạ..."

Lưu Triệt bỗng rút tay áo trở về. Hắn chăm chú nhìn Kha Thuật Đồ đang đứng giữa điện, hồi lâu, chậm rãi nói: "Trẫm bỗng thấy khó chịu, không thể tiếp tục tương bồi. Sứ thần cùng chư vị cứ tận hứng."

Kha Thuật Đồ hành lễ, giẫm cột trong mắt chẳng thèm che giấu, "Bệ hạ xin cứ tự nhiên."

Thời Niên nhìn Lưu Triệt rời đi, trong lòng nổi lên tư vị không rõ. Đậu Thái hoàng Thái hậu tôn sùng "Hoàng lão chi thuyết"(1), đây cũng là tư tưởng thống trị của Hán sơ, cho là nên nghỉ ngơi lấy sức, tránh khai chiến. Trong hoàn cảnh đó, chủ trương của Vũ Đế lập tức tỏ ra tứ cố vô thân. Người kiêu ngạo như hắn, đường đường là bậc đế vương tôn sư, bị một tên sứ thần nhục nhã trước mặt mọi người, mà hắn ngay cả phản kích cũng không được, cuối cùng chỉ có thể lấy rồi đi làm kháng nghị.

(1) Ý chỉ ở đây là dùng Đạo để trị nước, thuận theo tự nhiên, yêu chuộng hòa bình.

Người nào hiểu được, cái rồi đi này có bao nhiêu bất lực.

Trong điện lần nữa ca vũ nổi lên, mọi người mời rượu lẫn nhau, một bầu không khí hòa thuận vui vẻ, cứ như chưa từng phát sinh chuyện vừa xảy ra. Thời Niên đợi một hồi, tìm một cớ rồi đi, đi ra Vị Ương cung tiền điện.

Bên ngoài rất an tĩnh, đêm lạnh như nước, gió đêm thổi toát loạn mái tóc dài của cô, Thời Niên tìm ngoài điện một vòng, nhưng tìm không thấy bóng người Lưu Triệt.

Đã bỏ về thật rồi sao?

Ánh mắt bỗng rơi vào rừng hoa lan phía trước, cô hít sâu một hơi, từ từ đi tới, “Bệ hạ.”

Lưu Triệt tựa mình vào lan can trông về phía xa, trong bóng đêm cung điện như một con quái thú, tùy thời chờ nuốt chửng người ta vào bóng tối vô hạn, “Sao không ở bên trong uống rượu?”

Thời Niên ngừng một lát, nhẹ giọng nói: “Thiếp uống không trôi.”

Lưu Triệt rót cuộc nhìn cô, “Đúng rồi, nàng không giống với những người đó. Rượu tối nay, nàng đúng là uống không trôi.”

Nghĩ đến vừa rồi hết thấy đều bị nàng nhìn thấy, hần đột nhiên có cảm giác chật vật, vừa nãy khi bị nhục nhã trước mặt mọi người hần cũng không cảm thấy chật vật như vậy. Cẩn rắng, hần khó nhọc nói: “Thất vọng à? Bệ hạ của nàng, cũng không phải là người như nàng nghĩ...”

Thời Niên biết, cô phải nói nhiều lời để kích bác hần, để cho quyết tâm phản kháng của hần càng kiên định hơn, nhưng nhìn gương mặt tự giễu đầy cô đơn của hần dưới ánh trăng, những lời đó không tài nào thốt ra được.

“Ta...”

Dương Đắc Ý mang theo mấy tiểu hoạn quan, bước nhanh tiến gần, khom người nói: “Bệ hạ, Thái hoàng Thái hậu mời ngài trở về.”

Thời Niên thấy rõ, trên mặt Lưu Triệt thoáng chán ghét, hần không nói gì, chỉ cầm tay cô bỏ đi. Dương Đắc Ý trong lòng sợ hãi, dù sao cũng là mệnh lệnh Thái hoàng Thái hậu hạ xuống, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đuôi theo, “Bệ hạ, tối nay là trường hợp đặc biệt, nếu ngài không tạm thời nhẫn nại...”

Lưu Triệt bỗng nhiên giơ tay lên, tháo dây cổ định màu đỏ, gỡ miện quan xuống vứt sang một bên. Miện quan trước sau từng chuỗi ngọc va vào đất, rơi lộp bộp, phát ra âm thanh thanh thúy. Dương Đắc Ý tròn tròn mắt, chớp mắt tiếp theo lại thấy hần cúi ngoại bào đen huyền, trực tiếp ném lên người mình.

Đây là lễ phục truyền thống, vô cùng quý trọng, vô cùng rườm rà, tượng trưng cho thân phận đế vương chí cao vô thượng, giờ phút này lại bị hần ném đi.

Dương Đắc Ý chân mềm nhũn, quỵ sụp xuống đất, “Thần đáng chết! Thần tội đáng muôn chết!”

Những người phía sau cũng quỵ xuống theo, hết sức lo sợ, “Thần đáng chết!”

Lưu Triệt chỉ mặc trung đơn trắng, tóc đen tung bay, nhìn như một thiếu niên tuấn mỹ bình thường. Hần cười lạnh nói: “Thái hoàng Thái hậu muốn Hoàng đế tiếp rượu, bộ quần áo này cho người, người thay tắm đi đi.”

Dương Đắc Ý bị dọa đến mém xiù.

Lưu Triệt không để ý đến những kẻ đang dập đầu không ngừng kia nữa, lần nữa nắm lấy tay Thời Niên, “Chúng ta đi.”

Thời Niên: “Đi... Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, tóm lại, không phải ở chỗ này.”

Tâm tình hần buồn bực, chỉ muốn mau chóng rời khỏi, Thời Niên bắt lại tay hần. Nữ hài hai mắt sáng lên, nói: “Ta biết một chỗ, người dẫn ta đi được không?”

Lưu Triệt không ngờ, địa phương mà Thời Niên nói sẽ là nam quân doanh.

Đại Hân cảm vệ quân chia làm bắc quân và nam quân, bắc quân phụ trách bảo vệ đế đô, nam quân phụ trách canh phòng cung thành, phân chia rõ ràng. Nam quân doanh nằm ở phía bắc Vị Ương cung, bởi vì người Hung Nô vào kinh, tối nay một nửa bị gọi ra, còn một nửa đóng giữ trong doanh. Vốn tưởng là nếu phát sinh chuyện gì thì cũng là chuyện ngoài kia, ai ngờ ngờ giả đột nhiên hạ xuống, thống soái nam quân Vệ Úy vội vàng chạy tới tiếp giá, tóc hần còn chưa kịp chải chuốt lại đây này, vừa chạy vừa nghĩ bộ dáng lôi thôi của mình trước mặt vua, sợ là chết chắc. Không ngờ đến hoàng đế còn lôi thôi hơn cả hần, mặc mỗi trung y, hần ngần ngại, vội vàng quỳ xuống, “Thần tham kiến bệ hạ!”

Hoàng đế miễn lễ, không dong dài, trực tiếp phân phó: “Gọi tất cả mọi người ra, giáo trường tập hợp.”

Quân lệnh truyền xuống, rất nhanh, tất cả những binh sĩ nam quân không trong phiên trực đều đứng trong giáo trường. Mấy trăm nam tử vóc người vạm vỡ, cả một trường áo đen, tiến vào giáo trường như từng chuỗi lợi kiếm. Bầu trời đêm đen thâm trầm, bọn họ như những đoàn mây đen, chiếm cứ dưới màn trời, im lặng không tiếng động, không hề phát ra một âm thanh nào.

Quân dung nghiêm chỉnh đến mức này, trên đài, Thời Niên bị làm cho rung động. Trước đây chỉ mới xem duyệt binh trên ti vi, đội cảnh vệ hoàng gia Đại Hân này, khí chất không hề thua kém các thúc thúc giải phóng quân đâu...

Trong lòng cô có chút hoảng sợ, trong thư Nhiếp Thành nói, bảo cô nghĩ cách đưa hoàng đế tới nam quân doanh địa, lúc này cô thử nói ra. Lưu Triệt đối với yêu cầu này dĩ nhiên kinh ngạc, Thời Niên giải thích: “Người Hung Nô cuồng vọng, Đại Hân ta không phải là không có nhiệt huyết nam nhi. Ta muốn đi quân doanh, kiến thức một chút về những binh sĩ tinh nhuệ nhất, kiến thức một chút về những dũng sĩ bảo vệ hoàng cung.”

Dưới bầu không khí tối nay, đưa đến một lý do như vậy, Lưu Triệt gần như không do dự mà đồng ý.

Chỉ là, Thời Niên không thể tưởng tượng nổi, hắn vừa đến đã gọi tất cả mọi người ra. Bày ra đội hình khoa trương như vậy, bảo lát nữa làm sao mà thu dọn?!

Vệ Úy khom người nói: “Không biết bệ hạ tụ họp mọi người, có gì phân phó?”

Lưu Triệt khoác áo ngoài màu đen, đứng trên đài nhìn xuống. Sự nghiêm chỉnh trang nghiêm của quân dung làm hắn hơi biến sắc, đôi mắt đen thâm trầm, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên cười một tiếng, “Mỹ nhân của trẫm nói, muốn kiến thức một chút về hảo nhi lang của Đại Hán ta, trẫm cũng không biết như thế nào mới có thể khiến nàng khai mở nhãn giới, Khanh có ý kiến gì không?”

Vệ Úy sớm đã chú ý tới bên người hắn có một cảm y mỹ nhân, nhìn trang phục không giống tỳ nữ, vậy hắn là phu nhân điện nào đó rồi. Chóp mũi thoang thoang bay đến hương thơm, hắn không dám nhìn lâu, cúi đầu nói: “Thần ngu dốt, không biết phu nhân muốn kiến thức như thế nào?”

“Nàng không biết, cho nên trẫm mới hỏi ngươi. Khanh nói như vậy, nghĩa là không có biện pháp?”

Vệ Úy quả thật đoán không ra vị chủ quân này muốn làm gì, mò hỏi con mò hỏi mẹ tuôn như mưa, Thời Niên có chút không đành lòng, thì nghe Lưu Triệt bảo: “Ngươi không có biện pháp, vậy cũng chỉ có thể theo quy củ cũ. Quân nhân trên chiến trường giết địch, nghe nói mạnh mẽ dũng mãnh, lấy một địch trăm, mỹ nhân của trẫm là muốn xem Đại Hán ta có nhi lang tốt hay không, để bọn họ đánh một trận liền biết.”

Trong lúc Vệ Úy đang Trương về mặt kinh ngạc, Lưu Triệt nhìn xuống đài, chậm rãi nói: “Các nhi lang, nghe rõ chưa? Cho trẫm nhìn thấy bản lĩnh của các ngươi!”

Dưới sân im lặng một giây, sau đó tiếng hoan hô bạo phát!

Thời Niên thấy không khí tràn đầy tinh thần, vội vàng bắt lấy Vệ Úy, “Chuyện gì thế, bọn họ muốn làm gì?”

Vệ Úy tránh tay cô, cúi đầu nói: “Thưa phu nhân, đây là thông lệ, giáo trường tỳ võ, tất cả binh lính chia làm hai trận doanh, tùy ý hỗn chiến, người cuối cùng lưu lại là người thắng. Phu nhân thỉnh ngồi nghỉ ngơi chỗ này, có gì phân phó cũng có thể nói cho thần biết.”

Thời Niên im lặng ba giây, nói: “Có coca không? À không rượu cũng được! Ta phải có chút đồ uống!”

Vệ Úy: “...”

Cha mẹ ơi, mấy trăm quân nhân huấn luyện chuẩn bị đánh nhau cho ngươi xem, đây là chuyện bậc nào khó tin bậc nào phấn khích, tâm hồn nhỏ của cô muốn nổ tung rồi!

Ánh mắt bỗng nhiên quét dưới đài, nhận ra hai bóng người quen thuộc, nhìn kỹ, không phải Nhiếp Thành với Lộ Tri Dao thì là ai! Bọn họ đều mặc hắc y của nam quân, buộc tóc cầm kiếm, Nhiếp Thành còn hướng hướng mình bên này cười.

Trái tim Thời Niên cuồng loạn. Tình huống gì, bọn Nhiếp Thành cũng chui vào nam quân? Cho nên mới bảo cô dẫn hoàng đế đến nơi này? Có nghĩa là bọn họ cũng sẽ tham dự trận đánh?!

Bên kia, Lộ Tri Dao nhìn bóng dáng mảnh mai trên đài, có chút không xác định hỏi: “Đội trưởng, nữ nhân đó là... là người đó sao?”

Nhiếp Thành không đáp, một binh sĩ khác thuận miệng nói: “Ngươi không biết à? Nghe nói là Thiếu sử mà bệ hạ mới phong, ở trong cung đang rất nổi tiếng đó. Ha ha ha, ngay cả quân doanh cũng mang vào, thật không hổ là hòn ngọc muôn vàn sừng ái trong tay hoàng thượng...”

Lộ Tri Dao nghe hết tất cả những lời này, nội tâm nghe tiếng vỡ tan nát.

Đù đù không thể nào, mấy ngày không gặp, cô ta sao lại sống tốt vậy?!

Mười phút sau, tỳ võ chính thức bắt đầu.

Theo quy tắc không sử dụng binh khí, tận lực không tổn thương tính mạng người khác, tốt nhất là đánh ngã đối thủ. Thời Niên mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng đến khi đấu võ bắt đầu, cô vẫn kinh sợ đến mức ngay cả cảm lý cũng không nổi. Mấy trăm người trên giáo trường hô gào chém giết, quả thật rất hùng tráng. Rất nhanh, trên sân người ngã xuống như rạ, càng ngày càng ít người đứng vững, đấu võ cũng ngày càng kịch liệt.

Thời Niên vốn đang lo lắng cho Nhiếp Thành với Lộ Tri Dao, không biết thân thù bọn họ như thế nào, kết quả khiến cô kinh ngạc. Nhiếp Thành thân thù mạnh mẽ, chiêu thức như gió, không dài dòng dây dưa, cứ như không muốn cùng người ta triển đấu, một chụp, một khóa, một kích, căn bản chính là trong vòng ba chiêu đem đối thủ đánh ngã. Trái ngược với Nhiếp Thành đơn giản lưu loát, Lộ Tri Dao thích dùng hư chiêu mê hoặc đối thủ, trước tránh sau né, thừa dịp đối thủ chưa chuẩn bị, đánh vào chỗ yếu hại, có thể nói là tương đối nam hiểm.

Hai người khi thì hợp tác, khi thì một mình, rất nhanh đánh ngã một đồng đội. Lưu Triệt dĩ nhiên cũng chú ý đến họ, “Nàng thấy hai người kia, đánh như thế nào?”

Thời Niên: “Rất tốt, anh đừng bắt phàm.”

Cô bây giờ đã hiểu, Nhiếp Thành muốn cô dẫn Lưu Triệt tới đây, hẳn là muốn hấp dẫn sự chú ý của Lưu Triệt, không ngờ đến hẳn vừa tới đã muốn xem đánh nhau. Đã như vậy, thì nhất định phải thắng.

Lưu Triệt nhướn mày, “Nàng thấy hẳn anh dũng?”

Thời Niên ngẩn người, hẳn đã còi áo ngoài, nhảy xuống giáo trường, chỉ vào vừa mới hạ đo đất một đối thủ Nhiếp Thành nói: “Ngươi, tới đánh với trẫm.”

Mọi người bỗng chốc hóa ngu. Tựa hồ lo lắng Nhiếp Thành không dám cùng mình động thủ, Lưu Triệt không nhiều lời, hướng hẳn đánh một quyền. Nhiếp Thành cả kinh, né người tránh quyền, Lưu Triệt cười một tiếng, một tay khác chực tìm hẳn cổ họng.

Thời Niên hít một hơi khí lạnh, lại thấy Nhiếp Thành lác mình về sau, tránh đi những công kích của hẳn. Lưu Triệt nói: “Ngươi nếu cứ một mực tránh né, cho dù thoát khỏi nơi này, đến khi xuống giáo trường, trẫm cũng trị ngươi tội chết.”

Nhiếp Thành trầm mặc giây lát, ôm quyền nói: “Như vậy, xin thứ cho tiểu nhân mạo phạm!”

Trong màn âm thanh ồn ào náo động của giáo trường, hai người trong nháy mắt triển đấu chung một chỗ.

Trên đài, Vệ Ủy hai chân cơ hồ đã mềm nhũn, “Phu nhân, bệ hạ cái này... Ngài nhanh đi khuyên nhủ, vạn nhất tổn thương long thể thì làm sao bây giờ...”

Cô đi khuyên? Cô làm sao dám đi khuyên?!

Thời Niên thật lâu nhìn bóng dáng kia, lát sau chậm rãi nói, “Được rồi, để cho ngài đánh đi. Ta thấy ngài cũng cần đánh một trận.” Có lẽ khi quyết định đến đây, hẳn đã muốn đánh một trận.

Trong giáo trường, Lưu Triệt cảm thấy huyết dịch toàn thân căng tràn, một cảm giác từ lâu rồi chưa có. Hẳn cảm nhận được, nam nhân trước mắt thật sự không nhường mình nữa, như vậy rất tốt, hẳn rốt cuộc không làm việc không thức thời nữa.

Nắm nắm suor qua gò má, mang đến đau nhói, hẳn cười lạnh một tiếng, một chân đá về eo hẳn. Nhiếp Thành mặc cho hẳn đá trúng, lập tức ôm chân hẳn lật hẳn trên đất, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mũi chân Lưu Triệt kéo cánh tay hẳn theo, đem hẳn cùng mình, hai người lăn mạnh xuống đất. Nhiếp Thành phi thân tiến sát người Lưu Triệt, cánh tay kẹp cổ hẳn. Lưu Triệt theo bản năng giãy giụa, nhưng sức lực này mạnh như quả núi, hẳn động hai lần vẫn không thể thoát ra.

Hẳn bắt đầu thấy nghẹt thở. Cảm giác bất lực này, quen thuộc như vậy, để hẳn nhớ lại bữa dạ tiệc.

Hẳn không nói cho ai biết, thật ra thì, hẳn từng gặp Trường Lăng công chúa.

Đây là chuyện mười mấy năm trước, khi hẳn còn là thằng nhóc hôi sữa, tình cờ bắt gặp một công chúa sắp gả xa. Một nữ tử trẻ trung, vốn đang rơi lệ bên hồ, nhưng khi nhìn thấy hẳn thì nở nụ cười, “Trệ nhi? Ngươi là Trệ nhi!”

Sau này hẳn mới biết, vị đó là Trường Lăng công chúa phải gả đi Hung Nô, là người thân phận cao quý nhất. Nàng cũng là con gái dòng dõi Cao Tổ hoàng đế, đường tỷ xa của hẳn, lúc hẳn ra nàng còn từng đến thăm. Chẳng qua, cha phạm tội, nàng liền bị chọn làm hòa thân công chúa.

Tháng ba mùa xuân ven hồ, đường tỷ ôm hẳn, nhẹ giọng nói: “Trệ nhi, nếu như có một ngày ngươi làm hoàng đế, nhớ, đừng đưa công chúa đi Hung Nô nữa. Đừng lại khiến cho đại Hán nữ tử phải chịu khổ...”

Khi đó hẳn nghĩ, nàng khóc thương tâm như vậy, thật sự không muốn đi Hung Nô sao? Hẳn không thích phải thấy nàng khóc như vậy. Chờ tương lai hẳn trưởng thành, có bản lĩnh, liền đón nàng quay về. Như vậy, có phải nàng sẽ cao hứng không?

Nàng không chờ được đến lúc hẳn lớn lên.

Bốn tháng sau, nàng chết trên thảo nguyên Hung Nô, vĩnh viễn lưu lại nơi đó.

Ánh mắt hẳn vẫn tia máu. Sứ thần càn rỡ, tổ mẫu ràng buộc, quần thần yếu đuối, hết thấy hết thấy hiện lên trước mắt, cuối cùng biến thành đêm đó trong điện, nữ tử truy hỏi: “Đề thiếp một thân an xã tắc, không biết nơi nào dụng tướng quân”. Dựa vào hy sinh của một nữ tử để đổi lấy hoà bình, ổn định giang sơn, nam nhi Đại Hán không cảm thấy mất mặt sao?!”

Đại Hán nam nhi, hẳn phải thấy mất mặt.

Hẳn hét to một tiếng, tựa như tung ra hết thấy sức lực dồi non lấp biển, trong nháy mắt xoay mình, đem Nhiếp Thành đè xuống dưới thân. Hẳn gặt gao kẹp cổ họng Nhiếp Thành, một tay khác nâng lên, một quyền đánh trúng bụng hẳn!

Sau đó, một quyền. Lại một quyền.

Hẳn đã quên nơi này là nơi nào, đã quên mình là ai, chỉ biết không ngừng ra đòn, tựa hồ muốn phát tiết hết thấy lửa giận trong lòng.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc, một đôi tay ôm lấy cánh tay hẳn, “Bệ hạ! Bệ hạ người đánh chết hẳn!”

Hắn quay đầu lại, Thời Niên vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt, nhưng không sợ hãi chút nào ôm lấy hắn. Ánh mắt hắn thanh tỉnh một chút, lúc này mới phát hiện chung quang đã quay thành một mảnh, Vệ Ủy cất cao giọng nói: “Tối nay tỷ vô, bệ hạ là người cuối cùng, bệ hạ vạn tuế!”

Mọi người quỳ xuống, cùng hô to, “Bệ hạ vạn tuế! Bệ hạ vạn tuế! Bệ hạ vạn tuế!”

Lưu Triệt trong tiếng hô “Vạn tuế” rung trời đứng lên. Nam nhân bị đánh mười mấy quyền cũng chưa chết, nằm trên đất, khóe miệng chảy máu tươi, lại vẫn vất và cười một tiếng. Hắn đưa nắm tay đến, đối phương cũng thật sự mượn lực của hắn đứng lên, hai người cứ như chiến hữu lâu năm vậy, mỗi người một chương.

Hắn nhìn bốn phía, đây đều là Đại Hán tốt nhất nhì lang, không sợ chết, anh vũ bất phàm, tại sao trước đây hắn lại lo lắng bọn họ không đánh lại người Hung Nô chứ? Hắn bỗng nhiên cười, cảm thấy như có một luồng sức mạnh tràn vào tứ chi huyết mạch, giống như sáng tỏ thông suốt, rất nhiều chuyện rầm rối đã lâu đều có câu trả lời.

Hắn là như vậy. Hắn là đã sớm nên như vậy.

Thời Niên thấy Lưu Triệt bỗng nhiên đi tới, ôm lấy mình. Cô bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, kêu lên một tiếng, hắn đã ôm cô xoay một vòng.

Trời đất quay mòng mòng, tất cả mọi người đều xấu hổ cúi đầu xuống, chỉ có âm thanh của hắn vang lên bên tai, rất nhẹ, nhưng rất kiên định nói: “Tiểu tiên nữ, trẫm đáp ứng nàng, sẽ không để cho Vệ Từ Phu đi Hung Nô! Nữ tử Đại Hán ta, ai cũng không cần phải đi Hung Nô!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyên Nghiệp

Edit: Mặc Mặc Vô Ngôn

Động tĩnh đêm nay của nam quân doanh địa chưa tới trời sáng đã truyền khắp triều đình, như một hòn đá làm gợn sóng cả hồ nước. Thái hoàng Thái hậu rất tức giận, Hoàng đế trái lệnh bà tự tiện bỏ đi, còn chạy đến trong quân làm lớn chuyện, không thể nghi ngờ là một cái tát đau đớn lên quyền uy của bà. Người Hung Nô cũng rất bất mãn, đêm mà sử thần vào thành trong quân lại tổ chức tiệc, ai nhìn vào cũng nghĩ đây là sự khiêu khích công khai. Nhưng khiến người ta ngạc nhiên là, vị Hoàng đế người tới qua suốt chút nữa nổi giận trước mặt mọi người lúc này rất ôn hòa, đầu tiên là kính cẩn thỉnh tội với Thái hậu, sau là khách khí giải thích với người Hung Nô, tỷ vô giáo trưởng chỉ là thông lệ của cấm quân, ta đem qua nhất thời xúc động, quả thật có chút thiếu suy nghĩ, nhưng xin sử thần cứ yên tâm, tuyệt không có ý gì khác.

Mấy lời giải thích miễn cưỡng này, vô luận trong lòng mọi người nghĩ thế nào, ít nhất trên mặt không thể so đo nữa.

Trong gian phòng phía tây Vị Ương cung, Thời Niên thư giãn gân cốt, thở phào một hơi, “Cuối cùng không còn phải một mình trong hố lửa nữa!”

Lộ Tri Dao: “Này nhỏ tiếng chút đi, không sợ có người chú ý à?”

Thời Niên làm mặt quỷ, phát hiện bản mặt Lộ Tri Dao thật ra cũng không đáng ghét như mình tưởng. Thời gian này bản thân luôn luôn một mình trong cung, bây giờ thật vất vả thấy hai người quen, mặc dù không phải là Tô Canh có chút tiếc nuối, song trong lòng vẫn vững tâm hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, cô hỏi một người khác: “Anh sao rồi, nặng lắm không?”

Nhiếp Thành nằm trên giường, bình tĩnh nói: “Yên tâm, không chết được.”

Hắn nói thế, nhưng Thời Niên không thực sự yên tâm. Tối qua Lưu Triệt ra tay quá ngoan độc, dù cho sau đó hồi thần, đặc biệt phải ngự y tới chữa thương cho Nhiếp Thành, nhưng Thời Niên quả thực hoài nghi sâu sắc với tay nghề của bác sĩ hai ngàn năm trước, không biết bọn họ sẽ chữa thế nào!

Cũng vì thế, hôm nay cô lên chạy tới, câu thông tình báo, tiện thể xem một chút tình huống.

Nhiếp Thành nhìn cô, bỗng nói: “Nhắc tới, còn phải cảm ơn cô. Nếu không phải lúc đó tiểu thư dừng cảm quên mình, tôi có thể thật sự bị đánh chết.”

Nói đến cùng kỳ, cô khi ấy thấy hắn bị cuồng đánh, không nghĩ gì đã xông lên, bây giờ nhớ lại, tình huống đó cô rất có thể bị ngộ thương. Thời Niên quy chuyện này thành hành động phẩm đức cao thượng, đối xử với người từng uy hiếp mình như bạn tốt, ngao ngễ nói: “Biết là tốt. Có điều không ngờ anh vô dụng như vậy, ngay cả Lưu Triệt cũng đánh không lại.”

Nhiếp Thành cười nhạt, không giải thích mình đánh luân phiên lâu như thế, thể lực đã hao phí hơn nửa. Hơn nữa, hắn không dự định thật sự thắng Lưu Triệt.

Hắn và Lộ Tri Dao được Điền Phần tiến cử vào nam quân, mục đích đương nhiên là muốn tiếp cận Lưu Triệt, Lưu Triệt hứng thú với bọn họ, khi biết bọn họ là người của quốc cữu, đã quyết định điều bọn họ đến ngự tiền. Quân vương vỗ vai hắn, có thâm ý nói: “Người bên cạnh trẫm, cần người trung

đứng chỉ sĩ như Khanh vậy. Hy vọng người sẽ không để trầm thất vọng.”

Cho dù có là Nhiếp Thành cũng không khỏi cảm khái, chuyện lần này tiến hành quá thuận lợi. Mà nghĩ đến nguyên nhân thuận lợi, ánh mắt hắn nhất ngưng, lần nữa rơi xuống người Thôi Niên.

Lộ Tri Dao đứng lúc nói: “So với chuyện này, tui kinh ngạc một chuyện khác hơn, cô và Lư Triệt cái loại quan hệ sâu xa này...”

Vừa rồi, Thôi Niên đã kể cho bọn họ sự tình sau khi vào cung, đại đa số thông tin Nhiếp Thành đã biết hết rồi, trừ một điều —— nam nhân mà cô cứu khi vừa xuyên qua chính là Hán vũ đế Lư Triệt.

Lộ Tri Dao muốn nói lại thôi, như là có điều gì muốn nói, nhưng không biết làm sao mà mở miệng. Thôi Niên không hiểu mô tê gì, hắn rút cuộc nhìn không được, “Cái đó ấy, cô cùng Hán vũ đế hai người... tới mức độ nào rồi? Cô sẽ không... sẽ không với hắn...”

Chuyện này hắn xoắn xuýt cả đêm. Ngày hôm qua chính mắt thấy Lư Triệt trước mặt mọi người ôm Thôi Niên, cử chỉ thân mật, hơn nữa những người đó cũng nói, đây là tân sủng của bệ hạ...

Cô nàng này không chuyên nghiệp đến mức ấy chứ ?!

Thôi Niên hiểu ý hắn, mặt đỏ bừng, “Cậu cậu cậu... Cậu nghĩ gì thế! Bọn tôi rất trong sáng! Mới không phải như cậu suy nghĩ mấy chuyện đó!”

Lộ Tri Dao không tin, nhỏ giọng thăm thì, “Thật không? Công khai nắm tay cùng ôm người ta, Hán vũ đế mà lại là người thuần khiết...”

Thôi Niên vừa bực vừa tức giận, dù sao cũng là cùng hai người đàn ông thảo luận loại vấn đề này. Cô theo bản năng liếc Nhiếp Thành, lại thấy hắn chống đầu, tựa tiểu phi tiểu, “Đứng nha, Thiếu sử phu nhân...”

Này này này!

Cô đang muốn vì sự trong sạch của bản thân tranh cãi, Nhiếp Thành đã ho nhẹ một tiếng, thu liếc về mặt, “Thôi Niên.”

“Hả?”

“Lư Triệt đã quyết định không hòa hôn.”

Thôi Niên mờ mịt gật đầu, “Đúng vậy.” Đây không phải là cô nói cho bọn họ, mà là Lư Triệt bí mật mới cho cô.

Nhiếp Thành cười một tiếng, “Kế hoạch của chúng ta hoàn thành một nửa, đều là công lao của cô. Thôi Niên, cô làm rất tốt, so với dự định của tôi còn tốt hơn.”

Thôi Niên ngây người mấy giây, chợt đáy lòng dâng lên một nỗi vui sướng. Tựa như lúc ở công ty liều mạng hoàn thành một hạng mục, được lãnh đạo khen ngợi trước mặt mọi người, cảm giác chính là tự hào như vậy. Quá mức cao hứng, khiến cô quên bém mất thật ra vốn là mình bị ép làm việc này...

Liếc nhìn Lộ Tri Dao bộ mặt không muốn nhưng không thể nói, Thôi Niên vân vân vậy, ngại ngần nói: “Cũng không đến mức đó, do may mắn ấy mà. Nhưng thiệt ra tôi cũng rất cố gắng, khá là cố gắng, có thể nói là nhân viên ưu tú...”

Nhiếp Thành nụ cười càng sâu, “Cho nên, chuyện kế tiếp, cũng nhờ cô đó.”

Thôi Niên: “Ừ... Hả???”

Chiều tối cùng ngày, Thôi Niên bị triệu đến Tuyên Thất Điện.

Đây là lần đầu tiên cô bước đến tẩm điện của thiên tử, nghe nói bình thường nếu Lư Triệt không có lâm hạnh hậu phi, đều nghỉ ở đây. Vừa vào đã cảm nhận được sự khác biệt của nơi này với dịch đình, quả nhiên kim ngọc vi đường, rường cột trạm chỗ, đèn đóm mạ vàng trong chính điện được thấp cả ngày, ánh nến đứng đưa, người ngồi dưới ánh đèn đọc thẻ tre dung chỉ(*) tuần dật, phong thần như ngọc.

(*) dung chỉ: dung mạo cử chỉ

Thấy Thôi Niên đi vào, hắn không đợi cô hành lễ liền ngoắc tay, “Tới.”

Thôi Niên ngồi xuống bên người hắn, Lư Triệt vừa vặn dùng bút vòng một vòng trên thẻ tre, Thôi Niên hỏi: “Bệ hạ đang làm gì vậy?”

“Tôi qua ở giáo trường tỷ vô, có mấy người biểu hiện không tệ, trăm dự định đề cử.”

Thôi Niên nhìn về phía thẻ tre, quả nhiên viết ba cái tên. Cô biết nhất định trong đó có tên của Nhiếp Thành và Lộ Tri Dao, nhưng cô lại khiếp sợ phát hiện, mình... không nhận ra một chữ nào cả.

Dựa vào, vậy mà dùng chữ tiểu triện(**).

(**) chữ tiểu triện: Tiểu triện (小篆) hay Tần triện (秦篆) là lối chữ phát triển từ Đại triện, ra đời từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước và đề ra

chính sách thống nhất văn tự. Đây có thể coi là kiểu chữ thống nhất đầu tiên của Trung Quốc, do đó, khi nhắc đến trận thư thường là đề cập đến tiểu trận nhiều hơn.

Thời Niên: “Trừ hai người mà đêm qua bệ hạ trực tiếp khâm điểm, ngài còn phải cất nhắc ai?”

“Nàng còn nhớ thiếu niên kia không? Chính là người cuối cùng đánh với Lộ Tri Dao.”

Thời Niên sực nhớ, quả có người như vậy, lúc Lưu Triệt tỷ võ với Nhiếp Thành, hắn cũng luận đánh với Lộ Tri Dao. Nhìn qua hắn có vẻ mới mười lăm, mười sáu tuổi, gương mặt non nớt, vẻ mặt lại như ông cụ non thành thực trước tuổi. Lúc đánh được một nửa, hắn không nhận được thổ huyết, nhưng không khủng hoảng chút nào, tùy ý lau sạch. Ánh mắt thiếu niên đó kiên nghị, như bàn thạch, như thanh tùng.

“Hắn à, thoát nhìn bộ dáng rất lợi hại, chỉ là quá nhỏ...”

“Nhỏ không sao, bồi dưỡng sau này, có thể trở thành cánh tay phải đắc lực của trẫm”

Thời Niên bưng ly nước tùy ý uống, rõ ràng không có hứng thú với cánh tay phải đắc lực của hắn, Lưu Triệt nói: “Đúng rồi, hắn kêu Vệ Thanh.”

“Phụt —— “

Nước Thời sặc luôn ngum nước mới uống, ho khan liên tục, Lưu Triệt vỗ lưng cô, “Sao thế?”

“Không, không có gì...”

Thời Niên thăm nuốt nước miếng, trái tim đập thình thình. Trời ạ, là Vệ Thanh đó! Đại tướng quân danh chấn thiên cổ Vệ Thanh đó! Cô vậy mà được gặp hắn! Lại còn cmn không nhận ra hắn?!

Lưu Triệt ánh mắt hoài nghi, Thời Niên nghiêm mặt nói: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy, ngài nói rất đúng, vô cùng đúng! Bồi dưỡng sau này, Vệ Thanh sẽ trở thành cánh tay phải đắc lực của ngài!”

Lưu Triệt cười nhạt, không dây dưa chuyện này nữa, “Nàng thì sao, buổi chiều đi làm gì vậy tiểu tiên nữ? Trẫm phái người đi truyền nàng, bọn họ nói nàng ra ngoài, bây giờ mới tới.”

Thời Niên mất tự nhiên xoay người, “Ngươi làm gì gọi ta như vậy...” Từ sau tối hôm qua, hắn giống như mê cái xưng hô này, kêu mãi không dứt.

Lưu Triệt hí mắt cười nói: “Làm sao, nàng không phải tiểu tiên nữ của trẫm à?”

Thời Niên nhìn ánh mắt hắn, hắc bạch phân minh, thường ngày luôn là kiêu ngạo bất tuân, nhưng ánh mắt nhìn mình lại lóe lên vẻ ôn nhu. Giọng nói mấy tiếng trước của Nhiếp Thành vẫn còn vang vọng bên tai, “Cô không cảm thấy, Lưu Triệt hắn vừa ý cô sao?”

Lộ Tri Dao chen miệng, “Đương nhiên coi trọng, nếu không sao có thể là em ở bên dưới liều mạng đánh nhau, còn cô ấy ngồi phía trên uống nước làm khán giả? Xã hội phong kiến thật bất công!”

Cô cũng không phải là người chậm hiểu, trước kia cũng từng được nam sinh theo đuổi, khoảng thời gian qua thật ra đã mơ hồ cảm giác được, sau cái ôm tới qua càng thêm khẳng định.

Lưu Triệt đối với cô, quả thật có ý tứ ở phương diện kia.

Nhưng vấn đề nằm ở đó, nhiệm vụ của bọn họ... là làm mai cho hắn với Vệ Tử Phu mà!

Thời Niên tự lấy lại tinh táo, bị Hán vũ đế vừa ý, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng cũng không phải không thể hiểu. Dù sao lịch sử đã chứng minh, con người hắn chính là như vậy, phong lưu đa tình, cả đời âu yếm vô số mỹ nhân. Hiện tại bọn họ cùng nhau trải qua giai đoạn đặc biệt, hắn sinh ra hảo cảm đối với cô, rất bình thường.

Cô chỉ việc chuyển hứng thú của hắn trở về Vệ Tử Phu là được.

Thời Niên nhoen miệng cười, trực tiếp bỏ qua đề tài này, “Đúng rồi, người nghĩ ra cách nào để hòa thân vậy?”

Lưu Triệt nghe đến vấn đề này, dùng thẻ tre vỗ vỗ đầu, phiền não nói: “Đừng nhắc tới nữa, trẫm suy nghĩ cả ngày, cuối cùng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.”

Bây giờ Hán triều vẫn chưa đến thời điểm nên xé rách mặt với Hung Nô, cho nên chuyện này chỉ có thể dùng trí, nhưng sứ thần Hung Nô đã đến Trường An rồi, sao có thể nói hủy bỏ dễ dàng như vậy? Hơn nữa, Lưu Triệt còn phải cẩn thận lừa gạt Thái hoàng Thái hậu, cho nên sáng nay mới nhẫn nại chịu đựng diễn cảnh hiếu tử hiền tôn ở Trường Nhạc Cung.

Chẳng qua cho dù than phiền, trạng thái của hắn nhìn cũng không tệ lắm. Xem ra sau khi quyết định không hòa thân, cho dù phải đối mặt với nhiều vấn đề khó khăn, cũng tốt hơn là khiến hắn nhẫn nhục nhượng bộ.

“Nếu chưa nghĩ ra được, chúng ta đi ra ngoài chút đi. Giải sầu một chút, khai thông đầu óc, như thế nào?”

Luru Triệt: “Nàng thật chỉ muốn ra ngoài một chút?”

Thời Niên thành thật nói: “Ta còn muốn đi thăm Vệ Tử Phu. Người Hung Nô đến, nhất định gần đây áp lực trong lòng nàng rất lớn, vạn nhất không nghĩ thông thì làm thế nào? Chúng ta đi khích lệ nàng một chút nhé.”

Luru Triệt chăm chú nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Phải rồi, Vệ Thanh chính là em trai Vệ Tử Phu, nàng biết không?”

Thời Niên không ngờ hắn hỏi cái này, suy nghĩ một chút mới nói: “VẬY Ạ? Ta không biết. Đúng thật, bọn họ cùng họ...”

“Ừm, hẳn vốn là mã nô của phủ Dương Tín công chúa, bởi vì a tỷ thành hòa thân công chúa, mới được đặc biệt tuyển nhập nam quân.”

“Thì ra là vậy. Bây giờ ta mới biết đó.”

Luru Triệt nhìn nàng mặt đầy vô tội, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Đi thôi.”

Hai người cùng đi Phi Hương Điện, lần này là đi bằng cửa chính, dĩ nhiên khiến Phi Hương Điện rối loạn một trận. Cuối cùng, bọn họ cho lui ra hết, Vệ Tử Phu cung kính nói: “Thiếp bất tri, lần trước cứu mình lại là bệ hạ và Thôi Thiếu sử, đã thất lễ, thỉnh quý nhân tha tội!”

“Không tội không tội, chúng ta chỉ muốn thăm nàng một chút thôi mà, thân thể không sao rồi chứ?” Thời Niên kéo tay nàng, vô cùng thân thiết hỏi han.

Vệ Tử Phu miễn cưỡng cười một tiếng, “Thiếp vô sự, cảm ơn Thiếu sử quan tâm.”

“Ngươi đừng sợ, mặc dù người Hung Nô đến, nhưng chuyện cũng không đến nỗi không thể không cứu được. Hơn nữa, coi như thật sự phải đi Hung Nô, cho dù ngươi có tâm nguyện gì, bệ hạ cũng sẽ tận lực thỏa mãn.”

Cô nói xong, đá một ánh mắt cho Luru Triệt, hẳn chỉ gạt đầu, “Ừm, trăm sẽ tận lực thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.”

Vệ Tử Phu thần sắc khẽ động, “Thật không? Vậy thiếp... Thiếp quả thật có một việc muốn cầu bệ hạ.”

Luru Triệt có chút ngoài ý muốn, “Nói ra thử xem.”

Vệ Tử Phu quý xuống, trường bào nói: “Thiếp muốn, nếu như có thể, bệ hạ có thể hoãn chậm ngày xuất phát không ạ?” Tựa hồ sợ Luru Triệt hiểu lầm, nàng vội giải thích, “Thiếp cũng không phải là cố ý trì hoãn, chẳng qua là em trai thiếp mấy ngày trước vào cung thăm, có nói qua, Hung Nô tháng trước vừa trải qua một trận ôn dịch, không biết hiện tại thế nào. Thiếp thì không sao, chẳng qua là những cung nữ gả theo phần lớn thân thể nhu nhược, nếu chẳng hay ôn dịch còn không khống chế được, các nàng ở Hung Nô xảy ra chuyện gì, thiếp trong lòng quả thực...”

“Ngươi nói gì? Hung Nô vừa mới trải qua một trận đại ôn dịch?” Luru Triệt cắt đứt nàng, “Ngươi nói kĩ hơn đi!”

Vệ Tử Phu sửng sốt một chút, “Ừm... em trai thiếp nói, hồi tháng tư, Hung Nô nam bộ bộc phát một trận xuân ôn lớn, chết không ít người, dê bò tổn thất vô số. Đệ ấy còn nói, năm nay cuộc sống ở Hung Nô sợ rằng khó khăn... Sao vậy, bệ hạ?”

Sao vậy? Hắn cũng đang muốn hỏi sao vậy?

Luru Triệt đứng lên, đi tới đi lui hai vòng, cuối cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám tin tưởng rằng mình lại may mắn như vậy! Hung Nô bộc phát ôn dịch, làm chết vô số dê bò, cái này nghĩa là gì chứ?

Hắn cảm thấy, hẳn đã chạm được cánh cửa vấn đề.

Xoay người nhìn, Vệ Tử Phu còn quý nơi đó, thần sắc kinh hãi. Đây là lần đầu tiên hắn thật sự nhìn nàng, chỉ cảm thấy gương mặt đó không hiểu sao vô cùng thuận mắt, đi tới tự mình đỡ nàng dậy, cười nói: “Ngươi lần này đã lập công lớn.”

Hai người đứng sát nhau, Vệ Tử Phu gửi được hương thơm từ trên người hắn, gò má đỏ ửng, mỹ nhân hóa thẹn thùng, đối lập hình ảnh ngày thường. Nhưng mà hắn lúc này không có tâm tư nhìn lâu, quay đầu nói: “Nàng ở chỗ này bởi nàng ấy đi, trăm còn có việc, về trước Tuyên Thất Điện.”

Dứt lời, không quản cung tiễn của hai người, xoay người ra khỏi tầm điện.

Nhưng mà, đi chưa bao xa, hắn đột nhiên cảm giác được không đúng. Hung Nô bùng nổ ôn dịch, trong triều thật ra đã có người đề cập tới, nhưng mọi người đều không coi ra gì, người biết cực ít, cho tới hắn hôm nay cũng không nhớ ra. Vệ Tử Phu nói là em trai nàng nói, nhưng Vệ Thanh chỉ là một binh lính bình thường ở nam quân, sao có thể biết cái này? Còn biết cận kề như vậy?

Hắn xoay người trở về, mới vừa tới cửa, liền nghe được âm thanh do dự của Vệ Tử Phu, “Thôi Thiếu sử, ta nói vậy với bệ hạ, thật sự sẽ không phải đi Hung Nô sao?”

Cách nhau một bức tường, hắn không thấy được vẻ mặt của Thời Niên, nhưng có thể nghe được giọng nói chắc chắn của nàng, “Dĩ nhiên. Hơn nữa, bệ hạ nhất định sẽ cảm thấy ngươi rất thông minh, rất lợi hại, không chừng sẽ thích ngươi luôn cho coi!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đầu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Bắn Tên

Edit: Mặc Mặc Vô Ngôn

Thời Niên cảm thấy kế hoạch của mình quả thực hoàn mỹ không chê vào đâu được. Nhiếp Thành đã nói, phải nghĩ biện pháp nói cho Luru Triệt biết chuyện Hung Nô bùng nổ ôn dịch, hẳn là người thông minh, tự nhiên biết tiếp theo phải làm gì. Nhưng Thời Niên cảm thấy nếu chỉ vậy thì chưa đủ. Cô quyết định để Vệ Tử Phu nói cho Luru Triệt biết tin tức này, đem công lao chuyển sang vị hoàng hậu tương lai, nhất tiễn song điêu.

Lúc chiều cô lén chạy đến Phi Hương điện, Vệ Tử Phu nhận ra cô là người từng cứu nàng, không khỏi kinh ngạc, mà sau khi Thời Niên nói có thể giúp nàng không cần hòa thân, Vệ Tử Phu hồi lâu không nói nên lời.

Thời Niên nhin không được hỏi: “Ngươi không tin ta sao?”

Vệ Tử Phu lắc đầu, lại trầm mặc một hồi, rốt cuộc dứt khoát nói: “Ngài đối với Tử Phu có ân cứu mạng, ta dĩ nhiên là tin ngài. Cũng được, dù sao đều như vậy, chỉ cần không phải đi Hung Nô, bảo ta làm gì cũng được!”

Bây giờ nghĩ lại, mọi chuyện tiến triển được rất thuận lợi à nha.

Thời Niên tâm tình vui sướng, dứt khoát lưu lại bởi Vệ Tử Phu ăn cơm tối. Khoảng thời gian này nàng ta làm gì cũng không tiện, đáng người có phần tiều tụy, Thời Niên nhìn mà đau lòng, kéo tay nàng nói: “Ngươi phải ăn nhiều đồ tốt vào, nếu không đói ra xấu xí, bệ hạ sẽ đau lòng!”

“Bệ hạ...” Vệ Tử Phu có chút hồ đồ, tựa hồ không hiểu sao nàng đem mình cùng bệ hạ chung một chỗ.

Thời Niên cũng không giải thích, gấp một miếng thịt đưa tới bên miệng nàng, “A, ăn cái này ~”

Vệ tử phu đỏ mặt, ngại ngừng ăn lấy.

Trì hoãn một buổi chiều, chờ trở lại dịch đình đã trễ lắm rồi, Thời Niên khê đẩy cửa, lại phát hiện bên trong phòng có người đang ngồi.

Cô sợ hết hồn, sau khi thấy rõ là ai lại kinh ngạc, “Bệ hạ? Sao ngài lại ở đây?”

Trong điện chỉ điểm một ngọn đèn, ánh sáng lờ mờ, không nhìn rõ được vẻ mặt Luru Triệt bây giờ như thế nào. Hắn giống như đang nhìn gì đó, nghe được âm thanh cũng không quay đầu, nhàn nhạt nói: “Làm sao, dịch đình của trẫm, trẫm cũng không được tới?”

“Ý ta không phải vậy, chẳng qua là...” Theo suy nghĩ của cô, hẳn là tối nay Luru Triệt phải rất bận bịu chứ, chẳng lẽ Nhiếp Thành đánh giá cao hắn, hẳn không có lãnh hội được cái đó tình báo thâm ý?

Cô ngồi xuống bên người Luru Triệt, Luru Triệt chỉ liếc cô một cái, rồi đột nhiên cười thành tiếng, “Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là trẫm vừa nghĩ ra cách hủy bỏ hòa thân, cho nên muốn tới kể cho nàng biết.”

Thời Niên đảo tròn mắt, mặt đầy kinh hi, “Thật sao? Vậy ngài nghĩ làm sao để hủy bỏ?”

“Không phải buổi chiều Vệ Tử Phu có nói qua, tháng trước Hung Nô bộc phát một trận ôn dịch lớn, trẫm biết, sau trận ôn dịch này, bọn họ nhất định cần lương thực và dê bò, chúng ta vừa vận có thể dùng cái này làm tiền cược, cùng Hung Nô đàm phán. Đại Hán cung cấp cho bọn họ lương thực, coi như trao đổi, Hung Nô bỏ lần kết thân này.”

Khi mà những danh tướng như Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh còn chưa lớn, thì đây chưa phải là lúc thích hợp cho Hán triều đối đầu chính diện với Hung Nô, không thể nghĩ ngờ đây là một kế sách hòa hoãn. Thời Niên vỗ tay một cái, “Đúng vậy, biện pháp tốt như vậy, ta có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra! Bệ hạ ngài thật thông minh!”

Nữ hải nhĩn hót quá trực tiếp thế này, đổi lại ngày xưa hẳn nhất định vui, nhưng tối nay lại không thể không đem hết thảy cẩn thận quan sát.

Luru triệt bất động thanh sắc, “Chỉ là, sau quyết định này, trẫm lại có chút phiền não mới.”

“Chuyện gì?”

“Vệ Tử Phu không đi Hung Nô, vậy nên phải an bài cho nàng như thế nào? Nhắc tới, tình cảnh của nàng ta quả thực lúng túng, nói quý không quý, nói tiện không tiện, ai cũng biết nàng vốn là thân phận gì, lại vì sao vào cung. Không làm được yên thị Hung Nô, thì trẫm cũng phải giúp nàng tìm một nơi chốn tốt mới được.”

Yên thị: Người Hung Nô thời Hán gọi hoàng hậu của vua

Thời Niên nháy nháy mắt, “Bệ hạ là hỏi ý kiến của thiếp sao?”

Lưu Triệt: “Nơi này còn có người thứ ba sao?”

“Bệ hạ nếu hỏi thiếp, thì thiếp xin được tùy tiện nói một câu. Ta cảm thấy, ngài quả thật nên cẩn thận sắp xếp Vệ Tử Phu, đưa nàng ra cung khẳng định không được, nàng chung quy cũng là công chúa, nếu mà không cần người ta kết thân liền đuổi người ta đi, chính là qua cầu rút ván, bất cận nhân tình.”

“Vậy trăm chọn cho nàng ta một người chồng, lấy thân phận công chúa gả ra ngoài?”

“Chính ngài cũng nói, ai cũng biết nàng vốn chỉ là một nô tỳ, còn đã từng bị chọn trúng viễn giá Hung Nô, thiếp lo lắng, gia tộc hiển quý sẽ có kị, không muốn đón dâu, mà gia thế kém chút lại không xứng với công chúa chi tôn.”

Lưu Triệt cười, “Vậy nàng nói, phải làm sao đây?”

“Ta cảm thấy, gia tộc hiển quý đã không được, thì dứt khoát tìm người cực quý, người căn bản không cần quan tâm thân phận nàng là gì. Giống như bệ hạ ngài, bản thân đã là thiên tử chi tôn, thích ai chắc chắn sẽ không quan tâm nàng là con gái công hầu hay là nô tỳ hèn mọn. Huống chi, Vệ Tử Phu vốn chính là gả cho vua một nước, có thể thấy nàng có mệnh bởi bạn vương giá...”

Thời Niên nói đang vui vẻ, chợt phát hiện mặt Lưu Triệt mặc dù đang cười, nhưng đôi mắt lạnh lẽo vô cùng, trong bóng đêm lạnh lùng ngưng mắt nhìn cô. Cô thầm giật mình, câu nói kế tiếp bị mắc trong cổ họng, có chút luống cuống nhìn hắn.

“Bệ, bệ hạ, ta nói sai cái gì ư?”

Lưu Triệt đứng lên, từ cao nhìn xuống quan sát cô.

Hắn biết nàng có vấn đề. Lần đầu tiên gặp mặt đã biết. Thiếu nữ từ trên trời giáng xuống, đầu tiên là cứu mạng hắn, rồi lại xuất hiện ở hậu cung của hắn. Hắn từng hoài nghi nàng là gián điệp, là gián điệp, là con dao độc nhân để ở bên cạnh hắn, nhưng càng sống chung, càng cảm thấy loại này suy đoán vô lý. Cõi đời này sẽ không có người dám phái ra một gián điệp như nàng.

Hắn tự nói với mình như vậy, nhưng vào lúc bất ngờ không kịp đề phòng, hắn đã nghe được.

Muốn hắn thích Vệ Tử Phu sao?

Hắn nghiêng đầu, khẽ cười nhẹ, che đi bi thương chợt lóe, “Không có sai, nàng nói rất hay. Cực kỳ hay.”

Mấy ngày kế tiếp, Lưu Triệt không tìm Thời Niên nữa, cô thấp thỏm trong lòng. Lưu Triệt lúc ấy nói xong câu nói kia liền phát áo ra đi, không giải thích thêm gì nữa, lưu lại cô liên tục mấy ngày này đều ở đây xoắn xuýt, rốt cuộc mình chọn phải chỗ nào của vị đại nhân này!

Chẳng lẽ hắn không thích cô nói lời ám chỉ hắn cưới Vệ Tử Phu? Nhưng mà đây không phải là nàng lần thứ nhất cô làm vậy, trước đây sao không thấy hắn nổi giận?

Cô nghi hoặc không hiểu, lại không dám thường xuyên đi tìm bọn Nhiếp Thành, không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ở dịch đình trông ngóng đợi chờ. Có lẽ là ánh mắt quá khát vọng, vẻ mặt quá bách thiết, đến cuối cùng, Nguyệt Dung dè dặt nói: “Thời Niên, người chớ, chớ quá gấp, bệ hạ nhất định là gần đây tiền triều quá bận rộn, mới không chú ý người... Hắn sẽ không quên người, người chớ khổ sở...”

Thời Niên kinh ngạc ba giây, sau đó ngẩng đầu liền bắt gặp mấy ánh mắt hoặc đồng tình, hoặc thương hại, hoặc cười trên sự đau khổ của người khác. Mọi người thấy cô phát hiện, lập tức nhìn chung quanh, làm bộ mới vừa rồi không có phát sinh cái gì.

... Ta không phải là sợ thất sủng có được không!

Vì chuyện này, khi Lưu Triệt rốt cuộc cũng tuyên triệu Thời Niên, mặc dù tâm tình như đang bay, nhưng cô cũng cường ép bản thân đưa ra vẻ mặt dè dặt gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Đã biết, chờ ta hạ hoàn bản cờ này rồi nói sau.”

Mọi người: “...”

Lần này cũng là ở giáo trường, nhưng không phải là quảng trường rộng lớn đủ cho mấy trăm nam quân đánh lộn lúc trước, mà là một chỗ bên cạnh Tuyên Thất điện, giáo trường hoàng đế thường ngày cưỡi ngựa bắn cung. Lúc Thời Niên đến, vừa dịp nhìn thấy tràng thượng bụi mù tung bay, âm thanh âm ỉm, bốn con tuần mã từ xa đến gần, nam tử trên yên ngựa nhanh chóng ghim xuống, rút trường cung sau lưng, nhắm ngay giáo trường một tấm bia trên giáo trường.

Chạy đầu là Lộ Tri Dao, chỉ thấy cậu ta hai mắt sáng lên, mặt đầy khát khao muốn thử, không nhắm quá lâu, vũ tiễn liền “vút” bay ra ngoài, bắn trúng hồng tâm.

Thời Niên có chút kinh ngạc. Mấy cổ nhân ở đây có thể bắn tốt thì không có gì lạ, nhưng Lộ Tri Dao lại là người hiện đại, hơn nữa đêm đó giáo trường tỳ vũ, hắn cũng là một trong hai người còn trụ lại. Lộ Tri Dao thật hài lòng về kết quả, mặt đầy đắc ý, đánh mất đầy khiêu khích với phía sau. Lưu Triệt, Nhiếp Thành hai người giục ngựa chạy đến hai mắt nhìn nhau, đồng thời giương cung kéo tên, nam nhân ý cười bên môi, nét mặt chuyên chú, ánh mắt sắc bén như đao. Chỉ nghe được “vèo” “vèo” hai tiếng, hai vũ tiễn xuyên phá không khí, khí thế như hồng địa lao đến bia ngắm, sau đó, đồng thời bắn trúng

tâm bìa!

Lộ Tri Dao nháy mắt sụp đổ. Thời Niên nhìn hai mũi tên không phân cao thấp, cũng bối rối, ai mới là người thắng đây?

Lưu Triệt siết ở giây cương, chỉ tấm bìa cười hỏi: “Vậy làm sao phân thắng bại?” Nhiếp Thành cũng cười nói: “Thần không biết, không bằng chờ Vệ quân bắn, rồi mới định thắng bại?”

Cười con ngựa thứ tư là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nghe vậy im lặng không nói tháo cung xuống, một tay lấp tên. Thiếu niên vẻ mặt rất bình tĩnh, cho dù ở trên lưng ngựa đang lao thân hình lại trầm ổn như thanh tùng.

Hắn cũng không ngắm bắn bao lâu, ngón tay đã buông ra, mũi tên phá không vút đi. Thời Niên chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức nhìn về phía tấm bìa, nhưng phát hiện giữa hồng tâm ba mũi tên chen lẫn lẫn nhau, nhất thời lại phán đoán không ra hắn có bắn trúng không.

Chẳng lẽ là bắn trượt?

Vừa lúc suy nghĩ này vừa lóe lên, hai cái vũ tiễn lao đảo, từ hồng tâm rụng xuống, rơi trên mặt đất.

Thời Niên tròn to hai mắt.

Thiếu niên không giống diễn kịch trong ti vi chệ mũi tên của người trước thành hai nửa, hắn trực tiếp khiến mũi tên của hai người trước rớt xuống vì chấn động...

Nằm sừng sững giữa tấm bìa, chỉ có mũi tên của hắn.

Lưu Triệt ha ha cười to, nhảy xuống ngựa tiện tay ném cây cung cho tên bên cạnh, “Thống khoái! Quả nhiên tỷ võ cùng ba người các ngươi rất thống khoái!”

Ba người kia cũng nhảy xuống ngựa, đồng thời quỳ xuống đất nói: “Bệ hạ quá khen, xin thứ cho thần vượt quá bốn phận!”

Lưu Triệt cười để cho bọn họ đứng lên, lúc này mới nhìn về phía Thời Niên đứng đợi đã lâu, vẻ mặt nhất thời biến đổi vì diệu, “Tới.”

Thời Niên hướng hắn hành lễ, đồng thời cẩn thận quan sát hắn. Mặc kệ là vì lý do gì, nếu cho triệu cô tới, hắn là không tức giận?

Tiểu là vẻ mặt Lưu Triệt lại thâm thúy, khó phân hiệt, cô nhìn hồi lâu, chẳng thể nhìn ra gì cả. Thời Niên đành từ bỏ, ánh mắt không thể đợi lập tức hướng về thiếu niên cô trông ngóng đã lâu, “Vị này chính là... Vệ quân ư?”

Vệ Thanh Vệ đại tướng quân a! Lần trước chưa nhìn kĩ, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, không hổ là danh tướng tung hoành sa trường vang danh thiên cổ, mới mười mấy tuổi đã lợi hại như thế! A, Chu Tiểu Hồi hình như là fan của hắn?!

Vệ Thanh quỳ xuống đất hành lễ, “Thần Vệ Thanh, tham kiến Thiếu sử phu nhân!”

Nhiếp Thành kéo Lộ Tri Dao, hai người cũng hướng nàng quỳ một chân xuống, “Tham kiến Thiếu sử phu nhân.”

Thời Niên thấy hai người cúi đầu, mắt ba giây mới phản ứng lại, đứng nha, cô là tiểu lão bà của hoàng đế vợ nhỏ, cái thân phận này thật là cũng có chỗ hay! Để cho hai người bọn họ quỳ xuống trước mình, quá lời rồi!

Cô bày ra bộ dáng lão thái hậu, làm bộ làm tịch tăng hắng một cái, “Được rồi, đứng lên đi.”

Lộ Tri Dao: “...”

Hắn nuốt giận đứng lên, muốn dùng ánh mắt kháng nghị, Thời Niên cũng xuất thần bắt đầu diễn xuất. Nữ hài nhìn quân vương, sùng bái nói: “Hôm nay vừa thấy mới biết, hóa ra bệ hạ không chỉ có thân thủ giỏi, thuật cưỡi ngựa cùng tài bắn cung cũng thật giỏi, thiếp bội phục.”

Lưu Triệt mí mắt không thèm nhấc, “Ngươi nói vậy, rõ ràng hôm nay đứng thứ nhất là Vệ khanh.”

“Vệ quân tất nhiên là thần tiễn, bệ hạ và Nhiếp quân nhưng cũng không thua kém, thiếp là thật lòng.”

Lưu Triệt là một hoàng đế, luyện công phu đến trình độ này đã rất hiếm thấy, khó trách sách sử sách nói hắn cỡi ngựa bắn cung tất cả tinh thông, không phải thổi phồng.

Biểu tình của cô nhìn không giống giả bộ, Lưu Triệt ánh mắt chợt động, “Vậy, nàng thích? Vậy đơn giản, trăm có thể dạy nàng.”

“Hả?”

Lưu Triệt không cho cô cự tuyệt, đã đem người kéo đi, đồng thời nhét một cây cung vào tay cô, “Tới, giờ lên, nhắm ngay cái bia đằng kia.”

Thời Niên: “...”

Người này mắc bệnh gì thế, nghĩ sao vừa nói đã bắt người đã đi!

Lưu Triệt đứng ở sau lưng cô, hai cái cánh tay đem cô vòng ở trong lồng ngực, y bảo để vương quý trọng, có mùi Long Tiên Hương phảng phất, hai tay hấn cầm tay cô, dùng chút sức, kéo dây cung, ngón tay hai người siết vào nhau.

Thời Niên chưa từng thân mật như vậy với nam nhân, gò má có chút nóng, lại nghĩ tới Nhiếp Thành, Lộ Tri Dao và Vệ Thanh cũng đứng ở bên cạnh nhìn, cả người đều phát hỏa.

“Bệ hạ, ta không muốn...”

“À, thiếu chút nữa quên mất, trẫm đã biết làm sao để hủy bỏ hòa thân.”

Hắn nhắc tới cái này, Thời Niên thanh âm nhất thời mất, ngửa đầu mong đợi nhìn lại. Lưu Triệt bên miệng ngầm ý cười, phân phó: “Nhìn trước mặt.”

Ngay trước mặt bệ tôi, hắn vẫn không để ý ôm lấy sủng phi, nhìn như đang dạy nàng bắn tên, nhưng những lời thổ lộ bên môi lại chuyện đại sự quan hệ tới mệnh mạch quốc gia, “Lần trước trẫm nói, muốn lợi dụng lần ôn dịch lần này của Hung Nô, đàm phán với bọn họ, hủy bỏ hòa thân, còn nhớ không?”

Thời Niên gật đầu, dĩ nhiên nhớ.

“Nhưng mà, trẫm có chút nghi hoặc, nếu hung nô có loại khốn nạn này, vì sao không nói với đại Hán, chẳng lẽ là tin tức có sai lầm? Vì vậy, phái thám tử đi thăm dò, rốt cuộc sáng nay đã nhận được thư hồi âm. Thì ra, Hung Nô bên kia đại khái là cảm thấy, sắp tới hòa thân, không thể vào lúc này thể hiện yếu thế trước Hán triều, nên quyết định mua lương thực với người Hán ở biên giới, tạm thời vượt qua cửa ải khó khăn lần này lần này.”

Hắn vừa nói, ngón tay buông lỏng một chút, Thời Niên thân thể căng thẳng, chỉ thấy vũ tiễn vượt qua tấm bia bên kia, tà tà bay lên trời.

Cô nhìn mũi tên đầu tiên bị bắn trượt, trẫm mặc mấy giây, từ đáy lòng hỏi: “Tại sao bọn họ không trực tiếp cướp chứ?” Cũng không phải là chưa từng làm!

Lưu Triệt cười một tiếng, “Bọn họ cần quá nhiều lương thực, cướp là cướp không đủ, sẽ khiến mọi người dọa sợ. Nếu không, nàng cho là Thiên Vu Hung Nô mà nguyên ý tiêu sở tiền này?”

Hắn lại cảm mũi tên, lần nữa dẫn cung, nhưng chậm chạp không mở miệng. Vệ Thanh không nhịn được chen miệng: “Vậy chúng ta phải làm gì đây? Xem bộ dáng, Hung Nô bên kia hẳn không dự định thương lượng, bọn họ chỉ muốn công chúa, cùng với tài vật đi cùng công chúa!”

Thời Niên liếc hắn. Xem ra mấy ngày này, ba người bọn họ đã lấy được tín nhiệm của Lưu Triệt, ngay cả chuyện hắn không muốn hòa thân cũng biết. Dù sao cũng là chị em ruột, Vệ Thanh quan tâm mệnh vận của chị, tính tình trầm ôn xưa nay trầm ôn tính tình cũng không thể không xúc động.

Lưu Triệt nhìn hắn, đột nhiên nhướng mày, “Vệ khanh không biết làm thế nào? Ban đầu không phải là ngươi biết trước, Hung Nô gặp ôn dịch mà...”

Thời Niên rung mình, hồng rỗi hồng rỗi! Vệ từ phu ngày đó vì dễ dàng lấy tín nhiệm, dùng Vệ Thanh để nguy trang, nhưng bọn họ còn chưa câu thông với nhau!

Vệ Thanh quả nhiên cũng sốt một chút, nghi ngờ nói: “Bệ hạ... Ý gì?”

Thời Niên quyết định thật nhanh, tay buông lỏng rồi thả ra mũi tên này, chỉ nghe “vèo”, vũ tiễn vậy mà bắn trúng bia. Mắt cô sáng lên, ngược lại thật sự hưng phấn, “Trúng trúng! Bệ hạ ta bắn trúng!”

Lưu Triệt hí mắt nhìn quá, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ kích động của cô, cũng sốt cười một tiếng, sờ sờ đầu của cô, “Lợi hại lợi hại.”

Thời Niên bị giọng điệu dỗ dành trẻ con của hắn làm cho quần bách, né tránh nói: “Ngài hay là suy nghĩ thật kỹ, phải làm thế nào để ép hung nô đàm phán với chúng ta.”

“Cái đó hử, trẫm đã có biện pháp.” Lưu Triệt khoan thai nói.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Giao Đầu

Kha Thuật Đồ gần đây tâm tình không tệ.

Bởi vì Hoàng đế Hán triều thịnh tình giữ lại, sứ đoàn Hung nô đã ở Trường An gần một tháng. Trung Nguyên dù sao cũng là nhiều của nhiều người, bất luận là phòng ốc hoa mỹ, hay đường phố náo nhiệt, thậm chí rượu ngon món ngon nơi này đều làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng mới mẻ. Mà nghĩ đến một quốc gia như vậy, cũng phải hướng thần phục cúi đầu với bọn họ, một cổ ngạo mạn đột nhiên nảy sinh trong hân.

Trong lúc ở lại đây, Thái Hoàng Thái hậu cũng thực hiện lời hứa, trước tiên cho bọn họ gặp qua công chúa, Kha Thuật Đồ chấn động trước vẻ mỹ lệ của công chúa, đối với việc hòa thân này không có hoài nghi bất kỳ thứ gì.

Tuy vậy, hân cũng không phải không có chuyện lo lắng. Đội ngũ hòa thân đi được nửa đường, mới nghe nói Hung nô bạo phát ôn dịch, lần trước lại truyền đến tin tức, nói tình hình bệnh dịch đã được khống chế, lương thực khuyết thiếu cũng quyết định mua từ Hán triều. Kha Thuật Đồ bận lòng về tộc người quê nhà, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định đi sớm một chút để giải quyết sự tình bên này, mang theo công chúa trở về Hung nô.

Song, không đợi hân đến gặp Hoàng đế Hán triều đưa ra thỉnh cầu, muội muội A Thụ Lan lại mang đến cho hân tin tức, “Ca ca, không ổn! Đại thúc Ô Đồ Mộc gọi thư nói, những lương thực chúng ta mua từ Hán triều đều bị cướp đi rồi!”

Kha Thuật Đồ cả kinh nói: “Bị đoạt đi? Là ai đoạt đi rồi?!”

“Không biết, hình như là một đám đạo tặc biên giới, từ lối ăn mặc không nhìn ra là quốc gia nào. Bọn họ không nhiều người lắm, nhưng thân thủ đều rất tốt, lúc vận chuyển lương thực trên đường bị mai phục, chúng ta người không phòng bị, để cho bọn chúng đắc thủ.”

Kha Thuật Đồ đập bàn đứng lên, “Đạo tặc cái gì, cứ nhiên dám cướp đoạt lương thực người Hung Nô chúng ta, không sợ loạn đao thảo nguyên của chúng ta sao?!”

A Thụ Lan cũng khó hiểu, hiện giờ Hung nô đang mạnh mẽ, ai cũng không nghĩ tới cứ nhiên có kẻ rắp tâm dám đánh người Hung Nô. Chỉ có thể đổ tại bọn họ vì không muốn làm cho Hán triều chú ý, nên không giống trông kìa chiêng đi vận lương, người phái đi cũng không nhiều lắm, mới trở thành đội ngựa bình thường!

Hai anh em đều tính tình nóng nảy, lập tức giận mắng không thôi, cuối cùng những người bên cạnh khuyên nhủ: “Bây giờ không phải là lúc trút giận, Hung nô bên kia không có lương thực, đã loạn thành một đoàn. Chúng ta vừa mới tổn thương nguyên khí nặng nề, rất nhiều người bệnh còn chưa hết hoàn toàn, không đồ ăn sao được?”

A Thụ Lan nghĩ đến mẫu thân và muội muội, tức khắc luống cuống, “Ca ca, làm sao bây giờ.”

Kha Thuật Đồ sắc mặt biến đổi, chốc sau giống hạ quyết tâm gì, nói: “Chuyện này bây giờ, muốn giải vây thế cục Hung nô, chỉ có một biện pháp.”

Từ đêm tổ chức phong yến, trong khoảng thời gian sứ đoàn Hung nô ở Trường An, Hán đình cũng từng nhiều lần mở tiệc chiêu đãi bọn họ, tỷ như buổi chiều hôm nay, Hoàng đế lại mời chúng sứ thần đến Vị Ương Cung, phẩm rượu nghe khúc, du vườn ngắm hoa.

Yến hội bố trí trên một phương đài lộ thiên ở thượng uyển phía sau cấm cung, thần tử Hán triều tham gia cũng không nhiều, quan cấp phần lớn cũng hơi thấp. So với đoàn sứ thần Hung nô ngược lại cũng không khác nhau lắm, Kha Thuật Đồ dẫn đầu, bọn họ theo thứ tự ngồi xuống vị trí. Thời tiết này Vị Ương Cung phần hoa nở rộ, đưa mắt nhìn khắp nơi thấy gấm vóc uốn lượn, đàn tranh sáo trúc riu rít không ngừng bên tai, oanh ca yến hát thướt tha động lòng người, cùng với hoa rơi tung bay, gió ấm dịu ngọt, làm người ta chỉ cảm thấy kiểu điệu như tranh họa, cực kỳ thích ý.

Hôm nay Lưu Triệt cũng rất hào hứng, hân và Kha Thuật Đồ cùng nhau lưu hành từ mỹ thực, y phục của Trường An cho đến thảo nguyên, bảo mã của Hung Nô, có thể nói không khí vô cùng hòa hợp, khách chủ đều vui vẻ. Cuối cùng Kha Thuật Đồ nhanh nhạy chọn thời cơ, rồi chỗ quý xuống, cung kính nói: “Bệ hạ, tiểu thần có một thỉnh cầu, mong bệ hạ ân chuẩn.”

“Sứ thần có lời, cứ nói đừng ngại, không cần hành đại lễ này.”

“Kỳ thật cũng không phải chuyện gì đại sự, Hung nô tháng trước có đợt ôn dịch bạo phát, làm dê bò và lương thực chúng dân tổn thất không ít. Cho nên tiểu thần cả gan, hy vọng bệ hạ có thể đem toàn bộ tài vật muốn đưa đến Hung nô lần này đều đổi thành lương thực.”

Kha Thuật Đồ tận lực làm mình bản thân có biểu tình tự nhiên. Chuyện ẩm ỹ đến mức này thì không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thỉnh cầu trợ giúp của Hán triều, Thiên Vu đế Ô Đồ Mộc truyền tin cho hân hân cũng là ý tứ này. A Thụ Lan vốn kiến nghị dấu điểm chuyện ôn dịch, dùng khác lý do đổi lương, nhưng hân cho rằng Hán triều chỉ cần hỏi thăm một chút, lập tức sẽ rõ ràng, che che dấu dấu ngược lại lộ hành tích (1). Cho nên, hân quyết định bảm báo đúng sự thật, chỉ là tận lực nhẹ nhàng bằng quơ, làm người ta cảm thấy ôn dịch Hung nô cũng không mấy nghiêm trọng.

Tuy vẫn có khả năng bị nhìn thấu, nhưng cũng may người Hán mềm yếu, xưa nay lại sợ hãi bọn họ, chỉ cần đe dọa một phen thật tốt, hân là sẽ đồng ý.

Quả nhiên, quân vương ngồi kia trầm ngâm một lát, gật gật đầu, “Đổi thành lương thực, cũng không phải không được. Tuy kho thóc triều ta không đến mức dư thừa, nhưng Hung nô và Đại Hán ta đã là huynh đệ chi bang, giúp huynh đệ giải trừ nguy cấp, là đạo lý hiển nhiên không thể chối từ.”

Không ngờ thuận lợi như thế! Kha Thuật Đồ trong lòng trào phúng, trên mặt lại cười, “Vậy tiểu thần thay mặt Hung nô đa tạ bệ hạ!”

“Sứ thần không cần khách khí, thật ra thì, trẫm cũng có chuyện muốn nhờ sứ thần.”

Kha Thuật Đồ sững sờ, “Bệ hạ mời nói.”

“Trăm mấy ngày trước đến gặp công chúa, cảm thấy tình trạng của nàng không được tốt cho lắm. Ngươi cũng biết, nữ nhi luôn là thân thể yếu đuối, hơi không chú ý liền dễ sinh bệnh, cảm hàn. Công chúa ở Trường An sống đã quen, trăm lo lắng nàng đi Hung nô sẽ không thích ứng được, xảy ra chuyện gì không tốt. Cho nên, trăm muốn cùng sứ thần cái thương lượng, chuyện hòa thân có thể thay đổi hay không?”

Một câu buông xuống, khắp nơi kinh ngạc. Không chỉ có người Hung Nô tròn tròn há hốc mồm, thần tử Hán triều bên này cũng mở to hai mắt nhìn. Nhân lúc mọi người đang chăm chú nhìn, Lưu Triệt nụ cười treo bên môi, thần sắc tự nhiên, giống như vừa rồi chỉ là một câu nói hết sức bình thường.

Kha Thuật Đồ sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, giận tím mặt, “Bệ hạ đang nói giỡn sao?! Hòa thân là đại sự lớn cỡ nào, bọn thần ngàn dặm không thấy xa mà đến, chính là để mang công chúa về, hôm nay chỉ vì một câu nói của người mà bỏ đi? Vậy Hung Nô thần mặt mũi đi đâu!”

Lưu Triệt không vội không bức, vẫn như cũ cười nói: “Trăm cũng biết hòa thân là đại sự, không phải đang cùng sứ thần thương lượng đây hay sao. Giống như Hung nô gặp ôn dịch, cần Hán triều cung ứng cho lương thực, cũng là cùng với chúng ta thương lượng. Rõ ràng hai bên giống nhau.”

Kha Thuật Đồ rùng mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Bệ hạ, người đang uy hiếp tiểu thần sao?”

“Trăm nói, là thương lượng. Nếu sứ thần không đáp ứng, kia trăm cũng không thể miễn cưỡng, đành phải đi an ủi muội muội đáng thương của ta, chiếu cố nàng mấy ngày cuối cùng. Chỉ là nếu như vậy, thì ta không có khả năng giúp sứ thần và Hung nô chuẩn bị lương thực rồi.”

Nói đến đây, ai nấy đều minh bạch. Rõ ràng Lưu Triệt đây là đưa ra trao đổi, người Hung Nô từ bỏ mang công chúa đi, hẳn liền cung cấp lương thực, nếu không không bàn nữa.

Không khí hòa hợp lúc này tan biến không sót lại chút gì, quan viên hai bên Hán Hung cũng không dám nói chuyện, kẻ tấu nhạc cũng run rẩy dừng động tác lại, phía trên thạch đài một mảnh tĩnh mịch.

Thời Niên ngồi bên cạnh Lưu Triệt, trong lòng cũng căng thẳng. Nói chính xác, từ khi biết hãn cư nhiên quyết định đoạt lương thực người Hung Nô mua ở biên cảnh, tâm cô không bao giờ buông lỏng. Đầu tiên lo lắng là không đoạt được lương thực, sau đó lo lắng những hãn quân biên cảnh cái đả hóa trang thành đạo tặc sẽ bị phát hiện, nghe được hết thảy đều thuận lợi, lại bắt đầu lo lắng chuyện đàm phán phía sau.

Mà hiện tại, là lúc mấu chốt nhất.

Kha Thuật Đồ giận đến cả người phát run. Lại là nam nhân này, đêm đầu tiên tới Trường An thiếu chút nữa làm hãn khó xử trước mặt mọi người, ánh mắt kia hãn đến nay còn nhớ rõ, hiện tại, còn dám nói ra như vậy!

Tưởng rằng Hung nô bọn hãn dễ bắt nạt sao?!

Máu nóng trong đầu bùng lên, hãn đã quên nơi này là hoàng cung Đại Hán, không chút nghĩ ngợi liền xông lên, tung một quyền hướng Lưu Triệt. Tiếng gió vũ vũ cuốn đến, Lưu Triệt hiện ngang bất động, lúc nắm đấm còn cách mặt khoảng ba tấc, một bàn tay vươn ra từ không trung, dễ dàng tiếp được nó!

Kha Thuật Đồ cả kinh, nghiêng đầu nhìn thiếu niên tầm mười lăm, sáu tuổi, biểu tình kiên nghị, ánh mắt như ưng, thiếu niên nắm tay hãn, động tác tiếp theo chính là bẻ gãy cổ tay hãn. Kha Thuật Đồ chỉ cảm thấy một trận đau nhức, nhắc chân hướng hãn tung chiêu, lại bị thiếu niên nghiêng người rơi xuống hóa giải.

Hai người đồng thời rơi xuống trung tâm thạch đài, Kha Thuật Đồ cười lạnh, hét lớn một tiếng, lập tức cùng thiếu niên triển đấu (2) với nhau.

“Ca ca! Đừng đánh! Ca ca!” A Thụ Lan dù thế nào cũng không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, gấp đến độ hô to, lại phát hiện có điểm không ổn.

Dụng vũ trước quân vương, lập tức kinh động cấm quân, toàn bộ thủ vệ xung quanh ngự uyển như nước thủy triều trào hướng về thạch đài, vây quanh bọn họ. Binh lính mang bội kiếm, lạnh như băng hãn, không giáp đèn nghìn nghịt một mảnh, làm người xem không khỏi kinh hãi.

A Thụ Lan đầu “Ông” một tiếng, chẳng lẽ hoàng đế Hán triều muốn cho bọn họ hôm nay toàn chết ở nơi này?!

Nàng tức khắc luống cuống, theo bản năng suy tư biện pháp tự cứu. Ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống nữ tử áo đồng ngồi một bên, đây là phi tần duy nhất hôm nay đi theo, hoàng đế Hán triều với nàng cũng rất thân mật, hẳn là.....rất được hãn sủng ái chăng?

Thời Niên nhìn Kha Thuật Đồ và Vệ Thanh đánh nhau, cảm thấy không ổn.

Cô vốn tưởng rằng, Vệ Thanh thân thủ tốt như vậy, chắc hẳn bắt được Kha Thuật Đồ dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới Kha Thuật Đồ này cư nhiên cũng không yếu, hai người đánh nhau nửa ngày, lại khó phân cao thấp!

Như vậy thật không ổn!

Thời Niên biết rõ tầm quan trọng của ván đấu này, không chỉ muốn đánh thắng Kha Thuật Đồ, còn là muốn đem hãn, đem người Hung Nô đánh phục, đem tới tác dụng uy hiếp thực sự. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, hiệu quả thế nào thật đúng là khó nói.

Suy nghĩ này vừa mới thoáng lên, phía sau bỗng nhiên có cổ lực truyền đến, xuất hiện một bàn tay chế trụ vai cô, một tay khác vòng qua, hung hăng bóp chặt cổ cô!

“Đều dừng taycho ta!”

Lưu Triệt quay đầu lại, thấy A Thụ Lan thừa dịp người chưa chuẩn bị, bắt cóc Thời Niên, không khỏi nôn nóng: “Người làm gì vậy? Buông nàngra!”

“Người buông ca cata ratrước!” A Thụ Lan lạnh lùng nói, “Ra lệnh cho bọn họ đều dừng tay, nếu không ta lập tức giết nàng!”

Nàng nói, ngón tay dùng sứcmột, giống như muốn cắt đứt cổThời Niên!

Lưu Triệt sắc mặt nhất thời thay đổi. Ánh mắt liếc đến trên son giả phía xa đã có cảm quân giương cung cái tên, nhắm ngay ngựcA Thụ lan, mà không khỏi nhủ chặt. VệThanh hiện tại tuyệt đối không thể dừng lại, nhưng hôm nay hắncũng không có ý định cướp đítính mạngcủa bất kỳ kẻ nào, hơn nữa A Thụ Lan dù sao cũng là muội muội ruột của Kha Thuật Đồ, nàng ta nếu chết sự tình liền rất phiền toái, Kha Thuật Đồ cũng không dễ dàng nghe theo sắp đặt của hắ.

Nhưng là Thời Niên.....

A Thụ Lan nhinssắc mặtLưu Triệt, trong lòng vui mừng, xem ra mình đãbắt đúng người, nữ nhân này quả nhiên là tâm can bảo bối củahoàng đếHán triều!

Nàng ta cũng không biết đã có hơn mười mấy mũi tên đang nhắm vào mình, chỉ đợi quân vương ra lệnh một tiếng, liền sẽ đồng thời phóng tới, vẫn uy hiếp nói: “Thế nào đây bệ hạ, nếu người không hạ lệnh, súng phi của người sẽ phải mất mạng!”

Lưu Triệt nhìn đến sắc mặttái nhợt của Thời Niên, móng tay bấm sâu,giống như tùy lúc đều có thể cắt đứt cổ nàng, trong lòng hung ác, ánh mắt hiện lên sát ý, tay cũng nâng lên ——

“Vị này.....Vị muội tửnày, nghe ta một câu.” Thời Niên bỗng nhiên mở miệng, đánh gãy động táccủa Lưu Triệt. Bởi vì cổ bị bóp, thanh âm trở nên đứt quãng, cũng may giọng nói còn khá rõ ràng, “Buông vũ khí xuống, quay đầu lại là bờ, mau chóngthàta ra, nếu không người nhất định.....nhất định sẽ hối hận.....”

“Thế nào, người cũng có thể giống như người kia và ca ca ta, cùng ta so chiêu sao?” A Thụ Lan cười lạnh. Thời điểm chế trụ Thời Niên, nàng cũng đã kiểm tra, phát hiện nữ tử này một chút công phu không hề biết, một khi đã như vậy, còn có cái gì đáng sợ?

Lưu Triệt thấy được ánh mắtThời Niên, biết nàng đã đoán ra ý nghĩ của mình, hơn nữa còn cố ý cản trở. Mây nhàn càng khẩn, nàngthì không để cho hắ giết A Thụ Lan, thếnàng bây giờphải làm sao? Hắ quá rõ ràng thân thủ của nàng, ngay cảcông phu mèo ba chân cũng không có, rơi vào tình huống này sao có thể thoát thân?

Khoan đã, giống như hai lầntrước, nàng đều thoát thân được, dựa vào là.....

A Thụ Lan bỗng nhiên nghe được tiếng tách tách kỳ quái vang lên, còn chưa kịp phản ứng lại, phần eo liền tê rần. Cả người nháy mắt mất lực, hai chân nàng ta mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, vẫn còn run rẩy không ngừng.

Thời Niên nhân lúc nàng ta ngã xuống thì lao ra, Lưu Triệt ở phía trước giang hai tay, đem cô ôm vào trong lòng ngực!

Thời Niên chỉ cảm thấy bàn tay lớn củanam nhân chế trụ ở eo cô, dùng sứcnhư vậy, giống như ôm lấy trân bảo bịnát vừa tìm lại, một hồi lâu mới buông ra, hỏi: “Không có sao chứ?”

Trong mắt hắ rõ ràng là lo lắng, tâmThời Niên đột nhiên run lên, lắc đầu, “Ta không có việc gì, yên tâm đi.”

A Thụ Lan ngã trên mặt đất, nhìn chăm chăm gậy đen trong tayThời Niên, giống như thấy quỷ, “Người lấy cái gì.....lấy cái gì ám toán ta?!”

Thời Niên từ trong lòng ngực Lưu Triệt xoay người, nhìn A Thụ Lan vài giây, dương cầm cười ngạo nghễ, “Nhiều đồ vật của Đại Hán tangười không biết lăm đầu. Tiểu cô nương, kiến thức thiếu thì phải nhiều đọc sách, chỉ biết ác đấuđánh nhau, trưởng thành sẽ không có tương lai nha!”

Khóe mắt A Thụ Lan nháy mắt như muốn nứt ra.

Bên kia, Kha Thuật Đồ thấy muội muội trúng chiêu, trong lòng hoảng hốt, bịVệThanh một chân đá trúng ngực, ngã thật mạnh trên mặt đất! Hắ phun ra máu tươi, ánh mắt nhìn đến những người Hung Nôcòn lại đều bị cảm quân khống chế, chỉ cảm thấy can đảm đều nguội băng.

Kha Thuật Đồ thân thủ trên thảo nguyên phải xếp vào hàng thượng đẳng, hiện giờ lại bại dưới mộttiểu niênHán triều mới lớn. Không những thế, muội muộihắ, A Thụ Lanthân thủ không thua nam nhi, cũng hiểu tại sao lại bị một súng phiHán triều yếu đuối nhu nhượcdánh ngã, bị đối phương dụngchiêu thức gì cũng không biết!

Trong lòng hắ kinh ngạc, mơ hồ còn có sợ hãi. Khi nào, bắt đầutừ khi nào, người Hán đã trở nên cường hắnhư vậy?

Còn thật là người Hán mềm yếu tùy ý khi dễ trong trí nhớ hắđây sao?!

Lưu Triệt buông Thời Niên đi tới, ở trên cao nhìn xuống hắ một lát, lạnh lùng nói: “Sứ thầnKha Thuật Đồ, trẫm lại cho người một cơ hội, suy xét thật tốt kiến nghịvừa rồicủa trẫm. Nếu không,hành thích vua là tội danhphạm thượng, dù người là người Hung Nô, chỉ sự cũng nhận không nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nói Mê

“Làm như vậy, thật sự người Hung Nô sẽ từ bỏ sao?” Thời Niên ngồi trên mặt đất trong tấm điện, ngẩng đầu hỏi.

Lưu Triệt khoanh tay đứng bên cửa sổ, trời đã tối, hoàng cung thực an tĩnh, giống như trận hỗn loạn hồi chiều kia hoàn toàn chưa từng xảy ra, “Người Hung Nô cần lương thực, mà ngoại trừ triều đình Đại Hán hiện giờ, không ai có thể cung cấp được lượng lương thực nhiều như vậy. Bọn họ không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể đồng ý.”

“Vậy nếu bọn họ tức giận, cái gì cũng mặc kệ, không quan tâm mà.....”

“Không quan tâm mà liều đánh một trận? Không có khả năng. Chưa nhắc đến lúc chiều một trận kia đem hơn phân nửa bọn Kha Thuật Đồ dọa sợ, cho dù không uy hiếp một phen như vậy, kỳ thật cũng không cần lo lắng. Nàng cho rằng chỉ có đại thần Hán triều bên này không muốn đánh giặc? Kỳ thực quý tộc Hung nô cũng không muốn đánh. Ngoại trừ rất ít một số người phải chủ chiến, còn lại bọn họ chỉ muốn hưởng thụ nể nhân trần bảo mà Hán triều cống nạp, trải qua cuộc sống an nhàn thoải mái. Càng không nhắc đến việc hiện giờ bọn họ vừa gặp thiên tai, làm sao dám dễ dàng động võ!”

Thời Niên bưng tỉnh đại ngộ, “Cho nên, nếu như tương lai bọn họ biết lương thực là do Hán triều cướp, nếu không nắm chắc hoàn toàn, cũng sẽ không thể tùy tiện khai chiến —— nhưng sao người dám dùng chiêu bài này, không sợ bị phát hiện sao!”

Hắn cười tủm tỉm nói: “Bọn họ không thể không hoài nghi, nhưng là, hoài nghi cũng vô dụng.”

Nhìn biểu tình nam nhân đặc ý như vậy, thật giống một con hồ ly thực hiện được đại gian kế, Thời Niên nhìn hắn một lát, nhíu nhíu cái mũi, “Xảo quyết.”

Tấm điện an tĩnh trong chốc lát, an tĩnh tới mức có thể nghe được âm thanh hoa đèn nhảy lên, Lưu Triệt bỗng nhiên nói: “Tôi đây, để trầm nhìn xem.”

Thời Niên sùng sốt một chút, lại hiểu được ý tứ của hắn, hơi hơi ngẩng đầu. Dưới ánh sáng vàng nhạt, chỉ thấy chỗ cổ nàng có mấy dấu hồng tím, ngực y đã xem qua, nói không sao, nhưng trước sau hắn lại không yên lòng.

Lưu Triệt cúi người, đầu ngón tay mon tron vết thương của cô. Bụng ngón tay hắn có vết chai mỏng, chắc là do luyện tập cưỡi ngựa bắn tên lưu lại, Thời Niên nhẹ hít một hơi, liền nhìn thấy sắc mặt hắn trầm xuống, “Nếu không phải lúc này không thể cùng Hung nô cắn xé, trầm nhất định phải để nữ nhân Hung nô kia chết không dưới mười lần.”

Nghe được thanh âm trầm trầm khô khan đó, Thời Niên phát run, “Hoàng thượng nói dọa người như vậy làm gì, ta thật sự không có xảy ra chuyện. Ngực y nói hết rồi, là vết thương nhẹ.”

Hắn hỏi: “Vừa rồi, làm đau nàng sao?”

“Không.....” Mặt Thời Niên có chút hồng, ngượng ngùng nói không phải đau, là nhột.....

Hắn nhìn má nàng đỏ ửng, lòng chợt nóng lên. Lại nghĩ tới buổi chiều, nhìn thấy địch thủ vây hãm thân nàng, hắn không dám nói cho bất kỳ kẻ nào rằng, một khắc kia, hắn thật sự sợ hãi.....

Bàn tay hướng lên trên, phủ lên mặt nàng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve, ngón cái cọ qua môi son.

Sau đó, cúi đầu, từng chút lại gần.

Thời Niên giống như bị hạ chú, mắt thấy khuôn mặt kia càng ngày càng gần, hơi thở của hắn cũng có thể nghe rõ ràng, nhưng lại không thể động đây.....

“A, xem ra, ta làm phiền chuyện tốt của hoàng đế.”

Lưu Triệt đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy cách không xa tấm điện, Thái Hoàng Thái Hậu tay cầm quạt trượng, lạnh lùng cười nói.

Thời Niên đột nhiên bừng tỉnh, thầm rên một tiếng “Mẹ ời”, lập tức quỳ xuống đất hành lễ. Thái Hoàng Thái Hậu lại không để ý tới cô, Thời Niên quan sát về mặt của bà, hiểu rõ sự việc ban ngày đã bị truyền đi, vị Từ Hi Hán triều này tới hưng sư vấn tội.

Thời Niên có chút lo lắng, Thái Hoàng Thái Hậu hiện giờ đang còn nắm quyền, nếu như bà không đồng ý, chuyện người Hung Nô đồng ý về hòa hôn cũng khó mà đảm bảo thành công.

Lưu Triệt bình tĩnh đứng dậy, cho đến khi đứng trước mặt Thái Hoàng Thái Hậu, mới chấp tay nói: “Tổ mẫu.”

“Người còn biết ta là tổ mẫu của người!” Thái Hoàng Thái Hậu nói, vung quai trượng đánh tới. Quai trượng kia chế từ gỗ Đàn hương, long đầu được khảm kim ngọc, sức nặng kinh người, lúc vung lên thì vù vù xé gió, Lư Triệt lại không có tránh, kiên định chịu một trượng này.

Thái Hoàng Thái Hậu đương nhiên biết thân thủ của tôn nhi, cũng không hi vọng đánh trúng hần được, thấy thế không khỏi cả kinh. Lư Triệt rên lên một tiếng, nhưng vẫn nở nụ cười, “Tổ mẫu đánh xong, có thể người giận?”

Thái Hoàng Thái Hậu ghen một hơi ở cổ. Ban ngày người bà ốm bệnh nhẹ, vẫn luôn ở Trường Nhạc Cung nghỉ ngơi, cũng đêm xuống mới biết được buổi chiều Vị Ương Cung lại xảy ra đại sự như vậy!

Hoàng đế cư nhiên làm trò trước mặt sứ thần Hung nô, nói muốn hủy bỏ hòa thân, hai bên lại còn đánh nhau!

Bà là do giận mà đến, một quai côn kia lại xoá sạch một nửa khí thế, đi qua đi lại hai vòng, mới nói: “Ta biết, người vẫn luôn không muốn hòa thân, nhưng người có suy xét hậu quả khi làm như vậy hay không? Hay là người thật sự cho rằng, phụ thân người hèn nhất, tổ phụ người hèn nhất, tổ mẫu người cũng là hèn nhất hay sao?!”

“Tôn nhi đương nhiên biết, phụ thân và tổ phụ không phải là yếu đuối vô năng, chỉ là khi đó Đại Hán còn yếu, mới không thể không thần phục Hung nô. Nhưng trải qua vài thập niên tổ phụ và phụ thân nghỉ ngơi lấy sức, Đại Hán ta hiện giờ quốc phú lực cường, chưa chắc không thể đánh cùng Hung nô một trận.”

“Có thực lực đánh một trận thì nhất định phải đánh một trận sao? Hòa thân ngăn chiến, vì lân bình biên giới, vì là bá tánh an cư lạc nghiệp……”

Lư Triệt bỗng nhiên đánh gãy, “Cái gì mà hòa thân ngăn chiến, đều là cái người tầm thường thấy! Thần phục cầu xin tha thứ cho tới giờ không đổi lại hòa bình, chỉ làm địch nhân chúng ta càng ngày càng cường đại, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng thôn tính tiêu diệt chúng ta hoàn toàn! Đạo lý đường hồ vi hoạn, tổ mẫu chẳng lẽ không hiểu sao?! Huống hồ, Đại Hán ta mệnh mông rộng lớn, vì sao phải sợ hãi Hung nô man di(1)? Trẫm là thiên tử Đại Hán, càng không được cầu xin thương xót từ người Hung Nô. Tổ mẫu cho rằng đưa đi cùng lắm chỉ là một vị công chúa, nhưng thực tế là làm hại tôn nghiêm chính trực của nam nhi nhà Hán ta!”

Hần chưa bao giờ có vẻ mặt nghiêm khắc như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu muốn phản bác, nhưng nhận ra cũng không biết phản bác từ đâu. Lư Triệt lại nói: “Chuyện hôm nay tạm theo quyền lực, còn đáp ứng cấp lương thực cho người Hung Nô. Nhưng tổ mẫu, trăm cam đoan với người, sớm muộn gì cũng có một ngày, thứ trẫm đưa đi Hung nô không phải là công chúa, cũng không phải tiền tài lương thực, mà là gót sắt Đại Hán ta, là thiên quân vạn mã triều Hán ta!”

Thanh âm tôn nhi tuổi trẻ tự tin như vậy, Thái Hoàng Thái Hậu bỗng nhiên choáng váng một trận. Bà nhớ lại vài thập niên trước, cũng tầm thời gian này, sứ thần Hung nô tới Trường An, mà nhi tử bà trước nay đều cơ trí trầm ổn, lần đầu tiên trong cuộc đời rơi lệ. Hắn quỳ gối trước mặt bà, nói: “Trẫm thật sự hy vọng, lần này tới Hung nô không phải công chúa, mà là đại quân Đại Hán ta……”

Bởi vì quốc gia vô lực, hần nhịn xuống. Hiện tại, tôn tử bà đã trưởng thành, muốn thực hiện nguyện vọng phụ thân hắn đã từng.

Lư Triệt trong mắt lóe lên lửa sáng, giống như đã nhìn thấy ngày gót sắt Hán triều đại phá Hung nô, âm vang hung hân: “Trẫm sẽ để cho người thấy, để cho dân chúng Đại Hán và người Hung Nô thấy, để cho sử sách muôn đời sau đều nhìn thấy, nam nhi Đại Hán ta, rốt cuộc là bộ dạng như thế nào!”

Bảy ngày sau, sứ thần Hung nô Kha Thuật Đồ bày tỏ trước toàn triều, người trong tộc Vu sư bói toán lại, cảm thấy trước mắt cũng không phải là thời gian tốt để gả cưới, hy vọng hủy bỏ hòa thân lần này. Yêu cầu này thật khó giải thích, đặc biệt người Hung Nô đều đã ở lại Hán triều hơn một tháng, hoàng đế Đại Hán nhưng lại biết lắng nghe, không chỉ đồng ý thỉnh cầu của Kha Thuật Đồ, lại còn chủ động tặng lương thực cho bọn họ, để giúp Hung nô giải quyết vấn đề lúc thiếu lương thực sau ôn dịch.

Triều đình nghị luận sôi nổi, nhưng không ai dám nói lên nghi ngờ. Mấy ngày trước Vị Ương Cung có biến lớn, sớm đã truyền đi ra ngoài, bệ hạ quyết tâm kiên định như thế, mà Thái Hoàng Thái Hậu cũng không thấy nói gì, thì trong triều nào có người dám bàn về chuyện này.

Kha Thuật Đồ lễ bái tạ ơn.

Cũng là Vị Ương Cung ngày trước, cũng là trước trăm con mắt của quan lại, lần trước là hần ở chỗ này khiêu khích quyền uy Đại Hán, lúc này đây lại là cúi đầu nhận thua, từ bỏ công sức ngàn dặm xa xôi tới đón cưới công chúa Hán triều.

Kha Thuật Đồ trong triều gánh vác trọng trách nhần nhục đến cực điểm, nước cờ Thời Niên bày ra cũng đang hồng mắt.

Cô gãi đầu, nhìn hai người trước mặt nói: “Vây, chuyện người Hung Nô đã xong, để chúng ta trở lại vấn đề ban đầu, phải thế nào để Lư Triệt cưới Vệ Từ Phu a a a a a!!!”

Lộ Tri Dao vì ồn ào nên bịt kín lỗ tai, lớn tiếng đáp lại, “Này phải hỏi cô nha, chuyện làm mai mối không phải nữ nhân các người rất am hiểu sao!”

“Như vậy hóa ra việc gì cũng để tôi làm, thế lần trước cái thời điểm nữ nhân Hung nô bóp cổ ta, tại sao các người không nói đánh nhau là chuyện của nam nhân hả?”

Thời Niên đây là đang cố ý nhắc lại, đầu sao ngày đó Nhiếp Thành và Lộ Tri Dao đang phụ trách chỉ huy cấm quân, bao vây thạch đài, cô cũng đã biết trước.

Lộ Tri Dao: “Vậy lúc trước cô nói có biện pháp làm Luru Triệt thích Vệ Tử Phu đâu, như thế nào rồi, thất bại?”

Thời Niên nghĩ đến biện pháp của, để Vệ Tử Phu đi theo Luru Triệt nói chuyện về ôn dịch Hung nô, cô cũng không biết là đoạn nào xảy ra vấn đề, cứ nhiên chọc đến Luru Triệt giận tím mặt. Mà cô bởi vì thất bại lần đó, khoảng thời gian này cũng không dám nhắc tới Vệ Tử Phu trước mặt hắn, có thể hậu quả sẽ thảm.

Nhiếp Thành quan sát vẻ mặt cô, đột nhiên hỏi: “Cô giống như đang rất gấp gáp, phát sinh chuyện gì mà tôi không biết sao?”

Thời Niên sững sốt, quay đầu đi.

Cô lại nghĩ tới buổi tối hôm đó, trong Tuyên Thất điện, Luru Triệt bỗng nhiên lại gần, mà cô.....tuyệt nhiên không có trốn!

Thời Niên cảm thấy, mình hẳn là sẽ không đi đến mức có ý gì đó với Hán Vũ Đế, chỉ có thể nói bầu không khí lúc ấy thật sự không tệ, Luru Triệt lại là một đại soái ca. Nhưng chuyện này còn cho cô hồi chuông cảnh báo, phải thật nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi trốn, nếu không Luru Triệt mà đưa ra..... yêu cầu nào đó, cô cũng không biết phải cự tuyệt thế nào!

Dẫu sao, cô hiện tại chính là vợ nhỏ nhà người ta nha!

Thời Niên buồn rầu mà lẩn qua lộn lại trên giường, dù thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng quyết định lấy kindle ra xem tư liệu lịch sử. Đây là cách thôi miên Thời Niên mới phát hiện, chỉ cần không ngủ được, chỉ cần lấy tư liệu Tô Canh chuẩn bị cho cô ra, thông thường nhìn không tới trang thứ ba liền mất đi ý thức.

Bởi vì nghĩ Vệ Tử Phu, nên Thời Niên tùy tay click chọn về đời tư của nàng. Quả nhiên, năm phút đồng hồ sau, cô nghiêng đầu một, đi vào mộng đẹp.

Mà không lâu sau lúc cô đi vào giấc ngủ, cửa phòng bị đẩy ra, Luru Triệt một thân huyền y đi đến.

Nhìn thấy bộ dạng ngủ nghiêng bảy vắn tám của Thời Niên, hắn buồn cười nhưng này, đi đến tự mình giúp nàng chỉnh sửa góc chăn. Trên ngực nữ hài có một tấm băng đen, hắn cầm lên gõ một, chỉ cảm thấy trên mặt bóng loáng như gương, nhưng phản ứng gì khác đều không có.

Hắn không hứng thú nên đặt nó xuống, lại bước loanh trong phòng, bỗng nhiên trong mắt sáng ngời. Trên cái giá góc trong phía bên phải phòng, có để cái gậy màu đen đỏ, hắn tới cầm lên đoan trang cẩn thận, trên mặt không dấu được tò mò.

Vài lần trước kia, nàng đánh thắng bất ngờ nhờ pháp bảo cổ quái này? Nó dùng như thế nào?

“Ừm.....” Trên giường bỗng nhiên truyền đến thanh âm

Hắn cho là nàng tỉnh, đến gần vừa thấy mới phát hiện hai mắt nữ hài vẫn nhắm chặt như cũ, miệng lại thì thầm nho nhỏ: “Vệ Tử Phu.....”

Hắn sững sốt, nụ cười thu lại, mắt đen thật sâu chăm chú nhìn nàng.

Nếu như hỏi, có cái gì so với lai lịch của nàng làm hắn tò mò hơn, hắn sẽ nói đó chính là nàng với việc của Vệ Tử Phu đầy nhiệt tình khó hiểu. Nàng dường như rất quan tâm đến tính mạng nàng ta, với Vệ Thanh cũng đặc biệt chú ý, hơn nữa, lại vô cùng muốn hắn và Vệ Tử Phu tiến tới.....

Lúc trước hắn còn cho là do tính cách, hiện tại lại chỉ cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc nàng là vì cái gì?

Nếu là gian tế, loại này nhiệm vụ cũng thật kỳ quái. Muốn Vệ Tử Phu dùng mỹ nhân kế với hắn sao? Nàng hoàn toàn có thể tự mình làm.....

Thời Niên lại lẩm bầm một câu, hắn không nghe rõ, thuận miệng hỏi lại: “Nàng nói cái gì?”

Thời Niên lật mình, ôm chăn nói: “..... Vệ Tử Phu, vị Hoàng Hậu thứ hai của Hán Vũ Đế Luru Triệt.”

Đồng tử Luru Triệt đột nhiên co rút lại.

Trong phòng vô cùng an tĩnh, làm thanh âm Thời Niên vô cùng rõ ràng, nhưng hắn vẫn hoài nghi chính mình nghe lầm.

Giống như biết hắn đang nghi hoặc, Thời Niên mở miệng lại lần nữa, “Kiến Nguyên năm hai, Vệ thị vào cung, đầu năm đầu tháng sinh hạ Hoàng trưởng tử.”

“Tháng ba cùng năm giáp ngày, Vũ Đế thưởng công, sắc lập thành Vệ Hậu.....”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Du Ngoạn

Thời Niên ngủ giấc này rất trần trọc.

Chẳng là trước khi ngủ cô đọc qua vài tài liệu, rồi nằm mơ thấy Vệ Tử Phu, nhưng Vệ Tử Phu trong mộng không phải là Vệ Tử Phu mà cô biết, mà là một vị mang gương mặt của nữ minh tinh Đài Loan. Nàng ta trong mộng diễn một màn kịch nữ nhân nghịch tập thành hoàng hậu mary sue kinh điển, có tất cả tình tiết tranh sùng hạ độc tư thông...vv, lên xuống pháp phông, hết sức cầu huyết, cụ thể có thể tham khảo phim truyền hình tiểu thuyết cung đấu để tưởng tượng.

Chờ Thời Niên rút cuộc thanh tỉnh, ngậy người ba giây, lại rơi vào sâu sắc phản tỉnh —— sao mình không đi viết tiểu thuyết cùng Chu Tiểu Hồi luôn đi? Không đúng mình so với Chu Tiểu Hồi càng có tiền đồ hơn!

Cung nhân thấy cô tỉnh, bưng lên đồ ăn sáng, Thời Niên liếc mắt nhìn, chỉ hận bản thân sao không xuyên đến Hán triều cầu huyết trong mộng luôn đi. Coi như có là tân sủng của Hoàng Đế, khiến ăn uống hằng ngày rất được ưu đãi, nhưng đối với Thời Niên mà nói thì cũng quá thê thảm. Lương thực chủ yếu thời bấy giờ là kê, cũng chính là gạo kê sau này, khẩu vị chưa ra gì, đồ ăn thì càng không hi vọng nổi, Thời Niên vốn còn muốn thưởng thức một phen Đại Hán mỹ thực, kết quả ngày đầu tiên đã bị đánh một kích. Tô Canh vô cùng tiếc hận mà cho cô biết, đại đa số món ăn ở hiện đại của bọn họ Đại Hán đều không có, thậm chí ngay cả kỹ thuật làm món xào còn chưa có!

* Cây kê: thuộc họ lúa, thân giống lúa nhưng hạt nhỏ hơn

Tô Canh mang món tráng miệng đã sớm ăn xong, Thời Niên bưng mặt, hướng về phía bữa sáng bắt đầu lần than thở thứ ba mươi tám.

Đến đây đã được hai tháng rồi, không biết ở hiện đại là tình huống gì. Chu Tiểu Hồi khẳng định sẽ phát hiện cô mất tích, còn cha mẹ thì sao, bọn họ không tìm được cô, có phải sẽ cho là cô xảy ra chuyện gì hay không...

Đều do Nhiếp Thành, vội vàng bắt cô đi, ngay cả một chút thời gian để cô an bài mọi chuyện cũng không cho.

Thời Niên nằm dài trên án, trầm mặc nhìn cây hải đường trong đình.

Cô không muốn nói những lời yếu đuối, nhưng thật sự, cô rất muốn về nhà.

Lúc Lưu Triệt vào cửa, nhìn thấy chính là nữ hài cúi đầu ủ rũ, nam nhân hắc mâu nhất động, hỏi: “Sao vậy?”

Thời Niên không lên tiếng. Hắn nhìn về phía thực án, tất cả đĩa thức ăn đều chưa động qua, “Làm sao không ăn? Không hợp khẩu vị sao?”

Thời Niên nâng cằm, “Không hợp khẩu vị, ăn không trôi.”

Do có hấn phân phó, đồ ăn của nàng trong cung là tốt nhất, rất nhiều người bình thường muốn cũng không ăn được. Nghe nói vậy, Lưu Triệt hỏi: “Vậy nàng muốn ăn cái gì?”

“Ta muốn ăn đá.”

“Cái gì?”

Thời Niên hứng thú bùng bùng, “Chính là đá tuyết đó, mềm mềm xốp xốp trắng như tuyết một tảng, thêm thật nhiều mút quả, thêm vài lát xoài, hương vị đó... ài, chính là mỹ vị ngày hè a.”==+

Nàng nói đến say mê, nhưng sắc mặt Lưu Triệt lại biến đổi.

Hắn chưa từng nghe qua loại vật này, ăn đá sao? Còn có xoài với mút quả là cái gì vậy? Loại vật này cũng có thể làm cơm ăn?

Hắn chỉ từng đọc trong sách của đạo gia, các tiên nhân đều là ăn sương uống gió...

Lại nhìn thức ăn trên án, hắn đột nhiên cảm thấy những thứ đồ này thật chướng mắt, khoảng thời gian này đã ủy khuất nàng ăn những thứ này!

Lưu Triệt ho nhẹ, lộ ra một nụ cười, “Ta có lễ vật muốn tặng nàng.”

Có lễ vật? Ánh mắt Thời Niên sáng lên.

Dương Đắc Ý bưng một cái hộp đến, mở ra nhìn, bên trong là một tà váy vàng nhạt. Màu vàng kia vô cùng thuần túy sáng rỡ, váy áo dùng chỉ bạc thêu lên hoa văn phiền phức, ở dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh rực rỡ. Nhưng càng kỳ diệu là, phía ngoài lớp váy được phủ bởi một lớp lụa mỏng. Thời Niên cầm nó lên, lập tức cảm nhận được sự mát lạnh tỏa ra từ tấm lụa, lưu động trong bàn tay như nước.

Lưu Triệt cũng nhìn bộ váy. Đây là lễ vật mà hắn đã sớm vì nàng mà chuẩn bị, do mấy chục đại sư giỏi nhất phí tâm chế thành, vài gấm bên trong trân quý vô cùng, lớp lụa bên ngoài lại càng tuyệt diệu hơn, lúc nhìn thấy hắn cũng có chút sùng sốt, không nghĩ tới hiện tại có thể tạo ra thứ đồ như vậy, quả là trong như yên vụ, mỏng như cánh ve.

Lúc ấy hần liền nghĩ, nếu nàng mặc cái váy này nhất định rất xinh đẹp.

Trong phòng có mấy cung nữ, dù sao cũng là nữ tử, kể cả đứng trước mặt quân vương, cũng khó mà che giấu kinh diễm trong mắt. Các nàng dè dặt nâng y phục, phát hiện rằng ngay cả hoàng hậu điện hạ cũng không có qua bộ hoa phục như vậy, nhất thời hâm mộ muốn khóc.

Thời Niên không biết các nàng nghĩ gì. Cô lười đổi y phục bên trong, trực tiếp khoác áo lụa lên người, hướng về phía gương xoay người hai vòng, vui vẻ. Khi còn bé mình cũng từng choàng khăn lụa giả trang tiên nữ như vậy!

Lưu Triệt chỉ mới thấy tay áo phiêu động, bay lượn như tiên, còn chưa nhìn rõ, đã thấy cô cởi áo lụa ra.

Hần có chút sùng sốt, “Sao nàng không mặc.”

Thời Niên: “A? Hôm nay không mặc, bộ đồ này có chút dày, nóng lắm...”

Còn có ít lời không biết xấu hổ không nên nói, tỷ như Lưu Triệt là trực nam thẩm mỹ, mình mặc màu vàng không hợp chút nào! Nếu để Tô Canh mặc đẹp hơn, bộ váy đồ này tuy chất lượng không bằng, nhưng hiệu quả phải nói là xinh đẹp hơn nhiều!

Nữ hài nờ nụ cười nhàn nhạt, vật chỉ bảo như vậy đặt trước mắt, phản ứng của nàng lại bình thản, giống như sớm đã thấy thường xuyên, không có gì đặc biệt.

Lưu Triệt đột nhiên cười một tiếng, “Đúng vậy, loại vật này nàng hần là thường thấy.”

Thời Niên chớp chớp mắt, cô hần phải thấy quen ư? Ngoài miệng theo bản năng khiêm tốn nói: “Cũng tạm, cũng tạm...”

Lòng Lưu Triệt trầm xuống, quả nhiên.

Hần bỗng đứng lên, Thời Niên ngửa đầu nhìn hần, hần nói: “Thời tiết đẹp như vậy, muốn ra ngoài chơi không?”

“Đi ra ngoài? Đi chỗ nào?”

Lưu Triệt cười nói: “Đương nhiên là xuất cung rồi.”

Thời Niên: “... Hả hả hả?”

Thời Niên vào cung lâu như vậy, sớm đã dạo đến phát chán Vị Ương Cung, rất muốn đi ngắm thành Trường An. Nhưng cô không nghĩ tới, lần ra ngoài này là do hoàng đế bệ hạ phụng bồi!

Lưu Triệt đổi thường phục, mang theo mấy tên tùy tùng, rồi dẫn Thời Niên xuất cung. Thành Trường An so với một tháng trước không có gì thay đổi, đình đài lầu các, đông thị tây phường, dòng người như dệt cửi, phồn hoa sầm uất. Thời Niên ban đầu còn ngồi xe ngựa, sau đó lại không yên muốn đi bộ, Dương Đắc Ý khần trương nói: “Phu nhân thân phận tôn quý, chẳng may bị tiểu dân đụng trúng...”

Thời Niên lập tức nhìn về phía Lưu Triệt, cô biết mình hiện tại dù sao cũng là phi tần, không thích hợp xuất đầu lộ diện, Lưu Triệt mang cô xuất cung đã là phá lệ ân sủng. Chẳng qua, nếu chỉ ngồi trên xe ngựa ngắm cảnh, chuyến đi này còn ý nghĩa gì?

Lưu Triệt vốn ngồi trên lưng ngựa, bắt gặp ánh mắt của cô, suy nghĩ một chút nhảy xuống, đưa tay cười với cô, “Muốn ta ôm, hay là tự nàng đi xuống?”

Thời Niên đỏ mặt, tránh tay hần, tự mình nhảy xuống.

Hai người cứ như vậy đi trên đường. Thời Niên hứng thú bưng bưng nhìn nơi này nhìn một chút, nơi kia sờ một cái, thích thứ gì trực tiếp lấy đi, Lưu Triệt cũng không quản cô, còn phân phó Dương Đắc Ý theo sau trả tiền, làm hần vô cùng chật vật. Phong thái thiên kim kiều ngạo như trong phim truyền hình này khiến Thời Niên thần thanh khí sảng, rốt cuộc cảm thấy uất ức trên người bị đánh bay hết sạch!

“Bên kia đã xem qua chưa?”

Lưu Triệt chỉ một hướng, Thời Niên nhìn qua, là một tòa tiểu lâu hai tầng, gạch xanh tường trắng, mái ngói nghênh cao, sừng sững bên phố trái. Cô không khỏi hiếu kỳ, Lưu Triệt chậm rãi nói: “Ban đầu, chúng ta đã gặp nhau ở chỗ này.”

Thời Niên có chút sùng sốt, chột mình bạch.

Một đêm kia, cô bị rơi xuống nóc nhà này. Dưới ánh trăng trên cao, cô nhìn thấy thành Trường An hai ngàn năm trước, cũng nhìn thấy hần bị đuổi giết.

Đó là lần đầu bọn họ gặp nhau.

Lưu Triệt cũng nhìn chỗ kia, thanh âm rất nhẹ, giống như sợ kinh động cái gì, “Ta nhớ, lúc ấy ta cho là mình sắp chết, kiếm người nọ đã đâm tới, nhưng lại dừng trước mắt ta. Từ trên trời hạ xuống một vật, đem hần đánh nát. Hần ngã xuống, ta ngàng đầu, thì thấy nàng...”

“Cho đến bây giờ, ta chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy. Nàng đứng dưới ánh trăng sáng, giống như tùy thời đều sẽ bay đi, toàn thân tỏa ra cảm giác mộng ảo. Một khắc kia, ta đã cho là, mình gặp được Cô Xạ tiên tử trong truyền thuyết, cửu thiên thần nữ...”

Thời Niên nói không ra lời. Lưu Triệt ánh mắt có chút ngẩn ngơ, tựa như nhớ đến đêm đó. Một lát sau, quay đầu lại nhìn cô, “Thật ra thì coi như là bây giờ, ta cũng cảm thấy nàng tùy thời đều có thể bay đi. Cứ như vậy biến mất, để ta tìm không được... Tiểu tiên nữ, nàng biết không?”

Hắn đè thấp âm lượng, trong tròng mắt đen lấy mơ hồ lóe lên tia sáng. Thời Niên đột nhiên có chút hốt hoảng, giọng gào đòi chủ đề, “Cái đó, ta còn không biết, người đêm đó đuổi giết người là ai...”

Ánh sáng trong mắt Lưu Triệt vụt tắt, qua rất lâu, mới nhàn nhạt nói: “Không biết.”

“Không biết?”

“Người kia bị bắt liên tục, đồng bọn cũng không tìm được, ta sai người tra xét rất lâu, cuối cùng không tra được chút đầu mối nào.”

Lại có chuyện như vậy, Thời Niên chau mày. Lưu Triệt quan sát vẻ mặt cô, nói: “Cần gì phải kinh ngạc? Người muốn giết ta có rất nhiều, hắn không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải là người cuối cùng. Nói không chừng rồi đến một lúc, bọn họ liền đắc thủ.”

Lời này không quá dễ nghe, Thời Niên nhìn về tự giễu trên mặt hắn, tựa như đến bây giờ mới lần đầu tiên ý thức được, hắn mặc dù có là tay nắm thiên hạ để vương, thì mỗi ngày cũng phải đối mặt với đao kiếm uy hiếp. Vô số người núp trong tối, muốn lấy mạng hắn.

Cô nắm lấy tay hắn, nói: “Sẽ không. Người sẽ sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn, tin tưởng ta.”

Lời cam kết hư vô, nhưng nàng nói thật nghiêm túc, giống như nàng có thể biết trước chuyện tương lai. Lưu Triệt mặt đối mặt với cô, trong tròng mắt chợt có gì lóe lên, bỗng nhiên bắt lấy tay cô, “Nàng bồi ta đi nơi này.”

Lần này, hắn mang cô lên cổng thành Trường An.

Hôm nay trời trong nắng ấm, gió mát dễ chịu, đứng trên cổng thành nhìn xuống, một bên là thành Trường An ngựa người nườm nượp, sầm uất hưng thịnh, một bên là núi cao hùng vĩ, trường hà uốn lượn. Bức tường thành như một đạo ranh giới, tách rời hai thế giới.

Thời Niên cùng Lưu Triệt đứng trên tường thành, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một hàng ngũ rất dài đang từ trong tường thành đi ra, đều mặc đồ dị tộc, xe ngựa lương thực, đi chậm rãi, dẫn đầu là mới gặp cách đây không lâu Kha Thuật Đồ!

Lưu Triệt nói: “Hôm nay là ngày người Hung Nô rời Trường An.”

Thời Niên nhìn đội ngũ này, bỗng nhiên thật sự cảm nhận được, bọn họ thắng.

Người Hung Nô thanh thế to lớn mà tới, chặt vật nhếch nhác mà đi, còn bọn họ vẫn giữ được đồ của mình.

Đây vẫn chỉ là bắt đầu, không tới mấy năm, Lưu Triệt sẽ chân chính dụng binh với Hung Nô, Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh những nhân vật phong lưu này sẽ leo lên võ đài lịch sử, mở ra sử thi hùng tráng nhất truyền kỳ nhất của Đại Hán.

Đáng tiếc ngày đó, cô không được thấy.

Lại nhớ đến đêm đó, hắn nói như chém đinh chặt sắt với Hoàng Thái Hậu, sẽ khiến sử sách đời sau nhìn thấy, nam nhi Đại Hán, là như thế nào.

Hắn làm được.

Thời Niên khoảng thời gian này xem tài liệu mới biết, thì ra đời sau đối với Hán Vũ Đế khen chê không đồng nhất, người khen bảo hắn hùng tài đại lược, tự tay khai sáng Tây Hán thịnh thế, kẻ chê nói hắn hiếu chiến phát cuồng, vì đánh giặc mà bào rỗng ngân sách quốc gia.

Nhưng trong lòng Thời Niên, chỉ có tôn kính và ngưỡng mộ.

Bởi vì, hắn để thế nhân thấy được cốt khí và tôn nghiêm của một dân tộc.

Mấy ngàn năm sau, dân tộc này lấy “Hán” làm tên, lấy tên của triều đại này đặt tên cho toàn bộ dân tộc. Khi hậu nhân đọc lại lịch sử, sẽ thấy thời đại này phồn hoa cực thịnh, anh dũng thiện chiến, sẽ thấy nhiệt huyết mà tổ tiên bỏ ra.

Mà đây, chính là ý nghĩa vĩ đại nhất của cuộc chiến này.

“Đang nghĩ gì vậy?” Lưu Triệt hỏi.

Thời Niên quay đầu mỉm cười, mới nói: “Đang nghĩ, bệ hạ quả nhiên một lời tất thành, nữ tử Đại Hán không cần phải đi Hung Nô nữa.”

Lưu Triệt dừng một chút, mới đáp: “Là nàng cho trăm dũng khí.” Nếu không có lời nói của nàng, không có đêm đó trên giáo trường, hắn cũng không biết đến bao giờ mình mới có thể bước đến bước này.

Thời Niên le lưỡi, “Thật ra thì, những người Hung Nô này vận khí thật tốt, gặp bệnh dịch, còn có thể mang lương thực của chúng ta về thảo nguyên, không đến nỗi chết đói.” Cười xong lại nghĩ tới, Lưu Triệt sẽ cướp lương thực của bọn họ, cướp đồ người ta còn khiến người ta mắc nợ nhân tình, rất

không biết xấu hổ!

“Thảo nguyên... Nàng đã từng đến?”

Thời Niên chần chờ, lúc học đại học cô từng cùng bạn cùng phòng du lịch Mông Cổ, nhưng cái này có vẻ không hợp lắm để nói...

“Trẫm chưa từng đi.” Lưu Triệt mỉm cười, “Nơi xa nhất trẫm từng đi, là Ly sơn ngoài thành Trường An —— nơi đó có cam tuyến hành cung. Lúc đọc sách trẫm có nghe nói danh sơn Đại Xuyên, sông lớn Giang Hà, trẫm thật muốn đi ngắm. Giang sơn vạn dặm này, ta có nó lâu như vậy, nhưng vẫn còn chưa biết, rốt cuộc nó có hình dáng gì...”

Hắn nhìn Thời Niên, “Nàng có nguyện ý bồi ta không?”

Thời Niên sững sốt, Lưu Triệt giang tay, ôm cô vào trong ngực. Thanh âm hắn truyền tới từ đỉnh đầu, bởi vì gió, có vẻ như xa xôi không chân thật, “Trẫm nghĩ, nàng đứng ở dịch đình nữa, ở đó quá nhiều người, ta muốn đến gặp nàng cũng không tiện. Nàng dọn đến Chiêu Dương điện, nơi đó thanh tĩnh, cách Tuyên Thất điện cũng gần, trẫm tùy thời đều có thể tìm nàng... Sau đó, đợi thêm mấy năm, trẫm tự mình chấp chính, sẽ mang nàng đi khắp nơi. Nàng thích ở ngoài cung phải không? Trẫm cũng thích. Nàng muốn đi nơi nào, chúng ta có thể cùng đi. A, trẫm xây một tòa cung điện cho nàng thì thế nào? Hay xây ngoài cung đi. Có lẽ, sẽ không tốt bằng chỗ ở của nàng... Nhưng ta sẽ làm hết sức để nàng thích. Hàng năm, chúng ta đều có thể chuyển đến đó ở mấy tháng, ở nửa năm cũng được. Đến khi đó, toàn bộ trong cung không có ai khác, chỉ có chúng ta mà thôi...”

Bọn họ đứng trên công thành cao cao, vạt áo tung bay, dưới chân là vực sâu, đế vương trẻ tuổi ôm lấy nàng, thủ thi dự định tương lai. Cùng nàng nghĩ về tương lai.

Trong nháy mắt Thời Niên nghĩ mình trong mộng.

Một giây kế tiếp, cô lấy lại tinh thần, “Bệ hạ...”

Nhận ra sự giả dựa của cô, trán Lưu Triệt không dấu vết co rút, bỗng nhiên nắm vai cô, “Trẫm cưới Vệ Tự Phu, cho nàng ta làm hoàng hậu. Như vậy, nàng có thể lưu lại không?”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đầu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thỉnh Cầu

Thời Niên không thể ngờ rằng hắn sẽ nói như vậy, cả kinh đến nỗi trợn to hai mắt, biểu tình thất thố.

Lưu Triệt thấy cô như vậy, ngược lại nở nụ cười. Hắn nhớ tới đêm khuya hôm qua, trong căn phòng yên tĩnh, hắn nghe được thanh âm của cô, nhẹ nhàng êm ái như vậy, thế nhưng phảng phất như một phen lợi kiếm hung hăng đâm vào tai hắn.

Một khắc kia, hắn cũng giống cô, trở nên thất thố như vậy.

Cô nói, Vệ Tự Phu sẽ trở thành Hoàng Hậu của hắn, còn sẽ sinh hạ cho hắn trưởng tử.

Cho nên, đây là nguyên nhân khiến nàng liều mạng tác hợp bọn họ sao?

Hắn đứng ngay bên cạnh cửa sổ, suốt từ đêm tối đến bình minh, khi mặt trời vừa mới lộ dạng, toàn bộ Vệ Ương Cung đều được ánh sáng tắm gội, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ, cho tới nay hắn đều đoán sai rồi. Không phải mật thám, cũng không phải thích khách do kẻ nào phái tới.

Mà nữ hài kia, nương theo ánh trăng mà đến, từ trên trời giáng xuống rồi rơi vào trong lòng ngực hắn. Nàng hiểu rõ lý tưởng của hắn, kích khởi ý chí chiến đấu của hắn, trợ giúp hắn hoàn thành sự tình mà hắn đã từng một lần từ bỏ.

Hoặc là, nàng thật sự không hề thuộc về nơi phạm trần thế tục này. Chỉ có như vậy mới giải thích được những điểm đáng ngờ trên người nàng

“Trên hộ tịch của nàng ghi nàng là người Trung Sơn, năm nay mười sáu tuổi, nhưng trẫm đã sớm tra qua, Trung Sơn vốn không có một người nào như vậy. Cho nên, nàng rốt cuộc là từ đâu tới? Năm nay chắc cũng không phải chỉ mười sáu tuổi đi?”

Vô nghĩa, cô đương nhiên không phải mười sáu tuổi!

Lúc trước vì muốn tiến cung, cần phải có chứng minh thân phận, nên để Nhiếp Thành nghĩ cách giả tạo hộ tịch. Lại bởi vì Hoàng Đế lúc này vừa mới mười chính, nàng muốn làm mỹ nhân vào cung đành phải mặt dày ghi mười sáu tuổi

Khi ấy Nhiếp Thành còn nói với cô: “Hãy cảm ơn Hán triều niên đại này, bá tánh bình thường đều trải qua gian khổ, nữ hài tử xanh xao vàng vọt, nhìn có vẻ già hơn tuổi cũng trở nên dễ hiểu, đợi lúc ấy, các người chịu khó đắp thêm mặt cái mặt nạ, giả trang thành thiếu nữ tuổi vị thành niên vẫn là có thể.”

Ai, cô nên biết, chạy đến Hán triều làm thế căn cước giả cái gì chứ, vẫn là không nên làm a!

Trong lòng Thời Niên giờ phút này đang loạn thành một đoàn, Lưu Triệt lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô

“Nhưng những điều này đều không quan trọng. Trẫm có thể không hỏi nàng lai lịch, không quan tâm đến mục đích của nàng, chỉ cần nàng đáp ứng, ở lại bên cạnh ta là được”

Cô sùng sốt, hần nói: “Tiểu tiên nữ, tin tưởng ta, ta sẽ đối đãi nàng thật tốt. Nàng nhất định sẽ không phải hối hận...”

Thời Niên ngơ ngẩn nhìn thẳng hần, cũng đã nghe hần gọi “Tiểu tiên nữ” rất nhiều lần, nhưng vào thời khắc này, nàng giống như được người đã thông hai mạch Nhâm Đốc, trở nên thông suốt.

Chẳng lẽ, hần thật sự cho rằng, nàng là tiên nữ sao? Cho nên hần mới sợ hãi nàng sẽ rời đi...

Hần nhìn nàng. Lúc này đây, nam nhân không có che lấp tâm tâm tình, con ngươi đen nhánh mang theo sự thỉnh cầu rõ rệt

Vị đế vương này đang thỉnh cầu nàng lưu lại

Sau một hồi trầm mặc, thấy được ánh sáng trong đôi mắt kia đang dần tắt, cô bất chợt nói: “Ta đáp ứng.”

Cô nói khá nhanh, làm Lưu Triệt sùng sốt, sau đó trong nháy mắt, niềm vui tràn ra khắp vẻ mặt, như là không thể tin vào tai mình

“Nàng nói cái gì? Thời Niên, nàng nói gì?”

Hần nhìn nàng. Lúc này đây, nam nhân không có che lấp, cặp kia đen nhánh con ngươi, là rõ ràng thỉnh cầu.

Này tọa unction thiên hạ đế vương, ở thỉnh cầu nàng lưu lại.

Trầm mặc đến lâu lắm, mắt thấy kia quang mang muốn lại lần nữa tắt, nàng bỗng nhiên nói: “Ta đáp ứng.”

Nàng nói được như vậy mau, Lưu Triệt sùng sốt, sau đó trên mặt nháy mắt tràn ra kinh hỉ, như là không thể tin được chính mình lỗ tai, “Ngươi nói cái gì? Thời Niên, ngươi nói cái gì?”

Thời Niên nhìn vẻ mặt của hần, lộ ra tươi cười, “Ta nói, ta đáp ứng ngươi...”

Cô nói còn chưa dứt lời, đã bị hần dùng sức ôm lấy. Nam nhân hôn lên tóc cô, lẩm bẩm nói: “Ta thật cao hứng. Tiểu tiên nữ, ta thật cao hứng...”, đôi mắt nhìn phương xa. Cô cây xanh um, tắm mình dưới ánh mặt trời, thời tiết đẹp đến như vậy, làm nàng nhớ tới buổi trưa hôm đó, thanh niên ở bên cạnh cửa sổ, hướng nàng nhẹ nhàng cười, lộ ra chút phong lưu.

Ta nói ta đáp ứng ngươi.

Nhưng là thực xin lỗi, ta lừa ngươi.

Sự tình đã gấp lắm rồi!

Thời Niên từ trên giường nhô dậy, cả người đều lo âu.

Cô không biết Lưu Triệt như thế nào sẽ sinh ra loại tư tưởng kỳ diệu này, nhưng tình huống hiện tại chính là, hần cảm thấy mình vớt được một cái tiên nữ. Đối với đế vương thời đại này, đây quả thật chính là siêu cấp điểm ngộ, Thời Niên hoàn toàn lý giải được tâm tình của hần đối với chính mình, chính là loại không thể để vuột mất kỳ ngộ.

Nhưng mà, đối với cô, đây cũng không phải là chuyện tốt. Đừng nói cô không hề nghĩ lưu lại nơi này, dù chocô có nguyện ý, bọn Nhiếp thành cũng sẽ không cho phép

Hơn nữa cô còn đang mang nhiệm vụ trên người, nếu như giữa đường dám chặn ngang một cuộc, hần cùng Vệ Từ Phu càng không có khả năng thuận lợi ở bên nhau! Nhiếp Thành chắc chắn sẽ giết cô!

Cô cảm thấy chính mình sắp hồng mắt, cửa sổ lại bị đẩy ra, lần này xuất hiện không phải Hoàng Đế mà là người cô đang tụng đi tụng lại rất nhiều lần

Nhiếp Thành một thân hắc y, đứng ở ngoài cửa sổ, Thời Niên nói: “Sao anh lại tới đây?”

Cô không che giấu được sự chột dạ trong giọng nói. Nhiếp Thành cư nhiên buổi tối tới tìm cô đại buổi tối tới tìm nàng, kia cô có phải nên đem sự tình ban ngày nói với hần hay không? Nhưng mà nên nói như thế nào, trước đó cô còn vỗ ngực nói mình là một nhân viên ưu tú đây...

“Cô bị Lưu Triệt phát hiện?” Nhiếp Thành đột nhiên hỏi

“A, anh làm sao biết?” Thời Niên cả kinh nói.

“Từ sáng hôm nay, mặc kệ tôi cùng Lộ Tri Dao làm gì, đều có người âm thầm nhìn chăm chăm, sau khi quan sát, tôi bước đầu xác định là người của Hoàng Đế. Trừ bỏ nguyên nhân từ cô, tôi không nghĩ ra chỗ nào có gì bất ổn.”

Thời Niên có chút không phục, lời này nói giống như bọn họ hoàn toàn không chọc rắc rối gì cả, trong khi chính cô mới là người có cống hiến lớn nhất đây!

“Ừm, Lư Triệt tra ra hộ tịch là giả, cho nên, hẳn là hẳn cũng biết tôi là do anh tiến cử cho Điền Phần. Hiện tại có lẽ hẳn còn không thể xác định quan hệ giữa chúng ta.” Thời Niên cắn môi, đáng vẻ muốn nói lại thôi, “Anh biết không, hẳn thật sự cho rằng tôi là tiên nữ, ai...”

Nhiếp Thành nhưong mây, ánh mắt quái dị, Thời Niên lập tức nói “Biểu tình này của anh là có ý gì? Anh muốn nói cái gì? Không được che giấu!”

Nhiếp Thành cười, búng tay lên trán cô, “Không có gì. Lòng cảnh giác nặng như vậy à, Tiểu tiên nữ.”

Thời Niên che trán, mặt có chút nóng, cô thật hối hận nói chuyện này với Nhiếp Thành, liền biết thế nào anh ta cũng sẽ cười nhạo cô!

Sau vài giây bình phục, cô mới tỏ ra như không có việc gì mà nói: “Anh nói anh bị theo dõi, vậy giờ anh tới đây không có vấn đề gì sao? Sẽ không bị phát hiện?”

“Tôi dám lại đây đương nhiên là đã chuẩn bị tốt”

“Lợi hại thật đấy” Thời Niên bĩu môi, “Như vậy xin hỏi đội trưởng đại nhân, ngài có biện pháp nào để tác hợp Lư Triệt cùng Vệ Từ Phu không? Chúng ta cũng không thể nào cứ tiếp tục như vậy đi.”

Nhiếp Thành: “Tôi tới chính là thông báo với cô, huyện đang khôi phục lại bình tĩnh.”

Thời Niên có chút nghe không rõ: “Cái gì?”

“Đây là vừa mới kiểm tra, biên độ dao động của huyện ở thời không này đang giảm nhỏ dần, chứng minh lịch sử bị chệch đi đã được sửa đúng lại, nhanh thôi, huyện liền sẽ hoàn toàn bình tĩnh.”

Sự việc đã mong đợi lâu như vậy, lại đột nhiên phát sinh, ngược lại khiến Thời Niên phát ngốc, “Huyện bình tĩnh, sau đó sẽ như thế nào?”

Nhiếp Thành nhìn cô, đột nhiên cười nói: “Huyện khôi phục bình tĩnh, nhiệm vụ của chúng ta liền hoàn thành. Cho nên việc cần làm hiện tại là chuẩn bị rút lui.”

Cả ngày hôm sau Thời Niên đều chưa ra cửa. Nếu muốn trở về, sự tình cần phải xử lý quá nhiều, Nhiếp Thành nói, bất luận đồ vật gì không nên tồn tại ở thời đại này đều cần phải mang đi. Cô cẩn thận kiểm tra toàn bộ ba lô, nếu là bỏ sót cái thiết bị linh tinh nào ở đây, trăm ngàn năm sau đào ra liền =o=

Cô vẫn luôn vội vàng đến buổi tối, ngay cả cơm đều quên ăn, cho đến khi một vị khách không mời tới cửa, cô cuối cùng mới dừng lại

Vệ Từ Phu cười nói: “Thiếu Sứ, không có quý rầy chứ?”

Nàng mặc một thân váy màu lam nhạt, vẫn như trước tinh tế nhu nhược, nhưng hai mắt lại có thần thái hơn nhiều, sau khi thoát khỏi vận mệnh phải đi hòa thân, trông cả người nàng dường như đều rực rỡ hẳn lên.

Thời Niên cười nói: “Không có, còn chưa kịp chúc mừng ngài đâu.”

“Ngài nhưng đừng nói như vậy, ta còn muốn cảm ơn Thiếu Sứ. Nếu không có ngài, ta hiện tại nhất định đang ở Hung Nô...” Nàng nói, hốc mắt đỏ lên.

Thời Niên lại có chút cảm khái. Kỳ thật nàng cũng rất tò mò, Lư Triệt còn không có cưới Vệ Từ Phu, như thế nào huyện liền bắt đầu khôi phục bình tĩnh. Nhiếp Thành nói: “Có lẽ, vấn đề mấu chốt chính là việc Vệ Từ Phu bị đưa đi Hung Nô. Hiện giờ nàng còn ở lại, như vậy nàng ta cùng Lư Triệt sẽ dựa theo quán tính của lịch sử mà đến với nhau.”

Cho nên, bọn họ chính là người được chú định sẽ ở cùng nhau a.

Cô thật lòng nói: “Ngươi không cần cảm ơn ta, hết thảy đều là mệnh của ngươi. Từ Phu, ngày ngươi hưởng phúc còn ở phía sau.”

Vệ Từ Phu nghe xong lời này, biểu tình biến đổi, giống như đang nghĩ tới điều gì. Tay hơi vịn vịn, nàng nói: “Kỳ thật, ta còn có chuyện muốn nói nên mới lại đây.”

“Sao?”

“Bệ hạ... Bệ hạ sai ta qua đây thỉnh ngài.”

Lư Triệt lại hạ lệnh cho Vệ Từ Phu tới mời cô? Thời Niên kinh ngạc. Khoan đã, đừng nói hẳn trước mặt Vệ Từ Phu thổ lộ cõi lòng đi? Hay là, thực hiện ban ngày hứa hẹn, trước mặt nàng cưới Vệ Từ Phu? Kia, vậy cô hay nàng là tiểu tam?

Nga, hình như đôi Hoàng Hậu mà nói, cả hai nàng đều là tiểu tam. .

Thực xin lỗi nha A Kiều!

Hoàng Đế bệ hạ truyền triệu đương nhiên không thể bỏ qua, Thời Niên nghe lời theo Vệ Từ Phu ra ngoài. Bóng đêm dày đặc, thời gian dùng bữa đã qua rất lâu, trong cung không có mấy ai đi lại. Hai người một đường đi qua, xa xa nhìn đến cây cầu bạch ngọc, kéo dài qua dòng sông Thương Trì

Vệ Từ Phu bỗng nhiên dừng lại, Thời Niên hỏi: “Tới rồi sao? Bệ hạ đâu?”

Nàng không nói lời nào, từ chỗ tối ở phía sau, hai cái thái giám thân hình cao lớn bước ra, một người nói với Vệ Từ Phu: “Người làm rất tốt.”

Một người khác nhanh chóng bắt lấy Thời Niên, cô theo bản năng liền giãy dụa, lập bị người bắt lấy tay khóa ở phía sau, đau đến rơi nước mắt, “Các người là người nào?”

Hoạn quan âm trầm nói, “Ta phụng mệnh quý nhân, tới tiễn Thiếu Sứ phu nhân lên đường.”

Cái gì, có ý tứ gì?

Cô nhìn về phía Vệ Từ Phu, chỉ thấy khuôn mặt nàng trắng bệch, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt, “Thực xin lỗi. . . Thái Hoàng Thái Hậu bức ta, dùng tính mạng của đệ đệ ta bức bách ta. . . Ta không còn cách nào. . .”

Thời Niên bỗng nhiên hiểu được, là Thái Hoàng Thái Hậu!

Xem ra sau những sự việc ở trong cung, biểu hiện của cô vẫn là khiến cho bà ta chú ý, đặc biệt là việc khuyến khích Lưu Triệt đối kháng Hung Nô, bà ta có thể chịu đựng hành vi của Hoàng Đế tôn tử, nhưng không thể dung được cô?

Trái tim của cô phanh phạch nhảy, tận lực bảo trì sự trấn định, cố tình tên thái giám kia còn chêm thêm một câu, “Cẩn thận chút, vị Thiếu Sứ này của chúng ta trên người có cất giấu ám khí.”

Vừa dứt lời, tên thái giám bắt cóc cô lấy ra gậy kích điện từ trên người cô.

Tâm Thời Niên cuối cùng trầm xuống

Bọn họ muốn làm gì? Thái Hoàng Thái Hậu muốn đưa cô đi, là muốn. . . giết cô sao?

Tên thái giám rút ra dây thừng, trói tay cô lại, Thời Niên bỗng nhiên nói: “Chính là chỗ này. Từ Phu, chúng ta là ở chỗ này biết nhau.”

Vệ Từ Phu sửng sốt, nhìn đến một bên con sông uốn lượn quanh cầu, mới nhận ra nơi này cư nhiên lại là thượng du nơi lúc trước mình đã tự sát. Buổi tối kia, mọi suy nghĩ của nàng dường như biến mất, chỉ một lòng tìm chết, ai ngờ lại bị cô gái kia cố gắng từ chối môn quan kéo trở về, thay đổi cả đời nàng

Thời Niên miệng đã bị lấp kín, đôi mắt kia lại trông mong nhìn nàng, đôi mắt đen lay lay, làm nàng nhớ tới bầu trời đêm đó, làm nàng không dám nhìn thẳng.

Tiếp theo trong nháy mắt, tên thái giám đánh vào nàng bả vai, đầu Thời Niên gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Thái giám nói: “Được rồi, người nên trở về đi. Giữ kín cái miệng, ngoan ngoãn nghe Thái Hoàng Thái Hậu phân phó, đệ đệ người tự nhiên sẽ bình yên vô sự.”

Vệ Từ Phu trở mắt nhìn bọn họ đem Thời Niên nhét vào bao tải, khiêng lên vai, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm

Nàng giống như tượng đất cứ đứng yên tại chỗ, cứng đờ cả người, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên xoay người, hướng một phương hướng khác mà chạy. Nàng chạy quá vội, chớ tới lúc phát hiện phía trước có người thì đã không còn kịp rồi, cứ như vậy mà đụng thẳng vào. Nàng té ngã trên mặt đất, nhìn lên chỉ thấy Dương Đắc Ý cầm theo đèn cung đình, kinh ngạc gọi: “Vệ. . . Công chúa, như thế nào là ngài?”

Vệ Từ Phu hướng ánh mắt về phía sau, đám người vây quanh Lưu Triệt cũng đang nhìn, nam nhân đeo ngọc quan sau khi nhìn rõ là nàng, biểu tình lập tức có chút kì quái, dường như không nghĩ là sẽ nhìn thấy nàng ở đây.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, hần cái gì cũng chưa nói, xoay người muốn đi.

Vệ Từ Phu lại đột nhiên bùng tỉnh, nhào lên nói: “Bệ hạ, Thời Thiếu Sứ. . . Ngài mau đi cứu Thời Thiếu Sứ a! Ngài nếu không đi, nàng liền không sống được!” Lưu Triệt đột nhiên xoay người, ánh mắt trong tích tắc lạnh đến dọa người: “Người nói cái gì? Thời Niên nàng xảy ra chuyện gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thương Trì

Khi Thời Niên tỉnh lại, phát hiện chính mình đang ở trong bao tải, bị người khiêng trên vai. Cổ đau đớn khó nhin, khiến cô từ từ nhớ lại vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Mợ! Thái Hoàng Thái Hậu hạ độc thủ với nàng!

“Tỉnh rồi?” Vẫn là thanh âm cái thái giám kia “Tỉnh thì cố gắng nghe tiếng xung quanh một chút đi, rất nhanh sẽ không còn nghe được nữa.”

Có tiếng nước róc rách từ phía xa truyền đến, Thời Niên nuốt một ngụm nước miếng, “Các người... định làm gì ta?”

Tên thái giám cười hắc hắc, dường như đối với cô đang cố gắng ôm ảo tưởng cảm thấy rất buồn cười, “Phía trước là Thương Trì, Thái Hoàng Thái Hậu phân phó, ở đây đưa Thời Thiếu Sứ... quy thiên.”

Bọn họ tính đem cô ném đến Thương Trì sao? Đang ở trong bao tải này, dù cô có biết bơi lội cũng bằng không...

Thời Niên tự thôi miên bản thân bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Vệ Tử Phu bên đó vẫn còn hy vọng, mình nói lời kia thoát nhìn vẫn có thể làm nàng xúc động, nếu nàng còn chút lương tâm, hẳn là sau đó sẽ đi cầu cứu Lưu Triệt đi?

Cho nên, cô cần thiết phải nỗ lực kéo dài thời gian...

Ý nghĩ vừa mới đến đây, liền phát hiện tên thái giám bỗng nhiên dừng lại, nói: “Thiếu Sứ phu nhân, tiểu nhân liền đưa ngài đến đây thôi. Ngài lên đường mạnh khỏe, nếu sau này có oán gì, ngàn vạn đừng đi tìm tiểu nhân a...”

Thời Niên kinh hãi, “Cái gì cái gì? Ta sẽ đi tìm người! Ta nhất định sẽ đi tìm người! Người từ từ! Đừng ném vội!” Lại cho ta chút thời gian chờ cứu binh a a a a!

Không còn kịp rồi. Thái giám dùng sức một cái, Thời Niên chỉ cảm thấy mình như đang văng ra ngoài. Bao tải ngăn trở nàng, mọi hành động đều không thể làm, cảm giác thân thể đang dần hạ xuống, trong tức khắc mọi suy nghĩ như đình chỉ

Chẳng lẽ, cô liền phải chết kiểu này ở Đại Hán triều?!

Cảm giác nước tràn vào như trong tưởng tượng lại không hề diễn ra, cô đụng vào một thứ gì mềm mại, có người tiếp được cô, cùng nhau ngã mạnh xuống đất.

Thời Niên mắt sáng lên, trong lòng tức khắc vui sướng, là Lưu Triệt sao? Hẳn tới cứu mình?!

Miệng túi được mở ra, cô gấp gáp chui ra ngoài, chỉ thấy Lộ Tri Dao đang bị đè bên dưới cô, đang nhe răng trợn mắt, “Đại tỳ, giảm béo giùm cái đi! Ta còn là nụ hoa của tổ quốc đây, không thể chịu tàn phá kiểu này đâu!”

Thời Niên vừa quay đầu nhìn, Nhiếp Thành đang khóa tay hai tên thái giám, bên cạnh là Tô Canh đã lâu không thấy. Cô ấy hướng nàng mỉm cười nói: “Chúng tôi đi đón cô, phát hiện trong phòng không ai, may là Nhiếp Thành chú ý, một đường lần theo dấu vết tìm được, cuối cùng đuổi kịp.”

Tô Canh nói xong, phát hiện Thời Niên không có phản ứng, giống như bị dọa sợ, “Thời Niên, cô như thế nào...”

Còn chưa kịp nói xong, Thời Niên đã hướng lại đây, ôm thật chặt, oa lên khóc, “Tô Canh! Cô cuối cùng cũng tới! Tôi rất nhớ cô! Huhuhu, Nhiếp Thành và Lộ Tri Dao đều không phải người! Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết!”

Tô Canh: “...”

Cô dờ khóc dờ cười, vỗ vỗ vai Thời Niên, “Không có việc gì rồi, biết là cô chịu khổ, nhưng hiện tại chúng ta có thể về nhà. Trở về liền an toàn.”

Thời Niên khóc một hồi, dần dần thành nước nức, thút tha thút thít lau nước mắt, Lộ Tri Dao bên cạnh là một vẻ mặt “what the ****”, tựa như không nghĩ ra mình liều chết cứu người, vậy mà còn bị nể!

Nhiếp Thành: “Hai người kia giờ phải làm sao?”

Hai tên thái giám kia cũng đã hồi hồn trở lại, kẻ bắt cóc Thời Niên bỗng chửi ầm lên: “Các người là người phương nào, dám đối với chúng ta động thủ! Biết chúng ta phụng mệnh ai làm việc sao?!”

Thân hình hắn cao lớn, đứng bên cạnh Nhiếp Thành không có chút thua kém, đáng tiếc cánh tay đang bị kiềm chế, làm khí thế bị yếu đi rất nhiều.

Thời Niên: “Giết đi.”

Nhiếp Thành, Tô Canh, Lộ Tri Dao: “...”

Thái giám kia không ngờ nàng có thể máu lạnh như vậy, sắc mặt nháy mắt đều trắng, lắp bắp nói: “Thiếu, Thiếu Sứ phu nhân, không phải, không phải tiểu

nhân muốn hại người, mà...mà là quý nhân ở trên phân phó...”

Thời Niên đi qua, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chăm hẳn, hoạn quan hai chân run run, trơ mắt nhìn thấy nàng giơ tay, dứt khoát mà hướng đến mình

Hắn cả kinh nhắm mắt lại, một hồi lâu lại không thấy động tĩnh gì, mở hé một bên mắt, lại phát hiện Thời Niên mỉm cười, trong tay cô đã lấy về cái ám khí kỳ quái kia.

Nữ hài chớp chớp mắt, “Chúc mừng người, ta là công dân tuân thủ pháp luật của thế kỉ 21, đương nhiên sẽ không giết người.”

Hắn còn không hiểu ý nghĩa của câu nói kia, cái gậy đen đã ấn vào cổ hắn, âm thanh “zic zic” quen thuộc vang lên, đầu hắn gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

Thời Niên quen tay hay việc, cũng ấn cho thái giám kia hôn mê, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nói: “Sau này trở về, tôi nhất định phải viết phong thư cảm tạ công ty đã sản xuất ra gậy kích điện này, đây là phát minh vĩ đại nhất thế kỉ 21!”

Lộ Tri Dao đem hai người giấu vào bụi cỏ ven đường, Thời Niên mới bắt đầu đánh giá xung quanh. Đây là Thương Trì phủ phía nam của Vị Ương Cung, là nơi những người hoàng thất hay dùng thuyền đi du ngoạn, từ xa nhìn lại, chỉ thấy dòng sông mênh mông, một vùng nước rộng lớn, đêm nay có trăng, ánh sáng chiếu rọi mặt sông, từng gợn nước uốn lượn cũng như được dát lên một tầng mỏng lấp lánh.

Ánh trăng chiếu sáng bầu trời, ánh trăng cũng rọi xuống dòng nước, hòa lẫn vào nhau, hiển hiện vài phần thê lương, vài phần tráng lệ.

Nhiếp Thành: “Không ngờ bọn họ lại đưa cô đến nơi này.”

Thời Niên quay lại nhìn, Nhiếp Thành nói: “Nơi chúng ta trở về, chính là ở chỗ này.”

Thời Niên lúc này mới phát hiện, bên chân bọn họ đặt mấy cái ba lô, chính là bọn họ mang theo hành lý khi đến đây, trong đó còn có ba lô mà nàng tốn cả buổi để sửa sang lại. Tới hôm qua hắn chỉ nói cô chuẩn bị rút lui, cụ thể như thế nào trở về, thời gian địa điểm còn không có kịp thông báo.

Thời Niên: “Bây giờ liền đi?”

Nhiếp Thành cười như không cười, “Như thế nào, luyện tiếu sao?”

Thời Niên sắc mặt biến đổi, trách mắng: “Nói bậy bạ!”

Lộ Tri Dao kéo ra chiếc thuyền nhỏ, nhảy lên trước tiên, hai tay vắt ra sau đầu, vui vẻ thoải mái nói: “Ài, cuối cùng cũng xong, lần này còn lâu hơn tôi nghĩ. Sau khi trở về, tôi nhất định phải ngủ đủ 24 tiếng, ai cũng đừng đánh thức a!”

“Nói giống như cậu làm được nhiều việc lắm vậy, rõ ràng vất vả nhất chính là Thời Niên.” Tô Canh nói, “Đội trưởng, trở về anh viết báo cáo, cần phải khen cô ấy với lão gia tử, tôi sẽ kiểm tra đấy.”

Nhiếp Thành đá đá chân Lộ Tri Dao, “Nhớ kĩ chưa?”

Lính hầu trưởng kì bị bắt viết giùm báo cáo Lộ Tri Dao: “...”

Thời Niên cũng lên thuyền, Lộ Tri Dao cầm mái chèo khuấy, thuyền nhỏ nhẹ nhàng rời bờ. Thời Niên ngồi ở đầu thuyền, một chân rũ xuống, chốc chốc chạm nhẹ mặt nước. Trên chân là guốc gỗ thịnh hành thời Hán, lúc mới mang cô còn cảm thấy không quen. Nhưng về sau có lẽ cũng không còn cơ hội mang nữa.

Lộ Tri Dao đột nhiên hỏi: “Này, cô không phải là không muốn rời đi đó chứ? Muốn ở lại làm nương nương Hán triều?”

Thời Niên ngẩng đầu, Lộ Tri Dao vẻ mặt đáng ghét, “Kỳ thật, cô muốn ở lại cũng không qua khó hiểu, tôi thấy Hán Vũ Đế thực thích cô nha, nếu tiếp tục phát triển, có khi còn thay thế cả Vệ Tử Phu làm Hoàng Hậu đâu! Nữ sinh các cô không phải đều thích như vậy sao?!”

Thời Niên mặt không biểu tình, “Cậu thật hiểu nữ nhân nha. Nhìn người không có bao lớn, vậy mà ý tưởng loạn thất bát tao không ít, tiểu quý!”

“Cô nói ai tiểu quý?”

“Cậu còn không phải tiểu quý? Lại nói tiếp, tôi còn không có thỉnh giáo Lộ tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi a, sẽ không là còn chưa thành niên đi?”

Thời Niên vốn mang ý nghĩ trêu chọc cậu, ai ngờ Lộ Tri Dao thay đổi sắc mặt, cư nhiên không hề phản bác. Thời Niên mở to hai mắt, “Không thể nào, cậu thật là vị thành niên? Các người thế nào mà dùng lao động trẻ em!”

Lộ Tri Dao mặt đỏ lên: “Cô nói ai là lao động trẻ em! Tôi đã 17 tuổi, chỉ còn có mấy tháng liền thành niên!”

“Còn có mấy tháng thành niên? Chính là hiện tại còn không có mà? Ai, tôi xem cậu thật là khiến người ghét, rất đáng ghét, bắt quá nếu cậu còn chưa thành niên, vậy liền thôi. Tôi làm sao cùng tiểu hài tử so đo được, đúng không?”

Cô càng nói càng khiến Lộ Tri Dao tức giận, thế nhưng lại không biết phản kích như thế nào, cuối cùng đành buồn bực quay đầu, “Lần sau cô rút xuống

sống, đừng mơ tôi cứu cô!”

Tiểu hải tử không làm gì được mình, Thời Niên cười đắc ý, quay đầu đi ánh mắt lại trầm xuống. Cô không nói, vừa mới ở trong thời khắc sinh tử, trong lòng cô mong không phải bọn Nhiếp Thành tới cứu, mà là một người khác...

Bỗng nhiên cô phát hiện dường như có ánh mắt đang quan sát mình. Thời Niên giật mình, ngẩng đầu lại phát hiện Nhiếp Thành ở đối diện đang cúi mắt, nhìn đồng hồ trên tay.

Là ảo giác sao?

Mất thất thuyền đã ở trung tâm Thương Trì, đang ngừng lại, Thời Niên nhìn xung quanh, giống như không có gì nói: “Đúng rồi, anh nói cửa vào ở đâu a?”

Nhiếp Thành nhàn nhạt nói: “Đã đến giờ.”

Vừa dứt lời, liền thấy Thương Trì vốn đang bình tĩnh, không khí bỗng nhiên xao động, cuồng phong gào thét mà tới, thuyền nhỏ kịch liệt lay động, mặt nước lại vẫn trong sáng như gương, dưới bầu trời phát ra từng ánh sáng xanh vàng. Lấy thuyền nhỏ làm trung tâm, từng vòng ánh sáng trắng xuất hiện, giống như đàn huyền rồi loạn, cùng núi già ở đêm đó giống nhau như đúc!

Thời Niên được Nhiếp Thành ôm lấy mới không có bị cuồng phong hất đi, cô chống lại tiếng gió hỏi: “Hiện tại phải làm sao?”

Lộ Tri Dao cười nói: “Còn làm sao nữa, nhảy thôi!”

Nói xong, cậu ta ném mái chèo xuống, như một vị liệt sĩ anh dũng nhảy thẳng vào nước. Thời Niên trơ mắt nhìn bóng dáng cao lớn kia rơi vào trong nước, vậy mà một chút bọt nước cũng không bắn lên, quả thực y như là nước đang đón lấy cậu ta.

Ta mụ! Lần trước là bắt cô đâm tường, lần này lại nhảy sông, các người có thể tìm biện pháp xuyên qua an toàn một chút được hay không vậy?!

Bên kia, Tô Canh cũng mang theo ba lô, hướng Thời Niên cười nói: “Tôi chờ cô bên kia nhé!” rồi xoay người nhảy vào trong nước.

Trên thuyền chỉ còn lại hai người, Nhiếp Thành cúi đầu, nhìn Thời Niên trong lòng ngực, “Lần này có cần tôi mang cô theo không?”

Khi xuyên qua đây cũng chẳng thấy hấn mang cô theo, hiện tại bày đặt hào tâm cái gì. Thời Niên rời khỏi hấn một chút, nhìn lục quang đang bao phủ mặt nước

Chỉ cần nhảy vào, cô liền có thể về nhà. Rồi đi Đại Hán triều xa lạ này, trở lại nơi cô ngày đêm mong nhớ, có internet, có thức uống có đồ ăn ngon, một thế giới an toàn không có gì phải lo sợ.

Chính là, người cô nhận thức ở nơi này, còn chưa kịp nói với hấn lời từ biệt...

“Thời Niên!”

Một thanh âm ở phía sau vang lên, mang theo sự khiếp sợ, phẫn nộ, xen lẫn cả không thể tin tưởng pha trộn, phảng phất như một đạo sấm sét, nháy mắt đánh vào, khiến gương mặt cô trắng bệch. Thời Niên không chút chần chừ, đẩy Nhiếp Thành vào trong mặt nước, thấy hấn trong chớp lát đã bị mặt nước nuốt trọn, lúc này mới xoay người.

Cuồng phong giận dữ xoay vòng trên mặt nước, Lư Triệt đứng trên một chiếc thuyền khác, xiêm y và tóc đều bay tán loạn, sắc mặt hấn cũng trắng nhợt, duy chỉ có đôi mắt đen láy, cách từng giọt nước gọn, thẳng tắp bình tĩnh nhìn cô.

Cung nhân ở đuôi thuyền đang nghĩ muốn tiến đến gần, nhưng chính là gió thổi quá mạnh, tùy thời đều có thể đổi mặt nguy hiểm bị lật thuyền, đành phải từ bỏ.

Lư Triệt nói: “Nàng đã đáp ứng ta.”

Thời Niên cắn môi, không biết trả lời thế nào.

“Trở về.” Hấn hướng cô vươn tay, mỉm cười, “Chỉ cần nàng trở về, ta sẽ không trách tội đêm nay nàng muốn chạy trốn, vẫn sẽ tiếp tục đối xử tốt với nàng.”

Thời Niên đành phải mở miệng, “Bệ hạ, Thái Hoàng Thái Hậu sẽ không buông tha ta, miễn cưỡng lưu lại cũng không ổn...”

“Trăm muốn nguoi ở lại, thì không ai có thể đuổi nguoi đi!” Hấn bỗng nhiên bạo nộ. “Nàng tin tưởng ta, tối nay là do ta sơ sót, nhưng sẽ không có lần sau. Nàng ở lại đi, ta sẽ bảo vệ nàng chu đáo, không ai có thể tổn thương nàng được...”

Thời Niên lắc đầu, “Kỳ thật, dù cho không có Thái Hoàng Thái Hậu, ta vẫn sẽ rời đi. Thực xin lỗi, là ta lừa nguoi. Ta vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây, hiện tại, cũng tới lúc phải rời đi rồi.”

Sắc mặt hấn trắng nhợt đến gần như trong suốt, Thời Niên cố nhin xuống nước mắt, lộ ra tươi cười với hấn, “Bệ hạ, ngài sẽ trở thành một vị hoàng đế vĩ đại, sách sử ghi chép công lao, ngàn năm hậu thế đều sẽ ghi nhớ sự nghiệp mà ngài tạo dựng. Nguyện vọng của ngài đều sẽ được thực hiện. Mà cho dù

ta không ở bên cạnh ngài, thì vẫn luôn nhìn ngài, vì ngài chúc phúc.”

Hắn lắc đầu, sâu trong tròng mắt đen thẳm đều là kháng cự.

Thời Niên giang hai tay, miệng đóng mở, cuối cùng nói một câu, liền nghiêng thân ra phía sau, ngã vào trong dòng sông.

Ánh sáng chói lòa, đồng tử Lưu Triệt trong nháy mắt dường như muốn nứt ra, cũng định thả người nhảy xuống, lại bị Dương Đắc Ý đứng bên cạnh ôm chặt lại!

“Bệ hạ! Bệ hạ, không được a!” Hắn khóc lóc cầu xin.

Không biết qua bao lâu, gió ngừng, không gian quang đăng, ánh trắng sáng tỏ, mặt nước trở lại êm ả, phẳng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ có một chiếc thuyền nhỏ lẻ loi đậu ở nơi đó. Lưu Triệt nhìn chiếc thuyền lơ lửng, trong đầu muốn cũng ném không được hình ảnh cuối cùng, câu nói nặng nề vừa nói. Nàng nói: “Lưu Triệt, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hợp Tác

Thời Niên cả người ướt đầm, quỳ rạp trên mặt đất ho khan không ngừng.

Từ Canh hỏi: “Sao lại trì hoãn lâu như vậy, không có việc gì chứ?”

Cô xoa xoa tay, ngẩng đầu lên nhìn, chính mình lại về tới khu vườn trước đó, bên cạnh là núi giả đứng sừng sững. Hiện giờ vẫn là buổi tối, giống y thời điểm đêm đó xuất phát, Thời Niên trong nháy mắt nghĩ rằng, tất cả những chuyện xảy ra đều là trong mơ, từ đầu tới cuối, cô đều ở chỗ này, chưa từng rời đi.

Nhưng mà quần áo trên người ướt nhẹp nhắc nhở cô, cô thật sự vừa từ Đại Hán triều trở về,

Bên kia là Nhiếp Thành và Lộ Tử Dao, cũng là bộ dạng ướt sũng từ trong nước vớt ra, Lộ Tử Dao xoa xoa đầu tóc rối loạn, cậu ta cùng Nhiếp Thành đều là tóc ngắn, ở Hán triều vẫn luôn phải mang khăn trùm đầu, cuối cùng lúc này cũng có thể giải thoát.

Lộ Tử Dao nằm trên mặt đất, sáng khoái hoan hô “Lão tử đã trở về!”

Thời Niên cũng ngửa mặt nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy mệt mỏi, sức lực cả người dường như theo từng giọt nước rơi cũng cùng nhau rút đi. Trong lúc mê man nhìn thấy Nhiếp Thành đang hướng bên cạnh cô bước tới, cúi đầu xem cô, cười hàm hồ.

“Đừng làm rộn. Tôi muốn ngủ cho đủ 24 tiếng đồng hồ, ai cũng đừng quấy rầy tôi..”

Thời Niên không biết cô có ngủ đủ 24 tiếng hay không, chỉ là sau khi tỉnh lại, ánh nắng chói mắt xuyên qua song cửa, trên sàn nhà hắt lên từng vệt nắng. Cô xoa đầu, phát hiện mình còn đang nằm trong một căn phòng xa lạ.

Giường lớn khắc hoa, bức màn mang màu sắc nhân nhạt, toàn bộ trang trí đều mang nét cổ kính, bàn trang điểm đối diện cũng cùng phong cách, mặt gương phản chiếu về mặt mờ mịt của cô.

Cái gì, tình huống này là sao??? Cô lại xuyên trở về!?

Thời Niên trong nháy mắt lông tơ dựng ngược, nhảy xuống giường, liền hướng bên ngoài chạy. Cửa vừa mở, ánh mặt trời chiếu rọi toàn bộ tứ hợp viện, cô đang ở trong một tiểu viện, còn có một cây tử đằng, đúng lúc đến mùa hoa nở, một đợt lại một đợt, cứ vậy lất phất rơi dưới ánh mặt trời, giống như một thác nước màu tím đang từ trên trời giáng xuống.

Từ Canh ngồi ở dưới cây tử đằng, máy tính đặt trên đầu gối, đang gõ gì đó, nghe được âm thanh liền ngẩng đầu cười, “Cô tỉnh rồi!”

Lần trước, cũng là cô gái này ngồi ở bên cạnh, chờ mình rời giường, Thời Niên cười nói: “Ừa, vừa tỉnh. Lúc này tôi còn giặt cả mình.”

Từ Canh nghe hiểu ý của cô, giải thích: “Lúc trước, sau khi đã có được tứ hợp viện này, chúng tôi liền sửa sang lại cho thích hợp một chút thời đại chúng ta để sinh hoạt. Nhưng dù sao cũng là địa phương đã trải qua hơn hai trăm năm, nên vẫn lựa chọn cách trang hoàng cổ điển một ít, bất quá cũng khá thích hợp với tính chất đặc thù công việc của chúng ta. Trước khi tiến hành và sau khi thoát ly nhiệm vụ, khoảng thời gian điều thích cũng cần chú ý, cho nên tất cả mọi người cũng đều quen sinh hoạt ở đây.”

Phía hành lang gấp khúc bỗng nhiên xuất hiện hai bóng dáng nam nhân. Người phía trước thân hình cao hơn, sau khi nhìn đến cô cũng hỏi thăm, “Tỉnh?”

Nam sinh trẻ con ở phía sau cũng nói: “Cuối cùng cô cũng tỉnh, Tiểu Canh tỷ hâm cháo cả đêm cho cô, nếu còn không ăn liền sẽ hỏng. Cô hiện tại đói không? Nếu đói chính mình tự hâm nóng lại đi.”

Thời Niên nhìn hai người bọn họ, Nhiếp Thành mặc quần dài phối cùng áo trắng, Lộ Tử Dao còn mang quần jean cùng áo thun trắng. Quen nhìn cách ăn mặc của bọn họ ở thời Hán, bỗng nhiên nhìn đến tạo hình như thế này, cô còn chưa thích ứng lắm. Lại đánh giá Tử Canh, cũng đã thay thành váy liền màu lam nhạt, còn mình là váy ngủ màu vàng nhạt dài tới gối. Thời Niên nghĩ đến những lần gặp mặt nhau ở Hán triều, bên ngoài thành cổ Trường An là đình đài lầu các, ngựa xe như nước, mà hiện tại, ipad đang nằm trên bàn đá, dưới cửa sổ là máy điều hòa ngoại quốc, ở phía xa xa là những tòa cao ốc. Hết thấy điều này như đang nói với cô, cô thật sự đã trở lại.

Về tới nơi mà cô quen thuộc, thế giới cô đã sinh hoạt hai mươi mấy năm.

Thời Niên bắt chợt cười. Lộ Tử Dao thấy khó hiểu, không rõ bản thân mình nói có cái gì buồn cười. Thời Niên nói: “Không có, tôi chỉ cảm thấy thật thân kỳ, tôi vậy mà lại thật sự cùng tổ chức của các người đi du lịch thời không...”

Hơn nữa, còn gặp được Hán Vũ Đế, Trần A Kiều, Vệ Tử Phu, Vệ Thanh, thật là nhiều danh nhân. Nhưng mà thật đáng tiếc, không thể gặp Hoắc Khứ Bệnh...

Nhiếp Thành giương môi: “Cô cũng không phải chỉ là đi du lịch.”

Thời Niên chớp chớp mắt, Nhiếp Thành nói: “Huyền đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.”

Từ Canh bổ sung: “Sau khi trở về, chúng tôi đã kiểm tra đo lường lần nữa, phát hiện Lưu Triệt đã cưới Vệ Tử Phu sau khi chúng ta rời đi được hai năm, phía sau tất cả đều dựa theo nguyên bản lịch sử mà phát triển.”

Lộ Tử Dao huyết sáo một tiếng: “Cho nên, chúng ta đại toàn thắng.”

Thời Niên bị giọng điệu của bọn họ cảm nhiễm, cũng trở nên cao hứng, đang lúc ấy Nhiếp Thành lại nghiêm mặt nói: “Thời tiểu thư, tôi nghĩ cần chính thức nói chuyện với cô, về việc gia nhập đoàn đội của chúng tôi.”

Thời Niên sững sốt. Đúng rồi. Phía trước hẳn có nói qua, chuyến đi này là phỏng vấn, xem thử cô có thể gia nhập đoàn đội này hay không, cần xem biểu hiện của cô chuyến này.

Cho nên, cô đã thông qua phỏng vấn?

Trong lòng đột nhiên nảy lên vui sướng, bởi vì nỗ lực của bản thân nhận được sự tán thành, nhưng nhìn tới ba khuôn mặt trước mắt, Thời Niên trầm mặc trong chốc lát, sau đó lại lắc đầu, “Thật ngại quá, tôi chỉ sợ...không thể gia nhập đoàn đội của các anh.”

Lộ Tử Dao cùng Từ Canh nhìn nhau, Từ Canh nói: “Có phải do cảm thấy thái độ của bọn họ đối với cô không tốt hay không? Cô đừng suy nghĩ nhiều, hai người họ chính là như vậy đó, không phải vì ghét cô đâu, sau khi cô gia nhập cũng sẽ không ức hiếp cô. Tiểu Lộ, cậu nói phải hay không?”

Lộ Tử Dao nhìn Thời Niên, không rõ ràng lắm có phải do chính mình dọa cô sợ tới mức không dám gia nhập luôn hay không, dù có chút không kiên nhẫn, nhưng lại mạnh mẽ kìm nén, “Hừ, yên tâm đi...Tôi sẽ không khi dễ cô!”

Ai sợ cậu khi dễ chứ!

Thời Niên nói: “Đúng là tôi không thích bọn họ, nhưng chuyện đó không quan trọng, tôi không phải là vì nguyên nhân này...mà là, công việc này của các người thật sự độ nguy hiểm quá cao, lần này tôi thiếu chút nữa là mất luôn cái mạng nhỏ, vất vả lắm mới vớt được trở về. Tôi cũng chỉ là người thường, lịch sử còn còn chẳng rõ bao nhiêu, lại tiếp tục công việc này, tôi sợ chính mình chắc sẽ bỏ mạng ở thời không khác mất...”

Thời Niên nói xong, cảm thấy hình như cách nói của mình có vẻ không được xuôi tai lắm, không dám xem phản ứng của bọn họ, nghĩ chuẩn bị rời đi. Nhiếp Thành bỗng nhiên nói: “Ai nói rằng cô chỉ là người thường?”

Thời Niên quay đầu lại, nam nhân đứng dưới gốc tử đằng, cười như không cười: “Có thể được chúng tôi tìm đến, đều không phải là người thường. Cô có thiên phú dị bẩm, còn cần tôi nhắc nhở hay sao?”

Từ Canh thờ dài, “Kỳ thật, mọi người ở đây, bao gồm cả tôi, ngay từ đầu đều không phải do bản thân muốn làm công việc này. Nhưng cũng không có cách nào khác, đây chính là sứ mệnh của chúng ta. Vì cứu người khác mà cũng vì cứu chính bản thân mình, đây là con đường mà chúng ta phải đi.”

Thời Niên nhớ tới cô ấy từng nói qua, những lý luận về huyền, nếu lịch sử chệch đi mà vẫn không thể sửa lại cho đúng, huyền sẽ không thể nào bình tĩnh, cứ rối loạn dòng thời gian lịch sử như vậy, có lẽ, bọn họ đều sẽ biến mất...

Nhiếp Thành một tay bỏ vào túi quần, “Lần này nhờ có cô ở đây, chúng tôi mới có thể thuận lợi mà hoàn thành nhiệm vụ. Thời Niên, cô không chỉ thay đổi vận mệnh của Vệ Tử Phu, mà cô còn cứu mạng hết thảy mọi người.”

Thần sắc Thời Niên biến đổi.

Cô chưa từng nhận được vinh dự lớn như vậy từ ai, cũng chưa từng nghĩ chính mình sẽ là người có năng lực như thế, trong lúc nhất thời, cảm xúc lan tràn ra không thể kìm nén.

Nhiếp Thành đánh giá biểu tình của cô, bỗng nhiên cười, “Hơn nữa, cô thử tự hỏi mình xem, thật sự cô không thích công việc này một chút nào sao?”

Tự hỏi bản thân, cô... đương nhiên thích! Cảnh tượng kì diệu khi xuyên qua đường như còn rõ ràng trước mắt, đây đều là mong đợi từ khi cô còn nhỏ, chính mình có chỗ khác người bình thường, cô vẫn luôn đi tìm nguyên nhân, mục đích cho năng lực kì lạ của bản thân. Mà hiện giờ, cô cuối cùng cũng tìm được đáp án.

Những người cũng mang dị năng giống như cô, xuyên qua những thời không khác nhau, đi thực hiện sứ mệnh mang trong người. Giả thiết cực kì ngốc bực như vậy, làm một ma pháp thiếu nữ được người người yêu thích, trái tim Thời Niên cứ vậy mà xúc động, cơ hồ tính gât đầu đồng ý ngay. Nhưng ham muốn được sống lại ngăn trở cô, cô có chút đau đớn quay đầu đi, “Tôi cảm thấy, có mọi người đi cứu vớt thế giới là đủ rồi, tôi sẽ vì mọi người phát cõ cô vũ... Còn tham gia thì, thật ngại quá, tôi phải về nhà.”

Cô lại lần nữa tưởng rút lui, phía sau lại truyền đến tiếng nói: “Không phải cô đang tìm việc sao?”

Thời Niên dừng chân, Nhiếp Thành nói: “Theo tôi biết, ba tháng trước cô vẫn luôn đi tìm công việc, nhưng mãi không có tiến triển.”

Tuy sớm biết rằng họ đã điều tra mình, Thời Niên vẫn cảm thấy không vui, hơn nữa tên này cứ cản trở cô hết lần này đến lần khác, nói chuyện giọng điệu cũng không thể hòa nhã được nữa “Tôi đúng là đang đi tìm việc, nhưng cũng có yêu cầu của bản thân. Quý công ty trừ việc có thể đi du lịch thời không, còn có cái gì hấp dẫn hơn sao?”

“Lương tháng mười vạn, cuối năm được chia hoa hồng, nếu biểu hiện ưu tú trong nhiệm vụ sẽ có thêm tiền thưởng, thấp nhất là mười lăm vạn, cao nhất không có giới hạn. Bao ăn ở, làm việc hơn ba năm sẽ được tặng xe, phòng ở. À đúng rồi, cô là người ở địa phương khác đúng không? Nếu cần, còn có thể giải quyết hộ khẩu ở Bắc Kinh cho cô.”

Trong viện bỗng nhiên an tĩnh, không ai lên tiếng.

Thời Niên đang xoay lưng về phía bọn họ, nhưng bả vai hơi run, chân lại không nhúc nhích được chút nào, giống như nội tâm đang tiến hành giao chiến kịch liệt.

Nhiếp Thành chậm rì rì bổ sung: “Để tôi tính coi, lần này nhiệm vụ cô có thể được bao nhiêu. Tiền lương trong thời gian thực tập là 80% lương chính thức, thử việc hai tháng, là được mười sáu vạn. Còn có nhờ cô liều chết tiến cung, điều chỉnh Hán Vũ Đế, tích cực tác hợp hần và Vệ Tử Phu... Tôi cảm thấy, công lao của cô có thể được năm mươi vạn, cấp trên chắc hẳn cũng sẽ không có ý kiến.”

Cộng rom cuối cùng đề chết được lạc đà.

Thời Niên xoay người, giọng nói thanh thoát, thần sắc bình tĩnh nói, “Tôi vừa suy xét lại, cứu vớt thế giới là nghĩa vụ mỗi công dân cần cố gắng thực hiện, không thể thoái thác. Hợp đồng đâu nhĩ? Chúng ta thảo luận chi tiết nào.”

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi!

Thời Niên không nghĩ tới, thế mà mình cũng đi lên con đường này. Tuy rằng còn nhiều sợ hãi, nhưng những điều kiện mà Nhiếp Thành đưa ra thật... mẹ nó mê người, ai mà cự tuyệt được a!

Dù sao chính là cô không làm được!

Thời Niên về lại phòng thuê của cô, lần này không thềm ngồi xe điện ngầm, mà chơi sang ngồi taxi. Cô cũng đã nghĩ kĩ mới làm vậy, rốt cuộc cũng là người có được năm mươi vạn nha, phải nâng cao giá trị con người của bản thân chứ!

Khi đến Xương Bình đã là buổi chiều, trong nhà thực yên tĩnh, Thời Niên nhìn xung quanh, liền nhìn thấy Chu Tiểu Hồi từ phòng bếp bưng ly nước ra.

“A, cậu đã trở lại?”

Thời Niên đã hai tháng không gặp bạn, nhất thời nước mắt rung rung, nhào lên nói: “Tiểu Hồi! Đã lâu không gặp! Không ngờ tớ còn được gặp lại cậu.”

Chu Tiểu Hồi mờ mịt: “Cậu phát điên cái gì đấy? Ngày này tay tớ, coi chừng trà sữa đổ!”

Thời Niên bị từ chối, nhiệt tình đang bùng phát bị dập tắt, bất mãn nói: “Cậu làm sao vậy a, tớ rời đi cũng hai tháng trời, biểu hiện này của cậu có phải là không nhớ thương tớ hay không?”

Chu Tiểu Hồi càng khó hiểu: “Cậu nói cái gì, không phải đi ba ngày liền trở về sao? Nói là đi Thiên Tân thăm bạn, còn nhắn tin cho tớ kìa.”

Thời Niên gật mình, lấy đi động ra nhìn, quả nhiên lịch sử tin nhắn có ghi lại. Nghĩ thôi cũng biết ai làm, nhưng cái cô quan tâm không phải điều này, vừa rồi cô không chú ý, giờ mới thấy màn hình hiển thị, cô đi là ngày 21 tháng 3, mà hiện tại, là ngày 24 tháng 3.

Cho nên, cô ở Hán triều lâu như vậy, ở hiện đại, chỉ có... 3 ngày thôi sao?

Chu Tiểu Hồi cho rằng cô đang nói giỡn, không để ý nữa, lại ngồi vào máy tính. Thời Niên ngơ ngác ngồi trên sô pha, cảm thấy khoảng thời gian này kiểu gì cũng không chân thật, những gì cô trải qua dường như càng không chân thật...

Có phải tất cả đều do cô suy diễn hay không...

Chu Tiểu Hồi đang cân nhắc làm sao để bắt đầu viết bộ đam mỹ mới, bỗng nghe Thời Niên hỏi: “Tiểu Hồi, cậu biết Hán Vũ Đế không?”

Cô hớn hơ: “Tớ đâu phải là cậu, đương nhiên biết rồi. Chẳng những biết mà trước đó tớ còn viết một bộ về hắn và Vệ Thanh nữa kia...”

“Thế à? Vậy cậu cảm thấy hắn là người như thế nào?”

Chu Tiểu Hồi chống cằm, bắt đầu bình luận, “Tra công, tra nam, ở trong ngôn tình hay thế giới đam mỹ đều là nhân vật bị chán ghét nha!”

Thời Niên giống như cười nhẹ một chút, Chu Tiểu Hồi thấy cô có vẻ hứng thú, nên đóng word, click mở một thư mục, “Đây là tư liệu mà tớ sưu tầm được trước khi viết, đều là về Hán Vũ Đế, cậu muốn xem không?”

Thời Niên đến bên bàn, giờ tay mở thư mục, trừ bỏ những tư liệu chữ viết, còn có rất nhiều ảnh chụp về đồ cổ đào được, cô nhìn nhìn, ngón tay bỗng dừng lại, “Đây là...”

Chu Tiểu Hồi ngạc nhiên: “Ồ, đây là cái gì? Trước đó không có mà... Thoạt nhìn là y phục của nữ nhân, đặt trong tập tư liệu này chắc hẳn là của thành viên hoàng thất thời Hán, chỉ là không biết của ai. Hi hi chắc là phi tử của Lữ Triệt, như Trần A Kiều hay Vệ Từ Phu...”

Thời Niên nhìn bức ảnh kia, vạt áo màu vàng nhạt uốn lượn, bên ngoài là dải lụa trong suốt, dù đã trải qua hơn hai ngàn năm, thế nhưng được lưu giữ rất hoàn hảo, chỉ có nhan sắc ảm đạm một ít, không tỏa ra ánh sáng rực rỡ như ban đầu. Bên dưới ảnh chụp có ghi chú, áo lụa này đại diện cho trình độ kỹ thuật cao nhất của ngành dệt dưới triều Hán, thuộc loại văn vật cấp quốc gia.

Trước mắt như hiện lên buổi sáng sớm hôm đó, chàng trai mang theo lễ vật đã chuẩn bị tỉ mỉ tới tìm cô. Đó là bảo vật trân quý nhất mà hắn tìm được, đem nó đưa cho người trong lòng, hy vọng sẽ khiến nàng vui vẻ.

Chính là, cô lại không biết.

Trong lòng cô lúc ấy chỉ toàn tâm toàn ý mong đợi về nhà, không rõ sự trân quý của lễ vật, cũng xem nhẹ sự chờ mong nơi đáy mắt hắn.

Nếu lại có thể nhận đến, cô nhất định sẽ nói với hắn, món quà rất đẹp, cô thực thích. Có lẽ, lúc đó cô sẽ mặc cho hắn xem, sau đó nắm tay hắn, cùng nhau du ngoạn Trường An, xem hoa rực rỡ, thưởng gió vạn dặm.

Thời Niên buồn bã cười, đứng dậy rời đi. Chu Tiểu Hồi hỏi: “Không xem nữa à?”

Thời Niên: “Không xem. Muốn ăn kem sao? Chúng ta đi ăn kem, tớ mời.”

Chu Tiểu Hồi vui vẻ nói: “Trời ạ, cậu phát tài rồi sao? Được được, chúng ta đi thôi!”

Cửa phòng đóng lại, tiếng cười thiếu nữ càng ngày càng xa, chỉ có màn hình máy tính vẫn hiển thị bức ảnh kia Hoa phục mỹ lệ chung quy cũng như mây khói, mà những chuyện xưa phủ bụi cũng chìm vào lịch sử, không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đầu Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Lính Mới

“Nắm chặt dây cương, đứng rồi, cúi thấp người xuống chút, chính là như vậy.. Đừng khấn trương, cô mà khấn trương ngựa cũng sẽ không bình tĩnh... Đừng đừng, tôi nói cô... TN!”

LTD thả người tiếp lấy cô, cô gái trên lưng ngựa vừa ngã xuống, hai người bị đập mạnh xuống đất. Ngực TN đau đớn, ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ bi phẫn cùng tuyệt vọng.

Ba lần

Cô ngã từ trên ngựa xuống đã ba lần rồi. Cô sắp không thể chịu nổi nữa rồi!

Nơi này là căn cứ huấn luyện Mật Vân, nửa tháng trước TN chính thức ký hợp đồng, gia nhập tổ chức “Quản lý thời không số 7”, nên ở chỗ này tiếp nhận huấn luyện. Cũng giống tư hợp viện ở trung tâm thành phố kia, nơi này cũng là căn cứ quan trọng của cục số 7, nhưng diện tích lớn hơn nhiều, trừ bỏ biệt thự bên ngoài dành cho thành viên cư trú, còn có hồ bơi, sân bắn, sân cưỡi ngựa, nơi thi đấu, còn có nhiều khu huấn luyện khác, thêm cả thư viện, phòng vũ đạo, phòng bi-a, phòng bowling với những phòng thư giãn khác. TN ngồi xe tiến vào đây, vừa đi vừa xem hoa cả mắt, không thể tin được chính mình có thể ở nơi này.

Cô nói “Các người sống cũng quá xa hoa tùy ý đi!”

Bởi vì cái nhìn đầu tiên quá tốt đẹp, TN cảm thấy huấn luyện cũng đáng để chờ mong, hơn nữa công việc yêu cầu cũng phải tiến hành huấn luyện. Nhưng mà ngày đầu tiên chính thức bắt đầu, ảo tưởng của cô bị đập nát!

Bọn họ vậy mà 5 giờ sáng gọi cô dậy!

TN cảm thấy cô dường như trở về đợt huấn luyện quân sự thời đại học, mỗi ngày trời chưa sáng đã bị ép rời giường, sau khi chạy vòng quan căn cứ 3 vòng lại còn phải tiến hành các loại huấn luyện thể lực. Nơi này có các giáo luyện chuyên môn, luôn đi theo cô, ghi chú lại các số liệu hạng mục, chỉ cần có chút lười biếng ngay lập tức sẽ bị trừng phạt. Chỉ vậy thì thôi đi, chiều tối mỗi ngày, cô còn phải dự khóa huấn luyện cấp tốc để bổ sung tri thức lịch sử, TN lại sâu sắc cảm nhận được nền giáo dục Trung Quốc như nhồi thức ăn cho vịt, các loại tư liệu đẩy trước mặt, mặc kệ hiểu hay không, dù sao cứ nhồi nhét vào cho bằng hết là được.

Cô thấy đau khổ không muốn sống, ôm chầm TC tới thăm xin giúp đỡ, đối phương khó xử nói: “Những thứ này đều rất cần thiết. Lần trước là ngoài ý muốn, nhưng những nhiệm vụ sao, chúng tôi cần đảm bảo cô sẽ có được các loại kỹ năng, đủ để tồn tại ở các thời không khác.”

TN: “...”

Cô nên biết, hợp đồng không thể tùy tiện ký, tiền càng không phải dễ kiếm! Ô ô ô, hiện tại hủy hợp đồng còn kịp không ta?!

Nếu những cái huấn luyện ban đầu cô đều vì sự nhiệt tình yêu thương (tiền lương) với công việc mà cố gắng kiên trì, nhưng cái huấn luyện sau, cô thật sự không có cách nào tiếp thu a...

TC nhìn TN bộ dáng đau đớn, lo lắng nói: “Cô như vậy không ổn đâu, không học được cười ngửa, ở cổ đại sẽ rất phiền toái, lỡ như yêu cầu phải tự xuất hành thì làm sao?”

LTD bò dậy, hung tợn nói: “Giảm béo, cô nhất định phải giảm béo! Tôi lại bị cô đè vài lần, thật sự rút luôn cả cái mạng đấy!”

TN nhìn con ngựa bên cạnh, cảm thấy cực kỳ ưu sầu. Khi còn nhỏ, cô từng bị ngựa dọa sợ, nên có bóng ma tâm lý, đối với việc cười ngửa cực kỳ kháng cự. Người giáo luyện trước kia không thể dạy được cô nên mời LTD lại đây, không ngờ không chỉ cả cậu dạy không được mà còn thiếu chút nữa bị cô đè đến trọng thương.

Trong lòng đầy hiếu thắng, LTD bắt lấy TN muốn đẩy cô lên ngựa lần nữa, “Tôi không tin hôm nay không thể dạy được cô cười ngửa! Đi lên!”

TN sợ tới mức kêu to, “Buông tay! Cậu làm gì vậy? Đừng tưởng là vị thành niên, giết người thì không cần ngồi tù nhé! A a a a cứu mạng! Buông tôi ra!”

Hai người còn đang giằng co, TC vừa cảm giác được di động đang rung, lấy ra nhìn, rồi gọi hai người, “Đừng náo loạn.”

TN cùng LTD ở trên mặt đất vật lộn thành một đoàn, đều quay đầu lại, TC nói: “Đội trưởng thông báo, lập tức trở về tổng bộ, họp mặt toàn đội.”

TN chớp chớp mắt, “Toàn đội, tôi cũng phải đi à?”

“Dĩ nhiên.”

Cô có chút khản trương, “Vậy cô biết họp cái gì sao?”

TC nghĩ nghĩ rồi cười, “Trong thời gian này, mà còn họp mặt toàn thể đội viên... Tôi nghĩ, hẳn là tư liệu xét duyệt cho cô nhập chức đã thông qua, cho nên họp mặt hoan nghênh cô đi.”

TN đã nghe nói, Cục số 7 trừ bỏ bốn người bọn họ còn có ba người khác. Sau nửa tháng kí hợp đồng, cô cuối cùng cũng có thể nhìn thấy toàn bộ.

Trong phòng hội nghị, cô có chút khản trương đứng lên, chào hỏi: “Mọi người khỏe, tôi là TN, về sau chính là đồng nghiệp. Tôi là người mới, có rất nhiều chuyện không biết, hy vọng được mọi người giúp đỡ, cũng hy vọng có thể trở thành bạn bè với mọi người, cảm ơn.”

Này giống như tiểu hài tử tự giới thiệu khiến phòng hội nghị yên tĩnh trong chốc lát, sau đó mới có tiếng vỗ tay. Nữ nhân ngồi đối diện TN cười nói: “Đây là người mới đội trưởng tự tìm đến sao, thực đáng yêu nha.”

TN nhìn về phía nàng, thấy một cô gái làn da trắng nõn, môi đỏ như son, một đầu tóc dài uốn lượn cuộn sóng ở phía sai, ánh mắt hiện lên nét anh khí nhưng dung mạo lại thật quyền rũ. Đôi mắt cô ấy sáng như đá quý, hứng thú đánh giá TN, “Chào cô, tôi là MH.”

TC nói: “TN không chỉ đáng yêu, năng lực làm việc cũng rất cao đó, Hạ Hạ đừng có coi thường cô ấy.”

MH nhướn mày, “Đúng rồi, tôi nghe nói, lúc cô phỏng vấn trong nhiệm vụ nhìn thấy Hán Vũ Đế đúng không? Còn làm phi tử của hắn?”

TN: “...Ừm”

“Thật trùng hợp. Cùng thời gian đó, tôi ở Bắc Tống đây, còn gặp được Cao Tông Triệu Cấu.”

TN cũng nghe nói bọn họ trong đoạn thời gian đến Hán triều, MH cùng một thành viên khác tên TK cũng làm một nhiệm vụ. Cô tò mò hỏi: “Các người ở Bắc Tống làm gì a?”

“Đảm bảo Bắc Tống thuận lợi diệt vong.”

TN: “...”

MH cười ha ha, “Đùa cô đấy. Chúng tôi đi trợ giúp Tống thất thuận lợi tiến về phía nam, nơi đó loạn lạc, tình cảnh cực khổ hơn các người ở Hán triều nhiều, chúng tôi ở đó chùng tụt suốt luôn kìa.”

Ở Bắc Tống thời kì chiến loạn, mà còn tận tám tháng... TN chỉ tưởng tượng một chút, liền rung mình một cái, xem ra chính mình cũng không xui xẻo như mình nghĩ, vận khí còn tốt quá chừng!”

NT đảo mắt nhìn qua TN, bỗng nhiên khép lại tư liệu, “Được rồi, nếu đã nhận biết hết rồi, chúng ta bàn đến vấn đề tiếp theo. Tiểu Lộ cùng TC sắp có nhiệm vụ mới, Hạ Hạ cùng A Khác hỗ trợ chuẩn bị, lần này không thể vội vàng giống như khi tới Hán triều, cần thiết không một chỗ sơ sót.”

“Nhiệm vụ mới? Có nhiệm vụ mới sao?” TN khó hiểu, bỗng nhiên lại phát giác. “Huyền lại động?!”

“Đúng vậy, cô không cảm giác được sao?” LTD hỏi.

TN lắc đầu. Máy ngày nay cô cũng đã học được rất nhiều, cái gọi là “huyền” kì thật là một loại tồn tại hư vô, người bình thường không thể cảm giác được nhưng những người có dị năng như bọn họ, có thể phát hiện được sự dao động của nó, thậm chí phán đoán ra dao động đó thuộc về thời kì nào.

Thấy mọi người đều biểu hiện ra giống như trong lòng hiểu rõ, lòng cô bỗng nhiên thấy cô đơn, cảm thấy mình bị bài xích ra bên ngoài. Bọn họ không phải là một đoàn đội sao, không phải cùng một loại người sao? Vì cái gì chỉ có cô không thể cảm nhận được...

“Cô vừa mới gia nhập, rất nhiều phản ứng không được miễn cảm lắm, không cần suy nghĩ nhiều.” NT nhìn cô, bình tĩnh nói.

TN cắn môi, không rõ lắm hẳn nói có phải thật không, “Nhưng mà...”

LTD bỗng nhiên cắt ngang, “Ai nha, loại chuyện này cũng bình thường mà, có gì đâu ghê gớm. Tôi sẽ nói lại tình huống cho mọi người, lần này thời kỳ dao động là giữa năm 1510 đến 1520 Công Nguyên, chính là Đại Minh Chính Đức triều, sự kiện khác thường gì thì vẫn chưa biết, phải tới nơi mới xác định được.”

Hắn nói đông nói dài, đến mức cả phòng mọi người đều nhìn lại đây. LTD bỗng hơi run, lắp bắp nói: “Sao... sao vậy?”

MH chống cằm, cười như không cười, “Không tệ nha, tiểu tử trưởng thành rồi, còn biết thương tiếc người ta cơ đấy...”

LTD đỏ mặt, giận nói: “Nói bậy nói bạ.”

Câu chuyện cứ như vậy trôi qua, mọi người bắt đầu thương lượng chi tiết hành động, những thứ cụ thể cần chuẩn bị. TN vẫn luôn im lặng lắng nghe, cho đến khi tan họp,

Tối đến, TN không trở về căn cứ huấn luyện.

Ở tứ hợp viện cũng có phòng cho nàng, chính là gian phòng vào đêm sau khi cô từ Hán triều trở về, chính thức cho cô sử dụng. TN nằm trên giường, nghĩ về những việc đã phát sinh vào ban ngày. TC cùng LTD một giờ trước đã xuất phát, tiến đến Đại Minh trước. Địa điểm xuất phát vẫn như cũ là ở núi giả trong vườn. TN vậy mới biết, bọn họ tiêu một số tiền lớn lên đến chín con số mua lại tứ hợp viện này, là vì tòa núi giả kia là địa điểm máu chó để xuyên thời không.

Đế Đô long mạch, truyền thừa ngàn năm, cho dù bọn họ có dị năng, cũng chỉ có thể dựa vào nơi đó mới có khả năng xuyên về quá khứ.

TN không thể không thừa nhận, cô đối đoàn đội này còn có cảm giác hoang mang. Bảy nam và nữ sở hữu siêu năng lực, xuyên đến các thời đại để chỉnh lịch sử đi đúng hướng, đây là cái cô được biết, nhưng cái cô không biết càng nhiều hơn, giống như cái lão gia tử mà bọn họ đã từng đề cập rất nhiều lần, TN từng hỏi qua TC đó là ai, TC lại nói cô cũng không biết.

“Chỉ có đội trưởng gặp được hắn, chúng ta nhiều nhất là nhận được điện thoại chứ còn chưa thấy được người. Tôi chỉ có thể nói với cô, đoàn đội tiến đến ngày hôm nay, đây có công lao của đội trưởng, nhưng toàn bộ chi phí đều là hắn cung ứng...”

Hắn chắc hẳn là người rất có địa vị... TN nghĩ thế, tiếp theo liền cảm thấy mình nghĩ thật dư thừa. Không nói đến những thứ khác, có thể sở hữu tứ hợp viện này, còn có ở Mật Văn kiến tạo được một căn cứ huấn luyện như thế, đây là điều mà một người bình thường làm được chắc?!

TN thở dài, cảm lấy di động, nghĩ lên Weibo một chút để thay đổi tâm tình, mới phát hiện mấy giờ trước cô có tin nhắn mới, thế nhưng vẫn chưa để ý đến.

“Số tài khoản số đuôi xxxx, nhận được số tiền 287484.40 nhân dân tệ vào 09/04 lúc 16:13:09, số tiền hiện tại trong tài khoản là 287484.40 [NGÂN

HÀNG XÂY DỰNG]"

???

Tình huống này là sao? Cô vẫn luôn sử dụng thẻ bên công nhân, khi nào lại có thẻ xây dựng rồi? Khoan đã, 28 vạn. . .Số tiền lớn như vậy, làm cô nhớ tới, trước đó NT hứa hẹn sẽ cho cô 50 vạn, nhưng phải đợi phía trên phê duyệt, nên mãi chưa có chuyển lại đây

Như vậy số tiền này chính là biểu thị phê duyệt xong rồi? Nhưng vì cái gì thiếu mất 22 vạn hả?!

Chẳng lẽ bởi vì cô không cảm giác được sự dao động của huyền, nên liền trừ tiền lương sao? Đây chính là tiền cô bán mạng mới có nha! Thẻ này cô mà nhận được thì còn quái gì không nhận được nữa!!!!

TN đầy mặt sát khí lao ra phòng, đi tìm một vòng, phát hiện phòng nghỉ tập thể còn sáng đèn. Cô đẩy cửa ra, chỉ thấy NT cùng hai nam nhân khác đang ngồi trên sofa, thấp giọng nói chuyện.

Nghe tiếng mở cửa, ba người đồng thời quay đầu lại, NT giờ giờ mày, “Có việc gì sao?”

TN thấy nhiều người nên miễn cưỡng nhận xuống, đi qua kéo hán ra chỗ khác, mới hỏi, “Đây là cái gì?”

NT liếc mắt đến di động, “Ồ cô nhận được rồi? Là tiền lương của cô đấy.”

“Tiền lương của tôi. . .” TN cắn răng, “Tiền lương của tôi rõ ràng là 50 vạn, như thế nào chỉ còn 28 vạn??? Anh dựa vào cái gì mà trừ tiền tôi?”

NT không nói khiến TN càng tức giận, “Tôi biết, tôi vừa tiến vào đội, có thể chưa có bao nhiêu kỹ năng, nhưng anh cũng nói, tôi là người mới, cần thêm thời gian. Hơn nữa số tiền này đã bàn giao ổn thỏa, anh cũng không thể làm như vậy. . .”

TN càng nói càng không nhận được cảm thấy tủi thân. Nếu từ đầu nói với cô là tiền lương 28 vạn, cô vẫn sẽ cao hứng mà nhận lấy, nhưng rõ ràng đã giao ước bao nhiêu tiền, lại bỗng nhiên giảm bớt, làm cô cảm giác mình không hề được tôn trọng. Chẳng lẽ bọn họ thấy giá trị của cô cũng không cao như họ nghĩ, mới có thể đối xử với cô như vậy. . .

NT xem biểu tình của cô, ánh mắt thay đổi, một lát sau mới khẽ thở dài, “Tôi không có trừ tiền lương của cô.”

“Vậy tại sao tiền tôi lại thiếu nhiều như vậy?”

“Nộp thuế.”

TN: “. . .”

NT nghiêm túc nói: “50 vạn tiền lương, dựa theo thuế thu nhập cá nhân, yêu cầu phải giao 21 vạn 5 ngàn một trăm mười lăm đồng sáu phân, giảm xong rồi thì còn dư lại như vậy.”

TN một hơi như bị nghẹn, hồi lâu mới cảm thấy khó thở tin mà nói: “Các người còn nộp thuế?”

NT: “Đương nhiên, chúng ta tuân thủ pháp luật.”

TN: “. . .”

Bên kia thấy hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng truyền đến tiếng cười kè, “Thời tiểu thư, cô đừng đôi co với hán, tên họ Nhiếp này chính là như thế, sẽ không biết cách nói chuyện với phụ nữ.”

Nam nhân tóc vàng mắt xanh, trên mũi là cặp kính gọng vàng, tươi cười vừa ôn hòa lại lễ độ. Buổi chiều TN cũng nhận ra hán, đây là người ngoại quốc hồi trước còn cùng với NT đến viện bảo tàng, tên Bồ Lí Tư. Thì ra, hán cũng là một thành viên trong đội.

TN cách NT một chút, nghĩ đến vừa nãy mình còn bộ dáng hùng hổ dọa người, cũng có chút ảo não. Kỳ thật, so với việc để ý số tiền thiếu hụt, cô càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Gia nhập một đoàn đội đặc biệt thế này, lại không thể hiện ra được năng lực tương ứng, vẫn khiến cô cảm giác không an toàn. . .

Dư quang ánh mắt cảm giác được NT đang nhìn mình, TN định lảng tránh, quay đầu đi tính nói sang chuyện khác, bỗng nhiên cả người rùng mình.

Giống như có một đạo ánh sáng xuyên qua não, làm cả thế giới đều thành sắc trắng như tuyết, đôi mắt cô cũng đột nhiên mở to.

Sao lại như vậy, cảm giác vừa rồi. . .

Cô ôm lấy ngực, nơi đó trái tim đang kịch liệt nhảy, cô mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ. Vừa rồi, hình như cô nhận ra được điều gì, nhưng, rốt cuộc là cái gì. . .

“Cô làm sao vậy?” NT hỏi

Khuôn mặt TN trắng bệch, “Tôi cảm thấy bất an. Ở hướng kia, hướng kia có cái gì?”

NT sắc mặt biến đổi, ba nam nhân nhìn nhau, đồng thời bật dậy, “Long mạch!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cứu Viện

Khu vườn có núi giả đó tên Vu Viên, là vì nó mà dựng lên, chờ bốn người chạy tới, xa xa chỉ thấy núi giả ở trung tâm đang sừng sững đứng, trong núi phát ra ánh sáng xanh lấp lờ, giữa mặt đất dường như xuất hiện đàn huyền, bạch quang ẩn hiện, từng vòng từng vòng quấn lại với nhau, lúc ẩn lúc hiện.

Tại sao lại như vậy? Ánh mắt Nhiếp Thành biến đổi.

Tòa núi giả này xây phía trên long mạch của Bắc Kinh, là nơi chuyển tiếp thời không, nếu muốn đi đến thời đại khác, bọn họ cần thông qua nơi này, và biện pháp để mở ra thông đạo chính là nhờ Huyền Trận. Khi Huyền Trận được mở, gió lớn gào thét mà đến, Thời Không Chi Huyền hiện lên, không gian trở nên hỗn loạn, nhưng sau khi người xuyên qua thời đại khác, tất cả sẽ trở lại như cũ.

Mấy giờ trước, Lộ Tri Dao cùng Tô Canh đã thông qua Huyền Trận đến Minh triều, sau khi bọn họ rời đi, nơi này cũng khôi phục lại như ban đầu. Chính là vào thời điểm này, núi giả lại sáng lên lần nữa, Thời Không Chi Huyền đang ẩn hiện bên trong...

Hắn cau mày, cô gái bên cạnh lại đi lên phía trước nửa bước, khiến hắn kinh hãi, lập tức bắt lấy cô. Huyền Trận còn chưa mở ra, nhưng trạng thái hiện tại rõ ràng đang bất ổn, nếu lúc này tùy tiện có động tác gì, sẽ không hay ho giống như lần trước vậy, cứ thế mà bị ép khởi hành!

Thời Niên bị ngăn lại, mồ mướt ngẩng đầu. Nhiếp Thành lúc này mới phát hiện trạng thái của cô bây giờ có chút bất thường, sắc mặt trắng bệch, bàn tay còn đang ôm ngực. Nghĩ đến vừa rồi, chính cô phát hiện Long Mạch có dị biến, nên cô đi tìm hiểu ra, “Cô cảm giác được cái gì?”

“Mạch đập, hay là tim đập...” Thời Niên nhìn về phía núi giả, lẩm bẩm nói, “Nó đang động, tôi cảm giác được, Long Mạch đang đập...”

Bang. Bang. Bang.

Một tiếng lại một tiếng nối tiếp nhau, thanh âm rõ ràng như vậy, làm cả trái tim của cô đều rung động theo.

Ánh mắt Nhiếp Thành chợt lóe, Bồ Li Tư bên cạnh hỏi: “Nhiếp, hiện tại chúng ta nên làm gì?”

Thời Niên bỗng nghĩ đến một khả năng, vội vàng nói: “Hiện tại chỉ có Tô Canh cùng Lộ Tri Dao đang làm nhiệm vụ, Long Mạch bây giờ lại xảy ra phản ứng, có phải bọn họ gặp vấn đề gì hay không?”

Mọi người lần nữa phải nhìn vào sự thật. Cộng sự cùng Mạnh Hạ đi Bắc Tống lúc trước, người vẫn luôn trầm mặc ít nói, từ lúc họp đến giờ cô còn chưa nghe qua giọng hắn, Trương Khác, lại bỗng nhiên mở miệng, nam nhân thần sắc cũng bình đạm, nói ra quyết định, “Tôi đi gọi Mạnh Hạ, chúng ta xuất phát ngay bây giờ, đi qua xem sao.”

Sau khi bọn họ xuyên qua, trừ phi huyền ở thời đại kia khôi phục lại bình tĩnh, nếu không họ sẽ không có biện pháp trở về. Nhưng trong quá trình này, những người còn lại vẫn có thể trở về cùng thời điểm ở quá khứ. Những nhiệm vụ trước cũng từng có thành viên sau một thời gian dài còn chưa trở về, nên phải thêm đồng đội khác đến chi viện.

Trương Khác nói xong liền đi, Nhiếp Thành lại gọi hắn trở lại, “Cậu không cần đi.”

Trương Khác không có biểu tình gì, chờ hắn giải thích.

Nhiếp Thành nói: “Tôi sẽ đi.”

Hắn muốn đến đó xem kỹ tình huống? Thời Niên có chút tán thưởng nhìn hắn, xem ra hắn cũng không phải là cái đội trưởng hữu danh vô thực, tinh thần trách nhiệm rất cao.

Ý nghĩ vừa mới hiện lên, liền nhìn thấy ánh mắt Nhiếp Thành rơi xuống trên người mình, bổ sung thêm: “Cô đi cùng tôi.”

Thời Niên: “...:

Cô không nghĩ tới, mình liền nhận được nhiệm vụ tiếp theo nhanh như vậy.

Khi thay quần áo, cô còn mang suy nghĩ kì kèo một chút, “Tôi mới huấn luyện được nửa tháng thôi, cơ bản gần như chưa huấn luyện gì, hiện tại liền tham gia nhiệm vụ có ổn hay không? Tôi sợ mình liên lụy đội trưởng đại nhân a!”

Ở ngoài viện, đội trưởng đại nhân bình tĩnh nói: “Thời Niên tiểu thư khiêm tốn à, cô chính là nhân viên ưu tú. Tôi mới sợ liên lụy cô a.”

Nhiếp Thành sâu sắc cảm giác bề đá tự đập chân mình, đành phải rung rung nhận mệnh. Kỳ thật, trong lòng cô cũng hiểu rõ, hơn phân nửa bởi vì lần này có dị thường là do cô cảm giác được trước nhất, cho nên Nhiếp Thành mới điểm danh cô đi theo.

Hai giờ sau, cô cùng Nhiếp Thành đứng trước núi giả. Hai người đều đã thay đổi trang phục, Thời Niên mặc áo ngắn màu hồng nhạt, váy mã diện màu xanh biếc ánh vàng, tóc dài búi thành một búi đơn giản, lấy trâm bạc cố định, điển hình là hình tượng của nữ tử thời Minh, thoát nhìn vừa thanh thoát lại tao nhã. Nhiếp Thành còn mặc một bộ màu xanh, đầu mang mũ, thân hình thon dài trong bóng đêm, có vẻ cao lớn tuấn lãng.

Hắn nhìn núi giả trong chốc lát, cuối cùng không nhìn được, nhìn về ba lô trong lòng Thời Niên bị nhồi căng đến biến hình, “Cô xác định mang nhiều đồ như vậy sao?”

Thời Niên lập tức y như gà mái bảo vệ con, ôm thật chặt ba lô, “Đúng vậy, đồ vật tôi đem đi đều cần thiết! Tôi đã cố sức bỏ bớt rồi, những gì cần mang đều không thể để lại! Anh không cho tôi đem theo... tôi liền không đi!”

Cô giả vờ cậy mạnh mà uy hiếp, hy vọng Nhiếp Thành sẽ thoái nhượng, nhưng nam nhân lại vờn tay, cầm lấy dây đeo. Hắn giành lấy ba lô, Thời Niên thấy trong lòng trống trơn, bắt đầu mếu máo, bắt đầu tự hỏi xem nên bỏ món nào, mà bỏ món nào mới được

Toàn bộ đều là đồ ăn vặt của cô, là vũ khí bí mật cô tỉ mỉ chuẩn bị... A a a! Làm sao bây giờ, cô đều thích tất cả, đều muốn mang hết qua bên kia!

Trong lòng cô đang rối rắm, lại thấy Nhiếp Thành đem ba lô của cô đeo lên trên vai, nói với Bồ Lí Tư: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Ủa? Hắn không ném đồ của nàng đi à?

Thời Niên nhìn trộm hắn, nháy mắt mừng thầm. Nhiếp Thành thấy vậy, khéo môi gọi lên độ cong nhỏ đến mức khó mà phát hiện, tiếp theo lại khôi phục thanh âm lãnh đạm, “Ngay người gì đó, đưa tay cho tôi.”

Hai người nắm tay nhau, Thời Niên biết hắn muốn làm gì, ngừng thở một chút. Tuy rằng đã trải qua hai lần rồi, nhưng hai lần kia, một lần thì chưa chuẩn bị tốt, một lần thì do tâm tình phức tạp khi tạm biệt Lưu Triệt, lực chú ý để ở nơi khác... Cho nên, đây vẫn là trải nghiệm chân thật đầu tiên của cô, cô hết sức chăm chú chuẩn bị để xuyên qua.

Làm sao bây giờ, thật là khổ trương!

Giây tiếp theo, núi giả vốn đang phát ra ánh sáng nhạt bỗng nhiên trở nên chói mắt, Vu Viên trong chốc lát bỗng nổi cuồng phong, thổi tốc vào mặt mọi người, Thời Không Chi Huyền cũng chấn động theo, khiến cô sợ đến mất mặt.

“Phải... phải đi qua sao?” Thời Niên hô to.

“Tôi đếm đến ba, chúng ta cùng chạy về phía trước, huyền sẽ đem chúng ta đi qua!”

“Một!”

“Cái gì cái gì! Anh nói lại lần nữa!”

“Hai!”

Bồ Lí Tư, Trương Khác còn có Mạnh Hạ nửa đêm phải rời giường, bọn họ đang đứng trước cửa Vu Viên, giữ một khoảng cách, để tránh bị cuốn theo vào. Mạnh Hạ mặc áo ngủ, trong tay cầm một cái ly sứ cực lớn, cười nói: “Đội trưởng, tiểu Niên Niên, các người cố lên nha! Hy vọng sáng mai tỉnh dậy, mọi người đã trở lại!”

Thời Niên: “Cô đừng có nói nhẹ nhàng như vậy a!”

“Ba!”

“A a a a a!”

Bị Nhiếp Thành ôm theo đụng vào núi giả kia, trong chớp mắt, cô nghĩ, ít nhất lúc này cô cũng đã thay quần áo rồi, không phải mặc áo ngủ xuyên qua!

Lục quang chợt trở nên sáng chói, rồi biến mất trong khoảnh khắc. Thân thể trong nháy mắt đột nhiên nặng lên, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Cảm giác quen thuộc khiến Thời Niên nhớ đến việc mình đã trải qua, mắt còn chưa mở đã duỗi tay sờ soạng khắp nơi trước. Cảm giác mặt đất bằng phẳng, thật tốt thật tốt, cuối cùng cũng không có lại rơi xuống nóc nhà.

Bị quăng đến cả người đều ê ẩm, cô nén đau bò dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy sắc trời âm đạm, bầu trời đầy tuyết đang rơi xuống. Từng bông tuyết nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, cũng rơi đầy sân viện.

Sân này cũng không lớn, hai bên trồng cây tùng, phòng ốc cùng tường vây đều làm bằng gỗ, hơn nữa hình như nơi này là trên núi, đưa mắt ra xa còn nhìn

thấy rậm rạp núi đồi ở bên ngoài.

Đây là nơi nào? Nhiếp Thành đâu? Cô nhớ rõ rằng bọn họ cùng nhau đi tới, tại sao giờ chỉ còn mình cô?!

Trong lòng Thôi Niên đang cảm thấy mờ mịt, bỗng nhiên rùng mình, đột nhiên lấy lại tinh thần, hà hà, tuyết rơi?!

Cây cỏ trong viện đều đóng băng, nóc nhà cũng đọng một tầng tuyết trắng, hiện tại rõ ràng là tháng chạp rét đậm!

...Ngọa tào!

Thời Niên ôm tay, không thể tin được chính mình lại phải chịu xui xẻo. Thật vất vả ăn mặc thích hợp để xuyên qua, thế mà dùng một cái lại đến cái trời đây tuyết này, cô đang mặc y phục mùa xuân, chưa tới nửa giờ thế nào cũng bị đông chết.

Thân thể dần dần có chút cứng đờ, cô nhanh chóng quyết định, tiến vào hai bên nhà ở để tránh rét, bỗng nhiên cửa viện bị đá văng, một đám người hùng hổ xông vào.

Thời Niên kinh ngạc xoay lại.

Gió Bắc gào thét, đập vào cánh cửa rậm rạp, đầy trời gió tuyết, cô liếc mắt liền thấy được nam nhân đang dẫn đầu.

Ước chừng cỡ hai mươi tuổi, thân hình cao lớn thẳng tắp, khoác một thân lông chồn đen, toàn thân tỏa ra khí tức giang hồ. Nhưng khí chất trên người lại bất đồng, diện mạo của hắn rất tuần tú, đôi mắt đen thăm thẳm, làn da lại có chút tái nhợt. Một tay nắm roi ngựa, gấp thành hai, có chút tùy ý gõ gõ vào tay kia. Tuy rằng hắn đang cười nhưng lại giống như con sói đang nghỉ ngơi, từ trong xương lộ ra một cỗ ngạo khí khó thuần.

Hắn cũng nhìn thấy Thời Niên, ánh mắt biến đổi, nhìn chằm chằm cô xem xét một lượt, rồi mới chậm rãi nói chuyện: “Thật là không trung thực. Vừa rồi còn nói với gia, bảo bối trong trại đều đã giao nộp, thế kia là gì?”

Lời này là nói với nam nhân ở bên cạnh, người họ ước chừng bốn mươi tuổi hơn, trên mặt có một vết sẹo thật dài, nhìn qua rất đáng sợ. Hắn nhìn chằm chằm Thời Niên, kinh ngạc nói: “Ta không biết nàng, nàng không phải người của trại chúng ta, ta chưa thấy qua...”

Lời nói còn chưa dứt, đã bị thủ hạ của người họ đánh một quyền vào bụng, đau đến gấp người lại, không nói được gì.

Đây là tình huống như thế nào? Sơn trại? Cách ăn mặc của những kẻ này cũng rất giống sơn tặc thổ phi, chẳng lẽ mình rơi xuống hang ổ của chúng?!

Chân cô mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Nam nhân trẻ tuổi đi tới, roi ngựa trong tay duỗi ra, nâng cầm cô lên, tầm tắc kì lạ, “Không nghĩ tên mãng phu thô kệch Trương Hồ kia, ánh mắt nhưng cũng độc đáo, vậy mà cướp được một cái áp trại phu nhân yếu ớt mảnh mai thế này.”

Quần áo trên người Thời Niên, cùng với khí chất thanh thuần của cô, khiến hắn đoán ra cô không phải người của sơn trại này, tự động nghĩ đến một phương hướng khác.

Thời Niên rùng mình. Người này tuy bộ dạng đẹp mắt, nhưng cũng không phải người hiền lành gì? Chẳng lẽ là tranh giành địa bàn giữa các thổ phi? Như vậy chính mình đang trong tình huống cực kì nguy hiểm!

“Ta không phải áp trại phu nhân của hắn.” Không kịp suy nghĩ gì, cô liền nói như vậy.

Nam nhân không có biểu tình gì, “Ồ?”

“Thật sự, ta lạc đường, đi nhầm vào đây....Đại nhân, ngài tới để tiêu diệt thổ phi sao?”

Nam nhân sừng sốt.

Thời Niên trong lòng căng thẳng, trước đó cô xem qua sách, đối với những kẻ hung ác xấu xa, trước khi bọn họ lộ ra bộ mặt tà ác, cứ chụp cho bọn hắn cái mũ hiền đức cao thượng, bọn hắn ngược lại sẽ không lập tức giận tính. Đặc biệt loại nam nhân trẻ tuổi này, không thể chịu được ánh mắt sùng bái của thiếu nữ, cứ xem Lưu Triệt là biết!

Cô làm ra một bộ ngây thơ vô tội, “Cũng nhờ đại nhân, nếu không có ngài, ta không biết phải làm sao đây! Đại nhân, ngài tiếp tục diệt phi đi, ta không quấy rầy ngài, giờ liền trở về nhà...”

Cô đứng dậy muốn rời đi, lại không thành công. Roi ngựa chặn ngang trước người, nam nhân kéo cô trở về, cười nói: “Ai nha, đừng đi a.”

Hắn nhìn chằm chằm Thời Niên, phảng phất như đang cân nhắc lời cô nói, “Nguyên lai cô nương bị lạc đường a, ta đây sao có thể để người tự đi trở về được, lỡ lại đi lạc thì làm sao? Không bằng thỉnh cô nương chờ ta một lát, ta xong việc nơi này, sẽ phái người đưa người về nhà.”

Này, hiệu quả này có phải hay không quá cao đi?!

Thời Niên gượng cười nói: “Không cần đâu, ta vừa mới nhớ ra đường rồi, sẽ không đi lạc nữa...”

“Vậy được rồi, ta không phải người đưa, chờ thêm hai ngày, ta tự mình đưa cô nương về nhà.”

Thời Niên trong lòng vội vàng, không kịp suy nghĩ mà nói: “Chờ người đưa thì ta đây còn về được chắc?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng liền cảm giác không ổn. Y như rằng, lông mày của hắn giương lên, lộ ra biểu tình “quả nhiên là như thế”. Thì ra hắn đã sớm nhìn thấu diễn xuất của cô.

Thời Niên hồi hận không thôi, nam nhân lại cười phá lên, “Thú vị thú vị. Ngọa Hồ Sơn này không có gì hay ho, nhưng không nghĩ tới áp trại phu nhân nhưng thật ra lạnh lợi, coi như lần này không đến tay không!”

Tên thủ hạ vừa đánh Trương Hồ nịnh hót ngay: “Đều là gia anh mình thần võ, chuyện gì cũng dễ như trở bàn tay.”

Nam nhân nắm cầm Thời Niên, dùng roi ngựa vỗ nhẹ mặt nàng, khẽ cười: “Người có phải áp trại phu nhân của Trương Hồ hay không không quan trọng. Gia hiện nay không có áp trại phu nhân, gia nhìn trúng người, ngoan ngoãn trở về với gia đi...”

Hắn nói xong liền quan sát thần sắc của cô. Thông thường nữ nhân ở thời điểm này, trong trường hợp này đều sẽ khóc đến rối tinh rối mù, đòi sống đòi chết, không biết khuôn mặt nhỏ nhắn này nếu khóc lên sẽ như thế nào...

Trong lòng đầy chờ mong, gần như mang theo hứng thú, lại phát hiện nữ hài sau giây phút ban đầu hoảng loạn, bỗng nhiên nhắm mắt lại, như đang ép mình phải giữ trấn định. Tiếp theo trong chớp lát, cô trợn hai mắt nhìn hắn, “Được, vậy lấy đồ đến đây đi.”

Hắn cuối cùng cũng sững sốt, hỏi lại: “Cái gì?” Thời Niên thờ sâu, như không thể nhẫn nhịn được nữa, “Quần áo đó! Ta sắp lạnh chết rồi! Người nếu không muốn áp trại phu nhân của người chết ở giữa đường thì nhanh đi tìm quần áo cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tàng Long

Nhờ có kế hoạch chặt chẽ chu đáo mà Tàng Long Trại chỉ ra quân một lần đã thu tóm được kẻ địch Ngọa Hồ Trại, mang theo đại thắng quay về. Nghe nói, đêm đó đầy trại đều uống rượu mừng, đèn đuốc thấp sáng cả đồi núi, tiệc trải dài trên quảng trường, phó trại chủ nâng chung rượu, lớn tiếng nói: “Tất cả là nhờ trại chủ anh mình cái thế, Tàng Long Trại mới có được ngày hôm nay! Thuộc hạ xin kính trại chủ!”

Bọn sơn phi nhao nhao nói: “Trại chủ anh mình! Thuộc hạ kính trại chủ!”

Trên chỗ ngồi cao nhất, nam nhân lười biếng cười, bụng lên chén uống rượu.

Phó trại chủ ngồi xuống, tâm tình vẫn còn rất kích động. Kỳ thật, trại chủ của Tàng Long Trại vốn là người khác, nhưng nửa tháng trước, bỗng nhiên người trẻ tuổi này từ đâu nhảy ra, đánh bại trại chủ tiền nhiệm, liền ngồi lên vị trí đương gia tân nhiệm. Bọn họ còn đang cảm thấy không phục, nghĩ tìm việc gì đó để ngăn cản hắn, nhưng trải qua hôm nay, ai còn dám nói một tiếng “không” với vị tân trại chủ này.

Hắn vậy mà bắt giữ Trương Hồ!

Tàng Long Trại là bang phái đứng đầu phía bắc Trục Lệ, cùng Ngọa Hồ Trại ở đỉnh núi đối diện tranh chấp ròng rã mười năm, ai cũng không làm gì được ai. Thế mà hiện tại, tân trại chủ mang theo bọn họ, thu tóm toàn bộ Ngọa Hồ Trại, thế là trong suốt năm trăm dặm quanh đây chính là thiên hạ của bọn họ!

Ý nghĩ của phó trại chủ cũng là ý nghĩ của toàn bộ thổ phi nơi đây, mọi người cảm xúc dâng trào, thay phiên nhau đi lên kính rượu. Tâm tình của trại chủ dường như cũng rất tốt, ai đến mời cũng không cự tuyệt. Đại khái uống xong chừng mười chén mới xoa tay nói: “Không được. Lại uống nữa đêm nay gia cũng không thể làm chuyện khác.”

Mọi người đều ngẫm hiểu, phó trại chủ dẫn đầu nói: “Đúng vậy, trại chủ của chúng ta vừa có được một vị áp trại phu nhân xinh đẹp như hoa mà, uống say thì làm sao được!”

Mọi người đều cười vang, bọn nam nhân đều mang thần sắc ái muội, trại chủ cũng không sợ mọi người trêu chọc, lưu loát đứng lên, “Chính là ý này. Gia không ở lại đây, mọi người cứ từ từ thưởng rượu, gia phải đi làm chính sự thôi.”

Hắn đứng dậy rời bàn tiệc, bỏ mặc tiếng cười phóng đảng từ phía sau truyền tới. Chờ khi hắn đi qua hành lang, mới thấy có người đi theo, chính là tùy tùng duy nhất hắn mang theo đến sơn trại, ban ngày đã ra tay đánh Trương Hồ cũng là hắn.

Nam nhân nhắm lại hai mắt, biểu tình hờn thù, dường như còn đang tận hưởng tâm trạng vui sướng khi đạt được thắng lợi vào ban ngày, “Thế nào, gia cũng có thiên phú làm thổ phi đấy chứ?”

Tùy tùng chấp tay nói: “Đó là dĩ nhiên, gia là thiên tài ngút trời, muốn làm cái gì mà chẳng được? Đừng nói làm cướp, gia muốn làm tướng, khẳng định cũng sẽ là một Đại tướng quân uy phong lẫm liệt.”

Nam nhân vui vẻ, “Không tồi, không tồi, đề nghị này rất tốt. Lần sau sẽ làm Đại tướng quân!”

Tùy tùng tăng bốc một hồi, sau đó thận trọng nói: “Bất quá, chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, có phải nên suy xét đến đường lui hay không ạ? Tiểu nhân lo phía bên quan phủ...”

Tàng Long Trại cùng Ngọa Hồ Trại vẫn luôn ở trạng thái kiềm chế lẫn nhau, không ai chiếm được lợi thế cả, cho nên triều đình mới mở một mắt nhắm một mắt lơ đi. Hiện tại Ngọa Hồ Trại không còn, Tàng Long Trại thành một nhà độc đại, có thể liên sẽ bị theo dõi.

Nam nhân nói: “Ngươi muốn nói sẽ có quan binh tới diệt phi?”

Tùy tùng gật đầu: “Tiểu nhân lo như thế...”

Nam nhân vỗ tay một cái, đầy mặt hứng thú nói: “Tốt lắm, vậy tới diệt đi. Gia muốn nhìn xem, là thổ phi của gia thắng, hay quan binh bên kia thắng!”

Tùy tùng cảm thấy áp lực, “Nhưng mà gia, đao kiếm không có mất, người bên quan phủ lại nhiều, lỡ có gì sơ xuất... Hay là ngài xem, chơi cũng đã xong rồi, không bằng trở về...”

Lời còn chưa nói xong, liên tục phải ánh mắt của nam nhân đang nhìn, nhân nhạ, không có nhiều nghiêm khắc, nhưng hấn cảm giác được hàn ý dường như đang đánh vào mình, đầu gối ngay lập tức mềm nhũn, “Tiểu nhân đáng chết... Tiểu nhân đáng chết...”

“Nơi này không phải nơi để ngươi quỳ, đứng lên.” Thanh âm của nam nhân hờ hững. Phía xa còn truyền đến thanh âm chơi trò chơi kính rượu, là không khí tự do tự tại mà hấn thích, ồn ào náo nhiệt, hấn vỗ mặt tùy tùng, cảnh cáo nói: “Tiền Ninh, gia mang ngươi theo là thấy ngươi thú vị hơn những tên Đồ Thủ khác, nếu còn nhắc lại chuyện đó, thì sớm cắt xẻo cho ta!”

“Dạ dạ, tiểu nhân ghi nhớ...” Tiền Ninh thầm lau mồ hôi, hồi hận chính mình vừa rồi đúng là phát điên.

Nam nhân dạy dỗ xong, chấp tay sau lưng đánh giá xung quanh, vừa lòng nói: “Tàng Long Trại, tên này thực phù hợp với gia, người noi này cũng hợp ý gia, đặc biệt là tiểu mỹ nhân kia...”

“Gia muốn đi gặp tân phu nhân?” Tiền Ninh đột nhiên nhanh trí, ghé sát nói: “Tiểu nương tử kia cũng thật không sai, khó được chính là cả người đều cơ trí, cùng cung... cùng những phu nhân ở trong nhà thật khác biệt.”

Nam nhân nhớ tới buổi chiều ở Ngọa Hồ Trại, diễn xuất của nữ hài, cũng với dáng vẻ hùng hổ khi đòi quần áo, có chút buồn cười. “Đúng là cơ trí. Nhưng mà, nàng có vẻ cũng không tình nguyện làm nữ nhân của gia...”

Tiền Ninh nói: “Quan tâm gì tình nguyện hay không, ở gia trong lòng bàn tay thì đó chính là người của gia. Ngài còn lo lắng nàng bay đi được chăng?”

Nam nhân sờ sờ cằm. Tàng Long Trại này địa hình phức tạp, nàng là một cô nương rơi vào ổ cướp, dù có chút thông minh cũng không thể làm gì được, huống chi hấn còn phải người canh giữ.

Nghĩ thế hấn cảm thấy yên tâm, “Ngươi nói đúng, rơi vào tay của gia thì chính là người của gia. Xem nàng muốn cũng bay không được.”

Tiền Ninh ái muội nói: “Nhưng mà tiểu nhân thấy tiểu nương tử nhỏ nhắn mềm mại như vậy, gia đêm nay hãy nhẹ nhàng chút...”

Nam nhân ngậm cười, lười biếng liếc nhìn, “Còn chờ ngươi dạy sao.”

Nguy cơ lớn nhất đòi người a!

Thời Niên đột nhiên đứng dậy, đi lòng vòng trong phòng một hồi lâu mới dừng lại, ngực phập phồng không ngừng. Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, lúc này thật sự là gặp phải nguy cơ lớn nhất của đòi người rồi!

Nơi này là sương phòng phía sau Tàng Long Trại, buổi chiều cô bị người Ngọa Hồ Trại mang lại đây, giam giữ ở nơi này. So với trong tưởng tượng của cô về hang ổ của thổ phi thì căn phòng rất khác biệt, phòng được thu dọn sạch sẽ, còn có gương đồng, lược, trâm cài cùng linh tinh đồ vật, chắc hấn nơi này cũng từng có nữ quyến ở qua. Để có khi chính là áp trại phu nhân đòi trước a a a...

Tưởng tượng đến bốn chữ kia, da đầu Thời Niên trở nên tê dại. Cô rốt cuộc là trúng tà hay sao, ở hiện đại hai mươi mấy năm không có một mống bạn trai, thế mà xuyên qua cổ đại, hết một cái rồi tới một cái muốn cô làm lão bà, chẳng lẽ hoa đào của cô nở nhầm thời không?! Nhưng mà, Lưu Triệt tốt xấu gì cũng là Hoàng Đế, đọc đủ loại thi thư, làm người có phong độ, còn cái trại chủ gì kia, vừa nhìn là biết kẻ thích làm xằng làm bậy, Thời Niên cảm thấy, hấn nhất định sẽ không giữ quy củ như Lưu Triệt, đêm nay có khi sẽ...

Cần phải chạy! Chạy ngay!

Thời Niên nhìn một vòng, hành lý của cô đều ở trên người Nhiếp Thành, cái này thật khiến cô nhịn không được oán giận, cuối cùng tình huống ra sao, rõ ràng bọn họ nắm tay nhau cùng đâm vào núi giá, thế nào xuyên qua đây lại không thấy bóng dáng đâu cả?!

Quả nhiên, vẫn là việc của mình thì mình tự làm thôi, để Nhiếp Thành mang hành lý của cô làm gì, vũ khí bí mật cô chuẩn bị còn không có để mà dùng. Bất quá cũng thật may mắn, còn có thứ cô luôn mang theo trên người.

Tay vói vào quần áo, sờ sờ rồi lấy ra cây gậy màu đen, chính là gậy kích điện phòng thân của cô. Từ Hán triều trở về, cô liền xem vật này thành bảo bối, tới qua trước khi ra cửa vẫn không quên mang theo.

Nắn nắn cây gậy trong tay, trong lòng cô yên tâm một chút. Nghĩ một lát, cô cầm lấy một cái tách bằng sứ, lui vào góc phòng, sau đó dùng sức ném cái tách, chỉ nghe “choang” một tiếng, cái tách sứ vỡ thành từng mảnh.

“Phu nhân?” Thanh âm từ bên ngoài truyền đến. Thời Niên biết đây là hai tên sơn phi nghe lệnh trông chừng cô.

Cô không lên tiếng, quả nhiên, vài giây sau cửa bị đẩy ra, một tên sơn phi đi vào, vừa xem kỹ xung quanh vừa hỏi: “Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Chính là lúc này!

Thời Niên lao ra, đem gậy kích điện ấn lên cổ của hắn, thanh âm “zic zic” quen thuộc vang lên, nam nhân té xỉu trên mặt đất.

Thời Niên tự vỗ tay cho mình, kỹ thuật dùng ám khí của cô hiện giờ có thể xem như duy nhất trong thiên hạ!

Sau đó cô lại nấp vào chôn cũ. Âm thanh dòng điện không lớn, người bên ngoài cũng không nghe được, người kia thấy đồng bọn tiến vào lâu thế mà còn chưa đi ra, cũng đẩy cửa tiến vào.

“Người làm gì ở trong... lão Lục? Người làm sao vậy lão Lục?!”

Hắn xông tới, đẩy đẩy tên đang té xỉu, Thời Niên nhận cơ hội len đến phía sau hắn. Sơn phi phát giác quay đầu lại, nhưng mà đã muộn, gậy kích điện đã ấn lên ——

“Tít ——”

Tiếng dòng điện vừa vang lên đã đứt đoạn, thân hình tên sơn phi hơi giật một chút, nhưng lại không có ngã xuống. Hắn hoảng sợ che lại cổ, rống to: “Người làm cái gì?”

Ngoạ tào! Hết điện?!

Thời Niên trợn tròn mắt, không thể tin được mình lại xui xẻo như vậy. Mắt thấy tên sơn phi đang nhào về phía cô, cô không kịp suy nghĩ gì, liền dùng gậy kích điện đánh thật mạnh vào đầu của hắn!

Bốp!

Sơn phi thân mình lung lay, không đứng vững, cô lại phang cho một gậy, sau đó lại thêm một gậy, cuối cùng hắn cũng trợn trắng mắt, ngã xuống đất.

Thời Niên nắm chặt gậy kích điện, nhìn đầu tên sơn phi đang rỉ máu, nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Người... người người... đừng có trách ta a! Ta cũng không muốn thô lỗ như vậy, là do nó bỗng nhiên hết điện a! Người bảo trọng, ta đi trước đây. Tạm biệt!”

Nam nhân trẻ tuổi trong miệng hát tiểu khúc, mang theo tâm tình sắp được gặp tiểu mỹ nhân mà đẩy cửa phòng, thế mà nhìn đến lại là cảnh tượng này. Hai cái sơn phi vốn nên canh giữ ở cửa lại đang té xỉu trên mặt đất, hắn kinh ngạc như ong mảy, quay đầu lại thấy Tiền Ninh ở phía sau cũng kinh ngạc đến ngây người. Nam nhân không nói gì, đi một vòng trong phòng, quả nhiên, áp trại phu nhân mà hắn cướp về giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Tiền Ninh có chút hoảng loạn, “Gia, này, chuyện này là sao...”

Nam nhân vỗ vai hắn, thờ dài nói: “Lão Tiền a, xem ra người nói sai rồi. Đây người không thể bay, nhưng vẫn bay được rồi.”

Tiền Ninh muốn nhũn chân, nam nhân trẻ tuổi lại gọi lên khoe môi, nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà như vậy cũng vừa hay. Như thế này gia mới cảm thấy thú vị.”

Tuyệt đã ngừng, nhưng ngoài trời vẫn rất lạnh, Thời Niên chạy một đường như điên, cuối cùng thấy được bên cạnh sơn trại. Khi tiến đến đây, cô đã quan sát qua, chỗ này không có một ai canh gác, nhưng tường bao lại rất cao, chắc vì cảm thấy người bình thường không thể bò qua được.

Bất quá, hiện giờ cô cũng không phải người bình thường.

Thời Niên thở sâu, bắt đầu tìm nơi có thể đặt chân. Lúc này cô thật lòng cảm tạ những vị giáo luyện kia, nửa tháng huấn luyện mà quý tuy rằng tàn khốc, nhưng dù sao cũng dạy cô rất nhiều thứ hữu dụng. Chứ đối lại là cô lúc trước, tường cao như vậy, đừng nói leo, thử cô cũng không dám!

Thời Niên tốn hai mươi mấy phút, ngã xuống ba lần, cuối cùng cũng bò lên được bức tường này. Cô ngồi ở trên tường, còn chưa kịp vui mừng, lại phát hiện một vấn đề.

Má ơi, đi lên được rồi, nhưng giờ làm sao đi xuống đây!

Cô nhìn ra ngoài xem, chỉ thấy núi rừng sâu thẳm, ngoài tường vây không một chỗ đặt chân, đã vậy không nói, phía dưới toàn là đá nhọn, một chút không cẩn thận liền nguy hiểm.

Má! Khó trách bọn chúng không phải người canh giữ nơi đây!

Trước mắt Thời Niên thấy tối sầm, nghĩ từ bỏ, trở về tìm đường khác chạy trốn, lại phát hiện bây giờ hai chân của mình đang run run, liền đường cũ trở về cũng không dám leo.

...Trời muốn diệt ta a!

Ngay lúc cô đang chìm trong tuyệt vọng, lại nghe đến một giọng nói trong trẻo, “Này, muốn hỗ trợ sao?”

Thời Niên cúi đầu nhìn, tên trại chủ kia không biết khi nào đã đứng dưới tường vây, đang ngửa đầu nhìn mình cười tủm tỉm.

Thời Niên trầm mặc trong ba giây, gật đầu nói: “Muốn, ngươi giúp ta đi xuống đi.”

Bị phát hiện chạy trốn, lại còn có thể bình tĩnh như vậy, trong mắt nam nhân hiện lên kinh ngạc. Nam nhân đâu biết rằng Thời Niên đã bất chấp tất cả đánh bị thương người ta, chạy trốn tới tận đây, thế mà vẫn thất bại trong gang tấc, trong nháy mắt thấy sa sút cực kì, chẳng buồn nghĩ thêm gì nữa.

Nam nhân nghĩ nghĩ, nói: “Muốn ta giúp ngươi cũng được, trả lời ta một vấn đề đã.”

“Nói đi.” Thời Niên về mặt muốn gì cứ hỏi

“Vì cái gì muốn chạy trốn?”

“Ta không chạy, chẳng lẽ muốn làm lão bà của thổ phi sao?”

Nam nhân cảm thấy khó hiểu, “Làm lão bà của thổ phi có gì không tốt? Rất tự do thoải mái a, ta từ nhỏ liền muốn làm lão bà của thổ phi!”

Thời Niên: “...”

Nam nhân thấy cô không trả lời, bỗng nhiên nổi lên ý muốn đùa cợt, chậm rãi nói: “Ngươi không nghĩ làm lão bà của thổ phi, không lẽ, muốn làm lão bà của Hoàng Đế?”

Hắn cười như không cười, khiến Thời Niên cảm thấy như đang bị trào phúng, nghĩ đến chính người này làm cô lo lắng hải hùng của ngày, hiện tại còn đang nhấp nhóm trên tường lên không được xuống không xong, rốt cuộc giận dữ nói: “Lão bà của Hoàng Đế có gì đặc biệt chứ? Ngươi cho rằng ta chưa làm qua sao?”

Nam nhân: “...”

Hắn cho rằng mình vừa nghe lầm, hỏi lại: “Ngươi nói cái gì?!”

Thời Niên ở trên tường, từ cao nhìn xuống, cực kì khí phách nói: “Ta nói ta cũng làm qua lão bà của Hoàng Đế rồi! Nếu không phải ta chạy trốn, có lẽ hiện giờ đã làm Hoàng Hậu!”

Một trận gió thổi tới, nam nhân nhìn cô chăm chăm, biểu tình đột nhiên trở nên rất kì quái.

Thời Niên có chút nghi hoặc, cùng nam nhân kia đối diện, đôi mắt hắn đen thẳm thẳm như vậy, giống một lốc xoáy, như muốn hút cô vào trong.

Giây tiếp theo, thân hình cô run lên, trước mắt dần hiện lên hình ảnh.

Son trại đơn sơ không còn, cái cô thấy là cung điện tráng lệ. Khung cảnh ngoài trời, con báo đốm đang trong lồng rít gào, da lông bóng loáng, mạnh mẽ lại mỹ lệ. Nam nhân trẻ tuổi đang mặc long bào vàng chói, được cung nga cùng thái giám vây quanh, đang hứng thú nói: “Thật đẹp, mau lấy roi lại đây cho trẫm. Trẫm muốn đích thân thuần phục con báo này!”

Bên cạnh là một nam thân mang y phục Phi Ngự, vội nói: “Hoàng Thượng, báo đốm nhưng không giống như ngựa, cực kỳ hung mãnh, nếu làm bị thương long thể thì không tốt.”

Hắn nghĩ một hồi, cảm thấy tên kia nói cũng có lý, chính mình cũng không có gan liều đến mức đó, vì thế phân phó: “Được, vậy ngươi thay trẫm thuần phục nó.”

...

Thời Niên bắt chợt thanh tĩnh.

Bốn phía vẫn là trời đông giá rét, ánh mắt cô nhìn xuống thấy khuôn mặt kia, kinh hoàng muốn chạy trốn. Nhưng lại quên mất mình đang ở đâu, không cẩn thận, thân mình mất thăng bằng, từ trên tường té xuống!

“A ——”

Nam tử thấy nữ hài rơi xuống, thần sắc không đổi, liền nhảy lên tiếp lấy cô.

Thời Niên cảm giác chính mình đang rơi xuống, một lát sau mới từ từ mới mở mắt. Gió lạnh lẽo, mặt nam nhân tái nhợt, lười nhác cười: “Đã nói sẽ giúp ngươi, tiểu cô nương sao lại dùng khổ nhục kế làm gì?”

Cô bị hắn ôm vào trong lòng, không nói nên lời, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh vừa mới nhìn thấy được.

Nếu Thời Không Chi Huyền truyền tống đúng thời đại, cô chắc hẳn đang ở Đại Minh Chính Đức triều, mà trong hình ảnh kia hiện ra nam nhân chính là Minh triều Hoàng Đế Cồn Miện.

Cho nên, hẳn chính là Chu Hậu Chiêu, Chính Đức Hoàng Đế? Ai tới nói cho cô biết, một vị Hoàng Đế không yên lành ở trong cung, chạy tới trong núi làm cái gì thô phi hả???

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhiệm Vụ

Thời Niên bị xách trở về phòng.

Cô ngã mạnh xuống đất, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Chu Hậu Chiêu nhẹ rũ áo bào, đang thông thả ngồi xuống ghế dài ở đối diện. Cô còn chưa lấy lại tinh thần từ sự việc vừa rồi, đầu óc rối loạn, ánh mắt cũng không có tiêu cự rõ ràng, giờ mới phát hiện bên cạnh cô là hai tên sơn phi vừa rồi bị cô đánh lên. Bọn họ chắc là vừa mới tỉnh, miệng vết thương còn chưa có xử lý, một tên còn mang cái đầu đầy máu, nhìn thật đáng sợ.

Thời Niên chột dạ không dám nhìn, thế nhưng Chu Hậu Chiêu không chịu buông tha cô, cười tủm tỉm nói: “Nói một chút xem, nàng làm thế nào đánh ngất được họ?”

Thời Niên cắn môi, Chu Hậu Chiêu vuốt cằm, “Lão Bát nói, nàng dùng một thứ ám khí kỳ quái, hẳn không phòng bị nên mới dễ dàng thành công. Có thể nói cho ta biết là ám khí gì sao?”

Thời Niên: “...”

Vô nghĩa, đương nhiên...không thể!

Thời Niên ho khan một tiếng, giả là cười nói: “Không có, ta đâu có dùng ám khí gì, chỉ là...đánh lên thôi...”

Chu Hậu Chiêu nụ cười tăng thêm, “Ồ, cho nên ý nàng là một cô nương tay trời gà không chặt, đánh lên một chút liền đánh bại được hai tên to lớn của Tàng Long Trại ta sao?”

Thời Niên định gạt đầu, lại đột nhiên phát hiện lời này có vẻ không thích hợp lắm, quả nhiên, trong nháy mắt đã thấy thần sắc Chu Hậu Chiêu trầm xuống, lập tức có người tiến lên lôi hai tên sơn phi kia xuống. Thời Niên cảm thấy căng thẳng. Dù biết là hẳn đang ép cô nói thật, nhưng xem cách hành xử của hắn, nếu muốn đánh chết hai người kia cũng không phải không có khả năng. Tuy rằng chỉ là hai tên sơn phi, nhưng cùng cô không thù không oán, chính mình đánh họ bị thương, chẳng lẽ còn khiến họ vì mình mà mất mạng sao?

Mắt thấy hai tên kia đã bị kéo đến cửa, cô bỗng nhiên nói: “Chờ một chút!”

Khóe môi Chu Hậu Chiêu hơi cong, ý bảo bọn họ dừng lại, nhìn về phía cô. Cô thở sâu, lấy đồ từ trong lòng ra, đưa cho hắn. Chu Hậu Chiêu tiếp nhận lấy, vừa thấy chỉ là một cây gậy nhỏ, mày nhướng lên, “Là cái này?”

Thời Niên gạt đầu, “Đúng vậy, ta dùng cái này để đánh bọn họ. Không có lừa ngươi, chính là cái này, không tin ngươi nhìn xem trên đó còn dính máu đó!”

Quả nhiên phần đầu còn có chút máu chưa khô, Chu Hậu Chiêu vẫn cảm thấy khó tin, không lẽ chỉ dùng thứ này là có thể đánh lên được hai tên thù vạ mà hắn đã chọn?

Thời Niên vẻ mặt thản nhiên. Cô suy nghĩ cẩn thận rồi, dù sao hiện giờ gây kích điện cũng không dùng được, giữ bên người cũng không để làm gì, để hắn cầm cũng không sợ lòi đuôi, chỉ cần hồi sau tìm cơ hội trộm về lại là được.

Nghĩ vậy, cô đơn giản chìa hai tay, “Thật sự chỉ có cái này, không tin ngươi cứ lục soát ta đi, tìm được cái gì thì đều là của ngươi.”

Nữ hài về mặt vô lại, cũng rất có phong thái riêng. Chu Hậu Chiêu buồn cười nhưnng mảy, ánh mắt ở trên người cô chuyển động, rồi thâm ý nói, “Tìm được gì cũng thuộc về ta?”

Thời Niên rung mình, lập tức bảo vệ ngực, mặt đầy phồng bị Chu Hậu Chiêu thấy vậy, lười biếng cười: “Yên tâm, chuyện tiểu nương tử không muốn, bản trại chủ sẽ không miễn cưỡng.”

Thời Niên chớp chớp mắt, có chút không xác định, đây là có ý gì? Hấn tha cho mình?

Giây tiếp theo, Chu Hậu Chiêu ngáp một cái, “Bất quá, nếu cô nương không nghĩ làm áp trại phu nhân của ta, lại ở đây cũng không thích hợp. Hai người các người, đem nâng giam lại Tù Binh Doanh ở phía tây đi, bên kia mới là nơi của nàng.”

Thế mà nói trở mặt là trở mặt!

Thời Niên kinh ngạc ba giây, nhìn ánh mắt lãnh đạm của nam nhân, chậm rãi đứng dậy, đi tới cửa rồi dừng lại, “Chờ một chút.”

Chu Hậu Chiêu ngừ khí trào phúng, “Như thế nào, hối hận sao?”

Thời Niên lắc đầu, “Có thể trả lời ta một chuyện sao?”

“Có thể.”

“Hiện tại là niên đại gì?”

Chu Hậu Chiêu ngạc nhiên, dường như đang hoài nghi cô nói giỡn, thế nhưng biểu tình của Thời Niên rất nghiêm túc. Trong phòng yên lặng thật lâu, vẫn là tên son phi ở bên cạnh thay hấn trả lời: “Chính Đức năm thứ tám, tháng 11.”

Thời Niên ồ một tiếng, cũng không quan tâm ánh mắt quái dị của mọi người, lẩm bầm nói: “Quả nhiên...”

Tên này đúng thật là Chính Đức Hoàng Đế!

Làm một kẻ mù lịch sử, Thời Niên đối với đại đa số đế vương cổ đại của nước mình thật là không có bao nhiêu hiểu biết, Minh triều thì càng xa lạ, nhưng dù cho như vậy, cô vẫn nghe nói qua đại danh của vị Chính Đức Hoàng Đế —— đương nhiên, đây chủ yếu là nhờ công lao của điện ảnh hiện đại.

Thời Niên nhớ rõ, khi nhỏ xem qua bộ phim truyền hình tên 《Tuyệt Sắc Song Kiều》, một bộ phim khác tên《Thiên Hạ Vô Song》, cùng với bộ kinh kịch nổi tiếng《Du Long Hí Phụng》, tất cả đều nói về việc Chính Đức Hoàng Đế cải trang vì hành, chuyện tình của hấn cùng với mỹ nữ ở dân gian. Khi biết Tô Canh cùng Lộ Tri Dao muốn đi Chính Đức triều, cô lại nhìn một chút tư liệu, biết được vị huyinh đài này rầm rộ xây dựng Báo Phòng, tuyển nạp mỹ nhân rộng rãi, đủ loại việc làm không đứng đắn, còn cho ra kết luận đại khái rằng, tên này cùng Lưu Triệt, vị hoàng đế hùng tài vĩ lược kia cực kì khác nhau, đây là một tên Hoàng Đế hoang đường mê chơi.

Bất quá, cô còn không nghĩ tới, hấn ham chơi đến mức đến đây!

Thời Niên ngồi trong căn phòng đơn sơ, thờ dài thật sâu. Đang tốt lành làm Hoàng Đế, lại còn từ Bắc Kinh chạy thật xa đến Hà Bắc, vào rừng làm phi, còn cường đoạt dân nữ, thật là không biết nói hấn thế nào mới được... Nhưng mà xui xẻo nhất vẫn là cô, giường cao gối mềm không được hưởng, lại bị nhốt tới cái nơi này.

Nơi này gọi là Tù Binh Doanh, là một dãy phòng đơn sơ, giam giữ chính là bọn son phi của Ngọa Hồ Trại vừa bị bắt về, nhóm đại hấn nhóm lừa khí lực rất tốt, tiếng mắng chửi người từ sáng đến tối đều không dứt, ồn ào tới mức lòng người cũng không yên. Cũng may Tàng Long Trại nghĩ đến Thời Niên dù sao cũng là một cô nương gia, cho cô ở căn phòng đơn, không cần cùng những người đó ở chung.

Nhưng đây cũng không phải kẻ lâu dài, Thời Niên ôm mặt, cảm thấy đau khổ vì tương lai của mình sau này.

Không trang bị, không có giúp đỡ, có mỗi cây gậy kích điện đều bị đoạt đi, kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên, việc còn nghiêm trọng hơn, cô phát rồ nói: “Nhiếp Thành anh là tên khốn nạn, rốt cuộc chết đi ở đâu vậy?!”

“Nhớ tôi à?”

Thời Niên bị giật mình tới nhảy dựng, quay đầu nhìn lại, thấy Nhiếp Thành không biết từ khi nào đã ở trong phòng cô, đứng dựa vào tường, khoanh tay nhìn cô. Thời Niên kinh ngạc đứng lên, “Anh không có chết hử? Vào đây bằng cách nào?!”

Cô vừa nói vừa nhìn về phía ngoài, lo lắng bị phát hiện. Nhiếp Thành nói: “Yên tâm. Tôi đã dẫn dụ người đi hết rồi. Chúng ta có thời gian khoảng mười lăm phút.”

Thời Niên đánh giá Nhiếp Thành, phát hiện anh ta đang mặc quần áo mùa đông, cũng không biết từ đâu kiếm được, nhìn tình huống có vẻ không tệ, không giống như bộ dáng phải ở vùng hoang dã ăn bờ ngủ bụi, có chút yên tâm. Cô vốn đang nghĩ, vẫn luôn không thấy bóng dáng của người khác, có thể xảy ra chuyện gì không hay...

“Tình huống ngày hôm qua là như thế nào, chúng ta không phải cùng nhau đi đến đây sao? Anh chạy tới nơi nào thế?”

Nhiếp Thành không đáp mà hỏi lại: “Cô vừa tới đây liền gặp được Chu Hậu Chiếu đúng không?”

Thời Niên không cảm thấy ngoài ý muốn khi anh ta biết tên trại chủ kia là Chu Hậu Chiếu, cũng không kì lạ khi anh có thể tìm được mình, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Vậy là đúng rồi.”

“Hả, là sao?”

“Lần trước cũng là như thế này, cô xuyên qua một lát liền gặp được Lưu Triệt. Kỳ thật trong tình huống bình thường, khi mọi người đồng thời xuyên qua, đều sẽ ở bên cạnh nhau, nhưng cô lại đặc biệt. Ngay lần đầu tiên, cô liền bị tách ra khỏi chúng tôi.”

Một lần kia, bọn họ cách nhau hai con phố. Lúc này còn xa hơn, Thời Niên ở Ngọa Hồ Sơn, còn anh ta trực tiếp tới luôn Tầng Long Sơn.

Thời Niên mờ mờ nói: “Cho nên...”

Nhiếp Thành chăm chú nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên cười, ngón tay nhẹ búng trán cô, “Cho nên tôi hoài nghi định vị GPS của cô cùng chúng tôi không giống nhau, có tác dụng tự động tìm được nhân vật mục tiêu.”

Thời Niên ngạc nhiên, này, này mà tính là cái tác dụng gì trời!

Cô bỗng nhiên nghĩ đến mình có thể có cảm ứng đặc thù với Long Mạch, hình như, bọn họ cũng không có năng lực này...

Giây tiếp theo, Thời Niên phát hiện được trọng điểm khác trong lời anh ta nói, “Nhân vật mục tiêu, ý anh là, Chu Hậu Chiếu chính là mục tiêu của chúng ta?”

Nhiếp Thành: “Ừ, cô có nghe qua Chu Hậu Chiếu làm thổ phi sao?”

Thời Niên nỗ lực hồi tưởng, cô nhớ, Chu Hậu Chiếu từng tự làm qua Tướng quân, Trấn Quốc Công, còn tự thân mang binh đi đánh giặc, hình như không có ghi chép về việc đi làm thổ phi.

“Cho nên, đây là lịch sử đang lệch hướng?!”

“Chắc rồi. Nếu trong lúc Minh Võ Tông làm thổ phi mà gặp chuyện ngoài ý muốn, cũng là một việc gây ảnh hưởng lớn đến tiến trình lịch sử...”

Ý nghĩ của Thời Niên xoay chuyển, một khi đã như vậy, chuyện bọn họ cần làm cũng rất rõ ràng. Chu Hậu Chiếu không nên xuất hiện ở đây vào thời điểm này, vậy thì bọn họ cần nghĩ cách để hấn hồi cung...

Nhưng mà, phải làm sao để hấn hồi cung đây?

Thời Niên giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thành ở đối diện, lại bảo vệ ngực mình: “Không phải chứ, lại muốn tôi đi bán sắc hả?”

“Ai nói muốn cô đi bán sắc? Thời tiểu thư thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ đến biện pháp khác. Lần trước đối phó Lưu Triệt, không phải cô đã làm rất tốt sao?”

Chỉ có thời điểm này mới nói lời dễ nghe! Thời Niên thờ phỉ phò, nhưng cũng biết đây xác thực là biện pháp tốt nhất hiện giờ, thế nhưng vẫn khiến cô tức giận, nói: “Như thế nào đều là nam, chúng ta không có nhân vật mục tiêu nữ sao? Các anh cũng nên thử tới làm loại công việc này a!”

Vốn dĩ nói cho hả giận vậy thôi, ai ngờ Nhiếp Thành trả lời lại: “Tôi cũng đã từng trải qua?”

“Hả?”

Thời Niên kinh ngạc tròn to mắt, Nhiếp Thành nói: “Hồi trước có một lần ở Đường triều, chúng tôi phải tiếp cận một vị công chúa, dự định dâng bảo vật cho cô ta, kết quả cô ấy không nhìn trúng trân bảo mà coi trọng bọn tôi. Bọn họ bầu phiếu xong, nhất trí quyết định, đẩy tôi đi hiến thân...”

Thời Niên muốn cười, liếc thấy biểu tình của Nhiếp Thành lại vội vàng nhìn xuống, ra vẻ đứng đắn nói: “Thật sao? Thế vị công chúa kia lớn lên có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Vậy là tiện nghi cho anh rồi còn gì! Công chúa như hoa như ngọc, mặc cho anh chiếm đoạt, còn oán giận gì nữa?”

“Ừa, Phò mã đô úy của công chúa chắc cũng nghĩ thế, cho nên phải tám tên cao thủ tới ám sát tôi. Một lần kia quả thật ném mất nửa cái mạng...”

Thời Niên hít vào một hơi, không ngờ phía sau còn có chuyện kích thích như vậy. Nghĩ đến tính tình của người này, lại bởi vì tư tình với công chúa mà bị trượng phu người ta đuổi giết, nghĩ đến thật sự rất buồn cười, muốn cười mà không dám, nhìn đến nghẹn.

Nhiếp Thành nói: “Nghe xong chuyện cũ bí hiểm của tôi, tâm lý cân bằng chứ?”

Thời Niên ho nhẹ: “Cũng có chút.”

Thấy cô đã dần ở trạng thái thích hợp, Nhiếp Thành nói: “Vậy thì tốt, Thời tiểu thư cứ tự do phát huy ở đây đi, tôi sẽ nghĩ cách, mau chóng hội họp với cô.”

Thời Niên vẫy tay ý bảo anh ta nhanh cuốn gói, rồi chợt nhớ tới một việc, “Đúng rồi, Tô Canh cùng Lộ Tri Dao ở đâu?”

“Không biết.” Nhiếp Thành nói, “Tôi chỉ có thể cảm ứng được bọn họ ở phía xa hướng bắc, từ khoảng cách mà đoán chắc hẳn là ở Kinh Thành, nhưng có vấn đề gì xảy ra, thì phải đợi gặp mặt mới biết được.”

Cho nên bọn họ cần nhanh nhanh chạy đến Kinh Thành, nhưng việc cần thiết bây giờ là làm cho Chu Hậu Chiếu đồng ý hồi kinh,

Thời Niên thực hồi hận. Sớm biết vậy, tối qua cô sẽ không đắc tội Chu Hậu Chiếu, xem bộ dáng hẳn có vẻ rất tức giận, không biết hẳn còn muốn gặp cô hay không? Nếu hẳn cứ đơn giản bỏ quên cô, vậy chẳng phải là một chút cơ hội thực hiện nhiệm vụ cô cũng không có sao?

Thời Niên cứ suy nghĩ như vậy, khẩn trương cả một buổi trưa, đến tối nghe tiếng mở cửa: “Trại chủ muốn gặp người.”

Chu Hậu Chiếu ngồi ở bàn đá trong viện, trên bàn bày rượu và thức ăn, hẳn tự rót tự uống, nghe gió ngấm trăng, thoát nhìn cực kì nhàn nhã. Trời giá rét như vậy, hẳn còn có thể ngồi chỗ này hóng gió, Thời Niên thực sự bội phục.

Chu Hậu Chiếu nhìn thấy Thời Niên, cười hỏi: “Hôm qua trải qua thế nào hả tiểu mỹ nhân?”

Thời Niên nghĩ nghĩ lắc đầu nói: “Không được tốt lắm.”

Đây là tiểu mỹ nhân muốn chịu thua sao, Chu Hậu Chiếu nhướn mày, “Không tốt chỗ nào?”

“Ăn không ngon, ngủ không yên, cái gì cũng không tốt.”

Thế mà nhanh như vậy liền đầu hàng, Chu Hậu Chiếu cảm thấy ngoài ý muốn, cảm giác có điểm không thú vị. Hắn kẹp một đũa đồ ăn vào miệng, lập tức phun ra ngoài, “Đây là cái thứ gì vậy, không phải kêu người đi tìm đầu bếp mới sao?!”

Tiền Ninh khó xử nói: “Gia, tiểu nhân đã phái người đi tìm, nhưng mà cũng cần thời gian a...”

Hắn nói tìm đầu bếp mới, nhưng người bình thường ai dám tới son trại của thổ phi này, bọn họ còn phải cẩn thận để khỏi bị phát hiện thân phận...

Chu Hậu Chiếu hừ nhẹ một tiếng, uống một ngụm rượu. Thời Niên chuyển chuyển ánh mắt, nhẹ giọng gọi: “Gia.”

Thanh âm vừa uyển chuyển dễ nghe, khiến hẳn toàn thân đều mềm, tươi cười không tự giác lộ ra, “Như thế nào? Nghĩ thông suốt rồi, muốn làm áp trại phu nhân sao?”

Hắn cho rằng sẽ có câu trả lời như trong suy nghĩ, Thời Niên lại lắc đầu, “Ta không làm áp trại phu nhân của ngài, nhưng ta có thể làm cái khác.”

Chu Hậu Chiếu tươi cười ngừng, trào phúng nói: “Trừ bỏ làm áp trại phu nhân, còn có thể làm gì nữa?”

“Rất nhiều nha, tỷ như —— đầu bếp. Ta thấy đồ ăn của son trại này không hợp khẩu vị của gia, ta ở nhà cũng từng học qua nấu nướng, rất nhiều món có thể ngài cũng chưa từng ăn qua...”

Chu Hậu Chiếu nghe phản trước còn không có cảm giác gì, nghe đến phía sau lại cười nhạo nói: “Khẩu khí thật lớn, đồ ăn gia chưa từng ăn qua? Thiên hạ này muốn tìm ra món gia chưa ăn qua, chỉ sợ hơi khó.”

Mọi người phối hợp cười vang trời, cũng không ai xem lời nói này là thật. Chỉ có Thời Niên biết, hẳn nói đúng là sự thật, dù sao cũng là Hoàng Đế Đại Minh triều, son hào hải vị gì chưa nếm qua?

Thời Niên cười, “Gia không tin thì cứ thử xem. Ta hiện tại liền làm cho ngài. Nhưng mà ta có một điều kiện, nếu gia thích món ta làm, ta mong gia sẽ đáp ứng một yêu cầu của ta.”

Chu Hậu Chiếu cười như không cười: “Nếu gia không thích thì sao? Nàng có phải hay không cũng nên đáp ứng một yêu cầu của gia?”

Ám chỉ trong mắt của hắn rõ ràng như thế, Thời Niên có chút do dự, cuối cùng vẫn hung hăng đồng ý: “Nếu ngài không thích, ta cũng đáp ứng một yêu cầu của ngài!”

“Được: Chu Hậu Chiếu xoay người đứng lên, vỗ tay: “Nàng hiện tại đi làm đi, gia phải lĩnh giáo xem tay nghề độc nhất Đại Minh là như thế nào!”

Thời Niên tiến vào phòng bếp, đóng cửa lại rồi hít thật sâu.

Nói đùa, cô làm gì biết nấu ăn! Khả năng mèo ba chân của cô mà làm ra món ăn, đảm bảo không khiến mình bị ngộ độc là tốt lắm rồi, nghĩ đi lừa gạt

Hoàng Đế chắc chỉ có nằm mơ!

Thời Niên xoa mặt, trong thoáng chốc nghĩ bước ra ngoài nói với Chu Hậu Chiêu rằng cô muốn đổi ý. Nhưng mà đã đi tới một bước này, đây là cơ hội duy nhất của cô. Cô ôm ngực, trong lòng bình tĩnh một chút. Niếp Thành tới đây một chuyến, không chỉ nói rõ cho cô biết bước tiếp theo của nhiệm vụ mà còn đem theo ba lô trả lại cho cô.

Hiện tại, cô chỉ có thể hoàn toàn dựa vào vũ khí bí mật này thôi!

Chu Hậu Chiêu hát tiêu khúc, chờ tiểu mỹ nhân làm đồ ăn cho hắn. Tiền Ninh cười nói: “Cô nương kia không cho người vào xem, đóng cửa lại rồi lẫn lộn ở trong, không biết sẽ làm ra món gì.”

Chu Hậu Chiêu cười: “Gia cũng thực mong chờ, xem nàng có thể làm ra món gì.”

“Tiểu nhân nhìn cũng thấy kì lạ. Tiểu cô nương gia không có bao nhiêu kiến thức, còn cho rằng gia là những kẻ thật ở trong sơn cùng thủy tận, chưa từng ăn qua thứ tốt a!”

Chu Hậu Chiêu tâm tình vui sướng. Hắn cũng cho rằng Thời Niên không thể nào làm ra đồ ăn khiến mình kinh ngạc được, nhưng điều này cũng không ngăn cản được việc hắn hưởng thụ quá trình cô giăng co, giống như thuần ưng, cương nhu kết hợp, căng giãn vừa phải, nhìn nó giãy giụa cuối cùng cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn tin tưởng, tiểu ưng nàng, cũng sẽ ngoan ngoãn ở trong lòng hắn.

Cứ nghĩ rằng phải chờ rất lâu nhưng mà chỉ trong khoảng thời gian một chén trà nhỏ, Thời Niên liền bùng khay lại đây. Trên khay đặt cũng không phải tô lớn đĩa lớn đồ ăn gì, chỉ có một chén sứ thanh hoa nhỏ, mặt trên đầy nắp.

Chu Hậu Chiêu: “Đây là đồ ăn nàng làm? Nhỏ như vậy?”

Thời Niên nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, nhưng gia đừng coi thường nó, ta nói với ngài, ở nơi chúng ta, đầu bếp đều có chung nhận thức, thịt cá không thể khảo nghiệm được tay nghề của đầu bếp, chỉ có loại thức ăn nhìn qua tưởng như đơn giản nhưng đó mới là khó luyện đến cảnh giới cao nhất! Cái gọi là trăm sông đổ về một biển, có thể làm thật tốt, đó mới chân chính có bản lĩnh!”

Chu Hậu Chiêu nghe cô nói đến sùng sốt, Tiền Ninh đứng bên cạnh cũng là bộ dáng lần đầu nghe được dạng thuyết pháp như vậy, hai người nhìn nhau, Chu Hậu Chiêu lại nhìn cái chén, thế nhưng có chút chờ mong. Hắn giơ tay, nhắc nắp dậy lên, lại thấy chén sứ men xanh nho nhỏ, nước hơi sệt sệt, sợi mì xoắn lượn từng vòng, ngậm ở bên trong, trên mặt còn có hai cọng rau hành mon môn.

Nàng vậy mà chỉ nấu một chén mì!!!

Chu Hậu Chiêu đang tràn đầy nhiệt tình bỗng hóa thành hư không, đang tính nói “Đây là cái thứ gì” thì bỗng nhiên dừng lại. Cánh mũi hít hít, hắn ngửi mùi một chút, sau đó, lại ngửi thêm một chút.

Sao thế này? Hắn giống như ngửi được một mùi vị trước đây chưa từng ngửi qua, mà mùi hương này thật sự là thơm muốn chết...

“Này, đây là mì gì?”

Mì bò kho Khang sư phụ...

Thời Niên ở trong lòng thầm trả lời. Không sai, đây chính là vũ khí bí mật của cô! Vốn cô mang lại đây tính để chính mình ăn, nhưng đêm nay nhìn đến đồ ăn của Chu Hậu Chiêu, cô mới đột nhiên nảy ra ý tưởng. Hoàng Đế Đại Minh triều, chắc chắn chưa ăn qua mì ăn liền...

Cô bình tĩnh đưa đũa qua, “Gia muốn nếm thử không?”

Chu Hậu Chiêu trừng mắt nhìn mì, rõ ràng bị cô làm cho khờ luôn rồi. Tin chắc những bằng hữu có kinh nghiệm sẽ biết rằng, mấy thứ mì ăn liền này, tiếp theo mùi hương tỏa ra sẽ càng thơm muốn chết người! Đặc biệt vào đêm đông rét lạnh như bây giờ, mỗi người ngửi được mùi hương này cũng không thể chối bỏ nó! Làm sao cũng phải “mần” một chén mới được!

Tiền Ninh nuốt một ngụm nước miếng, “Gia... hay để tiểu nhân giúp ngài thử trước?”

Đây là quy củ trong cung, khi đế vương dùng thức ăn, cần có người ở bên cạnh thử đồ ăn trước, nhưng vào lúc Tiền Ninh nói ra câu này, có vẻ như đang có ý đồ kín đáo. Chu Hậu Chiêu trừng mắt liếc hắn một cái, chính mình bùng cái chén lên, gấp một đũa to đưa vào miệng.

Thời Niên nhìn chằm chằm hắn, “Vị như thế nào?”

Chu Hậu Chiêu nhai xong rồi nuốt xuống, sau đó trầm mặc không nói. Trái tim của Thời Niên đều muốn căng ra, tưởng như sắp đau tim đến nơi, cuối cùng hắn mới cảm thán một câu: “Quá ngon!”

Giây tiếp theo, nam nhân cứ như hồ đói, bùng chén lên húp lấy húp để, chỉ hai ba hớp đã đem nguyên chén mì ăn sạch sành sanh!

Cộp.

Hắn buông cái chén không xuống, hai mắt nhìn Thời Niên sáng rực lên, “Còn không? Còn không? Ta muốn một chén nữa!”

Thời Niên im lặng ba giây, ở trong lòng thầm hò hét hoan hô: “Vạn tuế! Đồ ăn vặt thắng lợi!”

Ở trên nóc nhà phía xa, Nhiếp Thành đang ẩn nấp trong bóng tối, nhìn cảnh tượng ở bên kia, có chút không biết nên khóc hay cười. Không ngờ còn có thể nghĩ đến một chiêu này, thật không hổ danh là thiếu nữ được hun đúc bởi vô số tiểu thuyết ngôn tình cùng truyện tranh nha...

Lại quan sát thêm một chút, hắn lặng im xoay người rời đi. Xem ra ở đây tạm thời không có vấn đề gì, kia hắn cũng nên tiến hành kế hoạch của bản thân.

Trong viện, Chu Hậu Chiêu còn đang yêu cầu thêm một chén. Thời Niên nhìn hắn, nháy mắt lộ ra vẻ mặt áp bức, “Có nha. Nhưng mà trước khi yêu cầu, có phải gia nên thực hiện lời hứa trước hay không?”

Chu Hậu Chiêu chớp chớp mắt, chậm rãi nói: “Được, vậy nàng... muốn ta làm gì?”

Lời tác giả: Viết xong chương này, cực kì muốn ăn một chén mì Bò kho Khang sư phụ cho hợp với tình hình, đáng tiếc thân thể không cho phép...

Ngày hôm qua cảm giác người không thoải mái, vốn cho rằng bị cảm nắng, buổi chiều đi bệnh viện kiểm tra, phát hiện ra bị viêm dạ dày cấp tính (nhưng mà bác sĩ nói da ta kéo dài quá lâu, sắp biến thành viêm dạ dày mãn tính), lấy thuốc xong liền về nhà nghỉ ngơi, cho nên hôm qua không có chương mới. Hôm nay gõ xong hơn năm ngàn chữ, thêm được một chương, xem như bồi thường, hôn hôn mọi người ~

Sẵn tiện giới thiệu một chút truyện mới của bạn học thân ái Lê Tiêu Đồng 《Cố Yêu》(Cố yêu quái), đây là chuyện về một thiếu nữ có siêu năng lực ở đô thị hiện đại, nhờ khả năng bắt yêu mà kiếm tiền và câu chuyện yêu đương khôi hài của cô ấy! Ngày đó ta cùng bạn học nói chuyện, nói nữ chủ trong truyện của chúng ta vậy mà ở phòng thuê trùng tên, để có khi còn ở chung trong một tiểu khu đó! Khi mà nữ chủ của bạn ấy đang vội bắt yêu thì nữ chủ của ta đang chuẩn bị xuyên qua, thật là một tiểu khu tàng long ngọa hổ nha!

【 văn án 】

Năm 2019, không gian xé rách, trăm yêu xuất thế.

Trong chuyện xưa, mọi người đều lớn lên cùng với yêu quái.

Một bên chân đạp bảo tàng quốc gia, một bên tay xé nát sân vận động “Tổ chim” cùng công viên hải dương “Water Cube”.

Tiền mặt bị xem như một đồng giấy lộn, đem văn vật trở thành điểm tâm mà ăn...

-

Để đối phó với tình huống đột phát này, Bộ Yêu quái quốc tế kịp thời ra đời.

Cùng lúc đó, những người tài ở dân gian cũng ra mặt, bắt yêu trừ hại

-

Vì thế, Chúc Tiểu Thập dần mặt ra mà nhìn những soái ca Âu Mĩ, còn có thượng cổ thần thú hóa thành mỹ nam Trung Quốc. Cô gian nan nuốt nước miếng: “Vấn đề này, còn khó hơn cả bắt yêu nha!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Yêu Cầu

Sáng sớm Thời Niên tỉnh lại, phát hiện dường như đêm qua lại có tuyết.

Toàn bộ núi rừng đều là một màu trắng xóa, cây thanh tùng trong viện cũng bị tầng tuyết dày đè nặng đến cong oằn, Thời Niên mặc lớp áo dày cộm, đi qua hành lang gấp khúc, tới chính phòng của trại chủ. Chu Hậu Chiêu đang ăn bữa sáng, trên bàn đầy các món ăn, thế nhưng hắn lại đang ủ rũ ôm chén mì, ngẩng đầu nhìn thấy Thời Niên, tức khắc ánh mắt trở nên sáng lên, “Ài, nàng đến rồi.”

Thời Niên ngồi xuống đối diện hắn, lãnh đạm nói: “Ừm, không biết trại chủ tìm ta có việc gì không?”

“Nhìn nàng kia, còn có thể tìm nàng vì chuyện gì đâu, cùng ta ăn sáng thôi.” Chu Hậu Chiêu ho nhẹ một tiếng, nhích tới bên người cô, thân mật nói, “Nhưng mà, đầu bếp ở sơn trại này nấu ăn thật chẳng ra sao, liền xem đồng mì này, kém xa mì nàng làm tối qua.”

Chu Hậu Chiêu khuôn mặt tươi cười suy sụp xuống, cúi đầu rầu rĩ nói: “Ta chỉ muốn ăn một chén mì, nàng không thể cân nhắc một chút sao?”

Thời Niên: “Ta cũng chỉ muốn về nhà, ngại liền không thể nghĩ cho ta một chút?”

Đêm qua, bởi vì “trù nghệ” của cô đã “bắt được dạ dày” của Chu Hậu Chiêu, cho nên hẳn phải dựa theo ước định ban đầu, thực hiện một yêu cầu của cô. Thời Niên không có trực tiếp đưa ra yêu cầu để hắn hồi cung, như vậy sẽ lộ ra việc mình đã biết thân phận của hắn, dễ biến khéo thành vụng. Suy nghĩ một hồi, Thời Niên cho biết nhà mình ở Kinh Sư, hy vọng Chu Hậu Chiêu có thể đích thân đưa cô về nhà.

Ý tưởng này thật sự rất đơn giản, chỉ cần trở về Kinh Thành, cô có thể nghĩ cách truyền tin vào trong cung. Theo cô quan sát, Chu Hậu Chiêu chắc hẳn là gạt mọi người chuồn ra ngoài chơi, có khi trong cung còn đang nháo nhào đến lật trời để tìm hắn đây. Cho nên lần này đi, mọi vấn đề sau đó đều giải quyết dễ dàng!

Bản tính đánh thì vang, tiếc là Vạn Tuế Gia không chịu tiếp nhận đâu, sau khi nghe xong hơi trầm mặc, thành khẩn nói: “Yêu cầu này không được, đổi cái khác đi!”

Thời Niên: “...???”

Chu Hậu Chiêu một bộ dáng cả gan quyết nợ chộc giận Thời Niên. Không chỉ cự tuyệt làm mì cho hắn, sau khi ngủ dậy vẫn luôn không cho hắn sắc mặt tốt. Chu Hậu Chiêu ôm chén mì, đánh giá nữ hài đang xụ mặt, khó hiểu nói: “Kinh Sư thì có gì hay, nàng lại muốn trở về đến như vậy?”

Thời Niên: “Đó là nhà ta, đương nhiên ta phải trở về. Hơn nữa, thêm một tháng là sẽ đến Tết, chẳng lẽ người không nghĩ về nhà sao?”

“Ta không có nhà.”

Thời Niên sùng sốt, Chu Hậu Chiêu cười nói: “Trời không thu lưu tiểu gia ta, ta cũng không có nhà, không có địa phương nào xứng làm nhà của ta.”

Khi hắn nói ra câu này, biểu tình có chút vui vẻ, thậm chí phấn chấn, nhưng Thời Niên nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, lông mi đen dày hơi rũ xuống, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác kì quái.

Không đợi cô kịp suy nghĩ thêm, Chu Hậu Chiêu đã ném chén xuống đứng lên, “Nếu nàng không muốn ăn, gia mang nàng đi làm một thứ rất vui. Coi như bồi tội với tiểu nương tử.”

Thời Niên không nghĩ tới, cái hắn nói chơi vui lại là cái này.

Cô nhìn con bạch mã cao lớn hơn mình rất nhiều đứng ở trước mặt, thanh âm run rẩy, “Ý người... là sao?”

“Cười ngựa chứ sao!” Chu Hậu Chiêu đầy hứng thú nói, “Ta nói với nàng, sau khi tuyết rơi đi cười ngựa rất thú vị, hôm nay gia mang nàng thử nghiệm một chút!”

Hắn muốn đỡ Thời Niên lên lưng ngựa, nhưng cô liều chết không theo, dùng có thừa, con ngựa này còn cao hơn con ngựa mà Lộ Tri Dao từng tìm cho cô, ngã xuống là chết chắc!

Chu Hậu Chiêu thấy cô cứ dùn đẩy, xem sắc mặt trắng bệch kia, bỗng tỉnh hồn, “Không phải chứ, nàng không biết cười ngựa?”

Thời Niên run run nói: “Không... không cười ngựa được thì có gì kì quái? Giờ cũng không phải thời Đường, ta không tin nữ nhân Đại Minh các người đều biết cười ngựa...”

“Người khác không biết cười thì không có gì kì quái, nhưng cái tường cao như vậy nàng còn trèo được, thế nhưng lại không biết cười ngựa, khiến ta có chút kinh ngạc.”

Chu Hậu Chiêu nhìn năm ngón tay cô đang bấu chặt vạt áo của mình, khó có khi thấy được bộ dáng như chim nhỏ nép vào người của cô, đột nhiên cười, “Không biết cười cũng không sao, ta có biện pháp.”

Hắn xoay người lên ngựa, sau đó cong eo xuống, tay tóm lấy Thời Niên rồi đem cô ôm vào trong ngực. Thời Niên đột nhiên không kịp phòng bị, đã ngã vào phía trước người Chu Hậu Chiêu, hắn giơ roi ngựa lên, chỉ nghe “vút” một tiếng, con ngựa đã lao nhanh như tên bắn.

Thời Niên chỉ nhìn thấy hai bên cảnh vật cứ vùn vụt lao đi, sợ tới mức hét to: “Người dừng lại... A! Mau dừng lại!”

Chu Hậu Chiêu hai tay cầm dây cương, đem cô ôm vào trong lòng, thanh âm từ đỉnh đầu cô truyền đến, “Dừng sợ, sẽ không có việc gì đâu. Mở mắt ra nhìn thử xem, phong cảnh ở Tàng Long Sơn có phải hay không cũng rất đẹp?”

Bọn họ đã lao ra ngoài sơn trại, chạy băng băng trong núi rừng. Thời Niên do dự mở mắt, chỉ thấy sương mờ lãng đãng, đất trời một màu, sau khi tuyết rơi, khu rừng lại đẹp đến trắng lè như vậy, cảnh vật cứ như được xây lên bằng ngọc, khắc bằng băng, giống kiệt tác của thiên địa. Xung quanh thật an tĩnh, dường như chỉ có hai người bọn họ, con ngựa chạy qua một chỗ, liền nghe một nhánh tùng lay động, tuyết rào rạt rơi xuống.

Thời Niên thăm thì: “Thật là đẹp.”

“Thấy chưa? Cảnh sắc đẹp như vậy, có phải nàng muốn đổi ý, ở lại đây với ta? Vị trí áp trại phu nhân của gia vẫn còn để trống đây.”

Thời Niên không quan tâm đến hấn, Chu Hậu Chiêu kẻ sát nói: “Hay là, tiểu nương tử còn muốn trở về kinh, đi làm lão bà của Hoàng Đế?”

Nam nhân cười như không cười, Thời Niên cùng đôi mắt hấn chạm nhau, mặt liền đỏ lên.

Cô sớm đã quên đêm đó chính mình nói ra câu nói kích động kia! Lúc ấy là hứng khởi nói bậy thôi, ai mà biết được, tên này lại chính là Hoàng Đế chứ...

Xong rồi, hiện giờ hấn sẽ nghĩ cô là người thế nào đây?

Chu Hậu Chiêu thấy vẻ mặt quần bách của nữ hài, chỉ xem như tiểu tâm tư của cô bị nhìn thấu nên cảm thấy ngượng, cười nhạo nói: “Có gì ngượng ngùng, còn không phải là làm nương nương thôi sao, nữ nhân khắp thiên hạ chắc đều muốn đi. Chỉ là ánh mắt các người thật không tốt, làm lão bà của Hoàng Đế thì có ý nghĩa gì? Ta nói với nàng, nương nương trong cung không thể nào sống sung sướng thoải mái bằng lão bà của thổ phi đâu.”

Thời Niên chuyển tròn mắt, bỗng nhiên nói: “Vậy sao? Nhưng nương nương trong cung có thể ở phòng lớn, mặc xiêm y đẹp, ăn sung mặc sướng.”

“Gia làm thổ phi cũng có thể cho nàng ở nhà lớn, mặc xiêm y đẹp, ăn sung mặc sướng.”

“Nhưng ta muốn ở trong Tử Cẩm Thành, gia có thể làm được sao?”

Chu Hậu Chiêu tươi cười cứng đờ. Thời Niên có chút khản trương, cô vừa mới nghĩ đến, Chu Hậu Chiêu làm thổ phi hằng say như vậy, nếu bây giờ nữ nhân mà hấn thấy hứng thú nói với hấn, nàng muốn làm nữ nhân của Hoàng Đế, có phải hấn sẽ nghĩ đến việc trở lại làm Hoàng Đế đi? Muốn mang nữ nhân đó về Kinh Sư?

Nhưng mà, chính Thời Niên cũng hoài nghi là mình có lực hấp dẫn lớn như vậy hay không nữa...

Chu Hậu Chiêu suy nghĩ một lát, bỗng gơ tay, nhéo nhéo mặt cô, giống như đang dạy dỗ đứa nhỏ không hiểu chuyện, “Cái nơi Tử Cẩm Thành kia, ta đều không muốn ở, nàng ngàn vạn đừng có vào đó mà chịu khổ làm gì.”

Thời Niên bị động tác của hấn làm cho đàn mặt, sau một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Chu Hậu Chiêu nhìn về phía trước, “Cảm giác được gió sao? Ta thích nhất cảm giác được gió thổi vào mặt, không phải gió ở Kinh Sư, nơi đó gió như mang hơi thở của phú quý vàng son ngợp trời, mềm mại dịu dàng như đàn bà, không có chút mạnh mẽ nào. Ta thích gió nơi biên quan, gió gào thét, gió cuồng bạo, mang theo hương vị cát sỏi cùng mùi máu tươi...”

Thời Niên không khỏi hỏi lại: “Người đã đi biên quan rồi sao?”

Chu Hậu Chiêu trầm mặc một chút, cười nói: “Ta chưa từng đi qua, nhưng có một ngày ta sẽ đi.”

Thời Niên biết, hấn nói là thật. Sách sử ghi lại, năm Chính Đức thứ mười hai, Hoàng Đế Chu Hậu Chiêu không quan tâm quân thần phản đối, từ trong cung một đường chạy thẳng tới tiền tuyến, ngự giá thân chinh, phát sinh trận chiến kịch liệt với tiểu vương tử Mông Cổ ở Ứng Châu, cũng đánh bại quân Mông Cổ.

Đó là vinh quang cả đời của hấn. Thì ra, ngay từ sớm, hấn đã chôn giấu mong muốn như vậy.

Thời Niên cuối cùng cũng hiểu, loại cảm giác kì quái của mình từ đâu mà có. Nam nhân ở trước mặt, là thiên tử trẻ tuổi của Đại Minh, chấp nhận rời bỏ Tử Cẩm Thành kim bích huy hoàng, trốn đến nơi núi non đầy tuyết này. Vì hấn là một kẻ kiêu ngạo, có cổ ngạo khí của chính mình, hấn muốn làm xằng làm bậy vì hấn không coi quy củ lễ giáo trong mắt, nhưng vẫn có một tấm lòng thiên chân. Kỳ thật hấn hoàn toàn có thể ép cô làm mị cho hấn hoặc là làm nữ nhân của hấn, nếu hấn ra lệnh, ai dám phản kháng. Nhưng hấn không làm. Hấn chịu đựng thậm chí cứ để cô phát tác tính tình.

Thời Niên cảm thấy, Chu Hậu Chiêu không đơn thuần chỉ là một tên Hoàng Đế ngu ngốc hoang dâm như sách sử ghi chép...

Tuy rằng Chu Hậu Chiêu không có cường bách Thời Niên, nhưng những người ở sơn trại đều xem cô như trại chủ phu nhân. Dưới tình huống này thì đây là chuyện tốt đối với Thời Niên, có thân phận như vậy ở đây, những tên thổ phi này sẽ không dám quấy rầy cô. Tuy nhiên vẫn có những lúc phiền toái...

Giống như bây giờ.

Trong phòng ồn ào bát nháo, mùi rượu mùi thức ăn, cùng tiếng cười của các nam nhân ở đây, đủ loại âm thanh hương vị trộn lẫn, khiến cô cảm giác đầu có chút ong ong. Hôm nay là sinh nhật phó trại chủ của Tăng Long Trại, vài vị đương gia đứng ra chúc mừng hấn, cũng thỉnh trại chủ Chu Hậu Chiêu lại đây. Chu Hậu Chiêu thật cho vị thuộc hạ này chút mặt mũi, không chỉ đích thân tới mà còn đem theo Thời Niên. Thời Niên cùng hấn ngồi ở bàn trên, nhìn nam nhân đang đặt tay bên hông mình, thật sự rất muốn kéo phăng nó ra.

Chu Hậu Chiêu phát hiện, nhẹ nhàng nói: “Loại thời điểm này cũng không nên làm xấu mặt nam nhân của nàng nha.”

Thời Niên: “...”

Thời Niên bên này lấy nhẫn nhục làm trọng, tên phó trại chủ kia lại còn bung rượu lại đây, “Trại chủ, phu nhân, ta Ngô Lão Tam kính hai vị!”

Chu Hậu Chiêu bùng lên chén rượu, híp mắt cười: “Hôm nay người là thọ tinh, ta kính rượu người mới đúng. Phải rồi, ta chúc phó trại chủ phúc thọ song toàn, tiền đồ như gấm!”

Hai người cùng uốn cạn rượu.

Ngô Lão Tam bung chén, trầm mặc một lát rồi cười nói: “Có trại chủ đây, tiền đồ của tiểu nhân đương nhiên sẽ như gấm. Vẫn là nhờ trại chủ, Tàng Long Trại của chúng ta mới thành bang lớn nhất bắc Trục lộ, thuộc hạ sẽ không quên đại ân đại đức của trại chủ!”

Lời nói này có chút kì lạ, Chu Hậu Chiêu nhướn mày muốn truy vấn, lại cảm giác tay mình mềm nhũn, chén rượu “xoảng” một tiếng rơi xuống đất, vỡ toang. Giờ hẳn mới phát hiện, toàn bộ tay của mình đều tê rần, nửa người đều không thể động đậy.

Chu Hậu Chiêu kinh ngạc nói: “Ngươi...”

Ngô Lão Tam nụ cười trên mặt tắt hẳn, thông dong rót cho chính mình một chén rượu, cũng không lên tiếng. Một tên đương gia đứng ra nói: “Thuộc hạ cũng rất cảm kích trại chủ, nhưng ngài dù sao cũng không phải người của Tàng Long Trại, chúng ta sau khi thương nghị, cảm thấy Tàng Long Trại vẫn là ở trong tay chúng ta so với người ngoài như ngài tốt hơn.”

Không biết từ lúc nào phía sau của bọn họ đã đứng vài tên đương gia, hoặc là tươi cười đầy mặt, hoặc là không có biểu tình, còn có hai người ánh mắt lạnh trách, nhưng thái độ bọn họ thể hiện ra đều là chung một ý nghĩ. Mới đây, những người này còn cười cười nịnh nọt hẳn, hiện tại toàn bộ lại đứng ra phản nghịch hẳn.

Chu Hậu Chiêu nhìn cái chén bể trên mặt đất. Thế nên, bọn họ hạ được vào rượu của hắn, định hôm nay đoạt quyền sao?

Chu Hậu Chiêu đột nhiên cảm thấy buồn cười. Chiêu số quen thuộc như vậy, ở nơi Cung Thành gặp mãi thành quen. Thế nhưng tại nơi sơn trại của thổ phi này, lại không thể trốn thoát.

Thân thể tê mõi, cũng may còn chút sức lực ở tay, hắn bình tĩnh cầm lên đĩa, ăn một miếng đồ ăn. Mọi người sững sốt, hắn nói: “Như thế nào, đồ ăn này không phải cũng đã hạ được rồi chứ? Ai, vừa rồi chỉ cùng các ngươi uống rượu, ta đói chết rồi.”

Thái độ này chọc giận mọi người. Người bên cạnh bỗng hét lên một tiếng kinh hãi, Chu Hậu Chiêu quay đầu thấy Thời Niên bị một tên sơn phi túm vào trong người, trói chặt hai tay cô ở phía sau. Cô ra sức giãy giụa, tên sơn phi không kiên nhẫn, tát một cái lên mặt cô, “Yên lặng cho ta! Cho rằng mình vẫn còn là trại chủ phu nhân chứ?!”

Chu Hậu Chiêu bỗng nhiên ném đôi đĩa xuống, tức giận mắng: “Cẩu nô tài! Làm càn!”

Một tiếng này của hắn tràn ngập uy nghiêm vô hạn, chỉ có người ở địa vị cao lâu năm mới có khí thế này, khiến bọn họ khiếp sợ đến ngơ ngẩn. Chờ khi tinh thần phục hồi, Ngô Lão Tam thẹn quá hóa giận, “Ra về uy phong làm gì! Ngươi đã không còn là trại chủ! Hiện tại ta liền xử lý hai người các ngươi, xem ngươi còn uy phong với ai!”

Thời Niên bị khóa tay lại, cảm giác rất đau, đầu óc cũng rối rùi. Như thế nào cô cũng không tưởng tượng được, quan binh còn chưa tới diệt phi, sơn trại đã xảy ra nội chiến trước! Ánh mắt cô nhìn quanh, bỗng nhiên nghĩ đến một điều, đúng rồi, bên cạnh Chu Hậu Chiêu không phải có một tên thuộc hạ rất lợi hại sao? Hình như tên là Tiền Ninh, là người trong cung được hắn mang ra...

Hắn ở đâu?

“Đừng tìm, tên mặt trắng kia đã bị chúng ta xử lý.” Giống như phát hiện được ý tưởng của cô, Ngô Lão Tam lạnh lùng nói: “Thân thù hắn rất tốt, nhưng dù sao song quyền sao địch được bốn tay.”

Lòng Thời Niên trùng xuống. Nhìn thấy đám sơn phi đã bắt lấy Chu Hậu Chiêu, cô bỗng nhiên nói: “Các ngươi biết gia nhà ta là ai sao? Dám xuống tay với hắn, không sợ cả Tàng Long Sơn đều bị san bằng?”

Lông mi Chu Hậu Chiêu run run, nhìn về phía cô.

Ngô Lão Tam bên kia cũng nhăn mày. Trải qua một thời gian sinh hoạt chung, hắn đương nhiên nhìn ra Chu Hậu Chiêu cũng là người có địa vị, nhưng việc trở thành tân trại chủ đã mê hoặc hắn rất sâu, hắn chỉ do dự một chút, liền nhẫn tâm nói, “Tiểu cô nương, khỏi cần hù ta. Mặc kệ hắn là ai, thuộc hạ có bao nhiêu, nhưng không biết hắn ở đâu cũng không làm nên trò trống gì! Chờ ta đưa hắn lên đường xong, cho một mẻ lửa đốt sạch sẽ, ai sẽ nghĩ ngờ đến Tàng Long Trại chúng ta được?”

Nếu thật sự là vậy, tin tức Chu Hậu Chiêu ở nơi này dường như được che giấu rất kĩ, nếu bọn kia hủy thi diệt tích, cho dù triều đình có biết, cũng là chuyện mấy tháng sau...

Khi đó chắc hai người họ đều đã xanh cỏ!

Ngô Lão Tam nhìn Thời Niên, chậm rãi bổ sung, “Nhưng ngươi cứ yên tâm, ta sẽ đưa hắn và ngươi cùng lên đường, cho các ngươi làm một đôi uyên ương đồng mệnh...”

Thời Niên nhìn sát ý trong mắt Ngô Lão Tam, còn có đầy những gương mặt xa lạ ở nơi đây, chỉ cảm thấy từng đợt lạnh toát xông vào sống lưng, tâm càng ngày càng trầm xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Đợi lâu rồi a!

Khi ta cùng bạn bè thảo luận về cốt truyện, chương cuối cùng của đoạn này, khi phó trai chủ đoạt quyền, hạ được Chu Hậu Chiêu. Sau đó Tĩnh Tĩnh hỏi: “Hạ được? Hạ được gì?” Ta: “...Xuân được. Nói vậy, Vạn Tuế Gia của chúng ta chắc hẳn sẽ luận công ban thưởng.”

Chu Hậu Chiêu: “Làm rất tuyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hoạn Nạn

Ngô Lão Tam vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, người bên ngoài vọt vào lớn tiếng nói: “Báo! Nhị đương gia! Không tốt rồi! Tiểu tử họ Tiền kia đã chạy thoát!”

Mọi người kinh hoảng, Ngô Lão Tam giận dữ nói: “Làm sao chạy thoát? Không phải dặn các người cẩn thận trông coi sao?!”

“Thuộc hạ không rõ, người canh giữ đều bị hấn đánh hôn mê, hấn thì...không thấy...”

Ngô Lão Tam giận đến không thể kiềm chế, dùng hết toàn bộ khí lực mới bình tĩnh lại được. Tiền Ninh chạy thoát, kế hoạch hoàn hảo của mình có khi sẽ bị trắc trở, lỡ như hấn xuống núi báo tin, kia thật sự là hậu hoạn vô cùng!

Hắn nhanh chóng ra lệnh, “Truyền lệnh xuống, phong tỏa Tàng Long Sơn, toàn bộ bang chúng đều ra ngoài truy bắt, bất kể sống hay chết đều phải đem hấn trở về cho ta!”

Mọi người tuân lệnh, lập tức hành động, Ngô Lão Tam nhìn về hai người. Hắn rất muốn lập tức xử lý bọn họ nhưng không được, nếu Tiền Ninh thành công chạy thoát, lưu lại bọn họ trong tay mình, dù sao cũng có lợi thế hơn.

Nghĩ như vậy, hắn cắn răng nói: “Dẫn bọn họ đi, nhốt lại trước, khi nào tìm được tên họ Tiền kia thì cùng nhau xử lý!”

Thời Niên cùng Chu Hậu Chiêu bị nhốt ở phía tây Từ Bình Doanh, vẫn là căn phòng mà cô từng ở qua, chỉ là người ở từ một biến thành hai. Thời Niên chờ khi cửa đóng, liền tới gần kiểm tra, quả nhiên, giống như lần trước, cửa trước đã khóa, còn phải người canh gác, chỉ mình cô hoàn toàn không có cách phá giải vòng vây.

Cô nhut chí lộn trở về, lại phát hiện Chu Hậu Chiêu đang nằm ở kia, sắc mặt tái nhợt, nhắm nghiền hai mắt, giống như không có một chút sức lực nào. Cô tiến lại gần hỏi thăm: “Thế nào, ngài còn khỏe chứ?”

Chu Hậu Chiêu hừ nhẹ một tiếng, không có trả lời.

Thời Niên cảm thấy lo lắng, cũng không biết bọn người kia hạ được gì, sẽ không phải là xảy ra tác dụng phụ chứ? Trong phòng ngay cả chậu than cũng không có, sàn nhà lại lạnh như băng, cô nghĩ một chút, nâng hấn tới trên đùi cô, hỏi: “Như vậy có thoải mái hơn chút nào không? Ngài rút cuộc làm sao?”

Chu Hậu Chiêu cuối cùng cũng trợn mắt, xem cô một lát, lười nhác cười, “Rất tốt.”

“A?”

“Không ngờ lần đầu tiên ngồi tù, thế nhưng cũng có thể có điểm phúc như vậy. Tốt đến không thể nào tốt hơn.”

Cái tên này! Thời Niên tức giận muốn hồng, đã lúc nào rồi, còn có tâm trạng mà nói giỡn!

Hắn lại có vẻ háo hức, hướng đến ngực cô mà cọ cọ, giống như chó con chơi xấu, “Còn chưa ấm lắm, hay là nàng ôm ta, chúng ta sưởi ấm cho nhau...”

Còn chưa nói xong đã bị đẩy mạnh xuống đất, Thời Niên thờ phỉ phò đứng lên, “Cho người đông chết luôn!”

Chu Hậu Chiêu bị đụng vào đầu hơi đau, nhưng hắn không để ý mà cười nói: “Hiện tại dữ như vậy, vừa rồi có người đầu có nói chuyện kiểu này nhì. Thế nào mà Ngô Lão Tam dám động đến ta, toàn bộ Tàng Long Sơn đều sẽ bị san bằng...Nàng sao lại nói như thế?”

Thời Niên trong lòng giật thót, lúc này mới biết do mình trong lúc hoảng loạn, đã để lộ manh mối. Chu Hậu Chiêu trong mắt có hoài nghi, nhưng cô vẫn vờ trấn định nói: “Di nhiên ta nói khoác chứ sao. Dưới loại tình huống đó, phải nghĩ cách dọa bọn họ sợ mới được, cỡ nào cũng phải nói cho thật lợi hại vào! Ngài phản ứng thế này, chẳng lẽ là thật sao? Ngài rút cuộc là ai?”

Cô phản kích lại như thế, làm biểu tình của Chu Hậu Chiêu hơi cứng ngắc. Hai người ngồi đối diện nhau, một lát hắn mới chớp mắt nói: “Bí mật.”

Gió Bắc thổi vào cửa sổ, phát ra tiếng “bang bang”, hai người trong trời rét lạnh người nằm người đứng. Thời Niên nhìn về mặt vẫn còn hưng phấn của Chu Hậu Chiêu, chậm rãi hỏi: “Ngài không sợ một chút nào sao?”

Hắc liếc cô, Thời Niên nói: “Nếu Tiền Ninh không chạy thoát, có lẽ chúng ta thật sự sẽ chết ở đây...”

“Nếu ta chết ở đây thì quả thật là một chuyện rất đáng cười đi.” Chu Hậu Chiêu cười nói, “Nàng tin không, toàn bộ Đại Minh triều trong vòng trăm năm, chắc còn không tìm ra nổi chuyện lạ như thế này đâu.”

Ngươi cũng biết hả! Đường đường là Hoàng Đế, nếu thật bị một đám thổ phi giết chết, chính cô còn lo bọn thần tử kia có mặt mũi mà đem việc này viết vào sử sách hay không đấy!

Thời Niên quyết định không nói chuyện với tên nam nhân không được bình thường này nữa, mà yên lặng suy ngẫm, cô đương nhiên không muốn chết, hơn nữa cũng không thể bỏ mặc Chu Hậu Chiêu chết. Nếu hấn chết, lịch sử sẽ hoàn toàn thay đổi, hậu quả kia cô gánh vác không nổi.

Cho nên, cô phải tận lực bảo vệ hấn được an toàn.

Chu Hậu Chiêu hồ hững nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của nữ hài, thấy nàng chau mày, gương mặt còn in dấu bàn tay, làm hấn nhớ tới vừa nãy, tên kia đã thô lỗ tát nàng thế nào.

Thời Niên đang suy nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên nghe giọng nói, “Yên tâm đi.”

Cô quay đầu, Chu Hậu Chiêu nhàn nhạt nói: “Nếu ta chết ở chỗ này, mười tám đời tổ tông của Tiền Ninh đều đừng mong được sống. Hấn không dám bỏ mặc ta. Cho nên nhất định sẽ liều mạng cứu chúng ta.”

Thời Niên ngán người phút chốc, gật đầu nói: “Ừm”

Do Chu Hậu Chiêu nói như thế, nên Thời Niên cứ nhìn chằm chằm cửa phòng, chờ mong Tiền Ninh xông cửa vào. Đêm càng lúc càng khuya, không biết đã bao lâu, cửa phòng cuối cùng cũng mở, nhưng không phải Tiền Ninh, mà là son phi trong trại.

Lòng Thời Niên căng thẳng, theo bản năng chắn phía trước Chu Hậu Chiêu, “Ngươi muốn làm gì?” Chẳng lẽ Tiền Ninh bị bắt được, nên bọn họ muốn xuống tay giết người?

Chu Hậu Chiêu nhìn động tác của nữ hài, có chút kinh ngạc.

Nàng ta muốn... bảo vệ hấn?

Son phi kia lạnh lùng nói: “Yên tâm, còn chưa tới lúc các ngươi phải chết. Chỉ là ta đang nghĩ, chúng ta có chuyện còn chưa thanh toán, giờ không mau chóng giải quyết sợ là không kịp.”

Thời Niên ngạc nhiên, bỗng nhiên nhìn lại tên son phi, cảm thấy mặt hấn có chút quen, tầm mắt hướng một chút, nhìn đến trên trán nam nhân có miệng vết thương.

Mụ nội! Là tên son phi đêm đó bị nàng đánh đến đầu nở hoa!

Thời Niên lui một bước về sau. “Chuyện kia, thực xin lỗi ngươi, tối đó ta không cố ý đánh ngươi... Ngươi đừng chấp nhất nha... ta đã xin lỗi, ngươi là đàn ông...”

Son phi một tay vọt qua, liền đem cô ôm vào người, ánh mắt hấn nhìn khắp người cô, khiến da đầu Thời Niên tê dại, bỗng có một dự cảm xấu. Quả nhiên nam nhân cười thâm tà, “Ta đương nhiên là nam nhân. Ngươi nếu không tin, ta sẽ làm ngươi nhìn rõ.”

Giây tiếp theo hấn định xé quần áo của cô. Thời Niên hoảng sợ la to: “Biến thái! Mau buông ta ra!”

Chu Hậu Chiêu nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng bị bất ngờ. Thời Niên ra sức gầy giữa lại bị tên son phi đè lên tường, hấn giống như không thèm đề ý trong phòng này còn có một người, hoặc là, căn bản đây là làm cho người đó xem.

“Trại chủ phu nhân à? Vậy thì để trại chủ đại nhân nhìn cho kỹ, xem thử phu nhân của hấn khi hầu hạ ta là bộ dáng thế nào...”

Tiếng kêu của nữ hài vang khắp phòng, Chu Hậu Chiêu chỉ cảm thấy máu nóng trong người sục sôi, huyết Thái Dương co giật liên tục. Hấn muốn đứng lên, nhưng thân thể không có một chút sức lực, tên kia chắc cũng biết nên mới dám làm càn như vậy!

Gân xanh trên tay nổi lên, cuối cùng nghe được tiếng quần áo bị xé rách cùng tiếng khóc kêu đến kinh hoàng của cô: “Cứu mạng!”

“Ong” Trong đầu như đang nổ tung, nháy mắt thiêu đốt lý trí của hấn!

Son phi xé rách áo của Thời Niên đang muốn làm chuyện đồi bại bỗng nhiên bị một lực đánh úp lại, xách cổ hấn ném xuống đất!

Tiếp theo nam nhân đè mạnh thân thể lên, tay bóp chặt yết hầu tên son phi!

Hai mắt Chu Hậu Chiêu hấn tợ máu, âm trầm nói: “Nữ nhân của gia, thứ như ngươi cũng dám chạm vào!”

Son phi kinh sợ không thôi. Sao lại thế này, không phải hấn đã trúng mê dược sao? Sao có thể cử động được?”

Ánh mắt thấy bên môi Chu Hậu Chiêu, một hàng máu tươi đang chảy giọt. Thế nên Chu Hậu Chiêu đã cắn đầu lưỡi của bản thân, nhờ đau nhức mới kích thích ra sức lực?

Son phi bắt lấy tay hắn lật ngược lại, quả nhiên, nam nhân giống như nỏ mạnh hết đà. “Phịch” một tiếng, Chu Hậu Chiêu bị ném lên mặt đất, son phi đứng lên, chân đá vào bụng hắn.

Chu Hậu Chiêu kêu một tiếng, đau đớn cuộn tròn thân thể.

Son phi còn chưa hết giận, cứ một cước lại một cước đá vào người Chu Hậu Chiêu, “Trại chủ hả! Tưởng uy phong lắm hả! Muốn dùng gậy đánh chết ta sao! Ta muốn nhìn coi, người chết trước hay là ta chết trước!”

Hắn dùng sức đá, đá đến sung sướng, giống như mọi oán khí trong lòng nhờ cách này bộc phát ra ngoài.

“Ta giết người chết, lại ngủ với con đàn bà kia, ta muốn nhìn xem còn ai cứu được các người!”

Thanh âm của tên đó bỗng nhiên ngưng bật. Cổ truyền đến một trận đau nhức. Nam nhân chậm rãi quay đầu lại, thấy Thòi Niên quần áo hỗn loạn, cây gậy màu đen trong tay chính là cây gậy đêm đó đánh đầu hắn.

Thòi Niên: “Lúc ấy không có điện, hiện tại bù lại cho người.”

Nói xong, gậy kích điện lại ấn vào cổ hắn một lần nữa, tiếng “zic zic” quen thuộc, son phi trợn mắt, ngã xuống ngất đi.

Lúc này Thòi Niên mới lao tới bên cạnh Chu Hậu Chiêu, run rẩy hỏi: “Này, người sao rồi? Còn sống không?”

Chu Hậu Chiêu nhắm mắt nằm ngay đó, sau một lúc lâu mới vô lực nói: “Tốt xấu gì cũng đã... cứu nàng, không cần phải... trù ta như vậy đi...”

Hắn mở mắt ra, ánh mắt nhìn đến khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng cười, “Sao lại khóc?”

Thòi Niên sờ mặt, quả thật toàn là nước mắt. Cô hít hít mũi: “Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, người không nên lao tới, có khi hắn thật sự sẽ giết người đó...”

Hắn nâng tay lên, xoa mặt cô. Động tác của hắn mềm nhẹ, nhưng lại vì trên tay hắn dính tro bụi, cuối cùng bôi bẩn hết gương mặt. Hắn nhìn nữ hài như mèo hoa, thanh âm ôn nhu chưa từng có, “Đã nói nàng là áp trại phu nhân của gia, trừ bỏ ta, ai cũng không thể khi dễ nàng...”

Thòi Niên cố nén xúc động muốn khóc lớn một trận, nâng Chu Hậu Chiêu dậy, hỏi: “Có thể đi được không? Chúng ta nhanh nhanh chạy đi!”

Đại khái là vì quá đau nhức, cũng có thể vì thời gian khá lâu, Chu Hậu Chiêu cảm giác tác dụng của mê dược giảm bớt một chút, “Không thể cũng phải đi... Nhưng mà, chờ ta một chút.”

Hắn cởi áo ngoài, khoác lên người Thòi Niên. Lúc này cô mới phát hiện, quần áo của mình bị tên son phi xé rách, nguyên bản vai đều lộ ra một mảng lớn da thịt.

Chu Hậu Chiêu chạm nhẹ môi cô, lại lộ ra bộ dáng phong lưu lười nhác: “Tuy rằng gia thích chiếm tiện nghi của tiểu cô nương, nhưng loại thời điểm này vẫn cần quy củ một chút.”

Tên son phi kia chắc là bị sắc mê tâm hồn, cố ý đem người canh gác điều đi, nên bây giờ cũng tiện cho họ chạy trốn. Thòi Niên nhờ Chu Hậu Chiêu chỉ dẫn, một đường trốn tránh, cuối cùng cũng từ đường nhỏ sau núi thoát ra được son trại.

Chu Hậu Chiêu bước chân hỗn loạn, còn không quên hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Cái cây gậy kia, khi nào thì nàng trộm trở về?”

“Hai ngày trước. Ta thấy người hình như đã quên nó, cho nên trộm về.”

“Không thành thật. Trộm về là muốn làm chuyện xấu chứ gì.” Chu Hậu Chiêu cười, “Bất quá, sao khi nó ở trong tay ta lại không giống như khi nàng dùng? Nàng còn lừa ta cái gì nữa?”

Sao không khác cho được? Nhíp Thành trả lại hành lý cho cô, bên trong trừ những thứ thường dùng còn có pin, cho nên cô mới có thể dùng gậy kích điện.

Thòi Niên đỡ hắn: “Đừng nói chuyện, chờ thành công trốn thoát, người muốn hỏi gì cũng được.”

Cô vừa nói xong, phía sau đã truyền đến tiếng la hét cùng tiếng bước chân. Người son trại đuổi tới!

Thòi Niên cả kinh, nghĩ bước nhanh hơn, Chu Hậu Chiêu lại bởi vì động tác của cô mà lao đảo, té ngã trên mặt đất. Thòi Niên vội vàng kéo hắn, Chu Hậu Chiêu nhìn hướng truy binh, lắc đầu nói: “Bỏ đi, không cần kéo, ta chạy không thoát. Nàng mặc kệ ta, mau chạy đi!”

Thòi Niên lập tức nói: “Không được, đã nói là cùng nhau chạy trốn. Người mau đứng lên!”

Chu Hậu Chiêu ngăn lại động tác của cô, từ trong ngực lấy ra một con dấu, “Nàng cầm cái này đến quan phủ gần nhất, quan viên nhìn đến con dấu này, tự nhiên sẽ nghe lời nàng nói. Sau đó, nàng dẫn bọn họ tới cứu ta. Tiểu mỹ nhân, làm theo lời ta nói, mệnh của ta ở trong tay nàng.”

Hắn nói có vẻ nhẹ nhàng như thế, nhưng trong lòng Thôi Niên hiểu rõ, nếu thật nghe hắn nói mà làm, sợ rằng chờ mình đem người tới cứu, hắn sớm đã đi đời!

Siết chặt con dấu trong lòng bàn tay đến phát đau, nhưng chỉ vài giây Thôi Niên đã hạ quyết định, “Bọn họ là người của ngài, chưa chắc đã nghe ta nói, cho nên, ngài hãy đi tìm họ đến cứu ta.”

Chu Hậu Chiêu vốn dĩ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy không thể tin nổi mà mở mắt ra. Trong bóng đêm, sắc mặt nữ hài tái nhợt, một đôi mắt lại đen thẫm, lộ ra sự kiên định.

“Nàng nói gì?”

Thôi Niên cố kéo hắn giấu vào bụi cỏ ven đường, nghiêm túc nói: “Ta dẫn dụ bọn họ rồi đi, chờ chúng ta đi xa người hãy đi xuống núi, tìm người tới cứu ta. Có nghe rõ chưa?”

Chu Hậu Chiêu: “Nàng điên rồi sao? Có biết hay không bị họ bắt nàng sẽ như thế nào...”

Sắc mặt Thôi Niên trắng bệch, môi lại nở nụ cười, “Không cần xem thường ta, ta còn có thể đánh được vài cái, người bây giờ là một cái ma ốm, nhược kê nha!”

Cô đứng dậy, hắn theo bản năng bắt lấy tay nàng, lại bị né đi. Thôi Niên đưa ngón trỏ đến môi, thờ dài một tiếng, “Đừng lên tiếng, cũng đừng làm hỏng kế hoạch, trừ khi người muốn cả hai ta đều chết. Tiểu mỹ nhân, làm theo lời ta nói, mệnh của ta ở trong tay người...”

Lời nói không khác chút nào lại làm Chu Hậu Chiêu ngây ngẩn. Thôi Niên nhân cơ hội xoay người, không hề do dự mà theo một phương hướng khác chạy đi.

Trong bóng đêm, bóng dáng cô càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Hắn trơ mắt nhìn theo bóng cô, bỗng nhớ mới vừa nãy, khi tên sơn phi vào phòng, cô rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm đứng ra chắn trước mặt hắn.

Nơi nào đó trong lòng bỗng đau nhói, hắn đè lại chỗ đó, lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoảng loạn.

Thôi Niên chạy được một đoạn, xác định sẽ không làm lộ nơi trốn của Chu Hậu Chiêu, mới cố ý thét một tiếng chói tai. Người ở phía sau lập tức bị hấp dẫn, tiếng bước chân lại hướng theo phía cô chạy tới, Thôi Niên không quay đầu lại, chỉ lo cắm đầu chạy như điên.

Cô đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể hơn được đám nam nhân sống trên núi, bọn họ chặn đầu cô, dẫn đầu là Tăng Long Trại tứ đương gia, hỏi: “Làm sao chỉ có một mình ngươi, tên trại chủ đâu?!”

Thôi Niên: “Trại chủ của các ngươi? Hắn đã xuống núi, rất nhanh sẽ mang theo người đánh lên đây, các ngươi nên nhân cơ hội còn chưa quá muộn mà thả ta đi!”

Mọi người nghĩ một chút liền biết mình trúng kế. Tứ đương gia trên mặt hiện lên tức giận, phun một ngụm nước bọt xuống đất, “Gia gia ta không rảnh dây dưa với mụ đàn bà ngươi, chờ giết ngươi xong ta lại đi bắt hắn cũng không muộn!” Nói xong liền rút đao.

Thôi Niên không ngờ hắn nói động thủ liền động thủ, sợ tới mức cả người cứng đờ.

Trong mắt nam nhân hiện lên sát khí, cầm đao hét lớn một tiếng, đâm về phía cô ——

“A!”

Trường đao ngừng lại trước mặt cô chừng hai tấc, không thể tiến thêm được nữa. Một bàn tay thon dài nắm lưỡi đao, bởi vì dùng sức, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, tay vung lên một cái, tứ đương gia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền từ sống đao đến, kêu thảm thiết, đao đã vọt ra khỏi tay.

Hắn bật người muốn cướp lại đao, người đó cũng nhảy lên tiếp được, đồng thời tung một cước, đá trúng ngực hắn. Tứ đương gia văng ra, nặng nề rơi xuống đất.

Mọi người cả kinh, lúc này mới thấy một nam nhân xa lạ mặc hắc y thân hình cao lớn, không biết từ đâu xuất hiện, vừa rồi đã đánh gục tứ đương gia!

Bọn sơn phi nhìn nhau, liền rút ra binh khí vọt lên. Nam nhân bị bao vây vẫn không hốt hoảng, thân thủ sắc bén, chiêu thức như gió, tuy rằng cầm đao nhưng không ra sát chiêu, mà dùng sống đao đánh đổ những tên sơn phi xông lên.

Khi còn một tên cuối cùng, lưỡi đao của hắn bỗng lật ngược lại, trực tiếp chỉ vào yết hầu của đối phương. Sơn phi sợ tới mức không dám cử động dù chỉ

một chút, nam nhân nhìn chăm chăm hấn một lát, đột nhiên cười: “Ngươi cũng chỉ có chừng này can đảm a.”

Sóng đao gỗ xuống cỏ hấn một cái, son phi liên té xiu trên mặt đất.

Làm xong mọi chuyện, hấn quay đầu nhìn lại. Ánh trăng thanh lãnh sáng trong, khuôn mặt nam nhân trầm tĩnh, ánh mắt sắc như dao. Cực kì đẹp mắt, cũng cực kì... quen thuộc.

Hấn nhìn Thôi Niên còn đang ngây ngốc ở kia, giống như bị dọa choáng, bước qua ôm lấy cô. Thôi Niên dựa vào ngực hấn, vài giây sau mới khóc ra: “Đội trưởng! Rốt cuộc anh cũng tới! Hu hu hu tôi sợ muốn chết! Tôi tưởng tôi chết chắc rồi!”

Nhiếp Thành cảm giác được bả vai run rẩy của cô gái, nước mắt cũng dính ướt ngực hấn. Hấn thở than trong lòng, giờ tay vỗ nhẹ vai cô, nói: “Thực xin lỗi, tôi đến chậm”

Thôi Niên lau nước mắt, đêm nay quả thật trời qua quá kinh tâm động phách, cô không có suy nghĩ trách móc hấn. Tới là tốt rồi. Còn may mạng nhỏ của mình không có rơi ở đây.

Nhiếp Thành nhìn cô chật vật như vậy, không khỏi hỏi: “Cô như thế nào, có ổn không?”

“Tôi không sao, còn Chu Hậu Chiêu... Đúng rồi, Chu Hậu Chiêu!” Thôi Niên đột nhiên bừng tỉnh, bắt lấy tay hấn, “Chúng ta mau đi cứu Chu Hậu Chiêu!”

Cô nôn nóng như thế, khiến Nhiếp Thành không ngờ, không nghĩ đến ở tình huống thế này, cô vẫn quan tâm đến nhiệm vụ, cầm ngược lại tay cô, nói: “Đừng lo, tôi đã an bài hết rồi.”

Chu Hậu Chiêu rốt cuộc chạy tới dưới chân núi, cũng đã qua nửa canh giờ. Cả người hấn đều là vết thương, bởi vì bị ngã rất nhiều lần, trên quần áo toàn là tro bụi, mũi đội cũng rớt, nhìn qua thật rất chật vật. Không chờ hấn kịp nhìn phương hướng, phía trước liền có một đội nhân mã tiến lại, Ngô Lão Tam dẫn đầu, cười to nói: “Ta biết ngay chờ ở đây liền có thể tóm được ngươi!”

Nếu muốn rời núi thì đây là con đường duy nhất dễ đi, thì ra bọn họ không đuổi bắt được hấn, nên chọn nơi này ôm cây đợi thỏ.

Trải qua trăm cay ngàn đắng mới tới được nơi này, vẫn là thất bại trong phút chốc. Chu Hậu Chiêu bỗng nhiên nhớ tới tối hôm đó, khi nàng ngồi trên tường cao, có phải cũng có tâm tình như thế này hay không?

Trong bóng đêm, biểu tình của Chu Hậu Chiêu lạnh lùng, lẳng lặng nhìn Ngô Lão Tam. Đối phương thấy vậy liền nhếch miệng cười, “Như thế nào? Không phục?”

Chu Hậu Chiêu: “Gia thật sự rất ít khi nổi giận với ai, nhưng tối nay, lại có ngươi.”

Ngô Lão Tam trào phúng nói: “Đáng tiếc, ngươi có tức giận đi nữa cũng không thể làm gì được.”

Hấn vùng tay lên, người phía sau liền áp giải một người ra, là Tiền Ninh một thân quần áo hỗn loạn, hấn hướng Chu Hậu Chiêu nói: “Gia, tiểu nhân vô năng...”

Thì ra hấn vẫn bị bắt lại. Chu Hậu Chiêu nhắm hai mắt, trong lòng có chút áy náy. Nàng hy vọng hấn chạy thoát, thế nhưng... lại làm nàng thất vọng rồi...

Ngô Lão Tam quát: “Bắt lấy hấn cho ta!”

Hấn ra lệnh, lại giống như vừa mở chốt cơ quan nào đó, tiếng rít rung trời bỗng vang lên xung quanh, bốn phương tám hướng đều có quan binh tràn tới, bao vây bọn chúng lại. Trong tay mỗi người đều cầm đuốc, từ xa nhìn lại như một con hỏa long, thoáng chốc chiếu sáng cả chân núi như ban ngày!

Ngô Lão Tam kéo chặt dây cương, cả kinh hô: “Sao lại thế này?”

Người bên cạnh cũng kinh hoàng hỏi, “Phó trại chủ, chúng ta không lẽ... gặp phải quan binh đi diệt phi?”

Tàng Long Trại hiện giờ là một bang nắm quyền, xác thật có khả năng bị quan phủ hạ lệnh tiêu diệt, nhưng cũng không đúng! Dựa theo kinh nghiệm của bọn họ, dù bên kia có ý định cũng sẽ không hành động nhanh như vậy!

Trong lòng Ngô Lão Tam hốt hoảng, nhìn thấy vẻ mặt Tiền Ninh mừng như điên, không khỏi nổi giận nói: “Là ngươi mật báo đúng không? Ngươi nghĩ quan binh lại đây thì các ngươi thoát được chắc? Các ngươi cũng giống chúng ta, đều là thô phi thôi!”

Tiền Ninh lạnh lùng nói: “Phải không?”

Dẫn đầu đoàn người là một lão nhân chừng 60 tuổi, chỉ thấy da mặt hấn trắng nõn, cằm không có râu, là bộ dáng của người sống trong giàu sang phú quý. Lão nhân nhìn thấy Chu Hậu Chiêu, đôi mắt lập tức sáng ngời, xoay người xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt hấn, “Thần Lưu Cận tham kiến Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Àm” một tiếng, toàn bộ núi đồi, những quan binh đều đồng thời quỳ xuống, tiếng hô chấn động cả bầu trời, “Chúng thần tham kiến Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tác giả có lời muốn nói: Đêm nay gõ gần sáu ngàn chữ, tình tiết còn thật “thoải mái”. Một mệt quá mệt mệt mệt quá mệt quá... Vốn dĩ cho rằng sẽ xong nhanh thôi, kết quả vẫn viết viết viết, viết tới bây giờ, cuối cùng mới đăng...

Gần đây càng viết càng trễ, bàn lại một chút, về sau nếu buổi tối 7 giờ có chương mới thì liền đăng, nếu không được, mọi người ngủ trước sau lại đọc, nếu không nói trước có khi mọi người lại thức, nhưng có đôi khi sẽ đăng rất khuya, mọi người đừng thức đêm cùng ta, cũng đừng cứ chờ đợi, ta sẽ đau lòng aaa! Moah moah

Trước đó giới thiệu một bộ, mọi người đều thấy không đủ thiếu gì, đêm nay giới thiệu một bộ nữa thật kích thích, 《Phượng Hoàng Đài 》 của Hoài Tố Đại Đại, ta cảm thấy nói ra tên tác giả chính là để bảo đảm a, thật sự viết cực hay!

【 văn án 】

Vệ Thiện từ trong lửa trọng sinh

Lại trở về Vệ Gia lúc hưng thịnh

Sát tiểu nhân diệt nịnh thần xé sủng phi

Là vào chốn thị phi hay tại nhân gian độc bước?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hoạn Nạn

Ngô Lão Tam vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, người bên ngoài vọt vào lớn tiếng nói: “Báo! Nhị đương gia! Không tốt rồi! Tiểu tử họ Tiền kia đã chạy thoát!”

Mọi người kinh hoàng, Ngô Lão Tam giận dữ nói: “Làm sao chạy thoát? Không phải dặn các người cẩn thận trông coi sao?!”

“Thuộc hạ không rõ, người canh giữ đều bị hấn đánh hôn mê, hấn thì... không thấy...”

Ngô Lão Tam giận đến không thể kiềm chế, dùng hết toàn bộ khí lực mới bình tĩnh lại được. Tiền Ninh chạy thoát, kế hoạch hoàn hảo của mình có khi sẽ bị trắc trở, lỡ như hấn xuống núi báo tin, kia thật sự là hậu họa vô cùng!

Hắn nhanh chóng ra lệnh, “Truyền lệnh xuống, phong tỏa Tàng Long Sơn, toàn bộ bang chúng đều ra ngoài truy bắt, bất kể sống hay chết đều phải đem hấn trở về cho ta!”

Mọi người tuân lệnh, lập tức hành động, Ngô Lão Tam nhìn về hai người. Hắn rất muốn lập tức xử lý bọn họ nhưng không được, nếu Tiền Ninh thành công chạy thoát, lưu lại bọn họ trong tay mình, dù sao cũng có lợi thế hơn.

Nghĩ như vậy, hắn cắn răng nói: “Dẫn bọn họ đi, nhốt lại trước, khi nào tìm được tên họ Tiền kia thì cùng nhau xử lý!”

Thời Niên cùng Chu Hậu Chiêu bị nhốt ở phía tây Từ Bình Doanh, vẫn là căn phòng mà cô từng ở qua, chỉ là người ở từ một biến thành hai. Thời Niên chờ khi cửa đóng, liền tới gần kiểm tra, quả nhiên, giống như lần trước, cửa trước đã khóa, còn phải người canh gác, chỉ mình cô hoàn toàn không có cách phá giải vòng vây.

Cô nhụt chí lộn trở về, lại phát hiện Chu Hậu Chiêu đang nằm ở kia, sắc mặt tái nhợt, nhắm nghiền hai mắt, giống như không có một chút sức lực nào. Cô tiến lại gần hỏi thăm: “Thế nào, ngài còn khỏe chứ?”

Chu Hậu Chiêu hừ nhẹ một tiếng, không có trả lời.

Thời Niên cảm thấy lo lắng, cũng không biết bọn người kia hạ được gì, sẽ không phải là xảy ra tác dụng phụ chứ? Trong phòng ngay cả chậu than cũng không có, sàn nhà lại lạnh như băng, cô nghĩ một chút, nâng hấn tới trên đùi cô, hỏi: “Như vậy có thoải mái hơn chút nào không? Ngài rốt cuộc làm sao?”

Chu Hậu Chiêu cuối cùng cũng trợn mắt, xem cô một lát, lười nhác cười, “Rất tốt.”

“A?”

“Không ngờ lần đầu tiên ngồi tù, thế nhưng cũng có thể có điểm phúc như vậy. Tốt đến không thể nào tốt hơn.”

Cái tên này! Thời Niên tức giận muốn hồng, đã lúc nào rồi, còn có tâm trạng mà nói giỡn!

Hắn lại có vẻ háo hức, hướng đến ngực cô mà cọ cọ, giống như chó con chơi xấu, “Còn chưa ấm lắm, hay là nàng ôm ta, chúng ta sưởi ấm cho nhau...”

Còn chưa nói xong đã bị đẩy mạnh xuống đất, Thời Niên thở phì phò đứng lên, “Cho người đông chết luôn!”

Chu Hậu Chiêu bị đụng vào đầu hơi đau, nhưng hắn không để ý mà cười nói: “Hiện tại dữ như vậy, vừa rồi có người đâu có nói chuyện kiểu này nhỉ. Thế nào mà Ngô Lão Tam dám động đến ta, toàn bộ Tầng Long Sơn đều sẽ bị san bằng... Nàng sao lại nói như thế?”

Thời Niên trong lòng giật thót, lúc này mới biết do mình trong lúc hoảng loạn, đã để lộ manh mối. Chu Hậu Chiêu trong mắt có hoài nghi, nhưng cô vẫn vờ trấn định nói: “Dĩ nhiên ta nói khoác chứ sao. Dưới loại tình huống đó, phải nghĩ cách dọa bọn họ sợ mới được, cỡ nào cũng phải nói cho thật lợi hại vào! Ngài phản ứng thế này, chẳng lẽ là thật sao? Ngài rốt cuộc là ai?”

Cô phản kích lại như thế, làm biểu tình của Chu Hậu Chiêu hơi cứng ngắc. Hai người ngồi đối diện nhau, một lát hắn mới chớp mắt nói: “Bí mật.”

Gió Bắc thổi vào cửa sổ, phát ra tiếng “bang bang”, hai người trong trời rét lạnh người nằm người đứng. Thời Niên nhìn về mặt vẫn còn hưng phấn của Chu Hậu Chiêu, chậm rãi hỏi: “Ngài không sợ một chút nào sao?”

Hắc liếc cô, Thời Niên nói: “Nếu Tiền Ninh không chạy thoát, có lẽ chúng ta thật sự sẽ chết ở đây...”

“Nếu ta chết ở đây thì quả thật là một chuyện rất đáng cười đi.” Chu Hậu Chiêu cười nói, “Nàng tin không, toàn bộ Đại Minh triều trong vòng trăm năm, chắc còn không tìm ra nổi chuyện lạ như thế này đâu.”

Người cũng biết hả! Đường đường là Hoàng Đế, nếu thật bị một đám thổ phi giết chết, chính cô còn lo bọn thần tử kia có mặt mũi mà đem việc này viết vào sử sách hay không đấy!

Thời Niên quyết định không nói chuyện với tên nam nhân không được bình thường này nữa, mà yên lặng suy ngẫm, cô đương nhiên không muốn chết, hơn nữa cũng không thể bỏ mặc Chu Hậu Chiêu chết. Nếu hắn chết, lịch sử sẽ hoàn toàn thay đổi, hậu quả kia cô gánh vác không nổi.

Cho nên, cô phải tận lực bảo vệ hắn được an toàn.

Chu Hậu Chiêu hờ hững nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của nữ hài, thấy nàng chau mày, gương mặt còn in dấu bàn tay, làm hắn nhớ tới vừa nãy, tên kia đã thô lỗ tát nàng thế nào.

Thời Niên đang suy nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên nghe giọng nói, “Yên tâm đi.”

Cô quay đầu, Chu Hậu Chiêu nhân dịp nói: “Nếu ta chết ở chỗ này, mười tám đời tổ tông của Tiền Ninh đều đừng mong được sống. Hắn không dám bỏ mặc ta. Cho nên nhất định sẽ liều mạng cứu chúng ta.”

Thời Niên ngăn người phút chốc, gật đầu nói: “Ừm”

Do Chu Hậu Chiêu nói như thế, nên Thời Niên cứ nhìn chằm chằm cửa phòng, chờ mong Tiền Ninh xông cửa vào. Đêm càng lúc càng khuya, không biết đã bao lâu, cửa phòng cuối cùng cũng mở, nhưng không phải Tiền Ninh, mà là son phi trong trại.

Lòng Thời Niên căng thẳng, theo bản năng chắn phía trước Chu Hậu Chiêu, “Người muốn làm gì?” Chẳng lẽ Tiền Ninh bị bắt được, nên bọn họ muốn xuống tay giết người?

Chu Hậu Chiêu nhìn động tác của nữ hài, có chút kinh ngạc.

Nàng ta muốn... bảo vệ hắn?

Son phi kia lạnh lùng nói: “Yên tâm, còn chưa tới lúc các người phải chết. Chỉ là ta đang nghĩ, chúng ta có chuyện còn chưa thanh toán, giờ không mau chóng giải quyết sợ là không kịp.”

Thời Niên ngạc nhiên, bỗng nhiên nhìn lại tên son phi, cảm thấy mặt hắn có chút quen, tầm mắt hướng một chút, nhìn đến trên trán nam nhân có miệng vết thương.

Mụ nội! Là tên son phi đêm đó bị nàng đánh đến đầu nở hoa!

Thời Niên lùi một bước về sau. “Chuyện kia, thực xin lỗi người, tối đó ta không cố ý đánh người... Người đừng chấp nhất nha... ta đã xin lỗi, người là đàn ông...”

Son phi một tay vọt qua, liền đem cô ôm vào người, ánh mắt hắn nhìn khắp người cô, khiến da đầu Thời Niên tê dại, bỗng có một dự cảm xấu. Quả nhiên nam nhân cười dâm tà, “Ta đương nhiên là nam nhân. Người nếu không tin, ta sẽ làm người nhìn rõ.”

Giây tiếp theo hắn định xé quần áo của cô. Thời Niên hoảng sợ la to: “Biến thái! Mau buông ta ra!”

Chu Hậu Chiêu nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng bị bất ngờ. Thời Niên ra sức giãy giụa lại bị tên son phi đè lên tường, hắn giống như không thèm để ý trong phòng này còn có một người, hoặc là, căn bản đây là làm cho người đó xem.

“Trại chủ phu nhân à? Vậy thì để trại chủ đại nhân nhìn cho kỹ, xem thử phu nhân của hần khi hầu hạ ta là bộ dáng thế nào...”

Tiếng kêu của nữ hài vang khắp phòng, Chu Hậu Chiêu chỉ cảm thấy máu nóng trong người sục sôi, huyết Thái Dương co giật liên tục. Hần muốn đứng lên, nhưng thân thể không có một chút sức lực, tên kia chắc cũng biết nên mới dám làm càn như vậy!

Gân xanh trên tay nổi lên, cuối cùng nghe được tiếng quần áo bị xé rách cùng tiếng khóc kêu đến kinh hoàng của cô: “Cứu mạng!”

“Ông” Trong đầu như đang nổ tung, nháy mắt thiêu đốt lý trí của hần!

Son phi xé rách áo của Thời Niên đang muốn làm chuyện đồi bại bỗng nhiên bị một lực đánh úp lại, xách cổ hần ném xuống đất!

Tiếp theo nam nhân đè mạnh thân thể lên, tay bóp chặt yết hầu tên son phi!

Hai mắt Chu Hậu Chiêu hần tơ máu, âm trầm nói: “Nữ nhân của gia, thứ như ngươi cũng dám chạm vào!”

Son phi kinh sợ không thôi. Sao lại thế này, không phải hần đã trúng mê dược sao? Sao có thể cử động được?”

Ánh mắt thấy bên môi Chu Hậu Chiêu, một hàng máu tươi đang chảy giọt. Thế nên Chu Hậu Chiêu đã cắn đầu lưỡi của bản thân, nhờ đau nhức mới kích thích ra sức lực?

Son phi bắt lấy tay hần lật ngược lại, quả nhiên, nam nhân giống như nỏ mạnh hết đà. “Phịch” một tiếng, Chu Hậu Chiêu bị ném lên mặt đất, son phi đứng lên, chân đá vào bụng hần.

Chu Hậu Chiêu kêu một tiếng, đau đớn cuộn tròn thân thể.

Son phi còn chưa hết giận, cứ một cước lại một cước đá vào người Chu Hậu Chiêu, “Trại chủ hà! Tường uy phong lắm hà! Muốn dùng gậy đánh chết ta sao! Ta muốn nhìn coi, ngươi chết trước hay là ta chết trước!”

Hần dùng sức đá, đá đến sung sướng, giống như mọi oán khí trong lòng nhờ cách này bộc phát ra ngoài.

“Ta giết ngươi chết, lại ngủ với con đàn bà kia, ta muốn nhìn xem còn ai cứu được các ngươi!”

Thanh âm của tên đó bỗng nhiên ngưng bật. Cổ truyền đến một trận đau nhức. Nam nhân chậm rãi quay đầu lại, thấy Thời Niên quần áo hỗn loạn, cây gậy màu đen trong tay chính là cây gậy đêm đó đánh đầu hần.

Thời Niên: “Lúc ấy không có điện, hiện tại bù lại cho ngươi.”

Nói xong, gậy kích điện lại ấn vào cổ hần một lần nữa, tiếng “zic zic” quen thuộc, son phi trợn mắt, ngã xuống ngất đi.

Lúc này Thời Niên mới lao tới bên cạnh Chu Hậu Chiêu, run rẩy hỏi: “Này, ngươi sao rồi? Còn sống không?”

Chu Hậu Chiêu nhắm mắt nằm ngay đó, sau một lúc lâu mới vô lực nói: “Tốt xấu gì cũng đã...cứu nàg, không cần phải...trừ ta như vậy đi...”

Hần mở mắt ra, ánh mắt nhìn đến khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng cười, “Sao lại khóc?”

Thời Niên sờ mặt, quả thật toàn là nước mắt. Cô hít hít mũi: “Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, người không nên lao tới, có khi hần thật sự sẽ giết người đó...”

Hần nâng tay lên, xoa mặt cô. Động tác của hần mềm nhẹ, nhưng lại vì trên tay hần dính tro bụi, cuối cùng bôi bẩn hết gương mặt. Hần nhìn nữ hài như mèo hoa, thanh âm ôn nhu chưa từng có, “Đã nói nàg là áp trại phu nhân của gia, trừ bỏ ta, ai cũng không thể khi dễ nàg...”

Thời Niên cố nén xúc động muốn khóc lớn một trận, nâng Chu Hậu Chiêu dậy, hỏi: “Có thể đi được không? Chúng ta nhanh nhanh chạy đi!”

Đại khái là vì quá đau nhức, cũng có thể vì thời gian khá lâu, Chu Hậu Chiêu cảm giác tác dụng của mê dược giảm bớt một chút, “Không thể cũng phải đi...Nhưng mà, chờ ta một chút.”

Hần cởi áo ngoài, khoác lên người Thời Niên. Lúc này cô mới phát hiện, quần áo của mình bị tên son phi xé rách, nguyên bản vai đều lộ ra một mảng lớn da thịt.

Chu Hậu Chiêu chạm nhẹ môi cô, lại lộ ra bộ dáng phong lưu lười nhác: “Tuy rằng gia thích chiếm tiện nghi của tiểu cô nương, nhưng loại thời điểm này vẫn cần quý cụ một chút.”

Tên son phi kia chắc là bị sắc mê tâm hồn, cố ý đem người canh gác điều đi, nên bây giờ cũng tiện cho họ chạy trốn. Thời Niên nhờ Chu Hậu Chiêu chỉ dẫn, một đường trốn tránh, cuối cùng cũng từ đường nhỏ sau núi thoát ra được son trại.

Chu Hậu Chiêu bước chân hỗn loạn, còn không quên hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Cái cây gậy kia, khi nào thì nàg trộm trở về?”

“Hai ngày trước. Ta thấy người hình như đã quên nó, cho nên trộm về.”

“Không thành thật. Trộm về là muốn làm chuyện xấu chứ gì.” Chu Hậu Chiêu cười, “Bất quá, sao khi nó ở trong tay ta lại không giống như khi nàng dùng? Nàng còn lừa ta cái gì nữa?”

Sao không khác cho được? Nhiếp Thành trả lại hành lý cho cô, bên trong trừ những thứ thường dùng còn có pin, cho nên cô mới có thể dùng gây kích điện.

Thời Niên đỡ hấn: “Đừng nói chuyện, chờ thành công trốn thoát, người muốn hỏi gì cũng được.”

Cô vừa nói xong, phía sau đã truyền đến tiếng la hét cùng tiếng bước chân. Người son trại đuổi tới!

Thời Niên cả kinh, nghĩ bước nhanh hơn, Chu Hậu Chiêu lại bởi vì động tác của cô mà lao đảo, té ngã trên mặt đất. Thời Niên vội vàng kéo hấn, Chu Hậu Chiêu nhìn hướng truy binh, lắc đầu nói: “Bỏ đi, không cần kéo, ta chạy không thoát. Nàng mặc kệ ta, mau chạy đi!”

Thời Niên lập tức nói: “Không được, đã nói là cùng nhau chạy trốn. Người mau đứng lên!”

Chu Hậu Chiêu ngăn lại động tác của cô, từ trong ngực lấy ra một con dấu, “Nàng cầm cái này đến quan phủ gần nhất, quan viên nhìn đến con dấu này, tự nhiên sẽ nghe lời nàng nói. Sau đó, nàng dẫn bọn họ tới cứu ta. Tiểu mỹ nhân, làm theo lời ta nói, mệnh của ta ở trong tay nàng.”

Hấn nói có vẻ nhẹ nhàng như thế, nhưng trong lòng Thời Niên hiểu rõ, nếu thật nghe hấn nói mà làm, sợ rằng chờ mình đem người tới cứu, hấn sớm đã đi đời!

Siết chặt con dấu trong lòng bàn tay đến phát đau, nhưng chỉ vài giây Thời Niên đã hạ quyết định, “Bọn họ là người của ngài, chưa chắc đã nghe ta nói, cho nên, ngài hãy đi tìm họ đến cứu ta.”

Chu Hậu Chiêu vốn dĩ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy không thể tin nổi mà mở mắt ra. Trong bóng đêm, sắc mặt nữ hài tái nhợt, một đôi mắt lại đen thẫm, lộ ra sự kiên định.

“Nàng nói gì?”

Thời Niên cố kéo hấn giấu vào bụi cỏ ven đường, nghiêm túc nói: “Ta dẫn dụ bọn họ rồi đi, chờ chúng ta đi xa người hãy đi xuống núi, tìm người tới cứu ta. Có nghe rõ chưa?”

Chu Hậu Chiêu: “Nàng điên rồi sao? Có biết hay không bị họ bắt nàng sẽ như thế nào...”

Sắc mặt Thời Niên trắng bệch, môi lại nở nụ cười, “Không cần xem thường ta, ta còn có thể đánh được vài cái, người bây giờ là một cái ma ốm, nhược kê nha!”

Cô đứng dậy, hấn theo bản năng bắt lấy tay nàng, lại bị né đi. Thời Niên đưa ngón trỏ đến môi, thờ dài một tiếng, “Đừng lên tiếng, cũng đừng làm hỏng kế hoạch, trừ khi người muốn cả hai ta đều chết. Tiểu mỹ nhân, làm theo lời ta nói, mệnh của ta ở trong tay người...”

Lời nói không khác chút nào lại làm Chu Hậu Chiêu ngây ngẩn. Thời Niên nhân cơ hội xoay người, không hề do dự mà theo một phương hướng khác chạy đi.

Trong bóng đêm, bóng dáng cô càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Hấn trơ mắt nhìn theo bóng cô, bỗng nhớ mới vừa nãy, khi tên son phi vào phòng, cô rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm đứng ra chắn trước mặt hấn.

Nơi nào đó trong lòng bỗng đau nhói, hấn đè lại chỗ đó, lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoảng loạn.

Thời Niên chạy được một đoạn, xác định sẽ không làm lộ nơi trốn của Chu Hậu Chiêu, mới cố ý thét một tiếng chói tai. Người ở phía sau lập tức bị hấp dẫn, tiếng bước chân lại hướng theo phía cô chạy tới, Thời Niên không quay đầu lại, chỉ lo cắm đầu chạy như điên.

Cô đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể hơn được đám nam nhân sống trên núi, bọn họ chặn đầu cô, dẫn đầu là Tăng Long Trại tứ đương gia, hỏi: “Làm sao chỉ có một mình ngươi, tên trại chủ đâu?!”

Thời Niên: “Trại chủ của các ngươi? Hấn đã xuống núi, rất nhanh sẽ mang theo người đánh lên đây, các ngươi nên nhân cơ hội còn chưa quá muộn mà thả ta đi!”

Mọi người nghĩ một chút liền biết mình trúng kế. Tứ đương gia trên mặt hiện lên tức giận, phun một ngụm nước bọt xuống đất, “Gia gia ta không rảnh dây dưa với mụ đàn bà ngươi, chờ giết ngươi xong ta lại đi bắt hấn cũng không muộn!” Nói xong liền rút đao.

Thời Niên không ngờ hấn nói động thủ liền động thủ, sợ tới mức cả người cứng đờ.

Trong mắt nam nhân hiện lên sát khí, cầm đao hét lớn một tiếng, đâm về phía cô ——

“A!”

Trường đao ngừng lại trước mặt cô chừng hai tấc, không thể tiến thêm được nữa. Một bàn tay thon dài nắm lưỡi đao, bởi vì dùng sức, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, tay vung lên một cái, tứ đương gia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền từ sống đao đến, kêu thảm thiết, đao đã vượt ra khỏi tay.

Hắn bật người muốn cướp lại đao, người đó cũng nhảy lên tiếp được, đồng thời tung một cước, đá trúng ngực hắn. Tứ đương gia văng ra, nặng nề rơi xuống đất.

Mọi người cả kinh, lúc này mới thấy một nam nhân xa lạ mặc hắc y thân hình cao lớn, không biết từ đâu xuất hiện, vừa rồi đã đánh gục tứ đương gia!

Bọn sơn phi nhìn nhau, liền rút ra binh khí vọt lên. Nam nhân bị bao vây vẫn không hốt hoảng, thân thủ sắc bén, chiêu thức như gió, tuy rằng cầm đao nhưng không ra sát chiêu, mà dùng sống đao đánh đổ những tên sơn phi xông lên.

Khi còn một tên cuối cùng, lưỡi đao của hắn bỗng lật ngược lại, trực tiếp chỉ vào yết hầu của đối phương. Sơn phi sợ tới mức không dám cử động dù chỉ một chút, nam nhân nhìn chằm chằm hắn một lát, đột nhiên cười: “Ngươi cũng chỉ có chừng này can đảm a.”

Sống đao gõ xuống cổ hắn một cái, sơn phi liền té xỉu trên mặt đất.

Làm xong mọi chuyện, hắn quay đầu nhìn lại. Ánh trăng thanh lãnh sáng trong, khuôn mặt nam nhân trầm tĩnh, ánh mắt sắc như đao. Cực kì đẹp mắt, cũng cực kì... quen thuộc.

Hắn nhìn Thời Niên còn đang ngây ngốc ở kia, giống như bị dọa choáng, bước qua ôm lấy cô. Thời Niên dựa vào ngực hắn, vài giây sau mới khóc ra: “Đội trưởng! Rốt cuộc anh cũng tới! Hu hu hu tôi sợ muốn chết! Tôi tưởng tôi chết chắc rồi!”

Nhiếp Thành cảm giác được bà vai run rẩy của cô gái, nước mắt cũng dính ướt ngực hắn. Hắn thở than trong lòng, giờ tay vỗ nhẹ vai cô, nói: “Thực xin lỗi, tôi đến chậm.”

Thời Niên lau nước mắt, đêm nay quả thật trôi qua quá kinh tâm động phách, cô không có suy nghĩ trách móc hắn. Tới là tốt rồi. Còn may mạng nhỏ của mình không có rơi ở đây.

Nhiếp Thành nhìn cô chật vật như vậy, không khỏi hỏi: “Cô như thế nào, có ổn không?”

“Tôi không sao, còn Chu Hậu Chiêu... Đứng rồi, Chu Hậu Chiêu!” Thời Niên đột nhiên bừng tỉnh, bắt lấy tay hắn, “Chúng ta mau đi cứu Chu Hậu Chiêu!”

Cô nôn nóng như thế, khiến Nhiếp Thành không ngờ, không nghĩ đến ở tình huống thế này, cô vẫn quan tâm đến nhiệm vụ, cầm ngược lại tay cô, nói: “Đừng lo, tôi đã an bài hết rồi.”

Chu Hậu Chiêu rốt cuộc chạy tới dưới chân núi, cũng đã qua nửa canh giờ. Cả người hắn đều là vết thương, bởi vì bị ngã rất nhiều lần, trên quần áo toàn là tro bụi, mũi đội cũng ướt, nhìn qua thật rất chật vật. Không chờ hắn kịp nhìn phương hướng, phía trước liền có một đội nhân mã tiến lại, Ngô Lão Tam dẫn đầu, cười to nói: “Ta biết ngay chờ ở đây liền có thể tóm được ngươi!”

Nếu muốn rời núi thì đây là con đường duy nhất để đi, thì ra bọn họ không đuổi bắt được hắn, nên chọn nơi này ôm cây đợi thỏ.

Trải qua trăm cay ngàn đắng mới tới được nơi này, vẫn là thất bại trong phút chốc. Chu Hậu Chiêu bỗng nhiên nhớ tới tối hôm đó, khi nàng ngồi trên tường cao, có phải cũng có tâm tình như thế này hay không?

Trong bóng đêm, biểu tình của Chu Hậu Chiêu lạnh lùng, lẳng lặng nhìn Ngô Lão Tam. Đối phương thấy vậy liền nhếch miệng cười, “Như thế nào? Không phục?”

Chu Hậu Chiêu: “Gia thật sự rất ít khi nổi giận với ai, nhưng tối nay, lại có ngươi.”

Ngô Lão Tam trào phúng nói: “Đáng tiếc, ngươi có tức giận đi nữa cũng không thể làm gì được.”

Hắn vung tay lên, người phía sau liền áp giải một người ra, là Tiền Ninh một thân quần áo hỗn loạn, hắn hướng Chu Hậu Chiêu nói: “Gia, tiểu nhân vô năng...”

Thì ra hắn vẫn bị bắt lại. Chu Hậu Chiêu nhắm hai mắt, trong lòng có chút áy náy. Nàng hy vọng hắn chạy thoát, thế nhưng... lại làm nàng thất vọng rồi...

Ngô Lão Tam quát: “Bắt lấy hắn cho ta!”

Hắn ra lệnh, lại giống như vừa mở chốt cơ quan nào đó, tiếng rít rung trời bỗng vang lên xung quanh, bốn phương tám hướng đều có quan binh tràn tới, bao vây bọn chúng lại. Trong tay mỗi người đều cầm đuốc, từ xa nhìn lại như một con hỏa long, thoáng chốc chiếu sáng cả chân núi như ban ngày!

Ngô Lão Tam kéo chặt dây cương, cả kinh hô: “Sao lại thế này?”

Người bên cạnh cũng kinh hoàng hỏi, “Phó trại chủ, chúng ta không lẽ...gặp phải quan binh đi diệt phi!”

Tàng Long Trại hiện giờ là một bang nắm quyền, xác thật có khả năng bị quan phủ hạ lệnh tiêu diệt, nhưng cũng không đúng! Dựa theo kinh nghiệm của bọn họ, dù bên kia có ý định cũng sẽ không hành động nhanh như vậy!

Trong lòng Ngô Lão Tam hốt hoảng, nhìn thấy vẻ mặt Tiền Ninh mừng như điên, không khỏi nổi giận nói: “Là người mật báo đúng không? Người nghĩ quan binh lại đây thì các người thoát được chắc? Các người cũng giống chúng ta, đều là thổ phi thôi!”

Tiền Ninh lạnh lùng nói: “Phải không?”

Dẫn đầu đoàn người là một lão nhân chừng 60 tuổi, chỉ thấy da mặt hắc trắng nõn, cảm không có râu, là bộ dáng của người sống trong giàu sang phú quý. Lão nhân nhìn thấy Chu Hậu Chiêu, đôi mắt lập tức sáng ngời, xoay người xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt hắn, “Thần Lưu Cần tham kiến Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ầm” một tiếng, toàn bộ núi đồi, những quan binh đều đồng thời quỳ xuống, tiếng hô chấn động cả bầu trời, “Chúng thần tham kiến Hoàng Thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tác giả có lời muốn nói: Đêm nay gõ gần sáu ngàn chữ, tình tiết còn thật “thoải mái”. Một mệt quá mệt quá mệt quá mệt quá... Vốn dĩ cho rằng sẽ xong nhanh thôi, kết quả vẫn viết viết viết, viết tới bây giờ, cuối cùng mới đăng...

Gần đây càng viết càng trễ, bàn lại một chút, về sau nếu buổi tối 7 giờ có chương mới thì liền đăng, nếu không được, mọi người ngủ trước sau lại đọc, nếu không nói trước có khi mọi người lại thức, nhưng có đôi khi sẽ đăng rất khuya, mọi người đừng thức đêm cùng ta, cũng đừng cứ chờ đợi, ta sẽ đau lòng aaa! Moah moah

Trước đó giới thiệu một bộ, mọi người đều thấy không đủ thiếu gì, đêm nay giới thiệu một bộ nữa thật kích thích, 《Phượng Hoàng Đài 》 của Hoài Tố Đại Đại, ta cảm thấy nói ra tên tác giả chính là để bảo đảm a, thật sự viết cực hay!

【 văn án 】

Vệ Thiện từ trong lửa trọng sinh

Lại trở về Vệ Gia lúc hưng thịnh

Sát tiểu nhân diệt nịnh thần xé sừng phi

Là vào chốn thị phi hay tại nhân gian độc bước? Con đường phía trước gian nguy, lại có ai nguyện cùng đi?

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cháy Rừng

Hoàng, Hoàng Thượng?

Hoàng Thượng nào?

Ngô Lão Tam há hốc mồm. Sơn phi Tàng Long Trại cũng há hốc mồm.

Bọn họ đều đại ra nhìn Chu Hậu Chiêu, lại nhìn thấy nam nhân mới rồi còn một thân chặt vật đứng ở đằng kia, người xung quanh đều đã quy rạp cả núi đồi, vẻ mặt hắn lại không có gì biến đổi, giống như đã rất quen loại trường hợp này.

Hoàng Thượng mà bọn họ nói...là hắn?!

Lưu Cần lớn tiếng nói: “Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng muôn chết! Thịnh Vạn Tuế Gia giáng tội!”

“Người đúng là đáng chết” Chu Hậu Chiêu nhàn nhạt nói.

Thân mình Lưu Cần run lên, ngẩng đầu: “Gia...”

Chu Hậu Chiêu nhìn hắn, cùng những quan binh đang sợ hãi phía sau. Từ trước đến nay, hắn luôn thấy những người này vô cùng phiền chán, hận không thể đuổi đi cho khuất mắt, nhưng lúc này đây, hắn lại tức giận vì bọn họ đến quá trễ.

Đám người Ngô Lão Tam rút cuộc cũng phản ứng lại, giống như đồng bunn nhào rót từ trên ngựa xuống, hai đùi run rẩy quỳ gối ngay tại chỗ, muốn mở

miệng cầu xin, lại không nói được một câu nào hoàn chỉnh.

“Hoàng, Hoàng Thượng...”

Chu Hậu Chiêu không để ý đến bọn họ, lập tức đi đến con ngựa bên cạnh. Thân hình hắn còn có chút nghiêng ngã, Lư Cẩn theo bản năng ngăn cản, “Gia, ngài muốn làm gì?”

Chu Hậu Chiêu đánh ra một roi, trong ánh lửa, khuôn mặt tuấn tú của nam nhân hiển hiện sự tức giận, “Lư Cẩn, mang theo người của ngươi cùng gia lên núi! Nữ nhân của gia còn ở trên đó. Nếu không cứu được nàng, gia muốn toàn bộ các ngươi chôn cùng!”

Lư Cẩn kinh hãi. Trước khi Hoàng Thượng lặng lẽ rời khỏi Kinh Thành, chính mình làm thái giám giữ chương án Tư Lễ Giám, không dám bộc lộ điều gì, vẫn luôn cẩn thận đến hôm nay, vất vả lắm mới có được tin tức người đang ở đây, ai ngờ chạy tới lại đụng phải chuyện như thế này!

Nghĩ lại hậu quả nếu hắn đến trễ một bước, vẫn còn cái cảm giác nghĩ đến mà kinh sợ, cố cười nói: “Gia, thần dẫn người đi tìm, ngài cứ ở chỗ này, long thể quan trọng...”

Hắn còn dám lẩm miệng, trong mắt Chu Hậu Chiêu hiện lên tức giận, muốn đánh tiếp một roi, thì trên Tàng Long Sơn lại truyền đến tiếng vang cực lớn. Lúc này mọi người mới phát hiện, chỗ sơn trại thế nhưng đã bốc hỏa, mùa đông núi rừng cực khô ráo, gió thổi qua, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, hủy diệt tất cả, mệnh mông núi rừng, trong nháy mắt nửa đỉnh núi đều trở thành biển lửa!

Dưới chân núi tức khắc có những tiếng hô, bọn sơn phi bỗng trở nên kinh hoảng, vội chạy trốn, cứu hỏa, rồi loạn thành một đoàn. Chu Hậu Chiêu trợn to mắt, ngơ ngẩn nhìn hướng đó, sắc mặt trắng bệch.

Một chút đóm lửa rơi xuống, hắn bỗng bừng tỉnh, lẩm bẩm nói: “Tiểu mỹ nhân...” liền muốn cười ngửa hướng về nơi đó.

Tiền Ninh phản ứng nhanh chóng, nhảy một cái liền chế trụ ngựa của hắn, hai người cùng ngã xuống mặt đất, Chu Hậu Chiêu giận dữ: “Làm càn!”

“Hoàng Thượng! Ngài không thể đi! Hoàng Thượng!”

“Cút ngay!”

“Gia, cho dù ngài có muốn giết thần, thần cũng không thể để ngài đi!”

Hai người đang giằng co với nhau, đỉnh núi lại có một tiếng nổ vang. Động tác của Chu Hậu Chiêu cuối cùng cũng dừng lại, Tiền Ninh vẫn ôm chặt lấy hắn, miệng thở phì phò, không dám nhúc nhích nhìn ngọn núi.

Hắn lên đồi con người đen thẫm là Tàng Long Sơn chìm trong biển lửa, cảnh tượng đồ sộ như thế, dường như muốn đem cả nửa bầu trời thiêu cháy thành sắc đỏ.

Trận lửa của Tàng Long Sơn cháy suốt hai ngày, liền truyền ra khắp các đại châu phủ ở bắc Trục Lệ. Nghe nói quan binh Chân Định Phủ đêm khuya đi diệt phi, sơn tặc trong núi hoảng loạn lên nên mới dẫn tới cháy rừng, cũng may là kịp dập tắt, không ảnh hưởng đến bá tánh ở vùng phụ cận. Mà trừ bỏ một bộ phận sơn phi đã chết trong đám cháy, còn lại đều sa lưới, cho nên lần này có thể nói quan phủ đã giành được thắng lợi hoàn toàn.

Bất quá, có một việc khiến người khác cảm thấy kì quái chính là đã qua năm ngày từ khi diệt phi, quan binh vẫn ở lại nơi phát hỏa của Tàng Long Sơn, thậm chí còn làm thêm người từ các châu phủ gần đó. Gân găng binh lính ngày đêm không nghỉ, đều lật ngược Tàng Long Sơn lên trời, cũng không biết là đang tìm kiếm cái gì.

Hành động khác thường này làm người ta nhớ tới lời đồn đãi, Vạn Tuế Gia hơn một tháng này thật ra không ở trong kinh, mà tại nơi núi rừng này làm phi. Tin tức này thật sự quá mức hoang đường, vốn người xem như lời nói không đầu vào đầu, nhưng hiện giờ nhìn thấy quan binh hưng sư động chúng như vậy, suy nghĩ một chút, chẳng lẽ đây là sự thật?!

Chính phòng của phủ nha Chân Định Phủ, Lư Cẩn cúi đầu, dè dặt nói: “Gia, mọi người đều tìm khắp nơi, không... không thấy vị cô nương mà gia nói...”

Chu Hậu Chiêu ngồi trên ghế dựa, ngón trỏ ấn lên trán, nhắm mắt không nói. Sắc mặt của hắn thoạt nhìn không được tốt lắm, cũng khó trách, khoảng thời gian này hắn không nghỉ ngơi đủ, ngày lửa lớn được dập tắt, hắn thậm chí không quan tâm mọi người ngăn cản, tự thân đi lên Tàng Long Sơn tìm một vòng.

Nam nhân thờ sâu, chậm rãi nói: “Sống thì thấy người, chết phải có xác, làm sao lại tìm không thấy?”

Trong lòng Lư Cẩn hốt hoảng. Hắn đã nghe nói, thì ra lần nàu Vạn Tuế Gia rời kinh không chỉ tự mình làm thổ phi, mà còn bắt một cái áp trại phu nhân, đêm đó bị vây trong núi không thể chạy ra được chính là nàng. Hắn cũng không biết trả lời như thế nào, đêm đó lửa cháy đến như vậy, cho dù có tìm được cũng nhận không ra a...

Rốt cuộc cũng đã hầu hạ vị chủ tử này nhiều năm, tâm tư Lư Cẩn vòng vo một chút, cười nói: “Cho nên thần nghĩ, vị cô nương kia có lẽ đã chạy thoát, mới không thể tìm thấy. Gia cũng đừng thương tâm quá, có long uy của ngài phù hộ, tin rằng dù cô nương kia có đi đến đâu đều có thể gặp nguy hóa...”

Lời nói của hắn bị nghẹn trong cổ họng, vì hắn thấy ánh mắt của Chu Hậu Chiêu.

Hai chân Lưu Cẩn mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, đập đầu không nói lời nào.

Chu Hậu Chiêu đứng lên, bước tới phía trước cửa sổ, nhìn thái dương vừa mới ló dạng, hồi lâu, rồi nhàn nhạt nói: “Nàng đã chết.”

Lưu Cẩn ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám. Hắn biết. Ngay lúc nhìn nàng rời đi, hắn liền nghĩ tới, có lẽ lần từ biệt đó, là lần cuối cùng của bọn họ.

Hoàn cảnh lúc đó nguy hiểm như vậy, nàng là một cô nương yếu đuối, sao có thể tìm được đường thoát? Chỉ là trong lòng còn ôm một tia hy vọng, có lẽ nàng đủ thông minh, cũng đủ may mắn, nên có thể tìm được cơ hội, tựa như lúc trước, khi hắn chắc chắn nàng trốn không thoát sự canh giữ mà hắn đã an bài, thế nhưng nàng lại đánh gục được hai tên thủ vệ, một đường chạy đi rồi leo lên được bức tường cao kia.

Nhưng hiện tại xem ra, đây đều là hy vọng hão huyền.

Chu Hậu Chiêu nhắm mắt lại. Cho nên, nàng không chỉ đã chết, mà thi thể của nàng đều bị lửa lớn thiêu thành tro tàn...

Hắn bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, Lưu Cẩn nhìn qua, lại thấy quân vương tự giễu nói: “Áp trại phu nhân của gia, gia nói sẽ bảo hộ nàng, lại thành nàng bảo hộ gia. Thật là ném sạch mặt mũi.”

Lưu Cẩn nghĩ nghĩ, nhẹ thở dài, “Gia, phu nhân sẽ không trách ngài, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm lấy thân cứu ngài, không phải sao? Ngài bình an vô sự, chính là tâm nguyện lớn nhất của phu nhân.”

Phải không? Hắn nhớ tới lúc từ biệt, trong mắt nàng kiên định, còn có tươi cười ở bên môi. Kỳ thật hắn cũng không rõ, tại sao nàng lại đối với hắn tốt như vậy...

“Ngoài chuyện này, bên ngoài còn có đủ loại tin đồn, kể tiếp cần làm gì, thỉnh Vạn Tuế Gia chỉ thị. Ngài muốn tiếp tục chờ ở đây, hay là hồi kinh? Hay là đi giả đến địa phương khác?”

Chu Hậu Chiêu thả tay xống, thật lâu sau mới nói: “Trước đây nàng nói, muốn về Kinh Sư ăn tết. Nàng không thể đi thì ta thay nàng trở về vậy. Bài giả hồi kinh, Chân Định Phủ này, gia không muốn tới nữa.”

Lưu Cẩn vui vẻ, Chu Hậu Chiêu lại nói: “Nhưng mà, gia dường như đã nói qua, không cứu được nàng, các người đều phải chôn cùng.”

Lưu Cẩn ngạc nhiên. Chu Hậu Chiêu ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm khiến chân hắn lại mềm nhũn. Không, không phải chứ? Tiểu tử tông này nói thật?!

Chu Hậu Chiêu rút cuộc cười nhạo một tiếng, “Những tên sơn phi đó đâu? Áp giải toàn bộ về kinh cho gia, gia muốn từ từ lăng trì bọn chúng!”

Dứt lời, không quản Lưu Cẩn đã bị dọa sợ đến cỡ nào, phất tay áo bỏ đi. Chỉ là khi đi qua sân, không tự giác lại nhìn về phương hướng của Tầng Long Sơn, ánh mắt vốn đang nặng nề, bỗng nhiên lộ ra một chút ôn nhu, cùng bi thương.

Tiểu mỹ nhân, ta sẽ báo thù cho người. Nếu người trên trời có linh, hãy nhớ báo mộng cho ta, nói xem muốn bọn họ chết như thế nào.

Thời Niên hắt xì một cái.

Nhiếp Thành ở ngoài xe ngựa hỏi: “Bị cảm à? Nói cô mặc nhiều một chút rồi mà, giờ thì lạnh đủ.”

“Nếu không phải anh cứ một hai phái cười ngựa, tôi làm sao bị cảm được? Hiện tại còn nói mát.” Thời Niên xoa xoa mũi, bất mãn kháng nghị.

Sau khi bọn họ rời đi Tầng Long Sơn, ở lại Chân Định phủ năm ngày, xác định sau khi Chu Hậu Chiêu khởi hành hồi kinh, bọn họ mới lên đường đi Kinh Sư. Chỉ là thánh giá đương nhiên sẽ đi đường lớn, bọn họ phải tránh đi, nên chọn đường nhỏ.

Từ đầu Nhiếp Thành kiên trì cười ngựa, nhưng Thời Niên không thể cười nên bị hắn đặt tại phía trước ngựa. Tốc độ đúng thật là nhanh, nhưng đáng tiếc trải qua một ngày thôi Thời Niên liền muốn điên, xương cốt toàn thân bị xóc như muốn rời hết ra. Vì thế hôm sau, Nhiếp Thành đổi sang xe ngựa, lúc này cô mới thoát khỏi vận mệnh chết gục trên đường.

Nghĩ vậy, Thời Niên thở dài, “Xem ra vẫn là chúng ta nghĩ quá đơn giản, tôi vốn dĩ cho rằng, Chu Hậu Chiêu hồi cung thì nhiệm vụ liền hoàn thành a!”

Đêm đó nguy hiểm như vậy, nếu không phải Nhiếp Thành truyền tin cho quan viên trong kinh, sau đó gấp gấp trở về cứu được cô, có khi chính mình cùng Chu Hậu Chiêu đều đã xong đời. Nhưng lần lộn như vậy một hồi, thế mà còn chưa được, cô không cảm giác được, nhưng Nhiếp Thành nói cho cô, huyền chưa khôi phục bình tĩnh, nghĩa là bọn họ cần phải tiếp tục ở lại Đại Minh triều.

Nhiếp Thành không nói tiếp, nhưng Thời Niên lại nói: “Bất quá, anh khiến tôi kinh ngạc đấy, cứ mang tôi rời đi như vậy. Tôi còn tưởng rằng anh sẽ để tôi nằm vùng bên người Chu Hậu Chiêu kia.”

“Như thế nào, cô muốn ở lại? Vậy cũng được, tôi thấy Chu Hậu Chiêu cũng rất để ý đến cô, nhìn thấy cô trở về chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Ở Chân Định Phủ mấy ngày, Thòi Niên cũng nghe tới việc quan phủ lục soát cả núi tìm người, nói đến cũng vừa hay, bọn họ vốn dĩ chỉ định lặng lẽ chuẩn bị, không ngờ vừa rời khỏi Tàng Long Sơn đã nhìn thấy lửa đang bùng lên. Những tên sơn phi bị Nhiếp Thành hạ gục chắc cũng không chạy thoát được, không bị Chu Hậu Chiêu bắt lại nên cũng không ai nói cho hắn biết thật ra cô đã được cứu thoát.

Cho nên, hắn cho rằng cô đã chết.

Thòi Niên cảm thấy vậy cũng tốt, so với việc mất tích có quá nhiều nguy cơ, thì cách này càng thêm sạch sẽ triệt để.

Cô hừ nhẹ: “Không cần, chúng ta nhanh tới Kinh Thành, họp mặt với Tô Canh và Lộ Tri Dao!”

Bọn họ vào buổi trưa ngày thứ hai mới đến Kinh Sư.

Cùng thành Trường An trước đây so sánh, tòa đô thành của Đại Minh triều quen thuộc với nhiều hơn, cũng tại vì trăm năm sau, đây là nơi cô trải qua bốn năm đại học. Vừa tiến vào cửa thành, liền nhìn thấy đường phố rộng lớn chỉnh tề, người đi đường nhộn nhịp rộn ràng. Càng gần tới cuối năm, trên đường càng thêm náo nhiệt, đi đến chỗ nào cũng nghe âm thanh ồn ào. Đứng ở nơi cao chút, còn có thể nhìn thấy phía trung tâm là Tử Cấm Thành, kim bích huy hoàng, vàng son lóa mắt, mỗi một chỗ đều thể hiện uy nghiêm của tòa thành này.

Hai người tìm một tửu lầu để ăn trưa, trên suốt đoạn đường, Thòi Niên nhìn thấy từng viên gạch viên ngói, từng ngõ nhỏ tiểu viện, cảm thấy vô cùng mới lạ, “Đây là Bắc Kinh thành của Minh triều a... Thật là Bắc Kinh cổ xưa!”

Tiểu nhị vừa tiến lại để bọn họ gọi món, nghe vậy cười nói: “Khách quan là người từ bên ngoài? Mọi người tới cũng vừa lúc, không biết khách quan nghe nói không? Hôm nay là ngày Vạn Tuế Gia hồi kinh!”

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua không có chương mới, nhưng ta ở chỗ văn án cùng bình luận, cả Weibo đều thông báo một chút, mọi người sau này nếu không thấy đổi mới gì cũng xem thử chỗ thông báo văn án nha, đừng cứ mãi chờ ~

*Đêm nay đúng giờ cập nhật, sau đó để cảm ơn mọi người, tùy ý chọn ra 50 bạn đưa bao lì xì 20 điểm ** tệ, bởi vì quy củ của Tấn Giang, nếu chỉ muốn lấy hồng bao, thì không chấm điểm vẫn được hì hì ~ Cảm ơn bằng bá vương phiếu, bởi vì lâu rồi không cảm ơn, đăng một lần xong có khả năng sẽ spam, nên ta tách ra diễn đàn, hôm nay là một bộ phận nhé, moah moah!*

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Tình Huống

Một tiếng sau, rốt cuộc Thòi Niên cũng hiểu rõ tình huống. Theo lời kể thì sau khi Tô Canh cùng Lộ Tri Dao tới đây liền bắt đầu xem xét nguyên nhân huyền dao động, trong quá trình này, Tô Canh phát hiện kì thật Hoàng Đế không ở Kinh Sư, cô cũng đoán ra bên trong có vấn đề, vì thế Lộ Tri Dao nghĩ cách để tiến vào Cẩm Y Vệ, Tô Canh thì giả trang thành phu nhân của hắn. Hai anh em ở tửu lầu chính là người đã tiến cử Lộ Tri Dao, ca ca tên Trương Sở, đệ đệ là Trương Ngao, Lộ Tri Dao cùng họ đúng là không đánh thì không quen, hai người đối với bản lĩnh của Lộ Tri Dao bội phục vô cùng, chủ động nhận hắn là đại ca.

Nhắc tới đây liền muốn khinh bỉ hắn, Lộ Tri Dao sinh hoạt ở đây quả thật y như những nam chủ xuyên qua trong tiểu thuyết, cùng Cẩm Y Vệ kết bái huynh đệ thì thôi đi, ngay cả cái mặt con nít còn chưa thành niên kia mà dám nhận làm đại ca của người ta, có thể nói là không biết xấu hổ.

Tuy rằng ở kinh thành trôi qua như cá gặp nước, bọn họ mãi vẫn không thể tra được rốt cuộc Hoàng Đế đi đâu, nhiệm vụ cứ giậm chân tại chỗ. Nếu chỉ vậy thôi còn không đến nỗi, bởi vì ngay lúc đó, Thòi Niên đã ở Tàng Long Trại bị Chu Hậu Chiêu bắt giữ làm áp trại phu nhân, cùng bọn họ gặp mặt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng khổ cái là năm ngày trước, Lộ Tri Dao cùng huynh đệ Trương gia đang uống rượu, Trương Ngao đối với Lưu Cần có điều bất mãn, nói ra vài câu bực tức, bị Lưu Cần đi qua nghe phải. Lưu Công Công lập tức giận dữ, Lộ Tri Dao thay hắn cầu tình, cũng không biết nói cái gì mà chọc giận Lưu Cần, hắn liền chia mũi thương đi phía khác, không truy cứu Trương gia huynh đệ mà đi bắt Lộ Tri Dao.

Trương Ngao áy náy nói: “Đều do ta, nếu không phải tính tình ta lỗ mãng, đại ca cũng sẽ không bị ta liên lụy...”

Bọn Thòi Niên liếc nhau, Tô Canh nói: “Người cũng đừng quá tự trách, Tri Dao hắn cáit nhân tự có thiên tướng, sẽ không có chuyện gì.”

Khuyên nhủ Trương gia huynh đệ rồi đi xong, Tô Canh mới nói: “Tôi đã hỏi thăm qua, Tiểu Lộ hiện tại vẫn an toàn. Chủ yếu là hôm sau khi Lưu Cần bắt cậu ấy, lại đột nhiên rời kinh, không kịp xử trí. Tôi lúc đó còn không rõ tại sao, hiện tại mới biết thì ra là hắn đi đón Chu Hậu Chiêu.”

Nhiếp Thành: “Ừa, tôi đưa tin cho hắn.”

Tô Canh sừng sốt, Thòi Niên thấy thế liền đơn giản kể lại quãng thời gian vừa rồi bọn họ trải qua, cuối cùng nói: “Cho nên, kỳ thật chúng ta cũng đã tới

đây được hơn nửa tháng.”

“Thì ra là vậy, tôi nói làm sao Chu Hậu Chiêu đột nhiên trở lại.”

Thời Niên vỗ tay một cái, “Nếu tình huống đều đã rõ, chúng ta có phải chỉ cần cứu Lộ Tri Dao ra là được? Nếu thế thì đơn giản, anh có thể đánh nhau, cùng huynh đệ Trương gia lập một đội đi cướp ngục đi.”

“Không đơn giản như vậy.” Nhiếp Thành nói.

Tô Canh nói: “Huynh còn chưa khôi phục bình tĩnh, chúng ta cướp người xong cũng không rời đi được, cuối cùng có khi còn bị bắt lại.”

Thời Niên nhăn mày lại: “Đúng nha, tại sao huynh còn chưa bình tĩnh nhỉ? Rốt cuộc là sai lầm ở đâu?”

Cô cứ lăm bằm như vậy, lại phát hiện Nhiếp Thành cùng Tô Canh đều đang nhìn cô, khác nhau chính là ánh mắt của Nhiếp Thành có vẻ đã hiểu rõ, còn Tô Canh thì có chút kinh ngạc, “Cô vẫn chưa biết à?”

Thời Niên: “...Hai người biết?”

Cô lập tức trừng mắt nhìn Nhiếp Thành, lên án đối phương dám giấu diếm mình, Nhiếp Thành nói: “Tôi cho cô thời gian bốn ngày, tìm ra nguyên nhân vấn đề cũng là một loại kỹ năng, cô không thể lúc nào cũng nhờ người khác chỉ ra cho mình.”

Lời này làm lòng Thời Niên nhảy dựng lên, nhớ đến cho tới hiện tại cô còn chưa cảm ứng được Thời Không Chi Huyền dao động. Cái cảm giác không an toàn này lại tràn tới, cô cắn môi, lăm vào đau khổ mà suy nghĩ.

Nguyên nhân, nguyên nhân là gì? Hiện tại là Chính Đức năm thứ tám, năm này có đại sự gì phải phát sinh nhưng không có xảy ra sao? Hay là người nên thăng chức lại không thăng chức... Từ từ đã, Chính Đức năm thứ tám, nếu cô nhớ không lầm, tư liệu đã xem trước đó có nói, Lưu Cẩm ở Chính Đức năm thứ năm đã bị phán lăng trì, thiên đạo vạn quả...

Nhưng bây giờ làm sao hắn vẫn còn sống?!

Thời Niên ngạc nhiên đến trợn to mắt, Nhiếp Thành hơi mỉm cười, “Chúc mừng cô, cuối cùng cũng đã nghĩ ra. Không sai, lần này trừ việc giải cứu Lộ Tri Dao, chúng ta còn một nhiệm vụ gian khổ khác giết chết Lưu Cẩm.”

Trước khi xuất phát, Thời Niên liền đoán được nhiệm vụ lần này có thể rất khó giải quyết, nhưng mà không nghĩ tới, lại khó giải quyết đến cỡ này. Như thế nào còn đến giết người a! Hơn nữa vừa mới phi nhổ điện ảnh, kết quả bọn họ thế mà cũng muốn đi đấu thái giám, còn có cái nào mới lạ hơn không hả!

Bất quá Thời Niên có chút kinh ngạc, Lưu Cẩm không chết lại xảy ra biến động lớn như vậy sao? Còn làm huyền sinh ra phản ứng như vậy... Hắn lại không giống Vệ Tử Phu, nhi tử cũng không có mà!

Tô Canh nói: “Hắn không có con, nhưng là có bề đảng, hơn nữa thời điểm hắn còn sống, đều vợ vết bốn phía, trong phủ kỳ trân dị bảo vô số, được xem như là giàu có nhất. Hắn bị trị tội, thì thù hằn của hắn cũng sẽ chịu tai họa theo, trong đó cũng không thiếu đại nhân vật, hiệu ứng bướm bướm nhiều thì ảnh hưởng cũng lớn.”

Theo cách nói như vậy, đến thẳng chỗ Lưu Cẩm bắn một phát cũng không được, bọn họ còn cần phải làm cho hắn bị trị tội giống như quỹ đạo của lịch sử, như vậy thuộc hạ của hắn mới có thể cùng chết với hắn?

Tâm tình Thời Niên phức tạp, Tô Canh cùng Nhiếp Thành lập tức đã lên tinh thần, hai ngày kế tiếp không biết bận rộn cái gì. Bọn họ không đi tìm Thời Niên, Thời Niên cũng không chủ động tiếp cận, bọn họ hiện giờ đang ở tại nhà của Trương gia huynh đệ, hằng ngày Thời Niên còn cùng Trương Ngao nói chuyện nhiều chút. Cá tính của hắn xúc động, lần đầu gặp mặt thiếu chút nữa còn đánh nhau, nhưng từ khi nghe Nhiếp Thành là đại ca của Lộ Tri Dao, lần này đặc biệt tới cứu hắn, hơn nữa ở tù lâu cũng đã thấy được thân thủ của Nhiếp Thành, lập tức cũng nhận hắn làm đại ca.

Trương Ngao hỏi nhiều nhất chính là, “Thời cô nương, người nói xem, Nhiếp đại ca có thể cứu được Lộ đại ca sao?”

Thời Niên không dám nói cho hắn, việc cấp bách bây giờ thật ra cũng không phải là cứu người. Bởi vì nhiệm vụ của bọn họ là đánh ngã Lưu Cẩm, nếu tùy tiện giải cứu Lộ Tri Dao, ngược lại có thể sinh ra nhiều khúc chiết, cho nên xác định cậu ta không có gì nguy hiểm, bọn họ sẽ tạm hoãn nghĩ cách cứu viện, trước làm nhiệm vụ quan trọng hơn.

Mà theo tin tức hiện tại, Lộ Tri Dao bị Lưu Cẩm nhốt tại Thiên Lao, trừ bỏ không được tự do, những phương diện khác đều không có bị bạc đãi, Thời Niên cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn chắc cũng chưa thể nhìn thấy vị đồng đội này.

Cô nghĩ như vậy, nhưng mà hai ngày sau, buổi tối Nhiếp Thành nói: “Chúng ta cần nghĩ cách đi gặp Tiểu Lộ một lần.”

Thời Niên sững sốt, “Làm sao vậy?”

Tô Canh nói: “Vừa nhận được tin tức, Tiểu Lộ bị Lưu Cẩm chuyển đến Báo Phòng.”

“Báo Phòng?”

Thời Niên đương nhiên biết nơi đó. Báo Phòng chính là nơi ở khác của Chu Hậu Chiêu ngoài cung, từ Chính Đức năm thứ ba, Hoàng Đế liền chán ở lại Tử Cẩm Thành, mang theo thân tín cùng sủng phi dọn tới đó. Báo Phòng, cũng như tên, không chỉ xây dựng xa hoa lãng phí mà còn nuôi dưỡng hồ báo cùng những mãnh thú khác, Chu Hậu Chiêu ở nơi đó cực kì vui vẻ, ngay cả việc triều chính cũng xử lý ở đó. Cho đến khi hán qua đời, Báo Phòng vẫn mang ý nghĩa là trung tâm quân sự chính trị thực tế.

Lưu Cần đem cậu ta dời đến đó làm cái gì?

Trương Sở nắm chặt nắm tay lại rồi buông ra, “Lưu Cần nói, muốn để Lộ đại ca quyết đấu với báo, biểu diễn cho Vạn Tuế Gia xem...”

Thời Niên ngây người cũng phải ba giây, mới thất thanh nói: “Hắn điên rồi sao? Việc này khác gì trực tiếp giết chết Lộ Tri Dao?!”

Quả thật không có gì khác nhau. Con báo trong Báo Phòng đều vô cùng hung hãn, một năm trước Chu Hậu Chiêu cũng từng nghĩ tự mình thuần phục bọn chúng, cuối cùng cũng phải sợ hãi từ bỏ, nhưng cho dù như vậy, con báo phát cuồng lên cũng đã cắn chết hai cung nhân.

Thời Niên không ngờ Lưu Cần phát rồ như vậy, “Không có cách nào sao? Không phải lúc trước người nói có thể đi cầu Tiền Chi Huy Sừ sao, hắn nói như thế nào?”

Trương Ngao nói: “Tiền Chi Huy Sừ nói...hắn cũng không có cách nào.”

Trên thực tế, Tiền Ninh vốn không nghĩ quản chuyện này. Hiện giờ bên người Chu Hậu Chiêu, hắn cùng với Lưu Cần đều được sủng ái gần như ngang bằng nhau, Tiền Ninh tuy rằng hận không thể chơi chết Lưu Cần, nhưng nếu không có mười phần nắm chắc, hắn không nghĩ vì người khác mà đắc tội tên kia. Hắn thậm chí còn cảnh cáo Trương Ngao, “Chuyện này không được nhắc lại. Lộ Tri Dao kia vận mệnh đã như thế, nếu hắn không chết chính là hai anh em các người chết, chính các người tự suy nghĩ cho rõ đi!”

Một tay Trương Ngao đánh lên bàn, “Đều là ta không tốt! Lộ đại ca bị ta liên lụy mới phải gánh cái tai họa này, nếu hắn thật sự chết, ta còn mặt mũi gì sống ở trên đời? Trực tiếp giết chết Lưu Cần, lại đi thỉnh tội với Lộ đại ca!”

Nói đến sau cùng, trong giọng nói đã có nước nở.

Thời Niên vốn dĩ đã rối bời, bị hắn làm như thế càng trở nên rối loạn. Nhiếp Thành nói: “Các người đừng lo lắng quá, ít nhất bây giờ Tiểu Lộ vẫn an toàn.”

Tô Canh cũng giải thích: “Hiện tại Hoàng Thượng còn ở Tử Cẩm Thành, muốn biểu diễn cũng phải chờ vị này về Báo Phòng mới được.”

Nói đến cũng kì, Chu Hậu Chiêu lần này hồi kinh cũng không trực tiếp đi Báo Phòng mà vẫn còn ở Tử Cẩm Thành, cho đến giờ vẫn chưa đi. Biểu hiện khác thường này khiến cho nhiều đại thần trong lòng sinh ra chờ mong, Vạn Tuế Gia có phải đổi tính hay không, về sau đều sẽ không làm chuyện điên rồ?

Thời Niên lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới lời Nhiếp Thành vừa nói, “Vậy anh đi gặp Lộ Tri Dao, là muốn...” Không phải là dùng biện pháp kia của cô chứ, trực tiếp đi cướp người? Tội tùy tiện nói thôi nha đại ca! Cướp ngục là phạm pháp đó!

Nhiếp Thành trầm mặc trong nháy mắt, “Tôi có một ít nghi hoặc, cần phải gặp Tiểu Lộ hỏi một chút cho rõ ràng. Như vậy mới dễ tiến hành kế hoạch sau đó.”

Tác giả có lời muốn nói: Lại tiến cử một chút văn của hào cơ hữu Tiểu Yến, thế giới giải trí 《ảnh đế chuyên trị các loại không phục》(tên tiếng Trung:《影帝专治各种不服》), đã viết xong mấy chục vạn chữ, đang nghĩ hồi kết, mọi người yên tâm nhảy! So với ta quá là nhiều!!! Yến tử của ta là người cùng tổ, viết giới giải trí quả thật tỉ mỉ xác thực, rất thực tế!

Văn án chỉ một câu: Tiên sinh, không có một nhân vật là xác chết vùng dậy sao?

Thời điểm Vương Ưu chết đi sống lại, lại phát hiện chính mình biến thành tình địch của mình.

Trong gương là một tiểu soát ca mặt đẹp da trắng chân dài móng cong.

Đây chính là tiểu diễn viên tuyến mười tám đã ôm chân bạn trai nhà làm phim của hắn muốn lăn lăn...

Vương Ưu sờ cái móng trắng tròn của mình, không phải không có nhộn nhạo mà suy diễn ——

A, cần phải trở lại bên người bạn trai thôi, làm cái xác chết vùng dậy thôi!

**công thụ tình cảm đã mười năm. Nhà làm phim công x đạo diễn trọng sinh biến thành diễn viên thụ*

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Báo Phòng

Nhiếp Thành muốn gặp Lộ Tri Dao, cũng chỉ có thể trà trộn vào Báo Phòng. Việc này tuy mạo hiểm nhưng Trương gia huynh đệ thấy anh ta đã tính toán đầu vào đó, cũng nghĩa khí hỗ trợ chứ không hề chối từ. Biện pháp của Trương Sơn là để Nhiếp Thành giả thành Cẩm Y Vệ, Báo Phòng cuối cùng cũng không phải Hoàng Cung, phòng vệ không nghiêm ngặt như thế, hơn nữa thời gian gần đây Vạn Tuế Gia cũng không ở tại Báo Phòng. Nhiếp Thành thay đổi quân áo, lại cầm lệnh bài của bọn họ, chắc hẳn sẽ không bị phát hiện.

Nhưng mà khi thảo luận chọn người cùng hành động, lại có ý kiến khác nhau, Trương Ngao nói: “Nhiếp đại ca, người không cần chúng ta đi cùng với người, chẳng lẽ định một mình đột nhập sao?”

Nhiếp Thành không nói, ánh mắt anh lại nhìn về cô gái phía đối diện.

Lòng Thời Niên nhảy dựng, có chút khẩn trương. Kỳ thật từ khi nghe tin Lộ Tri Dao bị bắt, trong đầu cô đã toát ra ý tưởng, chính mình có lẽ có thể đi tìm Chu Hậu Chiêu. Có giao tình khi ở Tầng Long Trại, cô tiếp cận vị Vạn Tuế Gia này sẽ dễ dàng rất nhiều, vốn cô cho rằng Nhiếp Thành sẽ đưa ra yêu cầu này với mình, ai ngờ anh ta vẫn luôn không đề cập đến.

Nhưng hiện tại, anh ta tính toán đề cô ra trận?

Ánh mắt Nhiếp Thành xẹt qua cô, tùy ý nói: “Ừa, một mình ta đi.”

Mãi cho đến khuya, khi Trương gia huynh đệ rời đi, Nhiếp Thành tiễn bọn họ ra ngoài, đóng cửa viện lại, xoay người mới nhìn thấy Thời Niên đứng ở trước mặt.

“Làm sao thế?” Anh ta hỏi.

Thời Niên cắn môi, sau một lúc lâu mới nói: “Vì sao anh không đề tôi đi?”

Rõ ràng có một ưu thế lớn như vậy ở đây, Nhiếp Thành lại một câu cũng không nói, làm Thời Niên tự mình lâm vào hoài nghi, không lẽ vì biểu hiện trước đó của cô kém quá sao? Cho nên không giao việc cho cô?!

“Không phải cô không muốn đi sao?”

“Hả?”

Nhiếp Thành nói: “Tôi cảm nhận được, trong lòng cô kháng cự việc gặp lại Chu Hậu Chiêu.”

Thời Niên không ngờ tâm tư của mình đều bị anh nhìn thấu, nhất thời có chút túng quẫn. Nhiếp Thành nói: “Tôi vốn định mang cô đi. Tuy rằng lên vào Báo Phòng nhưng có tôi ở bên cạnh vẫn có thể bảo hộ cô an toàn, sẽ không có nguy hiểm bao nhiêu, coi như một quá trình rèn luyện học tập cho người mới như cô. Chỉ là, nghĩ đến việc cô đã vất vả ở Tầng Long Trại, nên để cô nghỉ ngơi. Nếu giờ cô đã chủ động nhắc tới, tôi cũng muốn hỏi, tại sao cô không muốn gặp lại Chu Hậu Chiêu?”

Ánh mắt nam nhân sắc bén, Thời Niên bĩu môi lải nhải, “Tôi đã nói tôi không thích bán sắc...”

Nhiếp Thành nhướn mày, Thời Niên biết lừa gạt không được, im lặng một lát rồi nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ là, có chút mê man...”

“Mê man cái gì?”

“Những người như chúng ta vậy, không ngừng xuyên qua những thời không khác với thời đại của chúng ta, gặp được người hợp ý với mình, có tình cảm, cuối cùng rồi sẽ chia tay. Sau đó, hai người lại ở trong hai thời đại bất đồng, vĩnh viễn không thể gặp lại... Anh không cảm thấy đau lòng, không nỡ sao?”

Đêm hôm đó ở Tầng Long Sơn, cô cùng Chu Hậu Chiêu tách ra, khi xoay người, trong một chớp mắt kia, cô bỗng nhiên nhớ tới Thương Tri ở Vị Ương Cung. Người kia, cô vĩnh viễn cũng không gặp lại được. Cô trước nay đều không thích chia ly, khi còn nhỏ phải chuyển trường cũng có thể khóc tận ba ngày, nếu đã cùng Chu Hậu Chiêu nói qua tạm biệt, liền không cần gặp lại nữa, khỏi phải thương tâm thêm một lần.

Nhiếp Thành nghe xong hồi lâu không nói, Thời Niên bỗng cảm giác mình hơi dần. Cái người lòng dạ sắt đá này sao có thể luyến tiếc ai, chắc là luôn đem những người kia thành mục tiêu của nhiệm vụ a!”

“Luyến tiếc chứ!”

Thời Niên kinh ngạc ngẩng đầu.

Bên môi Nhiếp Thành nở một nụ cười như có như không, phảng phất đang hồi tưởng về chuyện cũ từ rất lâu, “Tôi từng ở trong nhiệm vụ kết giao một người bạn thân. Hẳn vào thời đó là một danh sĩ, một vị hào kiệt, kinh tài tuyệt diệu, có một không hai trong sử sách. Chúng tôi lúc đó mới gặp nhau mà như đã quen biết từ lâu, xem nhau như tri kỷ. Ở lại đó hai mươi tám ngày, hẳn dạy tôi ủ rượu, tôi dạy hắn kiếm pháp, chúng tôi đấu kiếm với nhau, cùng nhau uống rượu, ngủ chung với nhau cùng một chiếc giường. Ở hiện đại hơn hai mươi năm, tôi chưa từng có một người bạn nào hợp ý đến thế.”

Thời Niên nghe đến nhập thần. Nhiếp Thành trong lòng kể, cùng với người mà ngày thường cô nhìn thấy thật sự rất khác nhau, làm cô khó có thể tưởng tượng được, “Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó, nhiệm vụ kết thúc, tôi liền rời đi.”

“...Dứt khoát như vậy?! Hai người giao hảo như thế, nói đi là đi?”

Thời Niên nhìn anh ta, ánh mắt xem Nhiếp Thành như một tên tra công lạnh bạc phụ lòng, Nhiếp Thành nói: “Tôi thừa nhận, trong khoảnh khắc, tôi có nghĩ vì người đó mà ở lại.”

“Nhưng rồi...”

“Nhưng mà, với tôi mà nói, có chuyện còn quan trọng hơn.”

Nhiếp Thành nhìn Thời Niên, ánh mắt đen khó có được tia ôn hòa, “Thời Niên, mê man là bình thường, luyện tiếu cũng là điều bình thường, chúng ta ai cũng đã từng như thế này. Giống như một con thuyền lênh đênh trên biển, xung quanh là sương mù, cô cần phải có ý chí kiên định, biết điều thật sự quan trọng là gì. Chỉ có như vậy, mới sẽ không lạc lối.”

Thời Niên ngơ ngẩn nhìn thẳng hắt. Cô chưa từng nghĩ tới, anh ta sẽ kiên nhẫn an ủi cô như thế. Đôi mắt anh ta sâu thẳm, làm cô nhớ tới bầu trời sao vô tận, nhớ tới mặt biển đêm khuya...

“Thịch”

Trái tim bỗng đập mạnh một cái, sau đó, lại thêm một cái. Thời Niên duỗi tay ôm lấy chỗ kia, mờ mịt tròn to mắt.

Tình huống này là như thế nào? Cảm giác này...

“Làm sao vậy?”

Sắc mặt Thời Niên trắng bệch, “Lại là cảm giác này... Buổi tối hôm đó, khi Long Mạch xảy ra khác thường, tim tôi cũng như thế này, cứ đập mạnh không ngừng...”

Đây là nguyên nhân bọn họ đến đây. Thời Niên vốn tưởng rằng, cô như thế là do bọn Lộ Tri Dao gặp trắc trở, nhưng hiện giờ, vì sao tim cô lại đập mạnh?

Nhiếp Thành nhăn chặt mày, Thời Niên quay đầu, nhìn về một hướng, “Ở bên kia là cái gì?”

“Là Báo Phòng.”

Không biết từ khi nào Tô Canh đã xuất hiện ở cửa, vừa rồi cô nghe được đối thoại của bọn họ, cũng biết sự việc Thời Niên cảm ứng được Long Mạch, cho nên rất nhanh đã hiểu rõ tình huống hiện tại là như thế nào?.

Cô lặp lại: “Phương hướng kia, chỉ có Báo Phòng là kiến trúc đặc biệt duy nhất.”

Thế sao? Cho nên, thứ làm Thời Niên cảm thấy bất an đang ở trong Báo Phòng?

Tiểu viện trở nên an tĩnh thật lâu, Nhiếp Thành bỗng nhiên cười. Nam nhân khẽ thở dài, giờ tay xoa đầu cô gái, ngón tay thon dài, xoa xoa làm rối loạn búi tóc xinh đẹp của cô, “Vốn định tha cho cô một lần, hiện tại xem ra không được rồi. Thời tiểu thư, ngoan ngoãn cùng tôi đi làm việc thôi.”

Trương gia huynh đệ nghe nói Thời Niên cũng đi theo, vô cùng kinh ngạc, không hiểu chuyện lớn như thế còn mang theo một cô gái như cô làm gì thêm rối loạn. Nhưng mà bọn họ đã đáp ứng sẽ giúp Nhiếp Thành vào Báo Phòng, cho nên cuối cùng cũng đồng ý mang thêm Thời Niên đi vào.

Bởi vì có chút gấp gáp, nên sự tình cần nhanh chóng hoàn thành, sáng sớm hôm sau hai người liền nói kế hoạch hoàn chỉnh cho bọn họ.

“Thời cô nương có thể giả thành thú y, Nhiếp đại ca phụ trách đưa nàng vào Cẩm Y Vệ, trước đây Báo Phòng cũng từng có đại phu bên ngoài vào xem bệnh cho mãnh thú, cho nên giờ cũng sẽ không quá kì lạ. Buổi trưa canh ba các người đi vào, thời điểm này là lúc thủ vệ Báo Phòng thay ca, trông coi hơi buông lỏng một chút, các người đi cửa nam, bên kia ta đã chuẩn bị tốt, cho họ nhìn lệnh bài là được. Sau đó, vạn lần phải nhớ kĩ, cho dù có nhìn thấy Lộ đại ca hay không, trước giờ Dậu canh ba hai người phải rời đi, không được chậm trễ!”

Vì thế, giữa trưa cùng ngày, hai người từ biệt Tô Canh cùng huynh đệ Trương gia mặt đầy lo lắng, ngồi lên xe ngựa đi Báo Phòng. Thời Niên ngồi ở trong xe, vén màn nhìn đường phố bên ngoài, sau một lúc thì thở sâu.

“Khẩn trương à?” Nhiếp Thành hỏi

Nam nhân mặc bộ y phục Phi Ngự, eo mang Tú Xuân Dao, cười trên con tuấn mã cao lớn, thẳng tắp như cây tùng, sáng ngời như nhật nguyệt. Thời Niên không thể không thừa nhận, chẳng trách mấy vị đạo diễn thích quay phim về Cẩm Y Vệ. Bộ y phục này mặc lên người, thật sự... quá soái!

Cô nhìn đến thất thần, trong giây lát mới ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Có cái gì mà khăn trương? Vị Ương Cung tôi cũng đã từng vào rồi, một cái Báo Phòng nho nhỏ cũng không dọa được tôi?”. Tôi chính là người đã trải qua việc đời đó nha!

Nhiếp Thành suy nghĩ, “Cũng đúng, người cần phải tránh mặt nhất không có ở đây, không có gì phải lo cả.”

Đây cũng là nguyên nhân duy nhất mà Thời Niên dám đi vào đây, Chu Hậu Chiêu giờ vẫn còn ở Từ Cẩm Thành, cô không cần lo lắng gặp phải vị huynh đệ này, trình diễn một hồi kịch xác chết vùng đây.

Thời Niên chống cằm, cố nhìn, nhưng vẫn không nhìn được, “Anh nói xem, lần này chúng ta đi vào, có thể phát hiện ra nguyên nhân không?” Hai ngày nay, cô vẫn luôn ngủ không ngon, trái tim cứ có cảm giác hốt hoảng không ngừng. Cô cũng không thể quên được cái cảm giác bất an lúc đó.

Nhiếp Thành: “Đi vào là biết thôi.”

Thời Niên sững sốt, quay đầu nhìn, xe ngựa đã rẽ qua góc đường, tới cuối phố rộng lớn, kiến trúc đồ sộ từ phía xa đã nhìn thấy được.

Đại môn màu son, dãy nhà kéo dài, hơn một ngàn cấm quân trấn thủ. Rõ ràng chỉ là một chỗ ở lại khi xuất cung, chỉ có mười mấy năm thời gian, lại khiến cho sự chú ý của Đại Minh toàn bộ tập trung tại đây.

Đây là nơi mà bọn họ cần đến, nơi nổi tiếng hậu thế - Báo Phòng.

Một hướng khác của Bắc Kinh thành, mệnh mông xa giá theo cửa mà vào. Toàn bộ phố phường lập tức bị phong tỏa, cấm quân cũng mờ đường, vây xung quanh ngự liễn của thiên tử là mười hai con tuần mã cao lớn.

Lưu Cẩm giục ngựa lại bên cạnh xe, thấp giọng hỏi: “Gia, như thế nào đột nhiên muốn về Báo Phòng?”

Cách màn xe màu vàng sáng, thanh âm của thiên tử lộ ra lời biếng, “Ở trong cung một khắc cũng không thể chịu nổi, cho nên muốn trở về.”

“Nô sãi đã sớm nói, Từ Cẩm Thành không thú vị, vẫn là Báo Phòng tốt hơn. Cũng không biết Tiền Chi Huy Sử tại sao cứ muốn khuyến khích ngài trở về...”

Hắn chưa nói xong đã bị đánh gãy, “Không phải hẳn khuyến khích, là chính gia muốn về. Trước đó không lâu có người cùng gia nói không muốn làm lão bà của thổ phi, mà muốn làm lão bà Hoàng Đế, bởi vì có thể ở Từ Cẩm Thành. Gia chưa từng cảm thấy nơi đó có gì tốt, lúc đó chỉ nghĩ trở lại nhìn xem, thử coi có cảm giác gì.”

Lưu Cẩm sững sốt, người đó trong miệng Vạn Tuế Gia là áp trại phu nhân của gia ở Tàng Long Sơn sao? Dư quang nhìn thấy biểu tình đặc ý của Tiền Ninh, trong lòng hẳn thâm hận, Vạn Tuế Gia trước kia xuất cung không mang mình theo lại dẫn theo Tiền Ninh, vốn chuyện đó đã khiến hắn có cảm giác nguy cơ, hiện tại lại có thêm đoạn thời gian ở chung trên Tàng Long Sơn, Tiền Ninh dường như càng hiểu biết Vạn Tuế Gia hơn mình!

Bên trong xe lại truyền đến thanh âm, “Nếu có cơ hội gặp lại, gia nhất định phải nói cho nàng, cái nhà lớn đó thật không có chút nào thú vị. Nếu nàng muốn làm nương nương, vẫn nên theo gia đến Báo Phòng ở, nơi đó thú vị hơn nhiều, nàng nhất định sẽ thích.”

Lưu Cẩm vội phụ họa, “Vâng vâng, chắc chắn phu nhân sẽ thích.”

Lần này trong ngự liễn an tĩnh thật lâu mới truyền ra một tiếng thở dài, mang theo tiếng cười nhưng lại có cả vô hạn thần thờ.

“Đáng tiếc, không còn được gặp lại...”

*Tác giả có lời muốn nói: Chương sau gặp mặt! Chương này vốn dĩ ta định viết mau một chút, tỷ như kết cục chương này, ta nghĩ hẳn phải là kết cục cho chương trước. Kết quả vì sinh bệnh nên dây dưa, viết chậm như vậy khiến cho chính ta cũng cảm thấy thật khó chịu, tức chết được! Bất quá hôm qua và hôm nay ta đi bệnh viện truyền nước, cảm giác dường như khá hơn nhiều, muốn lấy lại sĩ khí, thu thập lại non sông a! Ngày mai cốt truyện có đột biến! Bóp bóp bóp! Vì cảm ơn đại gia, đêm nay tùy ý chọn 100 người đưa bao lì xì 20 điểm ** tệ, bởi vì Tản Giang quy củ, nếu chỉ là vì muốn bao lì xì, có thể không chấm điểm ~【ta nhìn đến có một bạn nữ nghi hoặc, loại chấm điểm này không nói không thể chấm điểm, giống như thích thì cho không thì thôi. Nhưng mà ta nhắc nhở mọi người như vậy, nếu không có thể tác giả sẽ bị nói thành vì muốn có phản hồi nên mới phát bao lì xì, tính thu hút độc giả】*

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cướp Ngục

Quá trình trà trộn vào Báo Phòng của Thời Niên và Nhiếp Thành vô cùng thuận lợi

Giống như lời nói của Trương gia huynh đệ, cửa nam chỉ cần nhìn lệnh bài liền để cho họ đi qua. Âm thanh bánh xe lăn lộc cộc, Thời Niên đi qua nhắc

màn xe lên, rốt cuộc cũng thấy rõ toàn cảnh tòa hành cung trứ danh này.

Gạch bằng thanh ngọc, cột bằng bạch ngọc, những tòa nhà khí phái liên miên không dứt, vẫn luôn kéo dài đến cuối tầm mắt. Theo sách sử ghi lại, cho đến hết năm Chính Đức thứ bảy, Báo Phòng đã xây dựng hơn hai trăm gian phòng, hơn nửa không giống Tử Cấm Thành, nơi này đa số phòng ốc đều có mật thất, khúc chiết liên tục, làm người ta ở đó cứ như ở trong mê cung. Trừ việc đó ra, Báo Phòng còn có ba đại giáo trường, để khi Hoàng Đế hứng thú có thể dùng để diễn võ luyện binh. Còn có chùa... cái này thì không hiểu xây lên để làm gì, Chu Hậu Chiêu nhìn qua cũng không giống người sẽ thấp hương bái phật a!

Thời Niên nhìn đến hoa cả mắt, “Đây là Báo Phòng nha, thế con báo đâu? Con báo ở đâu?” Từ khi ở Tàng Long Trại, cô đã thấy qua cảnh tượng mờ ảo, nhìn đến một con báo hung mãnh và cực kì xinh đẹp, bây giờ sẽ gặp nó sao?

Nhiếp Thành: “Cô có vẻ mong chờ con báo như thế, Tiểu Lộ chắc sẽ không vui đâu.”

Thời Niên: “...”

Cô le lưỡi, cuối cùng cũng khắc chế tâm tình kích động, bắt đầu làm chính sự. Theo tin tức Trương Sở cung cấp, Lộ Tri Dao bị nhốt tại địa lao phía bắc của Báo Phòng, bên kia giam giữ đều là những người như cậu ta, đều bị giam vì đủ loại nguyên nhân, có phú quý bần hàn, cả nam lẫn nữ, có thể nói là đã thực hiện bước đầu bình đẳng giới rồi nha. Bởi vì không thể tiếp tục ngồi xe ngựa, nên hai người đi bộ, một đường cẩn thận, ước chừng dùng một canh giờ (2 tiếng đồng hồ) mới tới cửa địa lao. Vẫn nhờ lệnh bài, họ thông qua thêm lớp thủ vệ kiểm tra, đi theo bậc thang thật dài, thấy được thân ảnh quen thuộc trong một phòng giam.

Nam tử một thân hắc y, đưa lưng về phía bọn họ, trong tay không biết đang chuyển qua chuyển lại thứ gì. Nghe được động tĩnh đằng sau, cậu ta cũng không ngẩng lên, “Thế nào? Con báo đã chuẩn bị xong, muốn tới hầu hạ gia gia nó à?”

Người này đã rơi vào tình trạng như bây giờ mà vẫn còn kiêu ngạo thế. Thời Niên cười nói: “Gia gia, không có con báo, tôi tới hầu hạ ngài được không?”

Thân mình Lộ Tri Dao cứng đờ, đột nhiên quay đầu, không thể tin nổi nói: “Đội trưởng, Thời Niên, sao hai người lại tới đây?”

Vừa nhìn thân hình liền phát hiện cậu ta gầy đi, hiện tại nhìn khuôn mặt lại càng rõ ràng, Lộ Tri Dao vốn là một khuôn mặt đầy đặn, giờ lại thon dài, trên mặt còn có tro bụi và miệng vết thương, nhìn giống như tiểu nam sinh bị người ta quần áo.

Thời Niên nhú mày, “Sao lại thế này? Không phải nói không dụng hình với cậu sao?”

Lộ Tri Dao sùng sốt, theo bản năng hơi cúi mặt, có chút không tự nhiên, “Không có dụng hình, nhưng mà làm gì có chuyện ngồi tù mà không bị đánh, mỗi lần cũng phải đánh hai lượt.”

Cái này cũng phải, đừng nói cậu ta, ngay cả Chu Hậu Chiêu bị giam lại thôi còn bị ăn đòn nữa là...

Nhưng cho dù biết vậy, trong lòng Thời Niên vẫn cảm thấy không thoải mái. Lộ Tri Dao là kiểu hài tử cật lực, nếu là trong tay cô, cô có thể đánh cậu ta cả trăm lần, nhưng đến lượt cậu ta bị đánh, đặc biệt kẻ này còn là bên đối địch, cô thật sự rất muốn tìm kẻ đã khi dễ cậu ta để tính sổ. Nhưng cô cũng không dễ lộ ra, theo tính cách của cậu ta, nếu tỏ vẻ đồng tình thương hại, chắc chắn cậu ta liền xù lông lên.

Thời Niên cố ý thanh thanh giọng nói: “Xem ra cần trao cờ thưởng cho Lưu công công, cảm ơn ông ta thay trời hành đạo, có thể lẫn lộn Lộ tiểu gia của chúng ta đến thế.”

Quả nhiên, Lộ Tri Dao thở hồng hộc trừng cô, nhưng cũng không có vẻ cảm thấy khó chịu lắm. Cậu ta nhìn sang Nhiếp Thành, trong mắt phát sáng, “Đội trưởng, mọi người tới cứu em à?”

Nhiếp Thành: “Không vội, hỏi cậu mấy vấn đề trước đã.”

“Hả?”

Nhiếp Thành nhìn cậu ta, đôi mắt đen nhánh, dường như ẩn ẩn tinh quang, “Hôm đó đụng phải Lưu Cần, cậu đã nói cái gì, làm hấn ta muốn chinh cậu như thế?”

Lộ Tri Dao sùng sốt: “Nghĩa là sao?”

Ánh mắt Nhiếp Thành bình tĩnh. Từ khi nghe tin Lộ Tri Dao bị bắt, vấn đề này luôn được anh xem trọng. Huynh gia Trương đệ nói, Lộ Tri Dao lúc đó chỉ giúp bọn hấn cầu tình, cũng không có nói gì mạo phạm Lưu Cần, nhưng hấn lại bỏ qua hai người, đi gây sự với Lộ Tri Dao. Đầu tiên là giam ở Thiên Lao, hiện tại chuyển tới Báo Phòng, giống như không chinh chết cậu ta thì không chịu bỏ qua.

Quá kì lạ. Kì lạ đến mức khiến người ta cảm thấy hoài nghi, từ lúc ban đầu ý định của Lưu Cần vốn không phải muốn gây khó dễ cho Trương gia huynh đệ, mà mục tiêu vốn là cậu ấy...

Nhiếp Thành hỏi: “Chuyến đi này, đã có sự tình gì đặc biệt phát sinh không, có chuyện gì làm cậu cảm thấy khó hiểu hay bất an sao?”

Lộ Tri Dao hiểu rõ ý của anh, hít một hơi. Tay bắt lấy thanh gươm, cậu ta hạ giọng nói: “Có, có. Kì thật lần này tới đây, rất nhiều lần em cảm thấy có người đang theo dõi, nhưng mà mỗi lần quay đầu lại tìm đều không tìm được, em còn nghĩ do mình suy nghĩ nhiều... Chẳng lẽ là người của Lưu Cần? Hấn sớm

biết chúng ta sẽ đối phó hần sao? Không thể nào!”

Thời Niên không nghĩ tới còn có chuyện này, nhấn chặt mày

Nhiếp Thành nhẹ giọng nói: “Quả nhiên!”

Thời Niên: “Anh đã sớm biết? Vậy anh cũng biết là ai theo dõi Lộ Tri Dao ư?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ suy đoán, hiện tại chứng minh, suy đoán này có khả năng đúng đến ba phần. Lần này đến cũng không phải không có thu hoạch.”

Thời Niên cùng Lộ Tri Dao nhìn nhau, Thời Niên thử hỏi: “Không thể nói cho chúng tôi biết sao?”

Nhiếp Thành nhìn cô, “Hiện tại không được, tôi cản trở về xin chỉ thị của lão gia tử, mới biết được có thể và cần thiết nói cho mọi người hay không.”

Cô biết ngay mà.

Thời Niên có chút bức mình, tác phong loại chuyện có vấn đề mà không chịu nói rõ như này của Nhiếp Thành thật khiến cô muốn đánh cho anh ta một trận. Rõ ràng mọi người đã cùng nhau vào sinh ra tử, anh lại cứ muốn giấu giếm giếm, thật là không chân thành chút nào!

Lộ Tri Dao dường như cũng đã quen với việc này, nói ngay: “Trước đừng nói đến việc này, nhanh lên nhanh lên, kế hoạch của mọi người ra sao? Cứu tôi ra ngoài như thế nào?”

Thời Niên trong lòng đang khó chịu, nên giận chó đánh mèo, lạnh lùng nói: “Chúng tôi không tính cứu cậu ra ngoài.”

Lộ Tri Dao ngẩn người, Nhiếp Thành gật đầu, “Ừm, đúng thế.”

Lộ Tri Dao kêu rên thảm thiết, “Không phải chứ, hai người tiến vào chỉ để hỏi như vậy thôi hả? Muốn quăng tôi lại để chạy trốn?!”

Thời Niên thấy thế, lại an ủi: “Cậu đừng quá thương tâm, lúc trước khi tôi bị Chu Hậu Chiêu nhốt lại, anh ta cũng chỉ tới nhìn tôi một cái liền đi. Mọi người giống nhau nha!”

Lộ Tri Dao nghe ba chữ “Chu Hậu Chiêu” liền sững sốt, không chờ hỏi ra câu, địa lao bỗng có tám người tiến vào. Đầu là ăn mặc kiểu hoạn quan, nhìn hai người lập tức nói: “Các người là người nào? Làm sao lại ở chỗ này?”

Người canh gác nói: “Vị nữ y này chính là người phụng mệnh tới xem bệnh cho con báo, bên cạnh là Cẩm Y Vệ đại nhân đưa nàng vào.”

“Nếu là xem bệnh cho con báo thì tới đây làm gì?”

Bọn họ đáng điệu hùng hổ, cũng may Thời Niên đã chuẩn bị sớm, trấn định nói: “Hồi công công, nô gia là nghe theo cấp trên phân phó, tới kiểm tra thân thể vị dũng sĩ luận võ cùng con báo. Ngài biết đấy, nếu vị này có bệnh gì không phát hiện kịp thời, tới khi luận võ liền bị con báo cắn chết ngay, Vạn Tuế Gia xem không được tận hứng, chỉ sợ sẽ trách tội xuống.”

Lý do này cũng rất hợp tình hợp lý, hoạn quan nói: “Vậy người kiểm tra xong chưa?”

“...Kiểm tra xong rồi.”

“Xong rồi thì nhanh đi đi, có bệnh cũng kệ thôi, không trị kịp đâu.” Hoạn quan trào phúng nói, “Vị dũng sĩ này không biết có sống nổi qua ngày mai hay không đấy.”

Thời Niên cả kinh, “Công công nói vậy nghĩa là sao?”

Hoạn quan nói: “Đại giá của Vạn Tuế Gia đã trở về Báo Phòng, Lưu công công phân phó, để chúng ta chuẩn bị cho tốt, có thể đêm nay sẽ phải luận võ.”

Chu Hậu Chiêu đã trở lại?!

Thời Niên khiếp sợ. Không chỉ Chu Hậu Chiêu trở lại, mà đêm nay có lẽ Lưu Cần cũng sẽ cho Lộ Tri Dao quyết đấu với báo? Đây cùng kế hoạch thật không giống nha!

Bọn hoạn quan xác nhận Lộ Tri Dao vẫn đang ở trong ngục liền xoay người rời đi, trước đó còn cảnh cáo Nhiếp Thành cùng Thời Niên không được ở lâu. Vừa nhìn thấy bóng bọn họ khuất sau bậc thang, Thời Niên liền nói: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Nhiếp Thành nhanh chóng quyết định, “Kế hoạch thay đổi, chúng ta cần mang Tiểu Lộ đi ngay.”

“Đúng là thế, nhưng mà nơi này thủ vệ nhiều như vậy, chúng ta chỉ có ba người, hơn nữa tôi căn bản không thể đánh nhau, đi như thế nào?”

Đây đúng là vấn đề. Dù cho không tính đến Thời Niên, con chồng trước này, chỉ có Nhiếp Thành cùng Lộ Tri Dao thôi cũng có thể một đường xông ra địa lao. Nhưng mà nếu ở đây xảy ra nổi loạn, cấm quân ở phụ cận sẽ lập tức vào đây, đến lúc đó dù cho có bản lĩnh thông thiên, sợ là cũng không thể thoát ra.

Thời Niên hồng mắt, sớm biết nếu cướp ngục, bọn họ sẽ chuẩn bị thêm nữa!

Lộ Tri Dao nhìn biểu tình của hai người, bỗng nhiên cười nói, “Được rồi, các người đi thôi.”

“Lộ Tri Dao...”

Tay Lộ Tri Dao ôm sau đầu, nhẹ nhàng nói: “Luru Cần tuy rằng nói vậy, nhưng không nhất định đêm nay sẽ quăng ta cho con báo. Hai người ra ngoài lên kế hoạch lần nữa, xem có biện pháp nào khác cứu tôi hay không, tôi sẽ nỗ lực ở đây chống đỡ. Nói thật, bản lĩnh của gia cũng không phải nói khoác, cho dù thật sự đánh nhau với báo, còn chưa biết ai thua ai thắng đâu...”

Biểu tình của nam hài vẫn ngạo mạn như vậy, đã trong tình huống này còn không quên khoác loác. Nhưng Thời Niên nhìn khuôn mặt tươi cười kia, lại cảm thấy đau lòng. Chẳng lẽ, bọn họ thật sự phải để cậu ta ở lại, chờ chết ở chỗ này sao...

Nhiếp Thành không lên tiếng, ở trong đầu nhanh chóng nghĩ kế sách. Hiện tại phá cửa xông vào, dẫn Lộ Tri Dao đào tẩu, thế thì sau đó còn có hơn mười phương thức xử lý khác, mỗi một cách thì có bao nhiêu khả năng sống sót...

Nghĩ đi nghĩ lại, anh không thể không thừa nhận, dù cho dùng cách nào thì nguy hiểm vẫn rất lớn.

Thời Niên bỗng nhiên nói: “Từ từ, hình như tôi có biện pháp, tôi nghĩ ra một cách!”

Thời Niên cùng Lộ Tri Dao cùng nhìn về phía cô. Nữ hài cố nén kích động, từ trong lòng lấy ra một vật, vuông vắn, dùng bạch ngọc chế thành, sờ vào cảm giác nhẵn mịn ấm áp. Là một con dấu, phía trên có bốn chữ - “Chu Thọ chi ấn”.

Thời Niên nói: “Đây là vào hôm cháy rừng ở Tầng Long Sơn, Chu Hậu Chiếu cho tôi. Lúc ấy hần muốn tôi dùng cái này đi đến quan phủ gần đó xin giúp đỡ, cho nên tôi nghĩ, con dấu này chắc hẳn rất quan trọng, có nó, chúng ta có thể giả truyền thánh dụ, đem Lộ Tri Dao mang đi nhỉ?”

Chu Hậu Chiếu đi xuống bậc thang.

Địa lao này vào ba năm trước hần đã từng tới, lúc ấy nhất thời hứng khởi, muốn nhìn cấu tạo nhà giam một chút, thiếu điều muốn người chuẩn bị phòng cho hần ở hai ngày. Tuy rằng cuối cùng không có vào ở, nhưng hần đối với nơi này hứng thú cũng không còn bao nhiêu. Nếu hôm nay Luru Cần không đột nhiên nhắc, chắc hần sẽ không bao giờ đến nơi này.

“Luru Cần, người nói vị dừng sĩ cùng A Hoa quyết đấu là nhốt tại đây?”

“A Hoa” là xưng hô thân thiết của Chu Hậu Chiếu với con báo ốm kia. Luru Cần nghe vậy cười nói: “Đúng vậy, nô tài sớm đã tìm xong, chỉ chờ Vạn Tuế Gia người trở về thôi. Kỳ thật, ngài không cần tự mình đến nhìn hần, nếu ngài sốt ruột, buổi tối liền có thể ngồi ở trên đầu tường xem kịch vui.”

“Ài, như vậy không được. Dù sao cũng phải cho gia làm dáng một chút, đến hỏi cho rõ ràng, xem vị dừng sĩ này còn có tâm nguyện gì, trong nhà còn mấy người, lại có bao nhiêu ruộng đất, để sau làm đồ ăn cho A Hoa, gia cũng phải chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả thật tốt.”

Luru Cần nghe giọng điệu của Chu Hậu Chiếu, tâm tình dường như không tệ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hần biết ngay chiều nay sẽ dùng được mà, bày ra cuộc luận võ với con báo, Vạn Tuế Gia sẽ không nghĩ tới cái áp trại phụ nhân gì kia của Tầng Long Trại nữa, mình cũng không sợ bị Tiền Ninh đoạt đi nổi bật.

Nghĩ như thế, hăng cang tích cực dẫn đường phía trước cho Chu Hậu Chiếu, “Vạn Tuế Gia, ở bên này, vị dừng sĩ kia là nhốt tại đây...”

Thanh âm của hần đột nhiên ngừng bật, ngạc nhiên nhìn chằm chằm phòng giam trống tuếch, giận dữ nói: “Người đâu?”

Cai ngục trông coi địa lao nhũn chân, quỳ trên mặt đất, run rẩy, “Người... bị giải đi rồi ạ... Người nọ có thủ dụ của Vạn Tuế Gia, nói là gia cùng Luru công công phân phó...”

“Hôn trưởng! Ta khi nào thì phân phó chuyện này! Đồ vô dụng, uống công ta còn phải người tới dận dò, vậy mà các người vẫn để người chạy mất.”

Luru Cần giận đến không thể kiềm chế, Chu Hậu Chiếu nhìn nhà tù trống trơn, lại thấy vui vẻ, “Không tôi không tôi, thế mà còn có thể từ địa lao của Báo Phòng chạy thoát ra ngoài. Luru công công, xem ra người không lừa gia, vị dừng sĩ người chọn, thật sự rất có bản lĩnh a.”

Biểu tình Luru Cần xấu hổ. Chu Hậu Chiếu đá đá tên coi ngục đang run rẩy, “Được rồi, nói cho gia nghe, người nọ làm sao chạy đi được? Nói cho dễ nghe, gia sẽ suy xét cho các người khỏi phải chết.”

Thủ vệ căng sợ, nghẹn vãi giấy, giống như chịu không nổi nói “Hoàng Thượng tha mạng! Là tiểu nhân hồ đồ! Nhìn đến con dấu thủ dụ của ngài, liền tưởng là ngài phân phó, nên phạm phải đại sai...”

Ồ, chuẩn bị cũng đầy đủ thật. Chu Hậu Chiếu lười biếng nói, “Là con dấu nào?”

“Chính là con dấu do chính ngài khắc, toàn bộ cung đều nhận biết, con dấu riêng của ngài, mặt trên khắc “Chu Thọ chi ấn”...”

Chu Hậu Chiếu tươi cười cứng lại.

Hắn quay đầu, nhìn tên coi ngục, gần từng chữ, “Ngươi nói, Chu Thọ chỉ ần?”

Tên coi ngục không biết xảy ra chuyện gì, sợ hãi dâng lên một tờ giấy, “Vâng ạ...”

Cả người Chu Hậu Chiêu cứng đờ nhận lấy, ánh mắt xẹt qua chữ viết, dừng ngay lại chỗ con dấu đỏ tươi. Đúng thật là ngọc tự hắn chọn, dùng một tháng ròng, mới khắc xong, giữ lại thành tư ần, hắn còn cố tình viết thiếu nét bút ở mặt trên. Đây là vật yêu thích của hắn, toàn bộ cung đình đều xem như thấy được con dấu thánh dụ này là một vinh dự, nhưng không lâu vào một buổi đêm nọ, hắn đã đem nó giao cho một người. Sau đó, không còn thấy được con dấu này nữa.

Hắn vốn nghĩ rằng, con dấu này cũng giống như người kia, đều bị chôn vùi trong biển lửa ở Tầng Long Sơn...

Nhưng bây giờ, ần đã trở về, thế... người kia đâu?

Lưu Cần bất an nhìn Chu Hậu Chiêu, muốn mở miệng, lại sợ nói sai bị giật chó đánh mèo. Đúng lúc lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, lại thấy quân vương đột nhiên ngừng đầu, giống như vừa từ trong mộng tỉnh lại, “Truyền lệnh xuống, phong tỏa toàn bộ đại môn! Từ giờ trở đi, không có lệnh của trẫm, một con ruồi cũng không được bay ra khỏi Bảo Phòng!”

Thời Niên, Nhiếp Thành cùng Lộ Tri Dao đang băng nhanh xuyên qua quảng trường trước cung điện, nghĩ đến vừa rồi thuận lợi ra địa lao như vậy, Thời Niên nhìn không được đắc ý, “Tôi đã nói mang theo tôi thế nào cũng có chỗ dùng, năng lực làm việc cũng không phải khoa trương nha! Bạn học Lộ Tri Dao, cậu thiếu tôi một lần a.”

Lộ Tri Dao không phục, “Trước đó tôi đã cứu cô nhiều lần như vậy, hiện tại xem như cô trả nợ thôi!”

Bước chân của cậu ta có chút lảo đảo, cũng vì bị giam lại nhiều ngày, ăn không ngon ngủ không tốt, hiện giờ vận động mới phát hiện không có bao nhiêu sức lực.

Nhiếp Thành nói: “Xe ngựa ở ngay phía trước, sau khi lên xe là tốt rồi.”

Lộ Tri Dao gật đầu. Mùa đông ở phương bắc trời thật nhanh tối, rõ ràng mới giờ Dậu (từ khoảng 5-7 giờ tối), thế mà trời đen như mực. Bất quá như vậy cũng tốt, bóng đêm vừa lúc che bớt thân ảnh của họ. Nghĩ tới cuộc sống bị giam cầm sắp phải kết thúc, trong lòng Lộ Tri Dao vui sướng đến mức muốn lập tức mở tiệc rượu chè chén!

Thời Niên nói: “Mau lên, chúng ta phải kịp trước giờ Dậu canh ba đi ra ngoài...”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe được tiếng ầm ầm, cả đội cấm quân đang giục ngựa chạy qua quảng trường, đầu lĩnh phía trước vừa múa cờ, vừa hô: “Thánh thượng có chỉ, đóng chặt cửa cung, không cho xuất nhập... Thánh thượng có chỉ, đóng chặt cửa cung, không cho xuất nhập...”

Thời Niên cả kinh dừng lại, trơ mắt nhìn một đoàn rối loạn phía trước, và đại môn đỏ son đang chậm rãi khép lại.

Cô ngạc nhiên nói: “Bị phát hiện sao? Nhanh như vậy à?”

Nhiếp Thành cũng chau mày, Lộ Tri Dao nói: “Tiêu rồi, họ đến đây rồi!”

Thời Niên lại cả kinh. Quả nhiên, đội binh mã kia hình như đã nhìn thấy bọn họ, hướng tới đây chạy đến. Thời Niên quay đầu nhìn về hai người, suy nghĩ một hồi, liền nói: “Các người mau trốn đi, ở ngoài đây để tôi ứng phó!”

Lộ Tri Dao: “Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, tôi chạy không nhanh, cậu lại đang không có sức, Nhiếp Thành không thể một mình mang theo cả hai! Cậu không thể bị phát hiện, Nhiếp Thành cũng không thể bị bắt, chỉ cần hai người có thể ra ngoài được, là có thể cứu tôi ra. Nhanh chạy đi!”

Lộ Tri Dao còn đang do dự, Nhiếp Thành đã bắt lấy cậu ta, nhìn vào mắt Thời Niên thật sâu, dặn dò: “Cẩn thận một chút.” Sau đó xoay người rời đi.

Thời Niên nhìn thân ảnh bọn họ biến mất trong bóng đêm, lúc này mới hít thật sâu. Quay người lại, đội cấm quân kia quả nhiên đã đi đến trước mặt, nam nhân dẫn đầu vẻ mặt nghi hoặc nói: “Như thế nào chỉ có một mình ngươi, người hồi nãy ở cùng ngươi đâu?”

Thời Niên giống như không có việc gì trả lời, “Nãy giờ chỉ có mình nô gia ở đây thôi, không biết đại nhân đang nói tới ai?”

Đầu lĩnh cấm quân càng thêm nghi ngờ, bất quá bóng đêm dày đặc, hắn nhìn cũng không rõ được, đành nói: “Vậy ngươi là người nào, tại sao ở đây?”

Thời Niên: “Nô gia phụng chỉ vào cung, hiện tại phụng chỉ xuất cung, cho nên mới ở đây.”

“Phụng chỉ, phụng chỉ của ai?”

Thời Niên lấy ra con dấu bạch ngọc, cầm trong lòng bàn tay, chậm rãi nói: “Ở Bảo Phòng này, đại nhân cảm thấy nô gia sẽ phụng chỉ của ai?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại cực kì khẩn trương. Vừa rồi ở địa lao, con dấu này rất hữu dụng, cũng là nguyên nhân cô dám ở lại đây

một mình. Chỉ là cô vẫn có chút lo lắng, con dấu này, có thể dùng với đầu lĩnh cấm quân được sao...

“Soạt” một tiếng, toàn bộ cấm quân đều xoay người xuống ngựa, cùng nhau quỳ xuống. Thôi Niên hoảng sợ, thủ lĩnh cấm quân quỳ một gối dưới đất, ôm quyền nói: “Không biết cô nương là...”

Thôi Niên nuốt một ngụm nước miếng, ra vẻ trấn định, “Ta là người phương nào không liên quan đến đại nhân. Hiện tại có thể để ta đi sao?”

Thủ lĩnh nhíu mày. Hắn cũng vừa nhận được thánh dụ, điều tra người khả nghi ở trong cung. Nhưng cuối cùng nguyên nhân điều tra là gì hắn cũng không rõ. Nữ tử này đã có tư án của Vạn Tuế Gia, hẳn là không có hiềm nghi gì... Tuy rằng thân phận của nàng không rõ, nhưng Báo Phòng chính là như vậy, Chu Hậu Chiêu thường xuyên nhìn trúng nữ tử ở dân gian rồi đem trở về, đợi khi hết mới mẽ liền đưa đi, mọi người thấy nhiều rồi cũng quen. Vị này, chẳng lẽ là tân sủng của ngài?

Hắn cuối cùng hạ quyết định, “Ti chức đắc tội, thỉnh cô nương tự nhiên.”

Đội cấm quân đứng dậy, lại “soạt” một tiếng, mọi người đồng thời đều lui sang hai bên, nhường ra một đường đi. Thôi Niên bị bộ dáng chỉnh tề của bọn họ làm cho kinh sợ, nhìn đến những quân nhân cao lớn uy vũ đều mang dáng vẻ cúi đầu nghe lệnh, bỗng nhiên trong lòng sinh ra một cỗ đắc ý.

WOW, hôm nay thật là nổi bật quá đi! Không ngờ con dấu mà Chu Hậu Chiêu cho cô lại lợi hại như vậy, thật là thích quá đi!

Cô ngẩng cao đầu, như một con hồ ly kiều ngạo, vênh váo tự đắc xuyên qua hàng dài cấm quân, giống như hai hàng người trở thành tường bảo vệ.

Trong đầu cô đã có kế hoạch, trước tiên thoát ra những người này, sau đó hợp mặt cùng bọn Nhiếp Thành. Tuy rằng cửa cung đã đóng, nhưng có con dấu này, chắc chắn bọn họ vẫn thoát ra được.

Sau đó cô liền chuồn đi, không cần lo bị Chu Hậu Chiêu bắt lại...

Mang theo ý tưởng như vậy, cô cười xoay người, lại thêm một giây, tươi cười trở nên cứng ngắt.

Phía trước có một đám người không biết xuất hiện từ khi nào, nam nhân ở giữa mang y phục vàng sáng, kim quan trên đầu, lẳng lặng đứng ở nơi đó. Phía sau hắn là hoạn quan cùng Cẩm Y Vệ, mọi người vây quanh hắn, nhìn hắn như một thiên thần ở nơi cao không thể với.

Sắc mặt nam nhân vẫn tái nhợt như vậy, không, hình như so với trước kia còn tái hơn một chút. Màn đêm đã buông xuống, hắn nhíu mày lại, hai mắt mở to, cứ như vậy ngơ ngẩn nhìn cô.

Cặp mắt đen kia có khiếp sợ, có chút không dám tin, còn có, kinh hãi không thể che giấu.

Tác giả có lời muốn nói:

Thôi Niên: Surprise!!! Kinh hi không!!! Bất ngờ không!!!

Xác chết vùng dậy Triệt Triệt: Cái này lời kịch làm sao quen thuộc vậy.....

Hôm nay chương này có thể nói là rất rất dài, mọi người đều chờ mong xác chết vùng dậy! Rốt cuộc cũng có!!! Ta có phải hay không rất tuyệt!!!

*Sau đó vẫn là ngẫu nhiên chọn 50 cá nhân đưa 20 điểm ** tệ bao lì xì đi, bởi vì Tân Giang quy củ, nếu chỉ là vì muốn bao lì xì, có thể không chấm điểm ~*

Cuối cùng cầu được lưu giữ, bộ truyện này thế nhưng còn không có cầu mọi người lưu giữ qua, ta chán kinh rồi! Bên A Sanh sắp lưu giữ được một vạn, nghe nói ở Tân Giang, được một vạn là một cái cột mốc lịch sử 【ta cũng không hiểu vì sao là cột mốc lịch sử】, bất quá vẫn là rất muốn đầy một vạn nha! Hy vọng mọi người tiến vào chuyên mục của A Sanh, lưu giữ lại truyện, về sau ta viết văn đều sẽ có nhắc nhở ~

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Quý Phi

Cấm quân chấn kinh, nhao nhao quỳ xuống hành lễ. Thôi Niên đứng bất động tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng, nam nhân kia đã nhanh chóng tiến lên, đem cô ôm vào trong ngực.

Gương mặt chạm vào lớp vải mát lạnh, Thôi Niên theo bản năng muốn giãy giụa, lại nghe giọng hắn run run nói: “Tiểu mỹ nhân, là nàng thật sao?”

Động tác của cô cứng lại.

Ngữ khí của nam nhân vui sướng như thế, mang theo một chút thiên chân trẻ con, “Ta còn nghĩ ta đang nằm mơ... Là nàng thật sao? Nàng không chết? Hay là, nàng từ địa phủ... trở về thăm ta?”

Nói xong câu cuối cùng, có chút khần trương, giống như đang sợ hãi điều gì.

Lòng Thời Niên trở nên mềm mại, “Là ta, ta không có chết...”

Lời còn chưa nói xong, hần đột nhiên buông tay, cúi đầu, nhìn cô không chớp mắt. Trong bóng đêm, liếc mắt một cái cũng nhìn được bộ dáng quen thuộc của nữ hài, kỳ thật bọn họ cũng không ở chung được bao lâu, sau cái đêm hóa lớn ở Tầng Long Sơn đó, khuôn mặt này dường như đã khắc vào lòng hần, dù làm cách nào cũng không thể quên được.

Hần từng cho rằng chết đi... Từng cho rằng ở trong lửa lớn đã hóa thành tro tàn...

Nhưng giờ phút này, nàng đang sống sờ sờ xuất hiện ngay trước mặt hần.

Thời Niên bị nhìn đến nhảy dựng, lập lại nói: “Thật đó, ta không lừa người, ta đã trở về...”

Hần bỗng nhiên hoan hô một tiếng, một tay chặn lấy cô bé lên. Thời Niên sợ tới mức la lên, đôi tay ôm chặt cổ hần, hần lại ha ha cười, ôm cô xoay vòng vòng, xoay xong cũng không buông ra, hôn thật mạnh lên trán cô, “Đúng vậy, nàng đã trở lại. Ta rất vui.”

Thời Niên ở trong ngực hần, tim như nổi trống. Những người này đều có tật xấu gì thế! Lưu Triệt ôm cô xoay vòng vòng thì thôi, Chu Hậu Chiêu cũng như thế! Hoàng Đế các người đang lưu hành một này hả!?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt của hần, hai mắt sáng rực, khoe miệng giương lên, vẻ mặt vui sướng chân thành như vậy, khiến cô cũng cười theo.

“Vi thần chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng phu nhân!” Tiền Ninh bỗng nhiên quỳ một gối xuống, lớn tiếng nói, “Gia cùng phu nhân gặp lại nhau, thật là chuyện vui mừng, xem ra lão thiên cũng biết hai người chưa hết duyên phận, nên mới an bài lần gặp gỡ này! Quả nhiên là ý trời a Hoàng Thượng!”

“Nói rất đúng!” Chu Hậu Chiêu nói, “Tiền Ninh, người đứng là càng ngày càng khéo nói, gia sẽ thưởng lớn!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Chu Hậu Chiêu rút cuộc buông Thời Niên ra, lại vẫn cầm lấy tay cô, thỉnh thoảng sờ sờ một chút ngón tay, đôi mắt vẫn cứ nhìn mặt của cô, giống như vĩnh viễn đều xem không đủ. Thời Niên tuy rằng có chút không được tự nhiên, nhưng trong lòng thầm nghĩ, chính mình chết đi sống lại, Chu Hậu Chiêu hình như cũng rất vui vẻ. Nếu hần vẫn giữ nguyên tâm tình như thế này, tạm thời không nghĩ đến điều khác, có lẽ, Nhiếp Thành cùng Lộ Tri Dao có thể nhân cơ hội này chạy thoát...

“Vạn Tuế Gia, vị này chính là áp trại phu nhân của ngài?” Một thanh âm có chút mềm nhẹ vang lên, Thời Niên quay đầu, nhìn đến một lão hoạn quan da mặt trắng nõn.

Lòng cô nhảy dựng. Có thể đi theo bên cạnh Chu Hậu Chiêu, lại ăn mặc thế này, tuổi tác như thế này, hay là vị trong truyền thuyết... Lưu Cẩn?

“Đúng vậy, đây là áp trại phu nhân gia tự mình cướp về, Lưu công công còn chưa thấy qua nhỉ? Thế nào, có phải rất xứng đôi với gia?”

“Phu nhân như hoa như ngọc, đương nhiên xứng đôi với gia” Lưu Cẩn cười nói, “Chỉ là nô sai vốn tưởng cả đời này không thể thấy được ngọc diện của phu nhân, vậy mà phu nhân đột nhiên xuất hiện trong Báo Phòng...”

Chu Hậu Chiêu sừng sốt, “Đúng rồi, làm sao nàng lại tới đây? Tôi tìm ta sao?”

Hần bỗng nhiên nhớ tới, khi ở Tầng Long Sơn, nàng từng nói qua muốn làm lão bà Hoàng Đế, muốn làm nương nương. Hay là, nàng đã biết thân phận của hần cho nên chủ động tìm tới?

Khi nghĩ đến điều này, cảm giác đầu tiên của Chu Hậu Chiêu không phải là phiền chán, mà là may mắn. Chưa bao giờ hần cảm thấy làm Hoàng Đế có gì tốt, cũng chịu đựng đủ những kẻ vì thân phận Hoàng Đế này mà tiếp cận hần. Nàng thích làm nương nương, trùng hợp thật, hần có khả năng cho nàng làm nương nương.

Tiền Ninh nói đúng. Bọn họ đúng là duyên phận do trời cao sắp đặt.

Hần chờ mong nhìn về hướng Thời Niên, biểu tình nữ hài lại có chút chần chờ, giống như không biết phải trả lời như thế nào. Hần bỗng sừng sốt, rồi như từ trên mây tỉnh lại, đầu óc thanh tỉnh một chút, mới phát hiện những điều này giờ mà hần đã xem nhẹ.

Không, nàng không phải đến tìm hần, thời điểm gặp phải, nàng rõ ràng đang muốn đào tẩu. Cai ngục nói, những người kia dùng tư ẩn của hần giải thoát tên tù phạm, mà tư ẩn đó lại đang ở trong tay nàng...

Nàng tới để cứu người...

Thời Niên nhìn thấy biểu tình của nam nhân bình tĩnh trở lại, trong lòng vang lên chuông cảnh báo, Lưu Cẩm thì đắc ý. Tuy rằng không biết nữ nhân này từ nơi nào nhảy ra, nhưng phản ứng của Tiền Ninh làm hắn khẩn trương, bọn họ đang đầu tới hồi căng thẳng, nếu lúc này hắn lại có một sủng phi làm trợ lực, mình liền không có phần thắng!

Cũng may, lần này Tiền Ninh đặt cược sai người rồi, nữ nhân này toàn bộ đều rất đáng ngờ, chỉ cần Vạn Tuế Gia hiểu điều này, chắc chắn sẽ không muốn giữ lại nàng...

Nghĩ như vậy, hắn lại đổ thêm dầu vào lửa, “May mắn là Vạn Tuế Gia để lại tư án kia cho phu nhân, nếu không làm sao biết phu nhân tới đây, có khi còn bỏ lỡ cơ hội gặp mặt nữa!”

Hừ mụ nội người tên thái giám chết bầm cứ giờ trò thọc gậy bánh xe này!

Thời Niên vừa gấp lại vừa tức, lúc này mới nhận thức được tình cảnh của mình có bao nhiêu nguy hiểm. Cô giả truyền thánh dụ, mang đi phạm nhân chạy thoát, việc này nghĩ chút liền hiểu, Chu Hậu Chiêu khẳng định cũng đoán ra đồng lõa của cô còn đang ở trong Bảo Phòng. Nếu hắn hạ lệnh khóa cung, lục soát toàn bộ, Nhiếp Thành cùng Lộ Tri Dao sớm muộn gì cũng bị bắt lại...

“A.” Chu Hậu Chiêu bỗng nhiên cười khế.

Thời Niên kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy thần sắc của Chu Hậu Chiêu nhàn nhạt, phân phó nói: “Tiền Ninh, truyền chỉ, giải trừ lệnh cấm, bảo bọn họ không cần lục soát nữa. Mặt khác, tối nay mở cửa cung cho đến giờ Tý, chỉ cần có lệnh bài là có thể ra vào cung. Đi đi.”

“Hoàng Thượng?!” Lưu Cẩm cả kinh nói.

Tâm Tiền Ninh cũng nhảy dựng. Mệnh lệnh này thật sự rất khác thường, đừng nói hôm nay trong cung xác thực có người khả nghi trà trộn, dù là ngày thường, cửa cung cũng không mở trễ đến như thế. Định nói ra nghi hoặc, lại nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Đế, hắn bỗng hiểu ra, lớn tiếng nói: “Tuân lệnh, thần lập tức đi làm!”

Tiền Ninh dẫn cả đám người cuộn cuộn rời đi, Chu Hậu Chiêu vừa quay đầu thấy Thời Niên đang choáng váng, vẻ mặt giống như vẫn chưa kịp phản ứng lại. Biểu tình này khiến hắn hài lòng, cúi người, xoa mặt nàng, cười tủm tỉm nói: “Có đói bụng không? Giờ này nên dùng bữa tối rồi, chúng ta dùng đứng hứng gió nữa, ta mời nàng ăn ngon.”

Lần ở Hán triều trước đó, mặc dù Thời Niên cũng từng ở Hoàng Cung, nhưng khi đó sản xuất không phát triển lắm, tính tình Lưu Triệt cũng không phải quá xa hoa, cơ hội Thời Niên được mở rộng tầm mắt cũng có hạn. Mà lần này, cô mới chân chính kiến thức được cái gì gọi là phú quý thiên gia.

Bên ngoài trời giá rét, trong tầm điện lại ấm áp như mùa xuân, cung điện vàng ngọc, rường cột nguy nga, cung nhân ăn mặc váy áo hoa lệ, tóc búi trĩ xuống, ngọc bội lay động, đi lại như một làn gió thơm phả vào mặt. Trên bàn dài đầy những món ngon trân quý, đủ loại sắc màu, đựng trong chén đĩa vàng ngọc, nhìn đến hoa cả mắt.

Nhưng Thời Niên nhìn hết thấy, cũng không có ăn uống.

“Như thế nào không ăn?” Chu Hậu Chiêu hỏi.

Nam nhân mặc một thân long bào minh hoàng, bởi vì ở trong điện, hắn cời kim quan xuống, lấy khăn vấn tóc, giống như đang ở nhà. Nhìn hắn xa lạ như vậy, cùng với người tác phong kiêu ngạo tùy ý ở Tầng Long Trại kia, dường như là hai người khác nhau. Mà cái cung điện hoa lệ này cùng bộ quần áo thêu kim long ngũ trảo cũng như đang nhắc nhở Thời Niên, chính mình đang đối diện với thiên tử Đại Minh.

Nhận thức này khiến cô trở nên cảnh giác. Ý chỉ mà hắn truyền xuống kia đã chứng minh hắn đều đoán được tất cả, thế thì tại sao lại mở cửa cung? Bọn họ tự tiện xông vào cung, giả truyền thánh chỉ, cướp đi phạm nhân. Ba cái tội lớn này chẳng lẽ hắn không để bụng một chút nào sao?

Hay là nói, sau đó hắn còn có âm mưu khác... Luận võ công: Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong? 0.3M views Entertainment Trong đầu cô suy nghĩ loạn chuyển, đã tính toán xong, định mở miệng, Chu Hậu Chiêu lại bật cười, “Đang nghĩ làm thế nào để lừa gạt gia?”

“Hoàng Thượng...”

Chu Hậu Chiêu chống cằm, giống như có chút bất đắc dĩ, “Nàng thật sự không cần phải nghĩ nhiều như vậy, gia mở cửa cung, thì chính là mở cửa cung. Đã qua một canh giờ rồi, bọn họ nếu không phải kẻ vô dụng, khẳng định đã có biện pháp ra ngoài.”

Thời Niên lúc này thật sự không biết nói gì, sau một lúc lâu mới nghẹn ra một câu, “Hoàng Thượng, ta không rõ...”

Chu Hậu Chiêu nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt nữ hài mê man, phảng phất như thật sự rất khó hiểu. Kỳ thật trong lòng hắn cũng đang khó hiểu. Hắn không kinh ngạc việc nàng biết được thân phận của hắn, tin tức Hoàng Thượng ở Tầng Long Sơn diệt phi có thể nói cả thiên hạ đều biết, nàng lại còn có cái tư án kia, đoán ra hắn là ai cũng không phải việc khó. Nhưng chính vì điều này hắn mới cảm thấy không rõ, nàng rõ ràng biết hắn là đương kim thiên tử, vì sao lại không tới tìm hắn? Thật vất vả đến đây, lại nghĩ cách thoát ra?

Nữ nhân trên đời này, bất luận mang tâm tư gì, sau khi biết được thân phận của hắn, chẳng phải đều sẽ nhào vào sao? Vẫn là, nàng không biết hắn có thể cho nàng những gì?

Nghĩ như vậy, Chu Hậu Chiêu cảm tay cô, nghiêm túc nói: “Còn không phải chỉ là một tên phạm nhân sao, nàng muốn cứu hắn ra, thì gia liền thả hắn đi. Nàng là áp trại phu nhân của gia, cũng là nữ chủ nhân của Báo Phòng này. Nàng muốn bắt ai hay thả ai đều do nàng định đoạt.”

Nữ chủ nhân Báo Phòng...

Biểu tình Thôi Niên biến đổi, khẩn trương nhìn Chu Hậu Chiêu. Không phải chứ, một lần trước ở Tàng Long Sơn đã giam giữ cô, giờ còn muốn lưu cô lại?

Chẳng lẽ cô lại lần nữa làm hoàng phi?

Chu Hậu Chiêu nhìn thấy bữa tối gần như chưa hề đụng qua, “À, ta nhớ ra rồi, khó trách nàng không muốn ăn. Nàng đã nói trù nghệ của mình bất phạm, có thể làm ra đồ ăn người khác không làm được, tay nghề ngự trù của gia, chắc nàng cũng chường mất đi?”

“Hoàng Thượng...”

“Khi nào lại làm mì cho ta đi.” Chu Hậu Chiêu mỉm cười nói, “Trước đó nghĩ nàng không còn nữa, lòng ta vẫn thấy tiếc lắm, cho rằng cả đời này đều không thể ăn được món mì ngon như vậy...”

Thôi Niên bỗng nhiên đứng lên, cứng rắn nói: “Hoàng Thượng, ta không thể làm mì cho ngài.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lúc trước ngài đã đáp ứng sẽ đưa ta về Kinh Sư, nhưng cuối cùng không làm được, cho nên ta cũng sẽ không làm mì cho ngài đâu.”

“Nhưng nàng đã trở về rồi còn gì.”

“Là ta tự mình trở về! Không tính!”

Cô căn bản đang muốn chơi xấu, dù cho Hoàng Đế đối với nữ nhân cũng khá nhẫn nại, nhưng nói chuyện kiểu này cũng khiến những người bên cạnh bị dọa sợ không nhẹ. Dù sao trong lòng Thôi Niên đã quyết định rồi, cô nhất định không đáp ứng hắn, nếu không sẽ lại giẫm vào vết xe đổ Lưu Triệt!

Chu Hậu Chiêu trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên cười nói, “Nàng muốn cùng ta tính toán há, ta cũng có chuyện cần tính sổ với nàng đây.”

“Tính... tính sổ gì?” Chẳng lẽ là chuyện hôm nay?

“Nàng rõ ràng không chết, tại sao lại gạt ta?”

Ánh nến lay lắt, Chu Hậu Chiêu nhìn cô chăm chú, nói: “Nàng biết không, sau trận hỏa hoạn ở Tàng Long Sơn, ta mang theo người lên núi lục soát suốt năm ngày để tìm nàng.”

Tim Thôi Niên ngừng đập, không lên tiếng.

Cô đương nhiên biết. Khi họ còn đang lục soát ở Tàng Long Sơn, cô đang lẩn tránh ở Chân Định Phủ, cũng nghe nói việc Hoàng Đế tự mình dẫn người lên núi tìm kiếm. Lúc ấy cô còn lo lắng, sau khi xảy ra hỏa hoạn, tình hình trên núi vẫn còn chưa rõ, lỡ hắn có gặp nguy hiểm gì thì phiền toái.

“Đáng tiếc, ta tìm lâu như vậy, lại cũng không tìm được gì. Bọn họ nói nàng đã chết, ta cũng cảm thất như vậy, ngay cả hài cốt cũng không tìm được... Lòng ta rất khô sở, cho nên liền đem toàn bộ sơn phi giết sạch, một tên cũng không tha. Nhưng cho dù có giết hết bọn họ, lòng ta vẫn không thoải mái, làm gì cũng thấy vô nghĩa, luôn nghĩ, nếu lại có thể nhìn thấy nàng một lần thì tốt rồi.

Chiều nay, khi nhìn thấy tư án kia ở địa lao, nàng có biết ta vui vẻ đến dường nào không? Tiểu mỹ nhân, ta mặc kệ nàng vì điều gì mà đến, gia thích nàng, sẽ không để bụng đến những cái đó. Nàng phạm tội khi quân, giả mạo thánh dụ, tội gì ta cũng đều có thể khoan thứ, chỉ cần, nàng chịu ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Hắn nói đến đây, liền đứng dậy đi đến bên cạnh cô, néo néo cằm, “Không phải nàng muốn làm nương nương sao? Muốn ở nhà lớn, mặc hoa phục, ăn sung mặc sướng, hiện tại đều được. Hôm khác gia sẽ mang nàng trở về Từ Cẩm Thành, phong nàng làm Quý Phi, nàng muốn ở đâu, làm gì, gia đều sẽ bên cạnh nàng...”

Thôi Niên ngơ ngẩn nhìn hắn.

Nam nhân trước mặt này, là người tôn quý nhất Đại Minh, tọa ửng thiên hạ, tùy hứng làm bậy, muốn gì thì có nấy. Giống như hiện tại, hắn vừa dọa vừa dỗ cô, thủ đoạn đan xen, ngay cả vị trí Quý Phi, cũng nói nhẹ nhàng như là hứa sẽ mua một món đồ chơi cho cô vậy.

Nhưng tất cả những điều này, đều là vì muốn giữ lại một nữ nhân không rõ lai lịch.

Chu Hậu Chiêu nhìn biểu tình của cô, cho rằng cô động tâm, trong lòng thả lỏng. Hắn lại nghĩ đến lời Lưu Cẩm nói, nếu không phải chính mình đúng lúc bắt được nàng, có phải bây giờ nàng đã bỏ chạy mất, một câu nói cũng không gửi gắm lại?

Còn may, nàng đồng ý ở lại.

Nghĩ như thế, tâm tình hấn kích động, giờ tay ôm eo cô. Nữ hài hoảng loạn ngẩng đầu, biểu tình kia ở trong mắt hấn thật vô cùng đáng yêu, hấn hạ lông mày, cọ nhẹ mũi của cô, kêu: “Thời Niên...”

Đây là lần đầu tiên hấn kêu tên nàng. Kỳ thật nàng đã sớm nói tên mình cho hấn, nhưng hấn lại chưa từng kêu, cứ luôn miệng nghịch ngợm gọi tiểu mỹ nhân. Nhưng giờ phút này, hấn lại bỗng nhiên muốn gọi tên nàng

Hấn cảm thấy tên này rất êm tai, thực hợp với nàng.

Cung nhân toàn điện đều né tránh cúi đầu, hấn cứ ôm cô vào ngực như vậy, thấp giọng nói: “Thời Niên, Thời Quý Phi nương nương...”

Giống như đang trôi nổi gọi cái danh xưng này, hấn cúi đầu định hôn môi cô, nữ hài lại dường như nghe tiếng kêu này mà bừng tỉnh, nhanh chóng nói: “Ta đã có chồng!”

Động tác của hấn cứng đờ, “Cái gì?”

Sắc mặt của cô hơi trắng, lại dứt khoát nhìn thẳng vào hấn, lặp lại nói: “Ta không trở lại tìm người bởi vì ta đã sớm gả chồng. Cho nên, Hoàng Thượng, ta không thể làm Quý Phi nương nương của ngài.”

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay thật là mệt chết, một chương này đại khái viết tận 8 tiếng đồng hồ, 7 giờ viết xong, lại thêm một giờ sửa chữa【mặt xám như tro tàn

Có phải hay không bị tiêu đề của ta lừa? Cho rằng Thời Niên làm Quý Phi? Thật ra, là người không muốn làm Quý Phi, muốn làm là có thể thôi!

Cảm tạ nhóm thổ hào bá vương phiếu, thật lâu không có cảm tạ a a a! Ta phân vài lần dân ha! Yêu mọi người!!!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Giam Cầm

Trong điện đều trở nên yên lặng.

Một hồi lâu mới nghe tiếng của Chu Hậu Chiêu nói: “Gả chồng?”

Thanh âm của hấn rất nhẹ, lại dường như nặng tựa vạn cân, vào tai Thời Niên khiến tim cô cũng run rẩy, còn có chút hồi hận. Nhưng đây là biện pháp duy nhất cô có thể nghĩ đến. Tại cái thời đại xã hội phong kiến này, hoàng quyền là trên hết, muốn cự tuyệt Hoàng Đế, trừ việc nói mình là hoa đã có chủ thì cô còn biết làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ nói thẳng là Hoàng Thượng, ta không có hứng thú với người sao? Cô sợ hấn sẽ bạo phát a!

Cô cúi đầu không dám nhìn hấn, nhưng cảm lại bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lên, quân vương mặt không chút biểu tình nói: “Gả cho ai?”

“Ta...”

Hấn nhìn chằm chằm cô hồi lâu, bỗng nhiên cong môi nói, “Không sao, mặc kệ nàng đã gả cho ai, hãy rời khỏi hấn.”

“Hoàng Thượng!”

“Trẫm là Hoàng Đế, nữ nhân mà trẫm muốn, không có chuyện không chiếm được.”

Đây là lần đầu tiên hấn xưng trẫm ở trước mặt cô.

Toàn bộ cung nhân trong điện đều thi nhau quỳ xuống, im phăng phắc như ve sầu mùa đông. Nam nhân giống như bị khơi dậy sự tàn nhẫn, trên mặt hiện rõ ràng ý muốn xâm lược cùng chinh phục, giống như thề không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua!

Trái tim của Thời Niên đập rối loạn.

Tình huống bây giờ là thế nào vậy trời? Không phải khi nghe cô nói đã có chồng thì hấn nên từ bỏ sao? Cho dù hấn không sợ quần thần phê bình đi nữa nhưng cô nhân không phải đều thích hoàng hoa khuê nữ sao?

Bỗng nhiên trong đầu chợt nghĩ, cô nhớ tới, Chu Hậu Chiêu trong lịch sử là kẻ từng ép cưới vợ người ta, mẹ ơi! Ngay cả thai phụ còn bị hấn ép tiến cung nữa kia!

Mẹ nó! Tính sai tính cách của tên tổ tông này rồi!

Chu Hậu Chiêu cho rằng đã dọa cô sợ, liền nhẹ giọng, “Nàng đừng sợ, mặc kệ người nàng gả là quan to quyền quý, hay là phú thương nhà giàu, trăm đều có thể bãi hôn cho nàng. Nàng là nữ nhân của trăm, có thể hưởng vinh hoa phú quý mãi không hết, cũng sẽ không có ai dám phê bình sau lưng nàng...”

Hắn muốn ôm cô lần nữa, nhưng Thời Niên đã tránh né. Tay của hắn dừng ở giữa không trung, cô thấp giọng nói: “Nhưng mà, ta rất yêu trượng phu của ta, ta không muốn phản bội hắn...”

Chu Hậu Chiêu nắm chặt nắm tay, xoay người cảm tức nhìn cô. Vẻ mặt của hắn dường như trở nên hung tợn. Đây không phải lần đầu tiên hắn coi trọng phụ nữ đã có chồng, rõ ràng đối với người khác, hắn chẳng thêm để ý, thậm chí còn cảm thấy thù vị, nhưng khi nghe nàng nói về trượng phu của mình, nghĩ đến đã có nam nhân sở hữu nàng, hiện tại nàng còn nhớ thương người kia như vậy, trong lòng hắn liền cảm thấy lửa giận trong ngực đang hùng hực cháy...

Hắn bỗng nhiên cứ bế ngang cô lên, hướng vào bên trong nội điện. Thời Niên thất sắc, nhìn từ xa thấy giường lớn ở bên trong, da đầu căng chặt, ra sức giả vờ, “Người muốn làm gì? Buông ta ra!”

Chu Hậu Chiêu quả nhiên không hổ là người có thể làm đầu lĩnh của đám sơn tặc, mặc kệ cô tay nắm chân đá thế nào, cánh tay hắn vẫn như gọng sắt, không hề dao động dù chỉ một chút. Thời Niên rốt cuộc hoảng sợ, luống cuống hô, “Hoàng Thượng, ta đã cứu mạng ngài, ngài đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao?!”

“Đúng vậy, nàng đã cứu mạng trăm, cho nên trăm cảm kích nàng. Những nữ nhân trong cung kia mong được trăm sủng hạnh còn không có phần, đây là phúc khí của nàng...”

Mất thấy cách nội điện ngày càng gần, lòng Thời Niên càng run rẩy, bắt gặp một thứ liền đập lên người hắn, không ngờ lại bị bắt lấy. Thời Niên nhân cơ hội nhảy xuống đất, Chu Hậu Chiêu vừa giơ tay lên liền thấy là cái gậy đen quen thuộc kia.

Ánh mắt hắn ngưng trọng

Khi bị giam giữ, nàng từng dùng cây gậy này để đối phó địch nhân. Khi đó bọn họ kẻ vai nhau chiến đấu. Nhưng hiện tại, nàng lại chìa nó về phía hắn.

Hốc mắt Thời Niên đỏ ửng, nén khóc nói: “Hoàng Thượng, ta là phụ nữ đã có chồng, thỉnh ngài tự trọng!”

Lòng hắn lại mềm, thở dài, “Tiểu mỹ nhân, nàng cần gì làm vậy? Nàng không muốn phản bội trượng phu của mình, thế còn hắn? Hắn có biết tâm ý của nàng sao? Nếu hắn quan tâm đến ý nàng, sẽ không đặt nàng ở trong tình trạng nguy hiểm hết lần này đến lần khác!”

Thời Niên không biết trả lời như thế nào. Vì cái gì mà cô cứ ở trong hiểm cảnh như vậy, bởi vì cô căn bản làm quái gì có chồng, chỉ có một tên đội trưởng suốt ngày chỉ biết hù dọa cô!

Hai người đang giằng co với nhau, Tiền Ninh bỗng nhiên tiến vào, đến bên cạnh hắn nói: “Hoàng Thượng...”

Chu Hậu Chiêu vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng Tiền Ninh là kẻ không phải không hiểu tình huống, vào thời điểm này còn tiến vào bả m bảo, chắc hẳn là có chuyện quan trọng.

Hắn nhún vai nói: “Có chuyện gì?”

“Lý tướng quân phái người tới bẩm báo, vừa rồi ở gần Tây Môn, bắt được một tên thích khách...”

Thích khách? Chu Hậu Chiêu sững sờ, bỗng nhiên tỉnh táo hỏi: “Là kẻ đi cùng nàng?”

“Vâng ạ...”

Thời Niên ngây người. Sao lại như thế, Chu Hậu Chiêu không phải đã nói, bọn họ chắc chắn đã chạy thoát sao? Chẳng lẽ hắn lừa cô?

Chu Hậu Chiêu hỏi: “Là tên Cẩm Y Vệ họ Lộ, hay là người khác?”

“Không phải Lộ Tri Dao, là một nam nhân khác lớn tuổi hơn ạ. Hơn nữa theo như lời của Lý tướng quân, hắn không phải bị phát hiện, ngược lại giống như... tự mình đưa tới cửa.”

Đầu óc Thời Niên bắt đầu lộn xộn. Nghe tới Lộ Tri Dao chạy thoát nhưng Nhiếp Thành lại không rời đi, còn chủ động tới chỗ cấm quân chui đầu vào lưới. Anh ta muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cứu cô?

Nữ hài cau mày, giống như đang rất lo lắng. Chu Hậu Chiêu thấy biểu tình của nàng như vậy, trong lòng đột nhiên suy đoán, nàng nói nàng đã có trượng phu, chẳng lẽ...

Hắn chậm rãi nói: “Nam nhân kia, cùng với nàng là...”

Thời Niên thoáng nhìn hắn, biểu tình khó hiểu, rơi vào trong mắt Chu Hậu Chiêu lại giống như đang thừa nhận. Nắm tay hắn siết chặt, cười lạnh gât đầu, “Tốt, thật sự rất tốt. Xem ra là trách lầm hắn. Hắn vẫn rất xem trọng thể diện của mình, cho nên đường sống không đi, lại muốn trở về chịu chết!”

Thời Niên kinh hãi, “Hoàng Thượng, không phải...”

“Mấy người các người, dẫn nàng đi, canh chừng cẩn thận!” Chu Hậu Chiêu cắt ngang lời cô, lạnh lùng nói, “Hầu hạ nàng thật tốt, thiếu một sợi lông nào, trảm tội toàn bộ các người!”

Thời Niên lại bị giam lỏng.

Nói đúng ra là lần đầu tiên bị giam lỏng. Ở Tàng Long Sơn, tuy Chu Hậu Chiêu cũng rất chăm sóc cô, nhưng vào thời điểm đó, đãi ngộ thật sự đúng nghĩa cầm tù, còn lại này là tấm điện hoa lệ, giường cao gối mềm, ẩm thực cũng toàn là những món trân quý, không có chỗ nào là không thoải mái. Thậm chí hắn còn phái bốn cung nữ tới hầu hạ nàng, cho dù Thời Niên thật sự làm lão bà của Hoàng Đế ở Hán triều, cũng chưa chắc có nhiều người hầu hạ như vậy.

Nhưng Thời Niên không có tâm tình hưởng thụ, nghĩ đến tình huống Nhiếp Thành bên kia, cô lập tức ngồi không yên. Cuối cùng xảy ra chuyện gì? Cho dù anh ta muốn cứu cô, cũng có thể ẩn nấp trong Bảo Phòng để tìm cơ hội, vì sao lại cố tình để mình bị phát hiện?

Vốn là kế hoạch đã xảy ra vấn đề, nhiệm vụ trước mắt còn chưa có hướng giải quyết, chính mình còn gây thêm phiền toái cho anh ta. Chu Hậu Chiêu nghĩ lầm anh là chồng của cô, nếu lỡ giận dữ giết chết anh ta thì làm sao bây giờ...

A a a! Hiện tại anh ta còn sống không trời?!

Thời Niên vừa nghĩ đến đó, vô đầu bút tóc, hướng về phía cung nữ áo vàng nói: “Tỷ tỷ, thật sự không thể để ta gặp Hoàng Thượng sao?”

Cung nữ kia đã từ bỏ việc chỉnh sửa lại cách xưng hô của Thời Niên, cung kính nói: “Phu nhân thứ tội, nô tỳ phụng mệnh Lưu công công tới hầu hạ phụ nhân, trừ việc đó ra, còn lại không thể làm gì hết.”

Hầu hạ á, thật ra là giám thị cô ấy. Mấy ngày nay cô đều nhắc tới muốn gặp Hoàng Đế hơn mười lần, đều bị trả lời cho có lệ, muốn chuồn êm thoát ra ngoài cũng đều bị phát hiện. Những cung nữ này giống như sau đầu mọc thêm con mắt vậy, cô đi nhiều thêm một bước cũng không được!

Cô giả vờ thêm một lần, “Nhưng mà... ta thật sự có chuyện rất quan trọng.”

Cung nữ chớp mắt một cái, “Phu nhân, khi Hoàng Thượng muốn gặp ngài, tự nhiên sẽ đến xem ngài. Vạn Tuế Gia không tới, ngài có nói với chúng ta cũng vô dụng.”

Thời Niên tức giận đến bật cười. Tốt lắm Chu Hậu Chiêu, một cho cô trước đó ở Tàng Long Sơn còn liều mạng cứu hắn, hiện tại dám lấy oán trả ơn! Sớm biết vậy cô cho hắn chết ở đó luôn!

Chu Hậu Chiêu đứng ở ngoài cửa sổ, xa xa nhìn về nữ hài. Nàng giống như đang nói gì đó với cung nữ, nhưng bị cự tuyệt, tức giận đến mức đem đồ vật trong tay ném xuống đất. Luận võ công: Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong? 1.4M viewsEntertainmentĐang tức giận hẳn sao?

Chu Hậu Chiêu thờ dài một tiếng. Tiền Ninh nói: “Gia nếu như muốn gặp phu nhân thì liền vào đi. Mỹ nhân là cần phải dễ dàng, ngài cứ làm nghiêm trọng như vậy, trong lòng phu nhân sẽ oán trách gia.”

“Gia hiện tại không thể gặp nàng.” Chu Hậu Chiêu nhàn nhạt nói. Đêm đó khi nàng vừa khóc, hắn đã mềm lòng, thật sự hắn không dám chắc, nếu nàng khóc lóc cầu tình với mình, hắn có thể sẽ nghe theo nàng hay không.

Chu Hậu Chiêu sai bước rồi đi, ra khỏi cung điện mới nói: “Nam nhân kia đâu?”

“Còn ở địa lao ạ, đều tra tấn vài lần rồi, vẫn không chịu nói điều gì, cứ khăng khăng muốn gặp gia...”

Chu Hậu Chiêu cười nói: “Cũng là một tên cứng đầu.”

“Các huynh đệ cũng nói thế, cho nên, ngài xem có phải hay không...”

Tiền Ninh còn chưa nói dứt, đã bị Lưu Cận ở bên cạnh đánh gãy, “Tiền Chỉ Huy Sử nói sai rồi, tên tặc tử kia không rõ lai lịch, ai biết có mưu đồ gì? Vạn Tuế Gia thân thể ngàn vàng, không thể đi mạo hiểm, theo ý của nô tỳ, cứ trực tiếp xử lý hắn như loạn đảng, không cần nhiều lời vô nghĩa làm gì!”

Hai người đều tự cho mình là phải, Chu Hậu Chiêu cũng xem quen loại trường hợp này rồi, hồi trước còn rất thích xem bọn họ đấu tới đấu lui, hiện giờ thì chỉ cảm thấy bức bối.

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Gia thân thể ngàn vàng nên càng thích mạo hiểm. Đi thôi, nếu người ta đã cương quyết như vậy, vừa lúc gia cũng muốn gặp hắn.”

Vẫn là địa lao đó, chỉ là lúc này họ không dừng ở phía ngoài mà càng đi vào sâu bên trong. Càng đi vào, xung quanh càng âm thấp, mùi máu tươi cũng

trở nên nồng hơn. Cuối cùng, cũng đi tới phòng lớn ở trong cùng địa lao

Đối diện là một cái giá chữ thập, phía trên là nam nhân đang bị trói chặt. Hai chân của hắn bị trói cách mặt đất, tay bị khóa chặt trên đỉnh đầu, hai bên sườn đều có khuyên sắt ghì vào, tóc tai hỗn độn, cả người đầy máu, chắc hẳn vừa bị tra tấn xong, máu vẫn còn rơi tí tách xuống đất.

Người kia vốn đang ngủ, nghe được thanh âm bỗng chậm rãi trợn mắt, ánh mắt đờ đẫn, một hồi nhìn đến Chu Hậu Chiếu. Nam nhân mặc long bào, một đám người vây quanh, tôn quý như vậy vốn không thích hợp địa lao này.

Người đó nhìn chằm chằm hắn một hồi, giống như nhìn rõ ràng rồi, nhẹ nhàng cười, “Hoàng Thượng.”

Nhiếp Thành đang đánh giá Chu Hậu Chiếu, Chu Hậu Chiếu cũng đánh giá anh ta. Trên mặt dính máu, diện mạo nhìn không rõ, nhưng chắc là lớn lên cũng không tồi, theo Tiền Ninh nói thì thân thủ cũng rất tốt, khó trách tiêu mỹ nhân sẽ xem trọng hắn. . .

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu sầm xuống, Tiền Ninh chuyển ghế dựa đến, Chu Hậu Chiếu vén áo bào ngồi xuống, tiếp nhận trà rồi nhấp một ngụm, sau đó nói: “Người biết trầm?”

“Thảo dân may mắn, đã từng nhìn thấy thánh nhan vài lần.”

Chu Hậu Chiếu ồ một tiếng, “Xem người cũng có vẻ thông minh, sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy nhỉ? Báo Phòng này là nơi người có thể xông vào sao?”

Nhiếp Thành ho nhẹ một tiếng, “Tự tiện xông vào cung, đúng là...tôi không thể tha, chỉ là Cẩm Y Vệ Lộ đại nhân là nghĩa đệ của thảo dân, huynh đệ gặp nạn, thảo dân không thể bỏ mặc. Cho nên, cho dù là cấm cung đại nội hay là núi đao biển lửa, nếu thảo dân có khả năng...thì vẫn sẽ xông vào...”

Câu nói này lại hợp ý Chu Hậu Chiếu, hắn hơi tươi cười, “Nghĩa khí của những kẻ trên Lương Sơn Bạc kia, bọn nho sinh lúc nào cũng đầy vẻ khinh thường, người thế nhưng cũng có chung ý nghĩ như thế.”

“Hoàng Thượng tán thưởng...”

Chu Hậu Chiếu bỗng nhiên lạnh mặt, đem chén trà hương về phía bàn mà ném, “Trẫm khen người lúc nào?”

Lửa giận của hắn đột nhiên mà tới, người khác không dám ghé miệng nói lời nào. Chu Hậu Chiếu đứng lên, lúc sau nói: “Người nói người vì huynh đệ, như vậy đã cứu được huynh đệ của người rồi, trẫm còn cố ý thả cho người một con đường sống, có gì còn đâm đầu tìm chết?” Dừng một chút, lại hỏi, “Bọn họ nói, người muốn gặp trẫm, là muốn nói cái gì?”

Địa lao âm u, Nhiếp Thành không nói lời nào. Trên khuôn mặt đầy máu là một đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh.

Dù cho Chu Hậu Chiếu có thả bọn họ ra ngoài, nhưng có chạy ra được cũng vô dụng. Thân phận của Lộ Tri Dao, người trong cung đều biết, ngay cả Trương gia huynh đệ đã giúp họ tiến cung đều có thể bị tra ra, nếu muốn không bị bắt trở lại, trừ phi bọn họ cao chạy xa bay khỏi Kinh Sư.

Nhưng không thể, vì nhiệm vụ của họ còn chưa hoàn thành.

Bọn họ cần phải diệt trừ Lưu Cẩn, nên không thể tránh được phải ở lại Kinh Sư, không thể tránh khỏi Hoàng Cung, càng không thể tránh khỏi...Chu Hậu Chiếu.

Ánh mắt anh liếc nhìn Lưu Cẩn đứng ở bên cạnh, chậm rãi nói: “Thảo dân không đi, bởi vì trong lòng thảo dân không an tâm. Nghĩa đệ của thảo dân thân là Cẩm Y Vệ, tận chức tận trách, lại bị Lưu công công ép tiến Báo Phòng, phải đánh nhau với mãnh thú. Thảo dân muốn biết, hân phạm tội gì, để phải chịu hình phạt như vậy?”

Lưu Cẩn cắn răng, hắn biết ngay là sẽ thế này. Kẻ này là đồng bọn của Lộ Tri Dao, để hắn gặp Vạn Tuế Gia chắc chắn sẽ nói điều không hay về mình. Vốn định nhân cơ hội tra tấn để giết chết hắn, cố tình Tiền Ninh cũng đoán được điều này, không biết lén hàn huyên điều gì với kẻ kia, sau đó liền bao che tên này, cản trở người của mình hạ thủ, hiện tại quả nhiên hắn muốn bảo đảm sự tình trước mặt Vạn Tuế Gia!

Hắn khẩn trương nhìn về phía Chu Hậu Chiếu. Nghiêm túc mà nói, hắn lung tung bắt người như vậy, Vạn Tuế Gia không truy cứu thì thôi, nếu tra ra liền có chuyện. Cho dù tính tình vị tiểu tử tông này xưa nay đều cổ quái, mạng của bản thân hắn còn không để trong lòng, nói chi đến việc đếm xỉa mạng của những kẻ khác, nhưng chính vì tính tình cổ quái, không dám chắc hắn liệu có nổi lên tinh thần trọng nghĩa, chủ trì công đạo cho bọn kia hay không!

Chu Hậu Chiếu nghe thế, biểu tình vẫn bình đạm như cũ, “Ồ, cho nên người là thay huynh đệ người đòi công đạo?”

Nhiếp Thành thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy.”

Chu Hậu Chiếu không lên tiếng. Không thể không nói, tính tình của người này rất hợp ý hắn. Nếu đổi lại là bình thường gặp mặt, có lẽ chính mình sẽ tại chỗ phong quan tiến tước cho hắn. Nhưng mà, trước mắt hắn hiện lên hình ảnh đêm đó, khuôn mặt tuyệt tình của Thời Niên. Nàng nói, nàng đã có trượng phu, nàng không muốn phản bội trượng phu của mình. . .

Hắn chậm rãi nói: “Muốn trẫm làm chủ cho người, cũng không phải không được. Kỳ thật, trẫm cũng đang nghĩ muốn nhờ người một việc.”

“Việc gì?”

Chu Hậu Chiêu không lên tiếng, Tiền Ninh ngẫm hiểu, loại sự tình này hắn đã làm nhiều, giờ cũng ngựa quen đường cũ, “Là như thế này, Thòi cô nương ở Tầng Long Sơn đã từng cứu Vạn Tuế Gia, đối ngài có đại ân, cho nên gia muốn báo đáp nàng, muốn giữ nàng ở lại bên cạnh để hưởng thụ vinh hoa phú quý, không biết ý của ngài thế nào?”

Nhiếp Thành nhướng mày, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi Chu Hậu Chiêu muốn giữ Thòi Niên ở lại, chỉ là kinh ngạc sao bọn họ lại tôn trọng mình đến mức đi hỏi ý kiến nhỉ. “Ồ lại hay không, ta không quyết định thay nàng được, phải xem ý muốn của chính nàng.”

“Như thế nào, vậy là nếu nàng đồng ý thì ngài cũng đồng ý sao?”

“Đương nhiên, nhưng ta cảm thấy, nàng chắc hẳn sẽ không đồng ý.”

Lời này nghe vào tai của Chu Hậu Chiêu, cảm thấy tên này như đang khoe khoang, cho nên lạnh lùng nói: “Ngài thật tin nàng như vậy, nếu đã như thế, lúc trước tại sao còn đem nàng tiến vào Báo Phòng? Làm một phu quân, ngài bảo hộ thế tử như vậy sao?”

Hả, cái gì? Cái gì?

Trong mắt Nhiếp Thành rớt cuộc hiện lên vẻ kinh ngạc. Hắn vừa rồi nói... thế tử? Thế tử nào?

Chu Hậu Chiêu cố tình nói cạnh khỏe hắn, lại phát hiện phản ứng của hắn không được thích hợp, trong mắt lộ ra hoài nghi, “Làm sao vậy?”

Nhiếp Thành hỏi: “Là nàng nói với ngài như vậy sao?”

Chu Hậu Chiêu khó hiểu, bỗng nhiên trong lòng nổi lên chờ mong, “Chẳng lẽ, nàng nói dối? Ngài không phải trượng phu của nàng...”

Còn chưa nói xong đã bị tiếng cười của Nhiếp Thành cắt ngang. Hắn cười nhẹ, lắc lắc đầu, giống như bắt đắc dĩ, nhưng lại mang kiêu ngạo. “Đúng vậy, nàng là thế tử của ta. Thảo dân rất tin tưởng thế tử của mình, cho nên bất luận nàng ở đâu, ta đều tin rằng nàng sẽ không phản bội ta.”

Chu Hậu Chiêu cắn chặt răng.

Hắn nhìn Nhiếp Thành, chỉ cảm thấy chưa từng thấy khuôn mặt nào đáng ghét như thế, cơ hồ muốn giết chết hắn. Nhưng lý trí nói cho hắn, nếu hắn thật sự làm như vậy, Thòi Niên càng sẽ không ở lại bên hắn.

Nhiếp Thành đợi một hồi lâu, cuối cùng nghe được thanh âm của Chu Hậu Chiêu, thực nhẹ, nhưng lại mang theo một chút gì đó, giống như đã hạ quyết tâm, “Được, nếu yêu cầu này ngài không đáp ứng, vậy đổi cái khác. Gia chỉ thích thiếu nợ người ta, không thích người khác thiếu nợ gia, ngài muốn gia giúp ngài, vậy trước tiên đem phần ngài thiếu gia trả đủ.”

Nhiếp Thành: “Không biết thảo dân thiếu nợ Hoàng Thượng thứ gì?”

Chu Hậu Chiêu chấp tay sau lưng, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ, nhìn ánh nắng bên ngoài, hồi sau mới quay đầu, cười nói: “Ngài đã phá hoại một màn biểu diễn xuất sắc của gia, cũng đem đối thủ của A Hoa thả đi mất, chẳng lẽ, ngài không nên bù vào sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi lần tiếp cận Hoàng Đế, Thòi Niên chỉ cần dùng mỹ nhân kế, đội trưởng liền hoảng sợ, Nhiếp đội khổ tâm a.....

Cảm tạ nhóm cho ta bá vương phiếu, moah moah ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Mãnh Thú

Thòi Niên bị giam lỏng suốt tám ngày, mỗi ngày lo lắng đề phòng, rốt cuộc vào thời điểm cô tưởng mình sắp điên lên rồi, thì cung nữ áo vàng nói: “Phu nhân, Hoàng Thượng thỉnh ngài qua đó.”

Thòi Niên vui mừng, lập tức ngồi lên oán khiếu được phái tới để đón cô. Lúc này, họ đang đưa cô đến phía đông Báo Phòng, đi theo bậc thang thật dài, cô phát hiện đây là một khán đài cao hình tròn, bốn phía đều có ghế ngồi, ở giữa khoét rỗng, như một đầu thú trường loại nhỏ.

Chu Hậu Chiêu đang ngồi ở hướng nam, Lưu Cẩm và Tiền Ninh đứng ở bên cạnh, ngoài ra còn có các thần tử và cung nhân khác. Vốn hắn đang cười rất thích thú, nhìn thấy cô liền hơi ngừng lại một chút, không mặn không nhạt nói: “Đến rồi à.”

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Thòi Niên luôn mắng hắn trong lòng cả trăm ngàn lần, nhưng khi gặp mặt vẫn rất cẩn thận, hành lễ theo quy củ, “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Cô cúi đầu, cũng không thấy được biểu tình của Chu Hậu Chiêu, chỉ là khóe mắt liếc thấy ngón tay dài của nam nhân đang cầm chén rượu, uống lên một ngụm, không nói gì.

Thái độ này... là có ý gì? Trong lòng Thời Niên có chút khản trương, cảnh tượng đêm hôm đó tái hiện trong đầu, hai người đã nháo đến khó coi như vậy, hiện tại cô cũng không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.

Cô không mở miệng, Hoàng Đế cũng không lên tiếng, trường hợp này lập tức khiến bầu không khí trở nên xấu hổ. Vào lúc mọi người không biết làm sao, giữa sân bỗng truyền ra một tiếng gầm, chấn động hết thảy, bộc lộ uy áp của mãnh thú!

Thời Niên kinh ngạc quay đầu, lúc này mới phát hiện giữa đài vốn là một mảnh đất trống, thế mà giờ đã xuất hiện một cái lồng sắt đang mở, một con báo đốm đang ở ngoài giường nanh múa vuốt. Phía trên là đài cao được dựng lên, treo một miếng thịt tươi vẫn còn đang chảy máu, cây gậy trúc treo miếng thịt lay động qua lại, báo đốm nghe vị máu, nhảy lên chớp lấy, thế nhưng vẫn cứ kém một chút mới lấy được.

Ánh dương từ phía đông chiếu vào thân hình báo đốm, da lông sặc sỡ, móng vuốt sáng bóng, cùng với tiếng gầm gừ hung mãnh, thật sự làm rung động lòng người!

Đây là con báo do Chu Hậu Chiêu nuôi dưỡng! Là con báo ở Báo Phòng vang danh cả thanh sử đó nha!

Cuối cùng cô cũng được nhìn thấy tận mắt rồi.

Thời Niên chớp mắt trở nên hưng phấn, mắt nhìn chăm chăm không nháy về giữa sân! Đây quả nhiên là đầu thú trường, mà con báo đốm này không hổ được Hoàng Đế sủng ái, tuy rằng là quyền dưỡng, nhưng còn không hoàn toàn bị thuần hóa hết, dã tính vẫn còn nên càng có phong thái uy phong mạnh mẽ!

A a a! Cô muốn chụp ảnh quá đi!

“Nàng thích nó sao?” Người bên cạnh bỗng nhiên hỏi.

Thời Niên quay đầu, thấy ánh mắt Chu Hậu Chiêu đang nhìn cô một cách kỳ lạ. Lúc này cô mới phát hiện mình xem say mê đến thất thần, lúng túng đáp: “A, đúng... đúng là rất thích. Con báo này thật xinh đẹp, Hoàng Thượng ngài dưỡng tốt thật đấy...”

Nói xong câu này, biểu tình của Chu Hậu Chiêu càng trở nên kỳ quái.

Hắn nhìn chăm chăm Thời Niên một lát, lại dời ánh mắt đến giữa sân. Trước đây, hắn cũng từng mang những nữ nhân khác đến xem A Hoa, nhưng những nữ nhân đó lúc đầu tỏ ra bản lĩnh thích thú bao nhiêu, sau khi thấy bộ dáng của A Hoa, cho dù không sợ đến mức trắng mặt chân run, thì cũng tới gần một chút cũng không dám, một đám đều không khai được hứng thú của hắn.

Nàng thật ra gan cũng lớn đấy.

Khóe môi hắn khẽ nhếch. Cũng đúng, đầu phải hôm nay mới biết được tính nàng. Nàng vốn dĩ không giống với những người dong chi tục phấn kia.

Hắn ho nhẹ một tiếng, thanh âm nhu hòa, “Tới ngồi bên cạnh trẫm.”

Thời Niên không rõ tại sao tâm tình của nam nhân kia tự nhiên tốt lên rồi, thuận theo ngồi vào vị trí thấp hơn ở bên cạnh hắn. Tay hắn hơi khoác lên vai cô, ghé vào tai nói: “Cô báo này tên A Hoa. Trẫm dưỡng nó đã hơn một năm, tự mình chăm lo ăn uống, còn tắm rửa cho nó, ở trong lòng trẫm, nó không khác gì hài tử của trẫm cả.”

Thời Niên gật gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ, dường như hắn không tức giận, nếu bây giờ mình hỏi thử về Nhiếp Thành một câu, chắc không sao chứ nhỉ? Liệu hắn có trả lời mình không?

Chu Hậu Chiêu nói mấy câu, lại phát hiện nữ hài không tập trung, giống như đang nghĩ về chuyện khác. Sắc mặt hắn biến đổi, sau đó Thời Niên cảm thấy bả vai đau xót, hô lên: “Người làm gì thế?”

Chu Hậu Chiêu không chút biểu tình thả tay ra. Thời Niên vuốt vuốt bả vai, giận mà không dám nói, biểu tình này càng làm hắn thấy khó chịu, bỗng nhiên nói: “Được rồi, để hắn ta xuất hiện đi.”

Thời Niên sững sốt, chỉ thấy ở dưới đầu trường, có một cánh cửa nhỏ mở ra, một bộ bạch y, thân hình cao lớn, thần sắc trầm tĩnh như nước. Thời Niên nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, cả kinh nói: “Nhiếp Thành?!”

Lòng cô lập tức trở nên vui mừng, thật tốt quá, anh ta còn sống! Cô thật sự sợ Chu Hậu Chiêu hạ độc thủ với anh!

Nhưng giây tiếp theo cô đột nhiên lấy lại tinh thần! Từ từ! Bọn họ đang làm gì thế? Nhiếp Thành muốn làm gì?

Anh ta vào bên trong thú trường...

Trong đầu cô hiện ra một suy đoán đáng sợ, không thể tin hỏi: “Hoàng Thượng?!”

Cả trái tim của cô đều kinh hoàng, không thể nào? Trước đó Lưu Cần nói muốn để Lộ Tri Dao luận võ cùng con báo, nhưng hiện giờ Lộ Tri Dao đã

chạy thoát, cho nên, bọn họ thay Nhiếp Thành tới?!

Đúng lúc này, giữa sân lại vang lên một tiếng rít gào! Mọi người kinh hô, thì ra con báo đã cắn được miếng thịt tươi, đang dùng răng nanh xé ra, một chân cũng kéo luôn cây gậy trúc xuống. Bởi vị lực đạo quá mạnh, tiểu hoạn quan đang đứng trên đài cao thiếu chút nữa cũng bị kéo xuống theo, may sao có người bên cạnh kịp thời ôm chặt!

Tiểu hoạn quan vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, thiếu chút nữa sồn ra quần.

Hắn chạy thoát rồi, nhưng, trong đó vẫn còn một người.

Sắc mặt Thôi Niên trắng bệch, bắt lấy Chu Hậu Chiếu nói: “Hoàng Thượng, ngài mau gọi anh ta trở về... Giờ trở về còn kịp!”

Chu Hậu Chiếu không trả lời, cô giận nói: “Ngươi có ý đúng không? Ngươi muốn giết anh ta đúng không? Chu Hậu Chiếu!”

Dám gọi thẳng tên húy của Hoàng Thượng, đây là đại bất kính, người bên cạnh đều bị dọa sợ mất mật. Chu Hậu Chiếu thấy thế vốn muốn nói gì, thì Lưu Cần ở bên cạnh mở miệng nói: “Phu nhân, ngài trách lầm Vạn Tuế Gia rồi. Là dũng sĩ Nhiếp Thành chính mình nói, hắn là nghĩa huynh của Lộ đại nhân, muốn gánh vác trách nhiệm của người làm đại ca, cho nên việc đấu với báo mới do hắn làm. Vạn Tuế Gia không có ép buộc hắn!”

Thôi Niên nhìn cái gương mặt già đang tươi cười kia, trong lòng cực kỳ chán ghét, cũng không thèm để ý đến hắn, chỉ nhìn chăm chăm Chu Hậu Chiếu. Lưu Cần từ khi đắc thế, chưa từng bị người ta ngó lơ như vậy, tức khắc sắc mặt tối sầm.

Chu Hậu Chiếu trầm mặc giây lát rồi nói: “Quả thật là chính hắn đáp ứng!”

Hắn không có nói dối. Nhớ tới chuyện này hắn vẫn còn cảm thấy kinh ngạc, ngày đó khi đưa ra yêu cầu này, hắn vốn nghĩ mượn chuyện đấu báo để đe dọa Nhiếp Thành, buộc hắn phải nhượng bộ, từ bỏ Thôi Niên, nhưng trăm triệu lần không ngờ, Nhiếp Thành chỉ im lặng như đang cân nhắc trong giây lát, sau đó liền đồng ý.

Phòng giam âm u, nam nhân mình đầy thương tích cười nói: “Nếu ta đấu thắng, Hoàng Thượng sẽ làm chủ cho thảo dân và nghĩa đệ, như thế nào?”

Một khắc kia, Chu Hậu Chiếu dường như không thốt ra lời.

Trời sinh bản tính của hắn tàn nhẫn, thích tranh đấu, thích giết chóc, tính cách Nhiếp Thành bừa bãi lại hào sảng như vậy, khiến khí huyết trong người hắn dường như bị khơi dậy, “Nếu ngươi đấu thắng, đừng nói Lưu Cần, ngay cả trăm người cũng có thể tùy ý xử trí.”

Thôi Niên nghe đến đó liền phát ngốc, Nhiếp Thành muốn dùng phương thức này để vận ngã Lưu Cần sao?

Chẳng lẽ, anh ta nắm chắc mình thật sự có thể đánh thắng con báo?

Cô vọt tới bên cạnh vòng bảo hộ, chỉ thấy con báo đốm đang ở tại chỗ há mồm nhắm nuốt chiến lợi phẩm, mà cách đó không xa, là Nhiếp Thành đang đứng thẳng đầy hiên ngang. Ánh mặt trời chói lóa chiếu lên mặt, dường như anh cảm thấy chói quá nên giơ tay chắn ngang, tầm mắt đang hướng lên cũng thấy được Thôi Niên đang đứng ở đó.

Ánh mắt hai người giao nhau, Thôi Niên nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Khoảng cách quá xa, cô không biết anh ta có nghe được hay không. Nam nhân khẽ nhếch môi, hướng cô lộ ra một cái tươi cười, dùng khẩu hình nói: “Yên tâm”

Giây tiếp theo, báo đốm đột nhiên xoay đầu, cuối cùng phát hiện lãnh địa của mình có một tên xâm nhập.

Tiếng thét kinh hãi của Thôi Niên bị nghẹn trong họng, trơ mắt nhìn nó đột nhiên đứng dậy. Phản thân trước thẳng tắp, hơi cúi xuống, mang tư thế phòng ngự, gắt gao nhìn chăm chăm Nhiếp Thành.

Về mặt của Nhiếp Thành trở nên nghiêm túc, vẫn không nhúc nhích, cùng con báo giằng co.

Toàn trường đều không tự chủ mà an tĩnh lại. Trước đó mọi người nghe nói, Lưu công công đã an bài tiết mục người cùng báo đánh nhau cho Vạn Tuế Gia, nhưng không ngờ một màn này lại thật sự xảy ra, vừa khẩn trương vừa kích động, không dám thờ ơ mạnh dù chỉ một chút. Rõ ràng thú đài chứa cả trăm người xem, thế nhưng trong lúc này im lặng giống như không có một người nào, ngay cả tiếng hô hấp của con báo cũng trở nên rõ ràng như vậy...

Một hồi. Lại một hồi...

Bỗng nhiên.

Báo đốm rít gào một tiếng, nhảy lên một cái đánh tới phía Nhiếp Thành! Mọi người kinh hô, mắt thấy móng vuốt của nó sắp chụp tới người Nhiếp Thành, anh liền trong khoảnh khắc thả người nhảy lên, khó khăn tránh né tiến công của con báo!

Báo đốm vồ một lần không thành, lại hướng về anh ta đuổi theo. Nhiếp Thành không hoảng loạn, cứ tránh né vòng quanh thú tràng, mỗi lần đều ở trong sát na mới né tránh, toàn trường xem cảnh này cứ kinh hô liên tục.

Thời Niên cảm thấy mình như đang ngồi trên xe leo núi. Tứ chi của con báo cực kì mạnh mẽ, động tác linh hoạt, sức bật cao, cho nên cô có cảm giác, Nhiếp Thành chết chắc rồi, thế nhưng nhiều lần anh ta đều tránh thoát được. Cứ mỗi lần anh ta né con báo, còn khiến nó đâm đầu vào vách tường, cô cuối cùng cũng nhịn không được cười rộ lên.

Xem ra là cô quá mức lo lắng, Nhiếp Thành sẽ không tự đâm đầu tìm chết đâu, anh ta rõ ràng đã nắm chắc hoàn toàn rồi.

Thời Tổng có Võ Tông đã hổ, thời Minh có Nhiếp Thành đầu báo, có thể nào để Chu Tiểu Hôi viết vài áng văn ca tụng không nhỉ!

Tiền Ninh thấy cô cười, cũng cười nói: “Ngài xem, Vạn Tuế Gia không lừa ngài đúng không? Bởi vì đúng sĩ Nhiếp Thành nói muốn đầu báo, Vạn Tuế Gia còn phân phó thái y trị thương cho ngài ấy, tính đường cả tuần rồi ă!”

Vốn ý định của hắn là nói tốt thay cho Chu Hậu Chiếu, nhưng Thời Niên lại bắt được một tin khác trong câu nói đó, từ từ nào, trước đó Nhiếp Thành bị thương sao?!

Cô bỗng cảm thấy khẩn trương, Lưu Căn ở bên cạnh hờ hững nói: “Nhiếp dũng sĩ tính chạy loạn khắp đầu trường, để con báo mệt chết sao?”

Thời Niên còn chưa phục hồi tinh thần, liền nghe tên thái giám chết bầm kia giương giọng nói: “Nhiếp dũng sĩ, phải tranh thủ thời gian nha. Chỉ có nửa canh giờ, nếu là hòa, người không được tính là thắng đâu.”

Thời Niên lập tức cắn hận nhìn hắn.

Lưu Căn làm bộ không phát hiện ra, trong lòng thì cười lạnh. Cái tên Nhiếp Thành này, dám đánh cược với Hoàng Thượng như thế, còn làm trò trước mặt mình, quả thật không đem hắn để vào mắt! Lúc trước ở địa lao không thể chinh chết hắn, nhưng hắn cũng đừng mong sống được rồi khỏi đầu trường này!

Cả Lộ Tri Dao và nữ nhân này, cần phải nhỏ cò tận gốc, hồi sau cũng đừng mong chạy trốn!

Giữa sân, Nhiếp Thành dường như nghe được lời nói của Lưu Căn, ngay khi báo đóm lại nhào về phía anh, anh không né tránh nữa, mà là nhẹ nhàng lao về phía trước, tránh khỏi móng vuốt sắc nhọn kia, đánh một quyền vào bụng con báo!

Bụng báo mềm mại, phía dưới bị đánh đau, đụng người vào vách tường, gạch đá nơi đó liền sụp xuống một mảng, lộ ra bên trong!

Nhiếp Thành cất cao giọng nói: “Đa tạ Lưu công công nhắc nhở!”

Câu này dường như là một tín hiệu mờ đầu, kế tiếp, Nhiếp Thành thay vì lại tránh né, thì giờ trực diện đối đầu với con báo, bầu không khí toàn trường cũng thay đổi.

Thời Niên thấy Nhiếp Thành đánh nhau được hai lần. Một lần ở giáo trường Vị Ương Cung, một lần là trên Tầng Long Sơn, lúc ấy anh ta ra đòn đều lưu tay, hôm nay, cô cuối cùng cũng nhìn được một mặt khác của Nhiếp Thành.

Nhanh như tia chớp, vừa sắc bén lại tàn nhẫn, mỗi lần ra chiêu đều nhắm thẳng vào tử huyệt của đối phương, cho dù không có đao kiếm, không có máu tươi, cũng có thể thấy được sát ý lạnh thấu xương. Đây là đầu pháp liệu mạng. Ở đây có không ít người cũng biết võ công, nhìn nhìn nhau, trong lòng có chút hiểu rõ, người có thể luyện ra thân thủ như vậy, chắc hẳn đều phải trải qua đao sơn biển máu chém giết mà ra!

Trước kia người này làm nghề gì vậy?!

Nhưng Thời Niên xem không hiểu mấy thứ đó, cô chỉ cảm thấy, mỗi lần Nhiếp Thành cùng con báo tiếp xúc, cô đều cảm giác hải hùng khiếp vía. Ngay khi rằng nanh của con báo xẹt qua mặt anh ta, cô cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, “Hoàng Thượng, ta lừa người đấy, anh ta không phải trượng phu của ta, ta chưa có chồng! Ta có thể làm phi tử của ngài, làm áp trại phu nhân cũng được! Ngài mau gọi người cứu anh ta ra, chuyện gì cũng có thể từ từ nói!”

Chu Hậu Chiếu đã sớm kích động đến mức đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm không chớp mắt cảnh tượng ở giữa sân, nghe được câu nói của Thời Niên còn chưa kịp phản ứng lại. Dừng một chút mới trả lời: “Trẫm biết nàng muốn cứu hắn, nhưng không cần nói những lời này để gạt trẫm.”

Không phải, ta không có lừa ngài mà! Thời Niên muốn ôm mặt khóc quá.

Chu Hậu Chiếu nói: “Nàng yên tâm, trẫm cũng không muốn hắn chết, phía dưới đã an bài cấm vệ quân, lúc cần thiết sẽ ra tay. Nhưng hiện tại nếu hắn không mở miệng xin giúp đỡ, trẫm không thể ra lệnh tiếp ứng.”

“Tại sao?”

Ánh mắt Chu Hậu Chiếu lấp lánh quang mang, nhẹ nhàng nói: “Đây là cuộc chiến của nam nhân, nàng không hiểu đâu. Ta cảm thấy hiện tại Nhiếp Thành cũng không muốn ta nhúng tay vào trận chiến của hắn.”

Thời Niên nhìn về giữa sân, thân ảnh người kia đang dấy đưa cùng con báo, đây cũng là ý nghĩ của anh ta sao?

Nhiếp Thành cảm thấy chính mình đang mơ.

Khi hạ quyết định này, anh không hề do dự gì cả, nhưng khi thật sự giao chiến anh lại cảm thấy có chút hối hận. Thật sự là quá mệt mỏi. Anh bỗng nhớ tới không biết bao năm rồi, cũng có một lần như thế này, hình như là ở Tống triều, anh ở một cánh đồng vạn dặm đầy băng tuyết, đụng phải một con mãnh hổ đang kiếm ăn. Lúc ấy cũng giống như bây giờ anh đang đấu với con báo này, đánh đến khó phân thắng bại.

Nhưng mà khi đó không mệt đến như vậy.

Bụng bỗng nhiên đau nhức làm động tác của anh cứng lại. Giống như cái gì đang nứt ra, trong lúc hoảng hốt anh nhớ tới vết thương bị tra tấn khi ở địa lao, mặc dù đã được băng bó và cẩn thận tinh dưỡng, nhưng vì thời gian quá ngắn, cho nên không có bao nhiêu tác dụng.

Báo đốm ngửi được mùi máu, như bị kích thích, hưng phấn gầm rú. Móng vuốt lại lần nữa cào tới, nhưng lúc này Nhiếp Thành không tránh đi, cho nên bị cào ra mấy miếng vết thương!

Toàn trường kinh hô!

Nhiếp Thành bị trúng một trào của con báo, thân mình trong chớp mắt hạ xuống, giảm bớt áp lực cho vùng bị thương, nhưng một trào của con báo thật sự rất cương mãnh, anh cảm thấy da thịt của mình như bị tách ra. Nhưng thế này còn chưa là gì, khi anh vừa mới bị ngã trên mặt đất, con báo liền lao tới, nhanh chóng đè lên anh!

Con báo đốm đè lên vết thương vừa bị trúng trào của nam nhân, rít gào âm thanh thắng lợi, răng nanh hướng đến cổ, lại bị hai tay của anh ta ngăn lại! Tay của anh bóp lấy cổ nó, một người một báo đều không cần kỹ xảo gì, hoàn toàn độ sức mạnh, dây dưa cùng nhau!

Thời Niên bóp chặt Chu Hậu Chiêu, “Hiện tại ngài còn không phải người chỉ viện sao? Hoàng Thượng!”

Chu Hậu Chiêu cũng do dự, một lát sau nói: “Tiền Ninh, để bọn họ tiến vào!”

Tiền Ninh lập tức thi hành mệnh lệnh, nhưng rất nhanh đã trở lại nói: “Vạn Tuế Gia, phía dưới không có người! Cẩm Y Vệ mà vì thân an bài đều đã bị điều đi rồi!”

Chu Hậu Chiêu khiếp sợ, liếc thấy thần sắc của Lưu Cận, nháy mắt hiểu ra, “Ngươi đã làm gì?! Cậu nô tài, mệnh lệnh của ta mà ngươi cũng dám làm trái, muốn tạo phản sao?!!!”

Lưu Cận hoảng hốt, “Gia, nô sai...”

Hiện tại Thời Niên không rảnh nghe hần giảo biện, nhìn trái nhìn phải thì thấy, “xoẹt” một cái rút ra thanh Tú Xuân Dao bên hông Tiền Ninh. Vừa rồi cô đã nhìn thấy, con mẹ nó, để Nhiếp Thành đánh nhau với con báo, thế mà một cái vũ khí cũng méo cho, các ngươi cho anh ta một con dao gọt hoa quả thôi cũng được mà!

“Nhiếp Thành! Bắt lấy!”

Cô dùng hết sức từ lúc bú sữa tới giờ, ném mạnh ra ngoài, Tú Xuân Dao ở không trung tạo nên một đường cong parabol hoàn hảo, thuận lợi hướng về phía người ở trong sân.

Tay Nhiếp Thành bóp cổ con báo nổi đầy gân xanh, miệng vết thương trên người lại vỡ ra, máu tươi thấm ướt, đau đến mức anh cảm thấy cả người mình đang bị xé rách ra từng phần. Huyết vị xoay quanh chớp mũi, làm con báo không ngừng gào rống, càng khiến nó trở nên hưng phấn!

Lại nhớ tới. Một lần kia cũng giống như thế này, máu đỏ tươi đem tuyết trắng thấm đẫm màu, mà anh cũng bị móng của mãnh hổ đè xuống như thế này, cho rằng mình chết chắc rồi.

Nhưng mà, không được, hiện giờ anh không thể chết.

Hiện tại không phải lúc đó,

“A.....”

Nam nhân bỗng nhiên hét to một tiếng, đem con báo ném đi! Thanh âm Thời Niên vang lên trong tai, Tú Xuân Dao bay tới đỉnh đầu, anh không chút nghĩ ngợi, nhảy lên bắt lấy!

Đối diện con giận dữ của báo đốm, tứ chi gãi gãi mặt đất, rồi lại phóng tới, Nhiếp Thành cũng đúng lúc hướng về phía đó, trường đao lăm lăm nhắm vào con báo!

“A Hoa!” Chu Hậu Chiêu cả kinh hô.

Trong lòng Lưu Cận vui mừng. Báo đốm này là Vạn Tuế Gia ngàn sừng vạn sừng, dù nói là luận võ nhưng cũng không muốn nó xảy ra chuyện, đây cũng là nguyên nhân bọn họ không đưa vũ khí cho Nhiếp Thành. Nếu hiện tại hần dám đâm chết nó, Vạn Tuế Gia mặt rỗng giận dữ, trận võ này dù hần có thắng thì chỉ sợ cũng chẳng có mấy tác dụng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tú Xuân Dao ở trong tay Nhiếp Thành xoay một vòng, hàn quang lập lòe, Nhiếp Thành dùng chuôi đao gõ mạnh vào cổ con báo đốm.

Thân thể của hai người giao nhau ở không trung, răng nanh của con báo đã cắn trúng bả vai của Nhiếp Thành, nhưng lại không dùng sức được nữa.

Giây tiếp theo, thân thể báo đổm rơi mạnh xuống mặt đất, thanh âm phát ra nặng nề như muốn lay động cả thiên địa.

Sau đó nó nằm ở kia, không cử động.

Nhiếp Thành cũng rơi xuống mặt đất, thở hồng hộc, bạch y đầy máu. Một lúc lâu sau, anh ta đứng dậy, nhìn về phía Thời Niên đang phát nổ, cùng Chu Hậu Chiếu, Lưu Cần, Tiền Ninh, hơi hơi mỉm cười, nói: “Ta thắng.”

Tác giả có lời muốn nói: Kết cục chương trước ta có sửa một chút, chương này hơn bốn ngàn chữ cũng là nội dung mới hoàn toàn, số lượng từ so với bản cũ cũng tăng lên gần hai ngàn chữ, mọi từ trước đã mua rồi thì không cần tiền nữa. Đúng vậy, kế hoạch là sẽ nói về con báo, thiết kế Báo Phòng chính là muốn viết giao đấu với báo, kết quả dựa theo tiết tấu của bản cũ, thì sẽ không luận vô được, cho nên ta lộn trở lại chương trước để sửa luôn.....

Để mọi người đợi lâu, mấy ngày nay những gì nên sửa ta đều sửa lại, cốt truyện phía sau cũng thế, tiếp theo viết một ít nữa, ta dựa theo trình tự thay đổi phía trước ha. Bởi vì hai ngày này khả năng còn muốn ra ngoài xem bệnh một chút 【lần này là mắt ngủ, mắt ngủ nghiêm trọng, năm ngày liên tục không ngủ được, tối hôm qua suốt đêm không ngủ..... Ta cảm thấy thật ngượng ngùng khi nói chính mình sinh bệnh, cảm giác giống như Lâm Đại Ngọc a, hẳn là lần này bị áp lực của việc ngừng lại để sửa đổi văn tạo ra, trong lòng cứ nghĩ mãi chuyện này, kết quả thành ra ngủ không được..... Ta nghĩ thay đổi thể này trước vậy, sau đó liền đi tìm một cái khách sạn, đặt gian phòng đặc biệt để nghỉ ngơi, cảm giác bầu không khí trong nhà làm ta nhớ tới công việc, áp lực quá lớn, giường cũng không còn thoải mái nữa.....

Cuối cùng, trước đó có nói phát bao lì xì, bởi vì chương này có thay đổi, ta không thống kê được, nên ta tính đợi chương mới ra thì ta phát luôn 1000 cái đi, tận lực báo đáp tất cả mọi người đều có!

Bạn đang đọc truyện *Mỗi Ngày Đi Làm Đều Xuyên Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.